

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

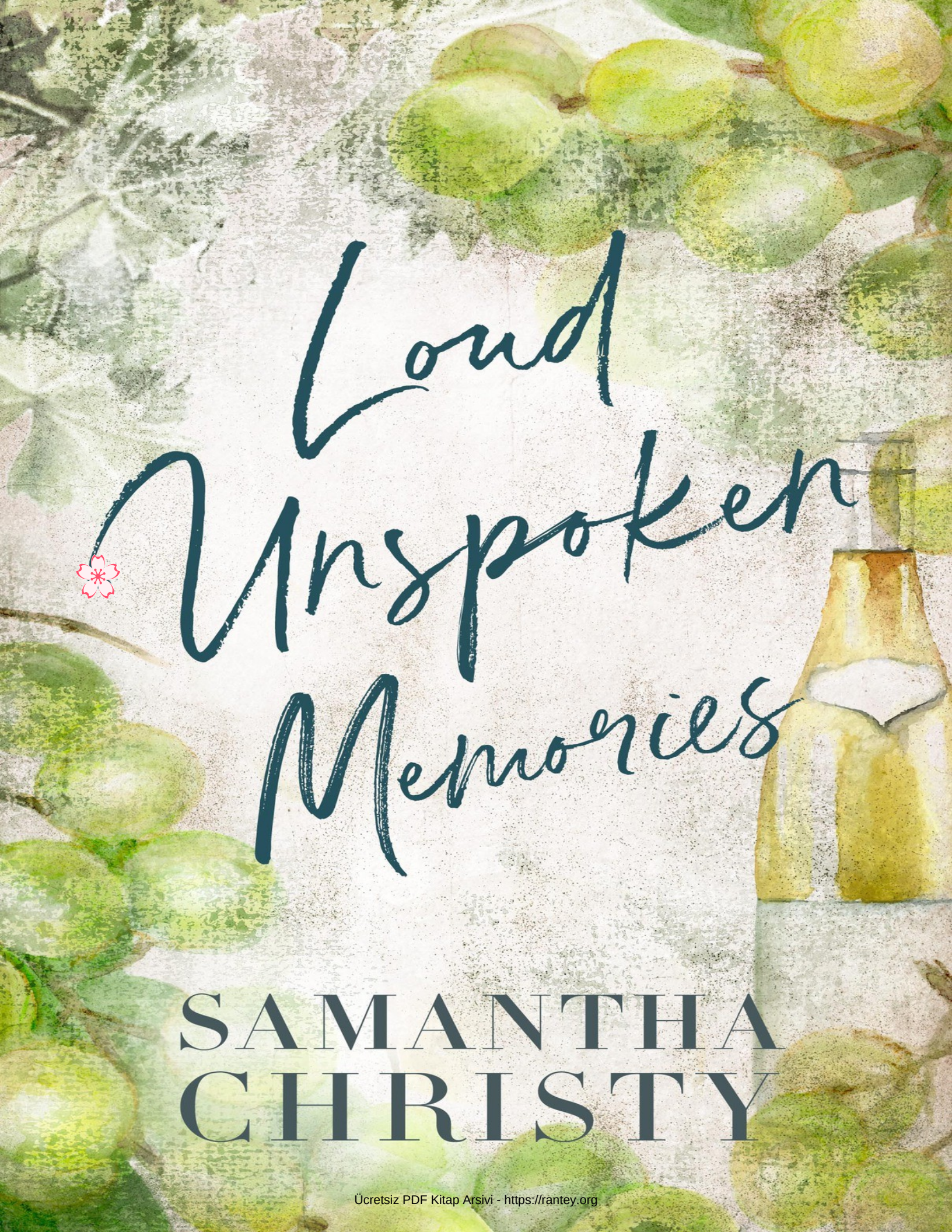
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

LOUD Unspoken Memories

SAMANTHA
CHRISTY

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Loud
Unspoken
Memories

SAMANTHA
CHRISTY

Saint Johns, FL 32259

Telif hakkı© 2024 Samantha Christy

Bu kitabın veya herhangi bir bölümünün herhangi bir şekilde çoğaltılması dahil olmak üzere tüm hakları saklıdır.

Bu eser bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır ve gerçek kişilere, hayatta olan veya olmayan, ticari kuruluşlara, olaylara veya yerlere benzerlik tamamen tesadüfidir.

Kapak tasarımı: Maria @ Steamy Designs

İçinde

<u>Birinci Bölüm İkinci</u>	
<u>Bölüm Üçüncü</u>	
<u>Bölüm Dördüncü</u>	
<u>Bölüm Beşinci</u>	
<u>Bölüm Altıncı</u>	
<u>Bölüm Yedinci</u>	
<u>Bölüm Sekizinci</u>	
<u>Bölüm Dokuzuncu</u>	
<u>Bölüm Onuncu</u>	
<u>Bölüm On Birinci</u>	
<u>Bölüm On İkinci</u>	
<u>Bölüm On Üçüncü</u>	
<u>Bölüm On</u>	
<u>Dördüncü Bölüm</u>	
<u>On Beşinci Bölüm</u>	
<u>On Altıncı Bölüm</u>	
<u>On Yedinci Bölüm</u>	
<u>On Sekizinci Bölüm</u>	
<u>On Dokuzuncu</u>	
<u>Bölüm Yirminci</u>	
<u>Yirmi birinci bölüm Yirmi</u>	
<u>ikinci bölüm Yirmi üçüncü</u>	
<u>bölüm Yirmi dördüncü</u>	
<u>bölüm Yirmi beşinci bölüm</u>	
<u>Yirmi altıncı bölüm Yirmi</u>	
<u>yedinci bölüm Yirmi</u>	
<u>sekizinci bölüm Yirmi</u>	
<u>dokuzuncu bölüm Otuzuncu</u>	
<u>bölüm</u>	

[Otuz birinci bölüm](#)
[Otuz ikinci bölüm](#)
[Otuz üçüncü bölüm](#)
[Otuz dördüncü bölüm](#)
[Otuz beşinci bölüm](#)
[Otuz altıncı bölüm](#)
[Otuz yedinci bölüm](#)
[Otuz sekizinci bölüm](#)
[Otuz dokuzuncu](#) —
[bölüm Kırkinci bölüm](#)
[Kırk birinci bölüm](#)
[Kırk ikinci bölüm Kırk](#)
[üçüncü bölüm Kırk](#)
[dördüncü bölüm Kırk](#)
[besinci bölüm Kırk](#)
[altıncı bölüm Kırk](#)
[yedinci bölüm Kırk](#)
[sekizinci bölüm Son](#)
[söz](#)
[Tesekkürler Yazar](#)
[hakkında](#)

Birinci Bölüm

Dallas

Yatağında dönüp gülümsüyorum. Güzel karım huzur içinde uyuyor. Dışarısı soğuk olabilir, ama onun yanında yatarken içimi taze demlenmiş bir fincan kahve gibi sıcaklık kaplıyor.

Alnındaki sarı saçlarını elime alıp kenara çekiyorum ve saçlar elime yapışıp kafasından ayrıldığında, yüzünün gri, küllü solgunluğu ortaya çıkıyor ve midem bulanıyor.

Bana dönüyor ve çökmüş gözleri birden açılıyor. "Seni her zaman seveceğim, Dallas."

Birden uyanarak banyoya koşuyorum ve daha önce defalarca yaptığım gibi tuvaletin üzerine eğiliyorum, kusacağımdan eminim. Soğuk tahta zemine çöküyorum, alnım duvara çarpıyor, rüya kaybolmaya başlayana kadar duvara vuruyorum.

"Siktir!" Kimseye bağırmadan, küçük kabinimin duvarlarında yankılanan kelimeyle bağırıyorum.

Mide bulantısı geçince diğer odaya gidip saate bakıyorum. Saat öğleden sonra üç buçuk. İyi haber, kardeşimin düğününden döndükten sonra uykusuz bir gece geçirdikten sonra altı saat uyuyabilmiş olmam.

Bir protein barını hızla yutar, üzerine Gatorade içer ve koşu kıyafetlerimi giyerim.

Hava ne kadar sıcak ya da soğuk olursa olsun, yağmur yağıyor, kar yağıyor ya da fırtına kopuyor olsun, hatta saat sabahın ikisi olsa bile, onu gördüğüm rüyadan sonra her zaman spor yapar ya da koşarım. Ya da onu. Ya da onları.

Kapıdan çıkarken gökyüzüne bakıyorum. Rüyamdaki Phoebe'nin teni kadar gri. Hava bozmak üzere. Yerde ince bir buz tabakası var. Hiç bozulmamış. Ayak izi yok. Lastik izi yok. Bu yüzden bu kulübeyi seçtim. Her şeyden o kadar uzak ki, burada çalışabilmek için yeterli internet bağlantısı alabilmek için baz istasyonu kurdurmak için para ödemek zorunda kaldım.

Küçük kuleyi, benim kulübemle buradaki tek diğer kulübe arasındaki mesafenin yarısına kurdular. Abe Miller'ın internete ihtiyacı yok tabii. O yaşlı adam, ilkel bir mağara adamından daha iyi bilgisayar kullanamaz.

ama en azından bir cep telefonu alması için onu ikna ettim. Ve ona eşlik edecek sadık köpeği var.

Abe, ben buraya taşınmadan çok önce burada yaşıyordu. Neden böyle bir hayatı seçtiğini sık sık merak ediyorum. Arkadaşız ama salı geceleri poker oynayan arkadaşlar değiliz. Aynı anda alışverişe çıkmadıkça neredeyse hiç karşılaşmıyoruz. Ve o zaman da tek bir giriş ve tek bir çıkış yolu olduğu için karşılaşıyoruz.

Neyse ki, kötü hava yaklaşıyorsa, Blake'in Calloway Creek'teki düğününe gitmeden önce kasabaya uğradığım için her şeyim hazır.

Kulübemin arkasından seksen metre uzakta duran beş yüz galonluk propan tankına bakarak, bir sonraki dolumun ne zaman olacağını merak ediyorum. Telefonuma hızlıca baktığımda, yarın olduğunu görüyorum. İyi ki.

Yola doğru hızlanırken, Blake'in düğünü bir kez daha aklımı meşgul ediyor. Phoebe ve DJ'i kaybettikten sonra katıldığım ilk düğündü. Yani, gerçekten evlilikle sonuçlanan ilk düğün. Diğer kardeşim Lucas, Cal Creek'in kaçak damadı olarak bilinen, kısa süre önce dördüncü nişanlısını da düğün töreninde terk etti. Belki de bu yüzden o düğüne gitmiştim. Törenin olmayacağını biliyordum.

Ama birkaç ay önce, Blake bana fırtınalı bir aşkın ardından evleneceğini söylediğinde, bunun farklı olacağını biliyordum. Bunun gerçekleşeceğini ve onu ve Ellie'yi gülümserken, gülerken, ağlarken ve birbirlerine aşklarını ilan ederken izlemek zorunda kalacağımı biliyordum. Ve beklendiği gibi, her saniyesi kalbimi parçaladı.

Aptalca resepsiyonda birkaç kadeh fazla içtim ve ayılana kadar kaldım. Neyse ki, küçük kardeşim beni yeterince tanıyor ve benden konuşma yapmamı istemedi. Bu, kalbime daha da fazla acı verirdi. Lucas'ın konuşması da daha iyi olmazdı, bu yüzden babam yaptı. Tüm bu süre boyunca, gözlerim yakınlardaki bir çardakta tırmanan bir örümceğin hareketlerini takip etti, zihnim onun ağını nereye ördüğünü ve ne kadar büyük olacağını hayal etti.

Bir bebekle birlikte çıkan kadının hemen ardından, ikinci konuk olarak dört saatlik yolu eve döndüm.

Ev. Artık burası benim evim. Son iki buçuk yıldır öyle. New York'un Tug Hill bölgesinde, ıssız bir yer. Doğduğum ve

yaşadığım küçük kasabanın tam tersi. Pencereden dışarı bakınca komşuların çocuklarının bahçede oynadığını görebileceğiniz bir kasaba. Çiftlerin el ele tutuşup kaldırımında yürüdüğü bir kasaba. Ailelerin dondurmacıda buluştuğu, ebeveynlerin kahve içerken çocuklarının dondurmalarını yiyip oyun parkında koşup güldüğü bir kasaba.

Hayır, orası artık benim için bir yuva olamazdı. Her şeyimi kaybettikten sonra olmazdı.

Yol alışılmadık derecede uzun geldi. Sabah yağmur yağmıştı ve soğuk hava, seyrek kullanılan bazı yollarda buzlanmaya neden olmuştu. En büyük, en güçlü kamyoneti kullanıyorum ama yine de neredeyse bir çukura kayıyordum. Durdum, direksiyona vurdum ve Tanrı'ya bağırdım - tabii varsa - çünkü hangi Tanrı ailemi böyle alabilir ki? Ona bir şeyler yapması için avazım çıktığı kadar bağırdım. Beni al. Beni lanet bir ağaca çarp da onlara katılayım, ne gerekiyorsa yap. Bu acınası hayattan kurtulmak için her şeyi yaparım.

Sonunda eve sağ salım vardım, uyumaya çalıştım ama Phoebe'nin Ellie'nin Blake'e doğru yürüdüğü gibi koridorda bana doğru yürüdüğünü görmeye devam ettim. Gözlerimi kapattığımda neredeyse her zaman onu görüyorum. DJ'i görüyorum. Bu yüzden hayatımın yarısını uykusuz bir zombi gibi yaşıyorum.

Sonunda, sabah saat sekizde, stres ve uykusuzluktan vücudum titrerken, kritik durumlarda yaptığım tek şey olan uyku hapına başvurdum. En azından vücudumun düşünmek için yeterince enerji toplamasına izin verdi. Yemek yememe. Koşmama.

Şu anda da bunu yapıyorum. Koşuyorum. Onlardan kaçıyorum. Rüyalarımдан. Şeytanlarımdan. İşimden sonra en iyi yaptığım şey bu. Bu ve odun kesmek arasında, hayatımın en iyi formundayım. Tabii ki bunun bir önemi yok. Hayatımda bunu takdir edecek kimse yok. Kimseyle çıkmıyorum. Kimseyle rekabet içinde değilim. Kulübeden neredeyse hiç çıkmıyorum. Rakamlarla uğraşıyorum. Yalnız. Çünkü CFO olarak işim bu. Rakamların yüzü ya da duyguları yok. Rakamlar güvenlidir. Karşılık vermezler. Ve ölmezler.

Ne kadar süredir koştuğumu bilmiyorum, ama karla kaplı bir kökün üzerine basıp tökezlediğimde, kendimi şimdiki ana geri getiriyor ve muhtemelen geri dönüp eve gitmem gerektiğini fark ediyorum. Ormanı artık avucumun içi gibi biliyorum, bu da fırtınada ne kadar tehlikeli olabileceğini bildiğim anlamına geliyor. Son birkaç yılda pervasızlaşmış olabilirim, ama aptal değilim. Burada bacağımı kırıp açlıktan ya da soğuktan ölmek, bu hayattan ayrılmak istediğim yolların başında kesinlikle yok.

Ve evet, böyle bir liste var. Ama asla uygulamayacağım bir liste. Çünkü başarısız olup hayatta kalsam, annem beni öldürür, küçük kız kardeşim Allie'nin ne yapacağını söylemeye gerek bile yok. Blake, Lucas ve babamın bir şeyi olmaz. Onlar bunu atlatır. Ama annem ve Al atlatamaz. Onlar da benim gibi olur. Ve bunu kimseye dilemem.

Uzaklardan gelen bir ses beni durdurup dinlemeye zorladı. Bir rüzgâr esintisi sesi uzaklaştırdı. Belki de hayal etmiştim. Tıpkı ailemi kurtarabilecek olan CO dedektörünün keskin, delici sesini sık sık hayal ettiğim gibi. *Ben* takmayı unuttuğum için hiç takılmamış olan alarmın sesi.

Yine duyuyorum. Kesinlikle rüya görmüyorum. Alarm da değil. Bir korna sesi.

Geri dönerken yolumu değiştiriyorum, çünkü eğer birinin başı dertteyse, bunu bilen tek kişi ben olabilirim. Ses gittikçe yükselirken onu takip ediyorum.

Ah, lanet olsun. Ayaklarım kayıyor ve sert bir şekilde kışıma düşüyorum. Birkaç santim kalınlığındaki karın altında ince bir buz tabakası olmalı. Kalkmadan önce, bir çukurdan çıkmış bir arabanın arkasını görüyorum. Honda ya da Kia ya da... Kesinlikle kar lastiği olmayan bir araba. Kim kasım ayı sonlarında kar lastiği olmadan New York'un ortasına gelir ki? Aptal herif.

Ayağa kalkıp dengemi bulduktan sonra oraya doğru ilerliyorum. Korna sesleri sinirime dokunmaya başlıyor. Sürücü sürekli korna çalmak *zorunda mı?* Tanrım.

Araba tamamen görünür hale geldiğinde donakaldım. Çünkü sürücünün kornaya basmadığını biliyordum. Küçük kırmızı arabanın ön kısmı büyük bir ağacın gövdesine çarpmış ve buruşmuştu. Sürücü tarafına koştum ve kapıyı açmaya çalıştım. Kapı açılmadı.

İçeride ne olduğunu görmekten neredeyse korkuyorum. Ama arabanın içindeki hareket beni zorluyor.

Bir kadın. Alnından kan akıyor ve sol kolunu sağ eliyle tutuyor.

"İyi misiniz?" diye korna çalarak bağıriyorum.

Bana bakıyor, başka birini gördüğüne rahatlamış ama yine de çok korkmuş. "Bilmiyorum."

Kaput ezilmiş ve bükülmüş. Araba motorlarını oldukça iyi tanır oldum. Bu bilgimle, içeri uzanıp etrafı yokladım ve sonunda kornanın fişini çektim. Ahh, ne güzel bir sessizlik.

Sonra ön camdaki deliği görünce midem korkuyla boşalır. Ama boğazıma safra gelen şey delik değildir. Arka koltuğın ortasında gördüğüm boş çocuk koltuğudur.

Dönüp taze karın üzerine kusarken kalbim korkuyla titriyor.

İkinci Bölüm

Martina

Bu adam ne yapıyor?

Az önce kusmuş olduğuna yemin edebilirim. Ve şimdi deli gibi arabamın içinde etrafa bakınıyor. Neden bana çıkmam için yardım etmiyor? Ya da en azından 911'i aramıyor?

Arabam kayıp ağaca çarptığında, çantamın içindeki diğer eşyalarla birlikte telefonumu da kaybettim.

Ağrıyan bileğimi tutarak, yaşadığım cehennem gibi birkaç günün ardından beni başka ne korkunç şeyler bekliyor diye merak ediyorum.

"Affedersiniz!" diye bağıyorum.

Sanki beni duymuyor bile. Çarptığım ağacın arkasını arıyor. Arabanın etrafına bakınıyor. Ne oluyor? Arabamı ıssız bir yerde hurdaya çevirmek ve etrafta tek kişinin ilaç almamış bir şizofren olması tam benim şansım. Ya da daha kötüsü, ıssız bir yerde yaşayan ve çaresiz kadınların yoluna çıkmasını bekleyen bir seri katil.

Başımı geriye yaslayıp koltuğa dayadım. Neden rotadan saptım ki? Eski GPS'imi lanetledim. Daha doğrusu, son servis randevusunda birkaç yüz dolar verip güncellemeyi yaptırmadığım için kendimi lanetledim.

"Hey!" diye bağırdım.

Adam beni duymuş olmalı; ön cam kırık.

Etrafa bakındım. Hava yastıkları sönmüştü. Camlar kırılmıştı. Kaput buruş buruştu. Bu eski güvenilir arabayı kurtarmanın imkânı yoktu. Tek umudüm, telefonumu bulup çekici çağırmak ve en yakın araba kiralama şirketine gitmekti.

Yaralarımı kontrol ettikten sonra, ayak parmaklarımı hareket ettirebildiğim, tüm uzuvlarımı hissedebildiğim ve herhangi bir boyun incinmesi yaşamadığım için derin bir rahatlama hissediyorum — tabii ki ben tıp uzmanı değilim. Bildiğim tek şey, beş dakika içinde beni öldürecek bir beyin hasarı olduğudur.

Ancak şimdilik iyiye odaklanıyorum. Bileğim hariç, genel olarak büyük bir felaketten kurtuldum.

Sanırım.

Tabii dışarıdaki deli adam kurşun değilse.

"Bayım!" diye bağıyorum tüm gücümle. "Beni buradan çıkaracak mısınız, yoksa ne yapacaksınız?"

Sonunda yere bakmayı bırakıp koşarak yanıma geldi. "Çocuğunuz kaç yaşında?"

"Üç," diyorum, neden sorduğunu anlamadan.

Yüzü tamamen soluyor ve yere bakmaya başlıyor. "Bayım! Beni buradan çıkarın!"

"Çocuğunuzu bulana kadar olmaz."

Onun yerine kendimi koyunca her şey anlam kazanmaya başlar. Arkadaki boş araba koltuğu. Ön camdaki delik. Yolcu koltuğuna saplanmış ağır dala bakıyorum, kimseyi delip geçmediği için mutluyum.

"Çocuğun benimle değil."

Adam hareketsiz kalır, şimdiye kadar gördüğüm en derin nefesini alır ve bana doğru yürür. "Tanrım, neden söylemedin?"

"Ben mi?" Kaşlarımı çatıp, alınmış gibi davranıyorum. "Ben arabada mahsur kalmışken, dışarıda deli gibi davranan sensin. Şimdi... rahatsız olur musun? Bu arada 911'i ya da çekiciyi falan çağırır mısın? Telefonumu bulamıyorum."

Burada sıkışıp kaldığım on dakika içinde, ön camın kalan kısmına kar birikmeye başladı, bir kısmı kırık camdan içeri girip gösterge panelini kapladı.

Adam isteğimi tamamen görmezden geliyor gibi. Ya da yanında telefonu yok. *Kim telefonunu yanında taşımaz ki?*

"Kapıyı içeriden açabilir misiniz?" diye soruyor. "Eğer açabilseydim, hala burada oturuyor olur muydum?"

Gözlerini devirdiğini sanıyorum. Ancak emin olamıyorum, çünkü uzun saçlarının bir kısmı şapkasının altından çıkmış ve yüzünün üst kısmını gizliyor.

Yolcu tarafına geçiyor ve kapı kolayca açılıyor. "Bacaklarınız yaralandı mı?" diye soruyor. "Sürünerek geçebilir misiniz?"

Adama aptal demeden, onunla yolcu koltuğunu kaplayan büyük dalın arasına bakıyorum.

Benim alaycı göz hareketlerime dikkat çekmiyor. Bunun yerine, "Bir bakayım, bunu buradan çıkarabilecek miyim?" diyor.

Çekiyor, itiyor, büküyor ama dal yerinden kıpırdamıyor. Geri adım atıp dış giysilerini çıkarıyor — hafif bir yağmurluk ve kapüşonlu sweatshirt — ve üzerine yapışan uzun kollu tişörtüyle kalıyor.

Gözlerim, o geriye uzanıp dalı kaldırıp ön camdan geri itene kadar dalı manipüle ederken kaslarının hatlarını takip ediyor.

Kahretsin. Bu adam çok güçlü. Oduncu kadar güçlü.

Ve şimdi, onun bir seri katil olduğundan endişelenmek yerine, ormanda yaşayan, odun kesen, her gece kitap okuyup şarap içen, ruh eşinin kapısına gelmesini bekleyen eksantrik bir münzevi olduğunu düşünmeye başladım.

Kes şunu, diyorum kendime. Charles daha yeni öldü, nasıl böyle şeyler düşünebilirim?

Çünkü bir erkekle birlikte olalı yıllar oldu, diyor bilinçaltım.

Ve bu adam... Vay canına... Daha iyi bir örnek düşünemiyorum.

Alnında ter damlalarıyla yün bereyi çıkarır ve yemin ederim, bileğimdeki acıyı tamamen unuturum ve ağzım sulanır. Koyu sarı saçları omuzlarına kadar uzanır. Çoğu kadının sahip olmak için her şeyi vereceği bir saç yapısı vardır. Kıvrıkcık değil, düz değil, ikisinin mükemmel birleşimi. Çikolata kahverengi gözleri çarpıcı, ama en güzel yüz özelliği bu değil. En güzel özelliği keskin çenesi. Ya da dolgun dudakları. Ya da sanki bir düzine saat geçiyormuş gibi görünen sakalları.

Oğluma yetişmek için acelem olmasaydı, burada kalıp tam bir romantik roman yaşayabilirdim. Şimdiden gözümde canlanıyor: Bir kadın kaza geçirir, yakışıklı bir münzevi tarafından kurtarılır ve onu تنها kulübesine götürür, orada bütün gün güler, yemek yapar ve bütün gece sevişirler. Bir de kazara hamilelik eklenirse, NYT'nin en çok satanları arasına girer diye düşünüyorum.

"Hanımefendi?"

Başımı sallıyorum, farkında olmadan onu izlediğimi fark ediyorum, hatta biraz takıntılı bir şekilde.

Ah! Keskin baş hareketim sol şakağımda bir zonklama yaratıyor. Elimi kaldırıp yapışkan bir şey hissediyorum. Kanlı parmaklarımı ve gözlerimde korku ile yabancıya bakıyorum.

"Kötü değil galiba," diyor, yüzümden okuduğu ifadeyle. "Görünüşe göre, başını cama çarpmış olabilirsin. Şimdi sürünerek geçebilir misin?"

"Bileğim acıyor ama deneyebilirim." Emniyet kemerini çıkarmak için düğmeye basıyorum ama kemer açılmıyor. Düğmeye basmaya devam ediyorum. "Çıkıyor."

Sırtının arkasına uzanıp, bel çantası ile tamirci kemeri arasında bir şey gibi görünen bir şeyi çevirir. İçinden bir şey çıkarır, deri kılıflı bir bıçak. Gözlerim büyür ve nefesimi tutarım. *Kahretsin!* Bu yakışıklı, içine kapanık oduncu aslında beni burada bıçaklayacak psikopat bir katil mi? Ya da belki de beni inine çekmek için fırsat kolluyor.

Kalbim dakikada bir milyon kez atıyor, kafamda türlü korkunç senaryolar canlanıyor.

Geri çekilip, emniyet kemeriyle bağlı haldeyken vücudumu kapıya mümkün olduğunca yaklaştırdım.

"Sakin ol," diyor adam. "Seni kesip parçalamayacağım, sadece seni kurtaracağım."

Sinirli bir nefes veriyorum. "Bana panik atak geçirmeye mi *çalışıyorsun?*"

Geri çekilir ve bıçağı uzaklaştırır. "Tamam, belki yanlış bir başlangıç yaptık." Elini uzatır. "Ben Dallas Montana. Buralarda yaşıyorum. Koşmaya çıkmıştım ve arabanın kornasını duydum. İyi ki duydum, bu yollarda kimse geçmez. Otoyoldan bu kadar uzakta ne işin var? Abe'yi tanımıyorsun, değil mi?"

"Abe? Hayır. Ben... Cicero'dan oğlumu almaya gidiyorum. Florida'dan geldim. Bütün gece araba kullandım. I-90'dan çıkıp batıya Syracuse'a gitmem, sonra I-81'den kuzeye dönmem gerekiyordu, ama Utica civarında GPS'im bozuldu. Ya da ben bozuldum. NY-12 kuzeyine çıktım ve sonra GPS'im ve cep telefonumun sinyali kesildi. Batıya devam etmem gerektiğini düşündüm, o yüzden..."

Kaşları çatıldı ve hala uzanmış eline baktı. "Adınız neydi, yoksa size *bayan* diye hitap mı edeyim?"

Gözlerimi devirdim ve elini sıktım. "Martina Carver. Arkadaşlarım bana Marti der."

"Tamam, Martina..."

"Marti," diye sözünü

kestim.

Bana eğlenceli bir bakış attı. "Yani artık arkadaş mıyız?" "Beni buradan çıkaracak mısın, çıkarmayacak mısın?"

"Bıçağım yüzünden çıldırmaya devam edecek misin?"

"Onun hakkında," dedim. "Neden sekiz inçlik bir bıçak taşıyorsun?"

"Çünkü silah koşarken taşımak için çok ağır." Şaşkın ifadem karşısında sessizce güldü. "Şaka yapıyorum. Aslında tam olarak değil. Silahım var ve ağır, ama sadece ayılar için taşıyorum."

Vücudumdaki her kas gerildi. "Ayılar mı?"

Omuzlarını silkiyor. "Genelde insanlara bulaşmazlar. Sadece yiyecek ararlar." Bel çantasına işaret ediyor. "Hiç kimsenin yaşamadığı bir yerde yaşıyorsan, her şeye hazırlıklı olmak iyidir."

"Orada telefonunuz var sanırım. Benimkini bulamıyorum.

Çekici çağırır mısınız? Ve belki bir araba kiralama şirketi?"

"Burası ölü bölge. Burada cep telefonu çekmiyor."

"Dalga geçiyorsun."

"GPS ve cep telefonunun sinyal almadığını fark eden sensin. Yalan söylemiyorum."

"Peki ne yapacağım?"

Bıçağı kaldırdı. "Öncelikle seni buradan çıkarmaya ne dersin?"

"Tamam."

Tamamen yabancı bir adam, ne olduğunu anlamadan bana saplayabileceği 20 santimlik bir bıçakla üzerime geldiğinde gerilmemek zor. Ama kemerin bir boşluğunu bulup bıçağı o boşluğa sokarken çok dikkatli davranıyor ve bıçak vücudumdan uzaklaşıyor.

Sonunda kurtulduğumda, tek elimle konsolun üzerinden tırmanıp diğer tarafa çıktım. Arabadan çıktığıma sevindim, ama arabanın hurda olduğu anlaşılınca yıkıldım.

"Şimdi ne yapacağım?"

"Kulübemde telefon çekiyor," diyor.

Ben alaycı bir kahkaha attım. "Sanırım bununla ilgili bir gerilim romanı okumuştum. Yolda kalmış bir kadın, ona yardım eden nazik bir yabancıyla gider ve bir daha ondan haber alınamaz."

"Burada pek seçenek yok." Başını kaldırdı. "Hava kararmak üzere. Kar da daha şiddetli yağıyor. Hayvanlar da yakında ortaya çıkacak."

Başımı her yöne çeviriyorum.

"Kamyonetim var. Cep telefonum çekiyor. Seni bırakabilirim ya da birini arayabiliriz."

"Ya da..." Elimi hurda haline gelmiş arabamın tavanına koydum. "Ben arabada kalacağım, sen cep telefonu çekecek bir yere gidip çekici çağır."

Beni baştan aşağı süzdü. Onun bakışlarından titredim, sonra sinirlerimi yatıştırmak için derin bir nefes aldım, ama titremem geçmedi. Şimdiye kadar ne kadar üşüdüğümü fark etmemiştim. Üzerimde yoga pantolonu, tişört, hafif bir ceket ve bale ayakkabısı vardı.

"Bir saat içinde donarsın."

"Bir *saat mi*? O kadar uzun sürer mi?"

"Daha da uzun." Solunu işaret etti. "Evimden hâlâ beş mil uzaktayım. Çekici çağırmak için gereken süreyi de ekleyin, kesinlikle buz gibi olursun. Yürüyebildiğini ve o ince ayakkabılardan daha iyi bir şey giyebileceğini varsayarsak, benimle gelmen en iyi seçenek. Kulübem sıcak. Yemek, su ve cep telefonu var."

Arabaya yaslanıp seçeneklerimi değerlendiriyorum.

Burada kalıp donmak. Ya da tamamen yabancı birine güvenmek.

Mahvoldum.

Üçüncü Bölüm

Dallas

Arabasına yaslanıp beni süzüyor. Ayakkabılarından biri, tabanları tamamen aşınmış, ayağından kayıyor ve düşmemek için yan aynaya tutunurken acı içinde yüzünü buruşturuyor.

"Bileğim," diyor, bileğini dikkatlice kendine doğru tutarak.

Tereddüt ediyor, muhtemelen soğukta burada kalmayı mı, yoksa onu eğlence için öldürebilecek bir yabancıyla birlikte olmayı mı tercih edeceğini karar vermeye çalışıyor. Deri kılıfına sarılmış bıçağı ona uzatıyorum. "Al. Kendini daha iyi hissedeceksen, al şunu."

Beni görmezden geliyor ve yolun iki tarafına bakıyor. Kendi lastik izlerinin tek olduğunu görebiliyor olmalı. Kamp yapmaya ya da balık tutmaya gitmeyen kimse bu yoldan geçmez, ama bu gece ya da bu havada yakın zamanda böyle bir şey olacağı da yok.

Bıçağı kılıfına koyup kollarımı yanlara açtım, avuç içlerim yukarı bakıyordu. "Tamam, peki. Ama beni uyarmadın deme. Eve vardığımda yardım çağıracağım. Ama söz vermiyorum. Kar her dakika daha da kötüleşiyor. En yakın çekici, buradan yaklaşık otuz mil uzaklıktaki bir kasabada Luther O'Reilly'ye ait. Tabii ona ulaşabilirsek ve o da çukurlardan yarım düzine araba çıkarmıyor olursa. Neyse, iyi şanslar."

Bunun üzerine bereyi taktım, sonra kapüşonlu ceketimi ve ceketimi giydim ve uzaklaşmaya başladım.

Onu burada bırakmayacağım. Ormanda ayılar ve diğer korkunç şeyler *var*, özellikle de hava karardıktan sonra. Ama o, benim görüş alanından çıkıp ona beni çağırması veya takip etmesi için fırsat vereceğimi bilmiyor.

Sadece birkaç adım attıktan sonra, daha çok sinirli bir nefes gibi derin bir iç çekiş duydum. Marti Carver'ın kolay pes etmeyi sevmediğini anladım.

"Tamam," diyor ve arkamdan yaklaşıyor. Sonra buzda bir kez daha kayınca dengede kalmak için dirseğimi tutuyor. "Kahretsin." Ayaklarını yere basınca beni bırakıyor ve yüzünü elleriyle kapatıyor. "Bunu planlamamıştım."

"Evet, hayat böyle. Planlar bozulur. Hayat sürprizler yapar." Beni inceliyor. "Sanki deneyiminden konuşuyorsun."

Ayakkabılarına işaret ediyorum. "Lütfen botların var de, yoksa parmakların donacak."

Kafasını sallar. "Botum yok. Florida'lıyım, unuttun mu? Ama tenis ayakkabılarım var."

"Onlar da iş görür. Çoraplarını iki ya da üç kat giymeni öneririm. Eldivenin yoksa, ellerin için fazladan bir çift getir." Soğuğu engelleyemeyecek kadar ince ceketine bakıyorum. "Ve kat kat giyin. Floridalılar hâlâ kapüşonlu sweatshirt giyerler, değil mi?"

Arabayı işaret ederek başını salladı. "Çantamda kapüşonlu bir kazak var. Getirebilir miyiz?" "Kapüşonlu kazak, evet. Karla kaplı ormanda beş mil boyunca

karla kaplı ormanda valiz sürükleyemem."

Yolcu tarafına geçip bagajı açtım.

Valizini açıp içindeki her şeyi karıştırarak ısınmak için bulabildiği her şeyi çıkarır. Ceketini çıkarınca, meme uçlarının sertliğinden ne kadar üşüdüğünü gösteren düz pembe bir tişört ortaya çıkar. Yüzümü çeviririm. Birçok nedenden dolayı bakmamam gerekir.

Arkamı döndüğümde, yoga pantolonunu bir kot pantolonla değiştirmiş ve FSU kapüşonlu bir sweatshirt giymiş, kapüşon uzun kahverengi saçlarını örtüyor, ipi sıkıca çekmiş, sadece yüzü görünüyor.

"Florida State, ha? Sen Seminole misin?" "Evet, doğru. Ya sen?"

"Ben Bulldog'um."

"Georgia'ya mı gittin?"

Sıkça yapılan bu hataya burun kıvrarak gülümsedim. "Ben *diğer* Bulldog'um. Yale'den." Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Yale'e mi gittin?"

"Önemli değil."

Omuzlarını silkti. "En azından *akıllı* bir seri katil olduğunu biliyorum."

Gülüyorum. Bu günlerde gülmek bana hiç yakışmıyor ve bu his... *tuhaf*.

"Hazır laf açılmışken" — elini uzatır — "Şu bıçağı alayım. Bilirsin, aylar çıkarsa diye."

"Tabii. Tutacağına koy." Bıçağı sapından tutarak ona uzattım. "Kayıp kazara kendini bıçaklaman olmaz."

Tampona oturur, dikkatlice babetlerini çıkarır, üç çift çorap giyer ve Nike ayakkabılarını giyer, fazladan katlar için yer açmak için bağcıkları gevşetir.

Gökyüzüne baktım. Her saniye daha da kararıyordu. "Gitmeliyiz."

"Telefonum. Ona ihtiyacım var. Ağaçlara çarptığımda çantamdaki her şeyle birlikte koltuğun üzerinden düştü."

"Ben alırım."

Her iki koltuğun altında arıyorum ve yolcu koltuğu ile konsolun arasında sıkışmış olarak buluyorum. Ekranı kırık ama çalışıyor. Onu ve yolcu koltuğunun altında bulabildiğim her şeyi çantasına koyup ona veriyorum.

Çantasından birkaç şey daha ekleyip bagajı kapatıp arabayı kilitledi.

Sorgulayan bir ifadeyle kaşlarımı kaldırdım.

Ön camdaki kocaman deliğe bakarak, "Alışkanlık" der.

Yol kenarındaki ağaçları işaret ediyorum. "Karanlık basmadan varmak istiyorsak, acele etsek iyi olur. Yetişebilir misin?"

"Bu yıl birkaç kez 5 km koştum, yani evet."

"İyi. Yavaşlamamı istersen söyle." İleri işaret ediyor. "Önden git."

Arkamda sessizce yürüyor. Söyleyecek pek bir şey yok. Kimseyle konuşmamaya alıştım, bu yüzden beni rahatsız etmiyor. Ancak birkaç dakika sonra, sessizlikten benim kadar onun da rahatsız olduğunu hissediyorum. Ya da beni onu katliama götürdüğümü düşünüyor. Karanlıklaşan ormanın içinden yürüyoruz.

"Yolu nasıl biliyorsun?" diye soruyor. "Her şey aynı görünüyor."

"Birkaç yıldır burada yaşıyorum. Sürekli koşu ya da yürüyüş yaparım." Diye işaret ediyorum. "Adirondack Dağları şu tarafta. Günlük yürüyüşler ya da kamp yapmak için harika yerler."

"Dağlar gibi mi?" diye soruyor şaşkınlıkla.

"Evet. Doğuya bir yanlış dönüş yapsaydın, gerçekten boku yerdin." "Sanki şimdi yemedim de mi?"

Dönüp ona sert bir bakış attım. "Hayır, aslında değilsin. Hatta, kornanı duymuş olduğum için çok şanslı olduğunu söyleyebilirim, yoksa donarak ölebilirdin."

Yine sinirli bir nefes verdi. Neden bunu sık sık yaptığı izlenimini ediniyorum? "Peki. Ama beni bir çukura atıp vücuduma losyon sürmeyeceğinden emin olana kadar içten *teşekkürlerimi* saklayacağım, bunu anlarsın herhalde."

Yürümeyi bırakıp gülmekten ikiye katlanıyorum. O gerçekten de çok ilginç bir kadın. "Çok fazla televizyon izliyorsun, Marti Carver."

"Evet, belki sen biraz fazla güveniyorsun, Dallas, şey... soyadın neydi?"

"Montana. Açıkça yardıma ihtiyacı olan birine güvenmemem için bir neden var mı?"

"Sanırım yok. Sadece, bu günlerde pek çok insan..." Bir kelime ararken yanağının içini ısıtıyor.

"Samimiyetsiz mi?" diye soruyorum.

"Aynen öyle." Gözlerimin içine bakarak. "Lütfen o insanlardan biri olma. Hayatım tam anlamıyla senin ellerinde."

"Benimle güvendesin. Söz veriyorum. Hadi, acele edelim. Kar beklediğimden daha hızlı yağıyor."

Ağaçların arasından, nereye gittiğimizi zar zor görebileceğimiz kadar aydınlık olan gri gökyüzüne bakar. Sonra hızla ilerler ve arkamda değil, yanımda yürümeye başlar.

Hayatım kelimenin tam anlamıyla senin ellerinde. Bu sözler kafamda tekrar tekrar yankılanıyor. Beni kurtarmaya çalışırken ne kadar beceriksiz olduğumu bilseydi, arabasında kalmayı tercih ederdi.

Phoebe ve DJ'in yüzleri gözlerimin önünde beliriyor. Gözlerimi defalarca kırıpıyorum. Tamamen yabancı olan Marti'ye yardım etmek için orada olmam ve kendi ailemi kurtarmak için hiçbir şey yapamamam hiç adil değil.

"Çok uzak değil," diyorum ve hızlanıyorum. Ama ne kadar hızlı yürürsem yürüyeyim, anılardan kurtulamıyorum.

Dördüncü Bölüm

Martina

Orman çok güzel, ama ağaçların arkasından bir çakal, kurt ya da ayı çıkacağından giderek daha fazla korkuyorum. Hayatım boyunca Florida'da yaşadım. Hiç kar görmemiştim. Neredeyse büyülü gibi. Tabii arabam hurda olmamasaydı, oğlum yanımda olmasaydı ve Charles ölmemiş olsaydı.

Oğlum Charlie'yi düşünüyorum ve ölümün ne olduğunu anlayabiliyor mu acaba diye merak ediyorum. Babasının geri gelmeyeceğini biliyor mu? Yoksa sadece işe gittiğini ve her an kapıdan girip onu her zamanki gibi kucağına alıp havaya atacağını mı düşünüyor?

İkisini birlikte düşünmek artık çok acı tatlı. Onların ilişkisi hiç sorun olmamıştı, sorun bizim evliliğimizdi. Anita, Charles için bir nimetti, ya da öyleydi, benim her zaman başarısız olduğum yerde mükemmel bir eş olarak devreye girmişti. Charlie için ne kadar harika bir üvey anne olduğunu düşündüğümde kıskanmıyorum bile.

Anita'nın hayatının aşkını kaybetmiş olmanın acısını yaşadığını bildiğim için içimden bir iç çekiyorum.

Gözlerim yaşlarla doluyor ve düşen sıcaklıkta donmak üzere. Charles'ı seviyordum. O benim en iyi arkadaşımdı. Boşandıktan sonra bile. Harika arkadaşlardık, sadece berbat eşler.

"Her şey yolunda mı?" Dallas önümden sesleniyor.

Yavaşladığımı fark edince hızlanıyorum. Gözyaşlarımı silerek, onun bunu soğuktan olduğunu düşünmesini umuyorum, duygusal bir çöküntü yaşadığımdan değil. Başımı sağa sola çevirerek avcıları ararken ona yetişiyorum ve soruyorum, "Yale'de ne okudun?"

"Finans."

"Etkileyici."

Omzunu silkmesi, onun da öyle düşünmediğini gösteriyor. "Sözler konusunda pek iyi değilsin, değil mi Dallas Montana?"

Tam adımı kullanmamla alay ediyor ve bunun onu rahatsız mı yoksa eğlendiriyor mu emin olamıyorum.

"Tamam, geveze Cathy. FSU'da ne okudun?" "Grafik tasarımı."

"O zaman sen bir..." Sesi kesildi.

"Grafik tasarımcı," dedim, tüm alaycılığım la. "Touché." Başını salladı. "Peki tam olarak ne yapıyorsun?"

"Her türlü şey aslında. Web siteleri. Markalaşma. Hatta birkaç kitap kapağı bile yaptım. Bu arada, ben Chatty Cathy değilim. Seni takip etmek, donmak, köklerin üzerine basıp ağaçlara yüzüstü düşmek, Bigfoot'un köşede pusuda bekliyor olabileceği bir ortamda, hiç de kolay bir iş değil."

"Burası orman," diye espri yapar. "Köşe falan yok." "Bu kadar kesin olmak zorunda mısın?"

"Finans sektöründeyim. Bizim gibi bir grup için kesin olmak çok önemli." "Haklısın." Gülererek cevap veriyorum. "Peki tüm bu finans işlerini nerede yapıyorsun?" "Aile şirketinde."

O gerçekten az konuşan bir adam. Bir şey görüldüğünde biraz daha derinlemesine araştırmaya başlıyorum. Bir araba. Hayır, bir kamyonet. Lütfen *onun* kamyoneti olsun. Yaklaştıkça, kaputun üzerinde biriken kar yığını fark ediyorum. Yaklaşık 30 santim olmalı. Ama kamyoneti çok büyük. Buradan çıkabiliriz.

Birkaç adım daha ilerleyince kulübesini görüyorum. Beklediğimden çok daha küçük. Özellikle Yale'e gitmiş, muhtemelen zengin bir aileden gelen biri için. Yıllardır burada yaşadığını söylemişti. Kesinlikle yıllardır tatil için geldiğini kastetmiştir. Burası *onun evi* olamaz.

Verandasına vardığımızda, ön kapısının önünde küçük bir kar yığını var ve rüzgârın şiddetlendiğini geç fark ediyorum. Burnum, parmaklarım ve ayak parmaklarım neredeyse hissizleşmişken, ayakta durabilmem bile şaşırtıcı.

O merdivenleri çıkarken ben durup kamyonetine doğru döndüm. "Nereye gidiyorsun? Kasabaya arabayla gidemez miyiz?"

Kar yığını nı kapıdan uzaklaştırıp kapıyı açtı ve aracı işaret ederek başını salladı. "Bu kadar kar varken karanlıkta hiçbir yere gitmiyorum. Karın altındaki buz da var, yarını beklesek daha iyi olur. Isınmak istiyor musun, istemiyor musun?"

Kamyonete bakıp, beni kalmam için yalan söyleyip bahane uydurduğunu merak ediyorum. Garip olan şey, bu adam uzun süredir seks yapmamış bir münzeviyse, beni yatağa atmak istiyormuş gibi davranmıyor. Daha çok bir baş belasıymışım gibi.

Donmuş ellerim, cebime koyduğum telefonu bile tutamıyor. "Yardım çağırıırken ısınırım. Belki bir kar küreyici gelir ve beni alır."

Yüzündeki ifadeden, benim yüksek beklentilerim olduğunu düşündüğünü anlayabiliyorum. Ama o beni tanımıyor. İsteddiğimi elde etmek için ne kadar kararlı olduğumu anlamıyor. Ve şu anda, oğluma ulaşmak istiyorum.

Kapıdan girmeden önce bile sıcaklığı hissediyorum. Yüzüme yaz günü esen hoş bir rüzgar gibi çarpıyor. İçeri girer girmez kapüşonumu geri çekip sıcaklığın beni sarmasına izin veriyorum. Parmaklarım ve ayak parmaklarım çözölmeye başlarken, bir daha asla Florida'nın sıcak ve bunalıcı yazlarından şikayet etmeyeceğime yemin ediyorum.

"Hiç bu kadar üşüdüğümü hatırlamıyorum."

Gözleri alnıma sabitlenmiş. "Bunu temizleyeyim."

Elimi uzatıp kurumuş kanı hissediyorum.

Dallas odanın köşesindeki büyük demir şömineye gider, kibriti çakar ve içindekileri yakar. "Bu seni daha da ısıtacaktır." Mutfaktaki iki sandalyeden birini ateşin yanına çeker. "Buraya otur."

Bir kapının arkasına kayboldu — *banyo mu?* — ve bir dakika sonra geri geldi, ikinci mutfak sandalyesini yanıma çekti ve oturdu. Bana alkollü mendil gösterdi. "Bu biraz acıtabilir."

"Ben büyük bir kıyım."

Yaramın üzerine dokunduğunda yüzüm buruştu. Nazikçe ovdu ve üzerine küçük bir yara bandı yapıştırdı. Sonra elini uzattı. "Bileğini göreyim."

Olan onca şeyden sonra hatırladığına şaşırdım. Kolumu nazikçe onun açık avucuna koydum. "Eminim tüm Ivy League'liler kendilerini doktor sanıyorsunuzdur."

Şakamı komik bulmadı. "Hayır. Ama görünüşe göre elime geçen tek şey buymuş."

tek çare

Onun duygusuz ifadesine gözlerimi devirdim. Yumuşak ama güçlü parmakları

elimdeki ve bileğimdeki her kemiği ve tendonu bastırıyor. Her parmağımı tek tek hareket ettirip, bileğimi dikkatlice ileri geri çeviriyor ve yüzümde acı belirtisi var mı diye bakıyor.

"Ağrıyor ama acı verici değil," diyorum.

"Sanırım sadece morarmış. Şişlik bile görmüyorum, ama bu soğuktan olabilir. Gözlem altında tutalım."

Dizlerinin üzerine çöküp ayakkabılarımı çıkarmaya başladı. "Şey." Ayağımı çekiyorum. "Ne yapıyorsun?"

"Ayakkabın sıırıslıklam olmuş. Kuruması için zaman lazım. Ateşin yanına koyabiliriz."

"Ah." Ayakkabılarımı hiç fark etmemişim. Ya da belki de o bana doktorculuk oynamaya başladığında tamamen unutmuşumdur.

"Burada kalıp telefonlarını edebilirsin. Kuruması için biraz daha odun getireceğim."

Vücudumun çoğu hala buz gibi, öne doğru eğilip ellerimi ateşe yaklaşıtıyorum, yanmamak için elimden geldiğince uzak tutuyorum. Kulübeye bir göz attığımda, buranın beklediğim her şeyin tam tersi olduğunu görüyorum.

Tüm yan duvar, gözlerimi kısarak baktığımda, *şarap şişeleri ve kitaplarla* kaplıydı. Yüzlerce şarap şişesi ve en az üç katı kitap vardı. Demek onun hakkında haklıymışım. Bu uzun saçlı, Ivy League mezunu münzevi, oldukça ilginç bir karakter çıkıyordu.

Gözlerim odanın geri kalanını incelemek için bir an duruyor. Oda büyük, bir otel süiti gibi, bir duvar boyunca küçük bir mutfak, diğer duvar boyunca bir ikili koltuk ve sehpa ve başlığı büyük kitaplıklardan birinden yapılmış bir çift kişilik yatak var. Aslında oldukça sanatsal görünüyor.

Sağda iki kapı var. Daha önce girdiği banyo ve sanırım yatak odası. İkinci kapının arkasında yatak odası varken neden buraya yatak koymuşlar diye merak ederek yatağa bakıyorum. Ön kapının yanında başka bir kapı var, muhtemelen dolaptır. Bütün oda, FSU'da iki kızla paylaştığım büyük yatakhane odasıyla yaklaşık aynı büyüklükte.

Ön kapı açılıyor ve Dallas'ın kolları hala kar parçacıklarıyla kaplı odunlarla dolu olarak içeri girerken, soğuk bir hava dalgası içeri giriyor. O odunları köşeye yığarken, parmaklarımın hissi geri geldiği için sonunda telefonumu çıkarıyorum.

Favoriler ekranı açıldığında ve çatlak camın altında Charles'ın adını ve fotoğrafını gördüğümde alt dudağım titriyor. Onu silebilmem ne kadar sürecek acaba? Aynı ekranda kardeşim Asher'ın adı ve kızı Bug'ın adı da var.

"Favorilerim" listesine giren tek diğer isim, arkadaşım ve komşum Suzanne. Birimizin işleri olduğunda sık sık bebek bakıcılığı yapıyoruz. Kızı Charlie ile yaşıt.

Anita dün sabah beni arayıp haberi verdiğinden beri binlerce kez yuttum acımı. Kişiler listesini kaydırarak

onun numarasını bulup tuşa basıyorum. Üç kez bip sesi geliyor. Tekrar deniyorum. Aynı şey oluyor. Servis çubuğuna bakıyorum, sinyal yok.

Dallas ikinci odun yükünü getirirken telefonumu kaldırıyorum. "Burada çekiyor demiştin."

Son odunu da önceki yükün yanına titizlikle istifleyene kadar konuşmuyor. Küçük mutfak masasından telefonunu alıyor. "Çubuk yok." Başını sallıyor. "Kule yine bozulmuş olmalı."

Başımı eğiyorum. "Kulen mi?"

"Bazen çok fazla buz birikince tırmanıp kırmam gerekiyor. Karanlıkta bunu yapamam. Sabaha kadar beklemek zorundayım."

Ona bakıyorum. "Yine, baz istasyonun mu?"

"Birkaç yıl önce burayı satın aldığımda cep telefonu çekmiyordu. Uzaktan çalışmam gerekiyordu, bu yüzden bir tane diktirdim."

Saçma bir kahkaha atıyorum. "Sadece *bir tane mi diktirdin?*"

Tabii ki yaptırdı. Yale mezunu dahilerin hepsinin kendi baz istasyonları yok mu?

"Kule devre dışı ve kamyonunu kullanamayacak kadar 'çok' kar olması ne kadar da uygun." Anlatmak istediğimi vurgulamak için "*çok*" derken parmaklarımla tırnak işareti yaptım. "O büyük bir kamyon, Dallas. Beni buradan çıkarabilirsin."

"Birkaç saat önce olsaydı belki, ama şimdi imkansız. Karı görüyorsun. Buzları gördün. Kayarak neredeyse boynunu kırıyordun. Ağaçlara çarparak neredeyse hayatını kaybediyordun. Evet, kamyonetim var. Ama seni 50 mil götürmek için hayatını tehlikeye atmayacağım..."

"Otuz dedin."

"Luther'ın tamirhanesine otuz mil var. Sana yardımcı olabilecek herhangi bir yere gitmek için elli mil var. Turistlere hizmet veren bir otel/restoran/benzin istasyonu var. Dinle, seni tehlikeye atmayacağım. Bıçakla uyu. Ya da hiç uyuma. Sana ne uygunsa."

Burada başka seçeneğim yok, adama güvenip sağ salim uyanmayı ummaktan başka. "Peki," diyorum ve sağımdaki kapıya doğru başımı sallıyorum. "Ama yatak odasını bana bırakıp sen burada kalırsan."

Yatağı işaret ediyor. "Marti, *burası* yatak odası."

"Orada ne var?" diye soruyorum, banyonun yanındaki kapıyı işaret ederek.

"Hiçbir şey." Arkasını dönüyor ve yüzünü göremiyorum. "Bir tür hobi odası."

"Harika. Yani sadece bir yatak mı var? O zaman ben kanepede yatayım."

"Eğer sabah çeğişte uyanmak istiyorsan," diyor. "Yeterince büyük değil."

"O zaman ne öneriyorsun?"

Omuz silkiyor. "Yatak yeterince büyük. Sen kendi tarafında yat, ben kendi tarafımda yatayım."

Ben öfkeleniyorum. Ve öfkeleniyorum. Ve daha da öfkeleniyorum. "Ciddi olamazsın. Aman Tanrım, bu sanki çarpık bir romantik komediden çıkmış gibi. Eğer benimle yatağı paylaşıp, pantolonunun içindeki *o şeyle* beni baştan çıkarmaya çalışacağını düşünüyorsan..."—ona öfkeyle bakıyorum—"bir daha düşün."

O da kasıklarına bakar. "O *şey mi?*" Bana deliymişim gibi bakar. "Dinle *Martina*, başka seçeneğimiz yok. Ama kanepeyi denemek istersen, buyur, sen bilirsin. Sen bunu düşünürken ben akşam yemeği için bir şeyler hazırlayayım." Gözlerini bana diker. "Vegan falan mısın?"

"Hayır. Neden soruyorsun?"

"Bilmiyorum. Vegan gibi görünüyorsun."

"Vegan neye benzer ki?"

Kafasını sallar. "Az önce söyledim. *Sen*. Takılmaya çalış. Ama belki de ülkenin en iyi parti okullarından birine gitmiş biri için bu çok zor olabilir."

Ağzım açık kalır. "Yani şimdi ben vegan *ve* alkolik miyim? Kıyameti görebilecek kadar şarap stoklayan birinden bu laflar çok komik. Misafirlerine nasıl davranacağını iyi biliyorsun, Dallas."

"Sen misafir değilsin. Sen... kaybolmuş bir köpek yavrususun." Ayağımı yere vuruyorum. Ses, tahta zeminde yankılanıyor.

Ellerini teslimiyetle kaldırır. "Tanrım, tamam. Sen güçlü, bağımsız bir kadınsın ve kimsenin yardımına ihtiyacın yok, hele benim gibi birinin hiç yok." Kafasını buzdolabına sokar. "Biftek olur mu?"

"Sanırım," diyorum somurtarak. "Sonuçta, tüm köpekler et sevmez mi?"

Bana dönüp gözlerini devirdi, benden açıkça bıkmış gibiydi. Sanki buraya gelmeme neden olan koşullar üzerinde benim bir kontrolüm varmış gibi. Sonra bir saç tokası alıp saçlarını geriye çekerek başının arkasına sabitledi ve yemek yapmaya başladı.

Ve aklımın başka yerde olması için yüzlerce neden olmasına rağmen, akşam yemeğini pişirirken yaptığı her hareketi takip etmekten kendimi alamıyorum.

Beni izlediğini fark edince ayağa kalkıp dekoratif duvara doğru yürüdüm ve birkaç şarap şişesinin mühürlü mantarlarını parmağımla okşadım. Kendimi şarap uzmanı olarak görmeyi severim, ama sadece ucuz şaraplar konusunda.

Kendimi, Dallas'ın o yatakta oturmuş, bir elinde kitap, diğer elinde şarap kadehi, uzun saçları yüzünün bir tarafına dökülmüş, gözleri sayfadaki kelimeleri takip ederken hayal ederken buluyorum. Ve aniden... bir kitaba kıskançlık duyuyorum.

Beşinci Bölüm

Dallas

Allie ve annem dışında hiç bir kadın buraya gelmedi. Ve şimdi tek başıma akşam yemeği hazırlıyorum. Garip bir his, sanki başka bir boyuta girmişim gibi. Ve bu hoşuma giden bir his değil. Martina Carver, yemek pişirdiğim kadın olmamalı. Karım için yemek pişirmeliyim.

O zamanlar pek yemek yapmazdım. Tabii, cuma geceleri ızgarada biftek pişirirdim, ama ev hanımı olan Phoebe aslan payını yapardı. Ve bunu seve seve yapardı. Mutfakta olmak onu en mutlu eden yerd. Yeni ve heyecan verici yemekler yaratmak. DJ'in en sevdiği makarna ve peyniri farklı şekillerde hazırlamak. Ona sebze yedirmenin yollarını bulmak. Yaptığı her şeyde her zaman yaratıcıydı.

I glance up to see Marti carefully watching. She's tenacious. Bir şekilde gizemli. Ve güzel.

Bu kelimeyi duyunca zihnim neredeyse duruyor. Başka bir kadını bu kadar güzel bulduğumu sanmıyorum. Çekici, hatta seksi olabilir. Ama güzel? Bu kelime karım için saklıydı. Lise aşkım. Tek ve tek ruh ikizim.

İştahım kaçıyor. Marti'nin tabağını masaya koyuyorum, sonra kendiminkini plastik sargıyla örtüp buzdolabına koyuyorum, buzdolabının kapısını biraz fazla sert kapatıp ön kapıya doğru yürüyorum.

"Nereye gidiyorsun?" diye soruyor, ben dışarı çıkmadan önce. "Daha fazla odun lazım."

Ona bakmama gerek yok, köşeye yığdığım büyük odun yığınının gördüğünü biliyorum. Arkanı dönmeden kapıdan çıkıp arkamdan kapıyı kapatıyorum. Verandadan kar küreyip ön kapının basamaklarına oturuyorum ve kırım donana kadar basamaklarda biriken karı izliyorum.

~ ~ ~

Dışarı çıkmadan önce saati kontrol etmediğim için ne kadar süre orada oturduğumu bilmiyorum. Ama içeri girdiğimde saat neredeyse gece yarısıdır. İçeri girer girmez adımlarım durur.

Marti benim yatağında uyuyor. Sanki günlerdir uyumamış gibi derin uykuda. Tüm kıyafetleri üzerinde. Ayakkabıları bile, sanki aceleyle kaçmaya hazırlanmış gibi.

Neden bu beni şaşırtmıyor ki?

Bıçağım, hala kılıfında, onun gevşek elinin altında duruyor. Yatağın kenarına o kadar yakın ki, bir santim bile sağa hareket ederse düşeceğinden korkuyorum.

Onu böyle görmek, DJ'i ve eskiden nasıl endişelendiğimi hatırlatıyor. Ya kendini kaldırmayı öğrenirse ve ben orada olmazsam? Ya beşikten düşerse? Keşke geri dönüp kendime bunların endişelenecek şeyler olmadığını söyleyebilseydim. Keşke kendini kaldırabilecek kadar uzun yaşasaydı. Bana gülümseyip bana baba diyebilseydi. Biliyorum ki olabileceği adam gibi büyüyebilseydi.

Bu düşünceleri içime atarak odanın diğer tarafına geçiyorum. Mutfak temiz. Tencere ve tabaklar yerlerine konmuş. Ve... kahretsın, tüm kulübem onun kokuyor. Vanilya kokusu galiba. Yanan odun kokusunun onun kokusunu bastırması umuduyla ateşe bir odun daha atıyorum.

Işıkları kısıyorum, ama o açık olmalarını umursamıyor gibi. Kesinlikle uykuya dalmış. Ama bugün erken uyuduğum için henüz yorgun değilim. Komodinin üzerinde duran teknoloji gerilim romanımı alıp okumaya dalıyorum. Saatler sonra kitabı bitirip dizüstü bilgisayarımı açtım, AirPods'larımı taktım ve biraz daha ASL çalışmaya başladım. Neyse ki programı tamamen indirmiştım. İnternet gerekmiyordu. Bu, öğrendiğim en yeni dil.

Saatler sonra, göz kapaklarım nihayet ağırlaşmaya başladı. Küçük kanepede uyumayı deneyeyim mi diye düşündüm, ama 180 cm boyumla burada rahat bir şekilde uyuyabilmem neredeyse imkansızdı.

Tuvalete gidip yatmaya hazırlanıyorum, Marti gibi kıyafetlerimi çıkarmadan, sadece ayakkabılarımı çıkarıyorum. Ayakkabılarla nasıl uyunur, hiç anlamıyorum. Dikkatlice yatağa oturuyorum, ondan olabildiğince uzak durmaya çalışarak, sırt üstü yatıp tavana bakarak şöminedeki alevlerin dans eden gölgelerini izliyorum.

Marti ortaya doğru yuvarlanınca yatak gıcırıyor. Ona dönüp baktığımda gözlerinin hala kapalı olduğunu ve bıçağın artık elinin altında olmadığını görüyorum.

Karım dışında yatakta birlikte olduğum tek kadın olan Marti'yi inceledim ve midem bulandı. Sanki Phoebe'ye ihanet ediyormuşum gibi.

Marti'nin rahmetli karımın tam tersi olduğunu fark ediyorum. Her açıdan. Phoebe uzun boylu, sarışın, soluk tenli ve yüksek elmacık kemikliydi. Marti ise kahverengi saçlı, saçlarının sol tarafında inatçı bir tutam var. Minyon, atletik ve güneşten bronzlaşmış bir teni var.

Burada olmamalı.

Suçluluk omurgamda ilerliyor, her omurda duruyor, uzun parmaklarıyla omurları kavrayıp acıtana kadar sıkıyor. Yanımda yatması gereken kişi Phoebe.

İnsanlar, kederin ne kadar her şeyi tükettiğini anlamıyor. Kendi ailem bile bunu anlamakta zorlanıyor. Annem ve Allie sürekli Calloway Creek'e geri dönmem için yalvarıyor. Kardeşlerim o kadar ısrarcı değil, ama benim yokluğumun onlara zor geldiğini anlayabiliyorum. Biz her zaman birbirine yakın bir aileydik. Benim trajedim bunu parçaladı.

Onlar bunu anlayamazlar. Phoebe ve DJ ölmeden önce ben de anlamıyordum. Kederin her şeyi kaplayan doğasını. Her zaman orada, yüzeyin altında, arka planda, onların öldüğünü hatırlatan sürekli bir uğultu. Takım elbise giyip, gülümsemeye çalışıp, kardeşimin düğününde ayakta dursam da, kalbim hala kırık. Ve bu, düzeltilemeyecek, yok edilemeyecek bir kırıklık. Her zaman orada olacak. Phoebe bunu garanti ediyor, neredeyse her gece rüyalarım girerek. Beni ne kadar sevdiğini söylüyor. Her zaman benimle olacağını söylüyor.

Siktir.

AirPod'larımı tekrar takıp kafamdaki gürültüyü kesmek için müzik açıyorum. Gözlerim açık kalamıyor ve Bon'u dinleyerek uykuya dalıyorum. Jovi, çelik atına binmeyi anlatıyor. Seksenlerin müziği Phoebe'nin en sevdiği müzikti.

Uyanık halde süzülerek koridorda ona doğru ilerliyorum. Gelinlik ve duvağıyla duruyor. Neden o mihrapta? Bana doğru yürüyen o olmamalı mıydı? Sırtı bana dönük olduğu için yüzünü göremiyorum, ama güzel olduğunu biliyorum. Düğün şarkımız çalıyor. Ama bir şeyler ters gidiyor. Konuklar nerede? Koridorda boş sandalyeler var. Bir tanesi hariç. Öndeki ilk sandalye bir çocuk tarafından işgal edilmiş. Yaklaştığımda dönüyor.

"DJ?" diyorum, onun önünde diz çökerek.

Artık büyümiş. Üç yaşında olabilir. Annesinin platin sarısı saçları ve benim koyu kahverengi gözlerim var, bir gün onu kadınların kalbini çalan bir erkek yapacağı kesin olan çarpıcı bir kombinasyon.

Müzik yükseliyor ve dikkatimi gelinime geri çekiyor. Dönüyor ve elini uzatıyor. Onun şimdiye kadar gördüğüm en güzel kadın olduğunu düşünerek ona doğru yürüyorum. Bir anlığına parlak bir gülümseme belirliyor, sonra kayboluyor. Yüzü değişiyor. Solgunlaşıyor. Gözlerinin altında koyu halkalar oluşuyor. Kolları

kırılğanlaşıyor, sanki dokunursam dal gibi kırılacaklarmış gibi. Bütün vücudu gözlerimin önünde soluyor. Bir tarafa yalpalarken onu tutmak için aceleyle yanına koşuyorum.

Çökmüş gözleri benimkilere bakar. "Sen benim yerimi asla dolduramazsın."

"Tabii ki yapamazdım," diyorum ve onu sıkıca kendime çekiyorum. "Seni seviyorum."

Çılgınlık kafamda yankılanıyor.

"Dallas, dur!"

Gözlerimi açtığımda, çok tanıdık bir bıçağın 20 santimlik bıçağına bakıyorum.

Altıncı Bölüm

Martina

"O lanet şeyi kaldır!" diye bağıyor.

"Canı cehenneme." Bıçağı daha sıkı tutuyorum. "Beni parçalıyordun."

Utanç içinde yataktan atlar ve benden olabildiğince uzaklaşır. Başını sallar, eğilir ve ellerini dizlerine dayar. "Tanrım, rüya görüyordum."

Bıçağı yerine koyuyorum. "Çok korkunç bir rüya görmüş olmalısın." O doğruluyor. "Evet. Özür dilerim."

Dışarısı aydınlanmaya başlıyor. Telefonuma bakıyorum. Hala çekmiyor. Pencereye gidiyorum ve kalbim sıkışıyor. Kamyonetinde dün gecedan iki kat fazla kar var. Ön kapıyı açtığımda, toz gibi kar içeri giriyor ve ayaklarımın yanındaki yerde anında erimeye başlıyor.

Yenilmiş hissederek kapıyı kapatıp banyoya doğru sürünerek ilerledim. Dallas da aynı şeyi düşünmüş olmalı ki neredeyse çarpışıyorduk. Geri atladım ve kapıyı işaret ettim. "Sen gir."

"Önemli değil, sen gir."

Kıkırdamışım. "Sanırım etrafında kadınlara alışkın değilsin. Biz kadınlar banyoda zaman geçiririz. Ben sıramı beklerim."

Şakamı komik bulmuyor. Hatta bu şakadan rahatsız olmuş gibi görünüyor. Tanrım, *çok mu alıngansın?*

"Bir dakika sürer. Sonra cep telefonu kulesi tamir etmeye gideceğim."

Kapı kapanır. Tuvaletin kapağının klozetin arkasına çarpmasıyla yankılanır. Sonra işediğini duyarım. Bu küçük kabinde kesinlikle mahremiyet yok. Banyo kapısının altındaki iki inçlik boşluk, dışarıdakilerin içeridekilerin ne yaptığını tam olarak bilmesini sağlıyor. Belli şeyleri yapmam gerektiğinde onun odun topladığından emin olmak için zihnimde b i r not alıyorum. Dışlerini fırçalıyor ve musluğun b i r süre açık kaldığını duyuyorum. Su içiyor olmalı. Su kapandığında, onu duyuyorum.

mırıldanıyor, ama ne dediğini tam olarak anlayamıyorum.

Bir an sonra kapı açılıyor. Burun kıvırıyorum. "Duş almayı sevmez misin?"

Kanepeye oturur, ağır botlarını giyer ve bağcıklarını bağlar. "Marti, bir kuleye tırmanıp antenlerde biriken buzu kazımak üzereyim. İnan bana, döndüğümde duşa ihtiyacım olacak. Sıcak suyu boşa harcamaya gerek yok."

Ceketini alıp kapıya doğru yöneldiğinde, telefonuma baktım ve gördüğüm şeye şaşırdım.

"Evet!" diye bağıryorum, telefonumu kazanan piyango bileti gibi havaya kaldırarak. "Sinyal var!"

Rahatlayarak başını eğiyor, dönüyor ve kanepeye çöküyor. "Bu kesinlikle iyi bir şey. Bu kadar az uyuduktan sonra *bir yere* tırmanmamam gerekir."

Uyumamış mı? Benim yüzümden mi? Sanırım ıssız bir yerde yaşayan bir keşiş için, etrafında başka birinin olması gerçekten rahatsız edici olabilir. Ya da belki sosyal kaygısı vardır ve başkalarının yanında rahat edemiyordur. Bu gizemli dağ adamıyla ilgili milyonlarca soru kafamda dolanıyor. Ama hepsini bir kenara itiyorum, çünkü bir telefon etmem gerekiyor.

"Oğlumu aramam lazım," diyorum.

Dallas'ın yüzü soldu. Ayağa kalktı, burnunun köprüsünü sıktı, sonra paltosunu giyip kapıya doğru yürüdü. "Sizi yalnız bırakayım. Ben çekici çağırırım."

"Teşekkürler."

Önce önemli işler, diye düşünürüm, o dışarı çıkar çıkmaz. Charlie ve Anita ile konuşmam lazım, ama mesanem boşalmaya can atıyor. Dönerim ve banyoya girerim, tuvaleti kullanıp ellerimi yıkarım. Diş fırçasını görünce benimkini unutmuş olduğumu hatırlarım. Hiçbir şeyim yok. Bütün eşyalarım arabamın bagajında. Ama şansım varsa, araba kısa sürede çekilir ve Charlie'ye doğru yola çıkabilirim.

Parmağıma biraz diş macunu sıkıp dişlerime sürüyorum ve çalkalıyorum. Aynaya bakınca, duşa girmem gerektiğini fark ediyorum. İlk gece boyunca araba kullandım, yani duş almayalı epey oldu. Bakışlarım, birçok harika saç ürünü bulunan rafa kayıyor. Onun saçlarını elleriyle okşadığını düşünmek bile midemi kıpır kıpır ediyor. Uzun saçlı erkekleri hiç sevmem, bu yüzden neden böyle içgüdüsel bir tepki verdiğimi anlamıyorum.

Telefonum arka arkaya ping sesleri çıkarıyor. Sonunda mesajlar ve sesli mesajlar geliyor. Çoğu kardeşimden. Asher

Anita'nın evine gitmediğim ve haber vermediğim için benim için endişelenmiş. Biri Bug'dan, babasının çok sinirlendiğini söylüyor.

On iki yaşındaki kızının "lanet" kelimesini kullandığını ona söylemeyeceğim. O, çocukluktan çıkmış ama henüz yetişkin olamamış, o garip ergenlik çağında ve bizim ilişkimizi düşündüğümde, bana yeğenimden çok kız kardeşim gibi geliyor.

Kişiler listesini kaydırıp Anita'nın numarasını buluyorum. İç çekiyorum. Ne kadar zor bir gün geçiriyor olmalı. Charles'ın ölümü beni çok üzdü. O benim en iyi arkadaşım ve oğlumun babasıydı. Ama Anita onun karısıydı. Dün sabah son konuştuğumuzda, ağlamaktan sesi çıkmıyordu. Bencilce, Charlie'yi teselli edebilmiş mi diye merak ettim.

Numarasını tuşladım ve hemen cevap verdi. "Marti! Neredesin? Herkes çok endişelendi."

"Üzgünüm. Ben iyiyim. Ama arabam değil. Bir ağaca çarptı. Fırtına vardı ve cep telefonu çekmiyordu, bir adam beni buldu ve kulübesinde kalmama izin verdi ve..."

"Bekle, ne? Yavaşla. Kaza mı yaptın? Hangi adam?"

"Oraya vardığımda her şeyi anlatırım. Çekici yolda. Bu gece geç saatlerde orada olurum. Daha da önemlisi, sen nasılsın? Charlie nasıl?"

"Charlie iyi. Benim normalde olduğum gibi olmadığımı fark etti, ama ona söylemem gerektiğini düşünmedim. Ailem ve kuzenlerim onu oyalamaya çalışıyorlar."

"Peki ya sen? Sen nasılsın?"

Uzun bir sessizlikten sonra, telefona bir nefes üfledi. "Herkes cenaze töreniyle ilgili her türlü soruyu soruyor. Marti, ne yapacağımı bilmiyorum."

"Benden tavsiye mi istiyorsun?"

"Evet. Lütfen. Onu herkesten daha iyi tanıyordun."

Sesinde kıskançlık yoktu. Geçmişimizi biliyordu. Charles'ın onu benden çok sevdiğini de biliyordu

—en azından romantik anlamda.

"O cenaze töreni istememezdi, Anita. Ya da insanların ziyaret etmek zorunda hissedecekleri bir mezar da. Yakılmak istiyordu. Ve ölümünü yas tutmak için bir tören yerine, hayatını kutlamak için bir parti istiyordu."

"Öyleyse öyle yapalım. Planlamama yardım eder misin?"

"Tabii ki. Neye ihtiyacın olursa."

"Marti?"

Ses tonundan, söyleyeceği şeyin çok önemli olduğunu anlayabiliyordum.

"Evet?"

"Buraya geri taşınacağım. Florida'da artık benim için bir şey kalmadı.

Yani, Charlie'yi özleyeceğim, ama ailemin yanında olmalıyım, anlarsın ya?"

Aniden, sanki tonlarca tuğla üstüme düşmüş gibi hissettim. Bu düşüncenin neden daha önce aklıma gelmediğini bilmiyorum. Tam zamanlı bir anne olacağım.

Charles ve ben ortak ebeveynlik yapıyorduk. Charlie zamanının yarısını onunla geçiriyordu. Ben her zaman yarı zamanlı bir ebeveyn oldum. Charlie doğmadan önce ayrıldık. O doğduğu andan itibaren velayeti yarı yarıya paylaştık. Bu doğru olan şeydi. Charlie inanılmaz derecede sevildi ve bu şekilde yetiştirilerek büyüdü.

Ama şimdi, aman Tanrım, artık yüzde yüz benimle olacak.

Oğlumu seviyorum ve benimle olacağına mutluyum, ama bu ikimiz için de büyük bir değişiklik olacak. Ona nasıl söyleyeceğim?

"Bu doğru karar," diyorum ona. "Ailenin yanında olmalısın. Ve her zaman ziyaretine gelebilirsin."

"Charlie ile konuşmaya hazır mısın?"

"Evet. Hiçbir şey bilmiyor mu? Charles'ın nerede olduğunu düşünüyor?"

"Emin değilim. Sorduğunda konuyu değiştiriyoruz ya da dikkatini başka yere çekiyoruz."

"Tamam. Onu telefona ver."

"Annem," diye Anita'nın sesini duydum.

Charlie'nin mutlu çığlığını duyduğumda kalbim sıkıştı. Dünyası yıkılmak üzere mi, yoksa uzun vadeli bir hasar görmeden uyum sağlayıp toparlanacak kadar küçük mü?

"Anne!"

"Merhaba, dostum. Beni özledin mi?"

"Çok özledim. Gwammy Jane'in havuzu var. Ama çok soğuk.

Ve Nita'nın ablasının bir köpeği var. Ben de köpek istiyorum."

Ah, üç yaşındaki bir çocuğun zihni. "Nasılsın Charlie? Nita'ya iyi bir çocuk oluyor musun?"

"Evet. Köpeğin adı Joe. Komik bir isim, değil mi? Anne, babam nerede?"

Oh, evlat. "Dışarıdaki karı gördün mü? Annem bu yüzden dün oraya gidemedi. Kar yüzünden birçok insan gitmesi gereken yere

gerekli yerlere ulaşmakta zorlanıyor."

"Güzelmiş," diyor. "Benimle kartopu yapar mısın?"

"Tabii ki dostum, kar topu yapabiliriz. Yakında görüşürüz, tamam mı?"

"Tamam, hoşça kal."

Anita telefona geri döner. "Ona söylemek zorunda olduğun için seni kıskanmıyorum."

"Sanırım düşünmek için biraz daha zamanım var. Yola çıktığımda seni ararım. Umarım çok uzun sürmez. Güçlü ol, tamam mı?"

"Tamam."

Sonraki aramamı kardeşim için yapıyorum.

"Nerede bu kadar geç kaldın, Martina?" "Merhaba sana da."

"Deliriyorum. Yeryüzünden kayboldun mu? Çünkü eğer öyle değilse, en azından lanet olası mesajlarıma cevap vermen için hiçbir neden yok - yirmi tane mesaj attım."

Ona yine aşırı koruyucu davrandığını söylemiyorum. Asher benim kardeşimden daha fazlası. Babam ben on iki yaşındayken öldüğünde, o benim vasım oldu. Yemin ederim, çoğu zaman hala öyle olduğunu düşünüyor.

"Sakin ol. Mümkün olsaydı mesaj atardım. Burada cep telefonu çekmiyor." "Nerede bu? Charlie'yle birlikte olmadığını biliyorum."

"Hayır. Ama yakında orada olacağım."

Dün olan her şeyi anlatıyorum. Bu, ağabeyinin endişelerini yatıştırmaya yetmiyor. "Bu adam da kim ve onun hakkında ne biliyorsun? Tanrım, Martina, geceyi ormanda bir yabancıyla mı geçirdin?"

"Ne yapmamı isterdin Ash, arabada donarak ölmemi mi?" "Adı neydi?"

"Dallas. Dallas Montana."

Asher bir an sessiz kalır. Sonra der ki, "Hay sikeyim. Montana Şaraphanesi'nden Dallas Montana mı?"

Duvardaki tüm şarap şişelerine bakıyorum. Artık çok daha mantıklı geliyorlar. Bir tanesini raftan alıp etiketini okurken gülüyorum. "Sanırım o olmalı."

"Adam milyarder. En azından ailesi öyle." Yoksul kulübeye bakındım. "Ciddi misin?"

Ön kapı açılır ve Dallas içeri girer, düşünceli ve hiç de mutlu görünmüyor.

"Dinle, gitmem gerek. Seni haberdar ederim. Çekici yolda, en yakın kasabadan araba kiralayıp akşam yemeğine kadar Anita'nın ailesinin evine varırım."

"Dikkatli ol, küçük kardeşim."

Telefonu kapatıp Dallas'a döndüm. "Ee? Ne zaman gelecek?"

O başını salladı. "Çekici gelmeyecek. En azından bugün gelmeyecek."

Yedinci Bölüm

Dallas

"Ne demek gelmiyor? Sen dedin ki..."

Pencereden dışarıyı işaret ettim, sabahın büyük bir kısmı açık geçtikten sonra hava şimdiden griye dönmüştü. "Havayı kontrol edebileceğimi mi sanıyorsun?"

"Ben küçük biriyim. Buraya gelmek ne kadar zor olabilir ki?"

"Sorun da bu. Sen tek kişisin. Kar küreyiciler ve çekiciler en çok insana yardım edilecek yerlere gönderilir. Ya da acil durumlara."

"*Bu* acil bir durum. Oğluma ulaşmam lazım."

Yüzündeki ifade midemde bir düğüm oluşturdu. "Hasta mı?" "O iyi. Ama..." Zorlukla yutkundü ve pencereden dışarı baktı. "Babası babası öldü. Bu yüzden buraya geliyordum."

Sanki karnıma yumruk yemiş gibi geriye sendeledim. Baldırlarım kanepeye değdi ve oturup, ön kollarım dizlerimin üzerine düşene kadar öne eğildim. "Babası." Başımı kaldırdım. "Kocanız değil mi?"

Geç de olsa, parmağında yüzük var mı diye bakıyorum. Hayatım boyunca, bir kızın evli olup olmadığıyla hiç ilgilenmedim. On üç yaşında gerçek aşkı bulmuştum, bu yüzden bu kızın evli olup olmadığı neden umurumda olsun ki?

"O benim eski sevgilim. Ama aynı zamanda en iyi arkadaşım." Gözlerini ovuşturur. "Ya da öyleydi." Yatağın kenarına oturur. "Hâlâ inanamıyorum."

"Acil bir durum olduğunu söyledin. Yalnız mı?"

"Charlie. Adı Charlie. Hayır. Üvey annesi Anita ve ailesiyle birlikte."

"Güvende mi?"

"Evet. İyi insanlar."

"Tamam, yani acil bir durum değil, sadece gerçekten gitmen gereken bir yer var."

O başını sallar.

"Üzgünüm ama bu, benim küçük yolumun en öncelikli mesele olmasını sağlamıyor."

"Hayır. Sanırım öyle."

"Eski sevgilin kaza mı geçirdi?"

Sözler ağzımdan çıkar çıkmaz pişman oldum. Kimsenin ölümünün ayrıntılarını duymak istemiyordum.

"Doktor AVM denen bir şey olduğunu söyledi. Anterior venöz malformasyon. Arterleri ve damarları düzensiz bir şekilde birbirine bağlayan bir kan damarı yumağı varmış. Kendisi bunun farkında değildi ama muhtemelen doğuştan vardı. Beyninde olduğu için büyük bir felce neden olmuş. Aniden olmuş. Muhtemelen hiçbir şey hissetmemiş." Gözyaşlarını siler. "En kötüsü, eğer bunu bilselerdi, tedavi edebilirdiler. Normal bir hayat sürebilirdi."

Phoebe'yi düşündüğümde boğazıma bir acı geliyor. Acı hissetmemiş olabileceğini söylediler. Olabilir. *Kesinlikle* değil. Araştırdım. Karbon monoksit mide bulantısı, baş ağrısı, nefes darlığı, baş dönmesi ve daha birçok semptomu neden olabilir. Phoebe'nin nöbet geçirdiğini biliyorum. Umarım ne olduğunu anlamamıştır. DJ ise uykusunda sessizce öldü. Bu bilgi pek teselli olmuyor. O hala burada değil ve asla olmayacak.

Telefonum propan şirketinden gelen bir mesajla titriyor. Bugün gelmeyecekler. Hatta bu hafta da gelmeyecekler. Haberler gittikçe güzelleşiyor. "Siktir."

"Ne oldu?"

Telefonumda propan ölçer uygulamasını açtım. "Bugün propan teslimatı vardı. Gelmeyecekler."

Kadın, sadece közlerin kaldığı şömineye bakıyor. "Anlamadım."

"Jeneratörün sesini duymuyor musun? Evin arkasından gelen uğultuyu? Buraya kadar elektrik gelmiyor. Buradaki her şey arka bahçedeki 500 galonluk propan tankıyla çalışıyor. O bitince, buzdolabındaki yiyecekleri karla kaplamazsak bozulacak. Isınmak için tek seçeneğimiz şömine olacak. Sıcak su da olmayacak."

"Ama *bugün* bitecek değil, değil mi?"

"Yüzde beş kaldı. Bugünlük idare ederiz ama mümkün olduğunca tasarruf etmeliyiz. Isıtıcıyı kapatacağım. Duş alırsan..."

Elini kaldırdı. "Anladım, anladım, anladım. Kaynakları israf etmeyelim. Sorun değil. Bir keresinde eyaleti bir kasırga vurduğunda bir hafta elektriksiz kalmıştık. Sanırım hayatta kalabilirim."

“Florida’da bir hafta elektriksiz hayatta kalmak, New York’un kar fırtınası altında vahşı doğada kalmaktan biraz farklıdır. Bu konuda fazla kayıtsız olma.”

“Kar fırtınası mı? Kim kar fırtınasından bahsetti?”

Ona telefonumu gösterdim, ekranda hava durumu uygulaması açıktı.

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "30 santim daha kar mı? Dalga mı geçiyorsun?"

"Önümüzdeki yirmi dört saat için tahminler öyle."

Yatağa yaslanıp yüzünü kapattı. "Bu olamaz."

Ona doğru yürüdüm. "Arabanın anahtarlarını ver." "Neden?"

"Valizinizi alacağım. Valizinizi değil, eşyalarınızı. Boş bir sırt çantası alacağım ve eşyalarınızı oraya aktaracağım. Taşımak daha kolay olur."

Yüzü kızardı. "Ben de seninle geliyorum."

"Görmemi istemediğin bir şey mi var? Etkinleştirildiğinde titreyen cihazlar mı?"

Onu kızdırdığım için kendimi azarlarken çenesi gevşiyor. *Ne halt yedim ben?*

"Aman Tanrım," diye homurdandı. "Bunu söylemedin, değil mi?" Bana sert bir bakış attı, sonra sırttı. "Aslında, söyledim de ne olmuş? Seni hiç ilgilendirmez. Ama hayır, demek istediğim o değil. Sadece eşyalarımı karıştırmamı istemiyorum, hepsi bu."

"Tamam. O zaman gel benimle. Ama bana yetişsen iyi olur. Hava böyle giderse dünkü gibi hızlı gitmemiz gerekecek." Ayakkabılarına ve kapüşonlu sweatshirtüne bakıp dolaba yöneliyorum. "Bu ceket giy. Sana bot verecektim ama kendi ayaklarına takılıp düşersin. Çoraplarını iki kat giy ve ıslanırlar diye fazladan da al."

"On mil yürüyecekseniz en azından önce yemek yiyebilir miyiz?"

Dolabı açıp altı protein bar çıkarırım, birini ona atıp diğerlerini ceketimin cebine tıklarım. Sonra birkaç şişe su ve sırt çantamı alırım. "Gün ışığı kayboluyor."

"Saat daha dokuz bile olmadı."

"Evet, ama öğlene kadar dönmezsek fırtınaya yakalanırız. Rüzgar şimdiden şiddetleniyor." Ona yedek berelerimden birini ve küçük ellerine bol gelecek bir çift eldiven veriyorum.

Şapkamı ve ceketimi giyiyor, fazladan çorapları cebine tikiştiriyor ve açıkça sinirli bir şekilde kapıya doğru yürüyor. Sanki tüm bu rahatsızlığı ben yaratmışım gibi. Bence tam tersi. Beni rahatsız eden o.

Yürüyüşümüzün on dakikası bile geçmeden sessizliği bozdu.

"Baz istasyonuna tırmanmak tehlikeli mi?"

Alaycı bir şekilde gülüyorum. "Konuşmazsak daha hızlı gideriz."

"Dinle, Dallas. Biraz panik yapıyorum. Yabancı bir yerde, yabancı bir adamla mahsur kaldım, eski sevgilim öldü ve çocuğuma ulaşamıyorum. Şimdi de lanet olası bir kar fırtınası geliyor ve en az bir gün daha burada mahsur kalacağım. Şu anda stresli düşüncelerimden biraz uzaklaşmak için küçük bir sohbetin iyi olacağını düşünürsem beni dava et."

Bu kızı ve zeki ağzını sevdiğimi fark ederek gülümsüyorum.

Ama bu his gelir gelmez kayboluyor.

"Peki kule?" diye soruyor, benimle aynı hızda nefes nefese. Omuz silkiyorum. "Daha önce yarım düzine kez yaptığım bir şey." "Her zaman başarılı oldun mu?"

Kollarımı açtım. "Hala buradayım, değil mi?"

"Sinyali düzeltmeyi kastettim."

"Genelde. Ama hey, benim için endişelendiğin için teşekkürler."

"Üzgünüm. Tabii ki senin için endişelenirim. Sadece cep telefonu servisinin tekrar kesilmesinden endişelendim."

"Kesilebilir. Fırtına gelmeden önce yapman gerekenleri yapmanı öneririm."

"Ne gibi?"

"Birini aramak ya da film indirmek gibi. Zaman geçirmek için neye ihtiyacın olduğunu düşünüyorsan onu yap."

Burnunda bir kırıklılık var. Servis tekrar kesilmeden önce yapması gereken her şeyi zihninde listelediğini anlayabiliyorum. O kırıklılığı sevebileceğimi fark edince başımı çeviriyorum. Çok sevebilirim.

Daha hızlı yürüyorum.

Bana yavaşlamam için bağırarak yerine, benimle aynı hızda yürümeye devam ederek beni şaşırtıyor. Beni daha da şaşırtan ise, bunun hakkında şikayet etmemesi. Marti'yi çok iyi tanımıyorum, ama bildiğim kadarıyla, bu kadın şikayet etmeyi çok sever.

"Charles yürüyüş yapmayı severdi. Florida'da tepeler yoktu, ama her zaman yürüyüş yolları vardı. Tabii yılanlar ve timsahlar sizi rahatsız etmezse."

Charles. Charlie'nin babası. DJ'in bana göre isimlendirildiği gibi, o da babasının adını almıştı.

Yaşlı DJ'in sandalyede oturup bana baktığını hatırlayınca, hayalim birdenbire ön plana çıktı. Onun nasıl görüneceğini düşünmediğim tek bir gün bile geçmiyor. Yakında üç yaşına girecekti, doğum günü birkaç gün sonraydı. Şehre gidip günü atlatmak için dev boy bir şişe tekila alabilmeyi umuyordum. Ama şimdi, sadece şarapla idare etmek zorunda kalacağım galiba.

"Gerçekten pek konuşmuyorsun, değil mi?" diye soruyor.

"Söyleyecek pek bir şeyim yok." Nezaketen bir şey söylemek için kafamdan bir şeyler uydurmaya çalışıyorum. "Demek oğlun eski eşinle tatildeydi?"

"Anita'nın aile toplantısı ve Şükran Günü için gittiler."

Doğru. Şükran Günü yaklaşıyor. DJ'in doğum gününden önceki gün... artık kutlamadığım bir gün daha.

"Eski eşine tatil boyunca onu almasına izin vermen çok hoş."

"Charles ve ben velayeti paylaştık. Charlie tam olarak yarı yarıya onunla yaşıyordu. Aslında gayet iyi gidiyordu. Ve şimdi... şimdi tam zamanlı bir bekar anne olacağım. Hala inanamıyorum."

"Evet, daha kötüsü de var."

Dönmüyorum ama başımın yan tarafına delici bir bakış attığını hissedebiliyorum. Daha da hızlı yürüyorum. Ve lanet olsun, yol boyunca benimle aynı hızda yürüyor.

Sekizinci Bölüm

Martina

Daha kötü şeyler mi?

Tam zamanlı tek ebeveyn olmaktan daha mı? Charlie'nin babasını kaybetmesinden daha mı?

Dallas gizemli biridir. Hatta temkinli. Ben sık sık sözlü ishal olmakla ve aklıma gelen her şeyi ağzımdan çıkarmakla suçlanırken, o tüm kartlarını göğsüne yakın tutuyor gibi görünüyor.

Sonunda arabam görüldü. Hatırladığımdan daha da hurda halinde. Dallas haklıymış. Hayatta olduğum için şanslıyım, başımdaki şişlik ve bileklerimdeki morluklar tek yaralarım. Dahası, beni bulduğu için şanslıyım.

Arabam bir metre karın altında gömülü ve içeriye baktığımda, kar ve buz ön paneli ve ön koltukları kaplamış. Kesinlikle buz sarkıtına dönmüş olurdum.

Bagajı açıyorum, valizimi çıkarıyorum ve sırt çantamı alıyorum. "Sakıncası var mı?"

Dallas kendi dünyasında kaybolmuş durumda. Arabanın arka koltuğuna bakıyor, muhtemelen orada geceyi geçirebilir miydim diye düşünüyor.

Belki Charlie'nin araba koltuğunu kullanarak ön camdaki kocaman deliği kapatabilirdim. Ama bu soğukta bir faydası olmazdı. Motor çalışmıyordu. Battaniyem yoktu. Şapkam ve eldivenim de yoktu. Charlie'nin birkaç gün içinde anne babasını kaybetmeye ne kadar yaklaştığını düşününce titriyorum.

"Dallas?" Arabaya yanaşıp elimi sırtına koydum.

O irkildi ve gözleri benimkilere çevrildi. "Ne? Ah, evet, burada." Bana boş sırt çantasını uzattı ve ben de içine sığdırabildiğim her şeyi çantaya koymaya başladım.

Telefon geldiğinde aceleyle toplandım. Gözyaşlarım arasında, geldiğim yer ile gideceğim yer arasındaki büyük hava farkını düşünmeden kıyafetleri valize tıktırdım.

İç çamaşırlarımı çıkarırken, bagajdan Dallas'a bakıyorum. Onun sütyenimin danteline veya en sevdiğim külotumun satenine dokunduğunu düşününce yanaklarım kızarıyor. Aklımda onun giysilerini çıkardığı görüntüsü belirince kalbim çarpıyor.

O bana bakıp gözleri benimkilere takıldığında, beni inceliyor ve ben onun ne düşündüğümü biliyor mu diye merak ediyorum. Beni yatmak istediği için bakmıyor. Daha çok düşünceli bir bakış, sanki beni okumaya çalışıyor gibi. Soğuğa rağmen, vücudumda bir sıcaklık yayılıyor, uykuya dalmış gibi hissettiğim yerlerde birikiyor.

Boğazımı temizleyip, başka yere bakarak işime geri dönüyorum.

Hepsi sırt çantasına sığmayacak. İki çift açık burunlu ayakkabı, bir kitap ve Charlie için getirdiğim birkaç oyuncağı bırakıyorum. En sevdiği yıpranmış ayıcığı diğer eşyalarımın sıkıştırdığından emin oluyorum. Uçağa binmekten o kadar heyecanlıydı ki onu almayı unutmuştu. Ben de uçmaktan o kadar gergindim ki çantasına koymayı unuttum.

Uçmak, eğlenceli şeyler listemde üst sıralarda yer almaz. Charles'la Bahamalar'da balayımıza çıktığımızda uçağımız Atlantik'e düşmek üzere olduğundan beri öyle.

Bavulu kapatıp bagajı kapatıyorum ve sırt çantamı omzuma asıyorum. Sonra, gençliğimden beri sahip olduğum güvenilir eski arabama bakıyorum.

"O sadece bir araba," diyor Dallas biraz telaşla.

Dönüp ellerimi belime koyuyorum. "*Sadece* bir araba değil. Betsy eski anılarla dolu."

"Betsy mi?" diye sorar, eğlenerek.

"Adını Charles koydu. Eskiden onun arabasıydı. Bir arkadaşıyla kim daha fazla ağırlık kaldırabilir diye iddiaya girmişler ve kazanmış." Bu anıyı hatırlayarak gülüyorum. "Charles'ın ailesi benimkinden çok daha zengindi. Ben anne babamı kaybetmiştim, sadece kardeşim ve ben kalmıştık. Charles arabayı kazandıktan birkaç hafta sonra ehliyetimi aldığım da, arabayı bana verdi ve yeni bir tane aldı." Elimi arka tampona koyuyorum. "Bu arabada bana evlenme teklif etti. Charlie neredeyse Betsy'nin içinde doğacaktı."

"Birisi eski sevgilisine biraz takıntılı gibi." "Öyle değil. *Hiç de değil*. Ama bu arabayı özleyeceğim."

"Bir sorum var. Eğer eski sevgilin bahsi kaybetseydi, diğer adam ne kazanacaktı?"

Gözlerimi devirdim. "Beni."

Yüzü şaşkınlıkla dolu. Ve belki de öfkeyle. "Ne oluyor lan?"

Kıkırdamak. "Merak etme, gerçekten yapmazdı. Biz çocuktuk ve aptalca bir iddiaydı. Ayrıca Charles kazanacağını biliyordu."

"Yine de. Buna hakkı yoktu." Kafasını şiddetle sallar. "Ve arabayı aldı, yani kaybeden taraf olsaydı 'borcunu öderdi'." Karanlıklaşılan sabah gökyüzüne bakar, eski sevgilime küfrederek. "Neyse, gidelim. Bir protein bar daha ister misin?"

Teklifi görmezden gelerek Betsy'ye bakmaya devam ediyorum.

"Peki o zaman." Sırt çantamı omzumdan indirip kendi sırtına taktı ve göğüs kayışlarını bağladı. "Hava durumunu yenebilir miyiz bakalım."

Geri dönerken birkaç uzun dakika boyunca Dallas'ın sözlerini düşünürüm. Charles beni arkadaşına vermiş olur muydu? Yani, ben kimsenin malı değilim, ama bunu hiç düşünmemiştim. Yedi yıl boyunca neden hiç sormadım ki? Belki de bana arabayı verdiği içindir. Yine de sormalıyım. Ya da daha iyisi, ilk başta benimle bahse girmemeliydi.

Dallas, tamamen sessizlik içinde kulübesine geri dönmekten son derece memnun. Bu, bizim tamamen zıt karakterler olduğumuzu düşündürüyor. Ben sohbet etmeye ihtiyacım var. İnsanlara ihtiyacım var. Burada yaşayıp doğayla iç içe olamazdım, tek arkadaşım düşüncelerim olurdu. Delirirdim.

"Bana bu aile işinden bahset," diyorum.

Hoşnutsuzluğunu duyabiliyorum. Gerçekten sessizliği tercih ediyor.

"Hadi ama Dallas. Yürüyüş uzun. Beni eğlendir."

Gözlerini görebilseydim, yüzde yüz eminim ki gözlerini devirirdi.

"Ben CFO'yum."

"Finans Direktörü mü?"

Kendi unvanından yine etkilenmemiş gibi görünüyor.

"Peki ailenin işi tam olarak nedir?" Asher bana daha önce söylememiş gibi soruyorum.

"Şarap."

"Ahhh. O zaman anlaşıldı. Bir an için alkol bağımlısı olduğunu sandım. Hiç bu kadar etkileyici bir koleksiyon görmemişim. Peki bu aile şirketi tam olarak nerede?"

"Eminim hiç duymadığın bir yer."

Birkaç adım atıp omzuna dokunuyorum. "Dinle, ben de senin kadar burada kalmak istemiyorum. Ama ikimizin de başka seçeneği yok. En azından bunu en iyi şekilde değerlendirelim."

Yanakları uzun bir nefesle şişti. "Calloway Creek."

Kasaba adını söylerken gözlerinde acı var. Aklımda pek çok soru var. Ama Dallas Montana bana

bana açılmak istemiyor gibi görüldüğü için, samimi davranmaya devam ediyorum.

"Haklısın. Hiç duymadım. Nerede?" "New York şehrinin hemen dışında."

"Küçük bir yer gibi geliyor."

"Nüfusu yirmi bin."

"Vay *canına*, çok küçük." Belki de onun için böyle küçük bir kasabadan ormandaki bir kulübeye taşınmak o kadar da büyük bir değişiklik değildir. FSU'da kırk binden fazla öğrenci vardı. Alma materimin öğrenci sayısının yarısı kadar bir kasabayı hayal bile edemiyorum. "Orada mı büyüdün?"

"Evet." Cebine uzanıp bir protein barını açtı. "Şimdi yiyeceğim."

Hmm. Konuşmayı oldukça ani bitirdi. Demek büyüdüğü bu küçük kasaba hakkında konuşmak istemiyor. Dallas her geçen dakika daha da gizemli hale geliyor. Ve ben meraklı biriyim. Ama dilimi ısırp birkaç adım geri çekiliyorum, çünkü açıkça konuşmak istemiyor.

Onu rahat bırakıp, cep telefonu veya dizüstü bilgisayarında yapmam gerekenleri zihnimde listeliyorum. Anita ve Asher'ın endişelenmemesi için birkaç telefon etmeliyim. Ayrıca, çekici gelmeden önce propan gazı biterse diye tüm cihazlarımın şarjının dolu olduğundan emin olmalıyım.

Sanırım endişelenmesi gereken kişi ben değilim. Bir iki gün yetecek kadar propan olduğunu söylemişti. Elektrik kesildiğinde çoktan gitmiş olurum. Acaba toparlanıp Calloway Creek'e geri döner mi? Yoksa memleketine dönme düşüncesi o kadar korkutucu mu ki, uzak bir kulübede donarak ölmeyi tercih eder?

Onun kafasının arkasına odaklanıyorum. Bu adam *kim*?

~ ~ ~

Rüzgâr şiddetini artırdı ve kulübesine yaklaşırken kar tekrar yağmaya başladı.

Ön kapıdan içeri girerken midem guruldamaya başlar, ama ayaklarım önceliklidir. Islak çoraplarımı çıkarır ve yakında tek ısı kaynağımız olacak şöminenin yanına koyarım. "Gerçekten elektriklerin kesileceğini düşünüyorsan, bozulabilecek her şeyi yemeye başlamalıyız. Brunch hazırlasam olur mu?"

Sırt çantasını yere koyup ceketini çıkarır. "Sen yap. Ben şimdi soğuk bir duş alacağım."

Düşünmeden gözlerim doğrudan onun kasıklarına kayıyor. Sonra yüzüm kızarıyor ve durumu yanlış anladığımı ve tam bir aptal olduğumu fark edince hızla başka yere bakıyorum.

"Sanki" diye mırıldanıyor gibi geldi bana, banyoya doğru yürürken.

Arkasından bakakaldım. Bu ne anlama geliyordu? Kaşlarım kalktı. *Ooooooooooh, belki eşcinseldir.* Kesinlikle öyle olmalı. Çünkü hadi ama, ıssız bir kulübede, ölümden kurtardığı güzel bir kızla baş başa kalan bekar bir adam? Bu, ateşli bir tek gecelik ilişki için biçilmiş kaftan.

Ve bugün kaçınıcı kez, şu anda duşta çıplak ve ıslak olan bu muhteşem münzevi adamın üzerinde neredeyse salya akıtarak bakıyorum.

Kendi içimden çıkan iç çekişi duyunca kendime kızıyorum. En yakın arkadaşımın cenazesi planlanırken, bacaklarımın arasındaki örümcek ağlarını kimin temizleyeceğini düşünmemeliyim.

Lanet olsun, kadın, kendine gel. Anita'yı aramam lazım. Sebzeleri doğrayıp, dün akşamdan kalan biftteklerini ısıtırken onu hoparlöre aldım.

Anita'ya son gelişmeleri aktardıktan, Charlie'yi kontrol edip en kısa sürede orada olacağıma dair ona güvence verdikten sonra Asher'ı arıyorum.

"İyi haberler mi?" diye sordu.

"Üzgünüm, hayır. Yarına kadar burada kalmak zorundayım. Çok kar var ve kaynaklar sınırlı. Buraya kar küreyici veya çekici göndermek öncelikli işleri değil. Üstelik yine kar yağıyor."

"Tanrım."

"Ne oldu?"

"Şu anda hava haritasına bakıyorum. Marti, durum iyi görünmüyor. Eğer dediğin kadar uzak bir yerdesin, bu bir günden fazla sürebilir. Kar fırtınası bekleniyor. 60 santimetreye kadar kar yağacak. Haberlerde sürekli bunu söylüyorlar. Kahretsin."

"Ne?" Telefonumdan hava durumunu açıp bu tarafa gelen büyük mor lekeyi izliyorum. Mor. Kırmızıdan daha kötü. Mutfak sandalyelerinden birine ağır ağır oturuyorum. "Asher, propan gazı bitmek üzere."

"Neden bahsediyorsun?"

"Kulübesi." Derin bir nefes alıyorum. "Propanla çalışıyor. Kar nedeniyle teslimatı ertelendi. Hava tahminleri doğru çıkarsa, teslimat çok gecikebilir. Elektrikleri kesilecek. Ve ben... Tanrım, Asher, ben burada mahsur kaldım."

"Telefonunu ve yedek şarj aletini şarj et. Var, değil mi? Yetkilileri ara ve propanının bitmek üzere olduğunu söyle. Böylece listede öne geçersin. Uçak biletlerine bakıyorum, ben...

Telefonuma baktım. Bağlantı kesilmişti. Sinyal yoktu. Başım öne düştü. Hayatım nasıl bu hale geldi?

Dokuzuncu Bölüm

Dallas

Banyodan çıktığımda ızgara et ve sotelenmiş sebzelerin kokusu burnuma gelir. Şöminenin önünde dururken ağzım sulanır. Yumurta kırılma sesleri duyuyorum ve ne pişirdiğini merak ediyorum, ama soğuk duştan sonra ısınmak merakımdan daha önemli.

Birkaç dakika sonra Marti tabaklara yemek koyuyor. Çok fazla yemek.

Odamda olduğumu fark edince tabakları masaya koyar ve iç geçirir. "Cep telefonu yine çekmiyor."

"Kahretsin. Daha uzun süre çekeceğini sanmıştım."

"Duş almadan önce aramalıydın." Masaya oturuyorum. "Arayacak kimse yok."

Bana baktığını hissediyorum. Bana bir şey sormak istiyor ama sormuyor.

Brunch muhteşem. Artan biftek ve patatesle hash yaptı. Omletlere gelince, damak tadım patladı diyelim. Bir kaşık daha alıyorum. "Bunun içine ne koydun?"

"Bir kutu yengeç eti buldum. Umarım özel bir gün için saklamamışsındır."

Bunun bir daha olmayacağını söylemeye tenezzül etmiyorum. Sadece yemek yapma becerisini övüp yemeğimin tadını çıkarıyorum.

"Baz istasyonuna tırmanmayı deneyebilir misin?" diye sorar.

Pencereden dışarı bir bakış, hala kar yağdığını doğruluyor. "Bu havada olmaz. Ayrıca, daha fazla kar yağması bekleniyor, büyük olasılıkla tekrar kesilecek, boşa enerji harcamış oluruz."

"Anlıyorum. Ama Asher, yetkililere propanınızın bittiğini bildirmek için onları aramayı önerdi. Böylece bize ulaşmak daha öncelikli hale gelir."

Çatalımı, belki de istemeden biraz sertçe masaya bıraktım. "Asher?"

Vücudumu tuhaf bir his kaplar. Ne olduğunu tahmin ediyorum ama hoşuma gitmiyor. Hiç hoşuma gitmiyor.

"Kardeşim," diye açıkladı.

Geçici hissi görmezden gelerek, "Donmayacağız Marti," dedim. Soba olarak da kullanılabilen şömineye başımı salladım. "Bir ton odun var."

odun var. Kulübe küçük, yeterince sıcak kalır. Yemek yapabiliriz. Ve bolca yiyeceğim var."

"Bozulur."

"Dışarısı buz gibi. Bozulmaz. Buzluklarım var. Her şeyi soğuk tutmak için kar kullanabiliriz."

"Ya da yiyecekleri dışarıda bırak."

Gülüyorum. Bu bölgeyi hiç tanımıyor. Kamp yapmayı da, anlaşılan. "Ayıları çekmek için harika bir yol."

Başı tabağının yanındaki masaya değene kadar omuzlarını çökertir. "Harika. Sanki stres yapmam için başka bir şey daha lazımmış gibi."

"Dinle, bu benim ilk deneyimim değil. Yaklaşık on sekiz ay önce propanım bitti. Mart ayıydı ve bir buz fırtınası çıktı. O zaman da bir şey olmadı, şimdi de bir şey olmaz. Seni hayatta tutabilecek kadar yetenekliyim."

Sözler ağzımdan çıkar çıkmaz yüzüm buruşur. Kafamdaki ses, tutamayacağım sözler vermemem gerektiğini söylüyor.

"Oh, lanet olsun," diyorum, bir an düşünerek.

Endişeli bir şekilde bana bakıyor. "Ne oldu?"

"Abe. Burada yaşayan tek başka adam. Ona bakmalıyım." Şimdiye kadar bunu düşünmediğim için kendime kızdım.

"Bekle. Burada yaşayan başka bir adam mı var? Ve bunu bana *şimdi* mi söylüyorsun? Beni buradan çıkarabilecek bir aracı olabilir." Ayağa kalkar, ellerini beline koyar, bana öfkeyle bakar ve o çok tanıdık sinirli iç çekişini çıkarır. "Ne bekliyoruz? Eşyalarımı alıp gidelim."

Ağzıma bir lokma daha alıyorum. "Otur." "Bana ne yapacağımı söyleme."

"Marti, Abe Miller çok yaşlı. Seksen beş ya da doksan yaşında olmalı. Ve inan bana, onun kamyoneti seni buradan çıkaramaz. Kamyoneti de en az onun kadar yaşlıdır." Kafamı sallıyorum. "Kahretsin, duş almadan önce onu aramalıydım."

Marti'ye bakıyorum, aramadığının nedenini biliyorum. Dikkatim dağınıktı.

"Onun da cep telefonu var mı?" Şaşkın ifadesi sert bir bakışa dönüşüyor. "Aman Tanrım, neden söylemedin? Belki onunki hala çalışıyordur." Benim kayıtsız tavrıma alaycı bir gülümsemeyle bakıyor. Sonra koltuk altımın altına elini sokup beni ayağa kaldırmaya çalışıyor.

Onu itekledim. "Sakin ol kadın."

Geri adım atar ve bana öfkeyle bakar. "Dallas Montana, annen sana hiç terbiye öğretmedi mi? Bir kadına sakın ol deme. Hele sakın ol demeye hiç hakkın yok."

"Senin gibi deli gibi davranıyorsa söylersin." Yarısı yenmiş tabağını işaret ettim. "Yemeğini bitir, Abe'den bahsedeyim." Kıpırdamadı bile. Kararlıydı. "Peki, bak, Abe'nin kulesi benim kulem. Burayı aldığımnda, etrafta onun kulesi vardı. Kuleyi aramızda eşit mesafede dikilmesini sağladım. Sonra yaşlı adama bir cep telefonu aldım."

Yüzü gözle görülür şekilde yumuşadı. Sonra, sanki benim talimatlarımı yerine getirmek yenilgiyi kabul etmek anlamına geliyormuş gibi, neredeyse isteksizce oturdu.

Bir ısırik aldıktan sonra, "Sanırım bu senin için çok hoş bir davranışmış," dedi.

Gülümsememeye çalışıyorum, çünkü bu, tanıştığımızdan beri ağzından çıkan en yakın övgü olabilir.

"Yemeğimizi yedikten sonra gidip ona bakacağım." "Ne kadar uzakta?"

Çatalımla batıyı işaret ediyorum. "O tarafa doğru yaklaşık üç mil." "Fena değil. Ben de geliyorum."

"İyi fikir değil." Nike ayakkabılarına işaret ediyorum. "Sabahki yürüyüşten ıslaklar. Ayrıca, bu kabalık etmek için söylemiyorum, tek başıma daha çabuk giderim."

Bu konuda tartışmak istediğini anlayabiliyorum. Ama gerçekler ortada. Ben ondan daha deneyimli bir yürüyüşçüyüm.

"Ya..." Durur ve kulübenin etrafına bakar. "Ya bir şey olursa ve sen geri dönmezsen."

Kafamı salladım. "İmkansız."

"Dallas, eski sevgilim, kimsenin bilmediği bir AVM nedeniyle aniden öldü. Annem ben daha bir yaşına basmadan rahim kanserinden öldü, babam da on bir yıl sonra kalp krizinden öldü. Yani... bu mümkün. Mümkün işte." Yüzünde acı bir ifade belirdi.

Kahretsin. Bu kadın çok şey yaşamış. Ona bakarken, düşündüğümde daha çok bana benzediğini düşünüyorum.

"Haklısın. Kötü şeyler her zaman olur. Ama bana hiçbir şey olmayacak."

"Bunu kesin olarak bilemezsin. Seni öldürebilecek pek çok şey var. Ayılar, ağaçlar... Dışarısı buz gibi, onu söylemeye gerek bile yok."

Onu durdurmak için elimi kaldırdım. "Tamam, tamam, peki." Derin bir nefes aldım. "Bekle, ağaçlar mı? Ağaçlar beni nasıl öldürebilir ki?"

"Bilmiyorum. Köküne takılıp düşebilirsin. Ya da bir dal üstüne düşebilir. Olabilir."

Onun paranoyasına başımı sallayarak tepki verdim. "Eğer dönmezsem, odun yığının kamyonetin arkasında, anahtarlarım yatak çekmecesinde, şaraplar da senindir. Kar eriyene kadar bekle, cep telefonu çekecektir. Bir şey olmayacak Marti. Söz veriyorum."

Söz verme, diyor bilinçaltım. Ama çok geç, çoktan verdim.

"Ne kadar sürer sence?" "Birkaç saat. En fazla üç."

Saate bakar. "Dört saat içinde dönmezsen?"

Ayağa kalkıp şarap rafına gider ve bir şişe çıkarırım. "Dört saat içinde dönmezsem bunu aç. Kafanı dağıtacağına garanti ederim. En iyisidir." Dolabı işaret ederim. "Kadehler şurada."

Yemeğimi bitirip bulaşıkları yıkadım. Sonra üstümü giydim, birkaç şey sırt çantama koydum ve kapıya doğru yürüdüm.

"Dallas?"

Döndüm. Yüzündeki ifade, her zamanki inatçı kararlılıktan, daha önce hiç görmediğim bir ifadeye dönüştü. Ela gözleri, daha önce hiç hissetmediğim bir yoğunlukla bana bakıyordu. "Evet?"

"Lütfen şarabı açmama neden olma."

Hiçbir şey söylemiyorum. Bana bakışı. Çekici gözlerindeki yalvarış. Büyüleyici bakışlarındaki çaresizlik. Tüm varlığının saf güzelliği. Hiçbir şey söylemiyorum çünkü söyleyemiyorum. Yapabildiğim tek şey ona hafifçe başımı sallamak ve kapıdan çıkmak.

Ve lanet olsun, Abe'nin evine kadar tüm yürüyüş boyunca, kabinimde oturan güzel esmer kızı düşünmeden duramadım.

Onuncu Bölüm

Martina

İnsanlık tarihinin en hızlı soğuk düşunu alıyorum, sadece en önemli yerleri yıkıyorum. Saçımı şampuanlamadan birkaç gün daha idare edebilirim diye düşünüyorum. Umarım çok uzun sürmez, buradan çıkıp sıcak bir banyo yapabilirim. Charlie'ye kocaman sarılmayı da unutmamalıyım. Bu düşünceyle gülümsüyorum.

Hala büyük yumuşak havluya sarılmış halde, diğer odaya koşuyorum ve ateşin yanında ısınmaya çalışıyorum. Isının vücudumun her yerine ulaşması için dönüp duruyorum.

Burada yalnız olmak garip. Bir yandan, kar fırtınasında ıssız bir yerde olmaktan korkuyorum. Öte yandan, yaşlı komşusunu kontrol etmek için az önce çıkan adamdan daha yetkin birinin elinde olabileceğimi sanmıyorum.

Dallas, Abe'nin yaşına geldiğinde hala burada olacak mı diye merak ediyorum. Dahası, neden buraya geldi ki? Bu sorunun cevabını çok merak ediyorum ama ne zaman fırsatını bulsam, o konuyu değiştiriyor.

Artık yeterince ısındığım için havluyu çıkarıp giyindim. Tek hoodie'mi başıma geçirirken aklıma bir şey geldi: propan bittiğinde çamaşır makinesini kullanamayacağım. El ile çamaşır yıkamak, uçmakla aynı listede. Nefret ediyorum.

Bir iki gün daha burada kalacağımı varsayarak, mutfağın uzak köşesindeki üst üste yerleştirilebilen çamaşır makinesi ve kurutma makinesine göz attım. Bir makine ne kadar propan tüketir? Hızlı bir yıkama yapıp çamaşırları şöminenin yanında kurutursam çok fazla propan tüketmez herhalde. Banyodaki çamaşır sepetini hatırlayarak, Dallas'ın kirli kıyafetlerini ve nemli havlumu alıp çamaşır makinesine gidiyorum. Her şeyi sığacak kadar büyük. Onun gömleklerinden birini burnuma çekip kokladığımda bana ne oldu, bilmiyorum. Neredeyse yıkamak istemiyorum. Kokusu muhteşem — az önce kullandığım vücut şampuanının kokusu ile keskin bir dış mekan kokusu, odun, duman ve narenciye karışımı, v ü c u d u m u n o r t a s ı n d a içimde içgüdüsel bir tepki uyandırıyor.

Onun sadece mecbur olduğu için benimle birlikte olduğunu bilerek, o adamın peşinden koşmanın anlamsız olduğunu bilerek, gömleği hızla makineye tikiştiriyorum.

Ve bildiğim kadarıyla eşcinsel olan biri.

Değil.

Zihnimin bir köşesi bunun imkansız olduğunu söylüyor. Eğer eşcinsel olsaydı, bu kadar şakalaşmazdık. Ya da benim farkında olmadığımı sandığı zamanlarda bana öyle bakmazdı.

Kapüşonlu sweatshirt'ümü çıkarıp çamaşırların üstüne tıktırdıktan sonra sabun ekleyip makineyi çalıştırdım, biraz propan harcadığım için kızmayacağını umarak. Ama çok fazla iç çamaşırım yoktu.

Beklenmedik bir misafir olarak, iyi bir misafir olmaya çalışıyorum ve elimden geldiğince temizlik yapıyorum. Yeri süpürüyorum. Tezgahları siliyorum. Dolaplarını düzenliyorum. Ama banyo yanındaki kapıya bakmadan duramıyorum. Orada hobi odası olduğunu söylemişti. Oraya girmemem gerektiğini açıkça söylememişi. Ama nedense oraya girmemin hoşuna gitmeyeceğini hissediyorum. Yine de meraklı doğam beni oraya çekiyor.

Diğer odadan dikkatimi başka yere çekmek için zaman geçirmek amacıyla kitap koleksiyonunu inceledim. Kitapları genellikle okumadığım türden kitaplardı. Çoğu otobiyografi, finans kitapları, polisiye ve gerilim romanlarıydı. Birini elime aldım, adını tanıdım, sonra hemen yerine koydum. Kar fırtınası sırasında uzak bir yerde bir psikopatla mahsur kalmayı anlatan bir Stephen King romanını okumam gerekmediğine karar verdim.

Friends'in hayranı olduğum için Matthew Perry'nin otobiyografisini okumaya karar veriyorum.

Bir süre sonra, yüksek bir sesle uyanıyorum. Okurken uyuyakalmış olmalıyım. Dallas'ın geri geldiğini umarak yataktan atlıyorum. Ne yazık ki, o değil. Karın ağırlığıyla bir ağaç dalı kırılmış ve kamyonunun ön kısmını birkaç santim farkla ıskalamış.

Bu, Dallas'ın fırtınada dışarıda olması nedeniyle ters gidebilecek her şeyden duyduğum endişeyi hiç azaltmıyor. Bu, haklı olduğum için nefret ettiğim tek an. Dalları düşüp insanı öldürebilir.

Onun yaralanabileceği tüm yolları düşünmek yerine, çamaşır makinesini boşaltıp, buzdolabının yanından banyo kapısına gerdiğim geçici çamaşır ipine çamaşırları asıyorum. Çamaşırları düzenli aralıklarla çevirerek, hepsinin şömine başında eşit süre kalmasını sağlıyorum.

Onun boxer şortunu ipe asarken, içimde yine bir ürperti hissettim. Bu sefer bu yoğun duyguyu görmezden gelmemeye karar vererek, kendi külotumu alıp onun boxer şortunun hemen yanına, birbirlerine degecek şekilde astım. Bu, onun iç çamaşırlarına en yakın olabileceğim an olacaktı.

Geri çekilip iç çamaşırlarımızın birbirine yakınlığını hayranlıkla seyrediyorum ve ergenlik kaprislerime gülüyorum.

Uzakta duyduğum bir ses kalbimin deli gibi atmasına neden oluyor. Bu sefer o olmalı. Pencereye koşup dışarı bakıyorum ama yağan kar, kamyonetinin ötesini görmemi engelliyor.

Yine duyuyorum — belirgin bir havlama sesi. *Tanrım*. Kurt mu? Yoksa çakal mı? Kurtlar ve çakallar havlar mı? Bir an için kendimi bu kulübede mahsur kalmış, dışarıda bir sonraki avını bekleyen aç hayvanların beklediği bir sahne hayal ediyorum.

Sonra bir hareket görüyorum. Dallas, omzunda ağır bir şey taşıyarak görünüyor ve yanında bir köpek var. Göğsüm derin bir rahatlama ile yükseliyor.

Kapıya koşarak açtım, yüzümdeki gülümsemenin onun geri döndüğü için ne kadar mutlu olduğumu gösterdiğini biliyordum. Ama onun yüzünde benim mutluluğum yansımıyordu. Hatta, kabine çıkan merdivenleri tırmanırken yüzü somurtkân ve uzak görünüyordu.

Köpek beni görür ve onun önüne koşar. Çömelirim ve soğuk burnu burnuma değerek beni ödüllendirir. "Hey, dostum. Kayboldun mu?" Dallas'a bakarım. "Onu ormanda mı buldun?"

Dallas başını sallar ve bir sonraki sözlerinin iyi olmayacağını anlarım.

Yanımdan geçip kapıyı kapatıyor ve 40 kiloluk köpek maması torbasını yere bırakıp kollarını başının üzerine uzatıyor.

Ayağa kalkarım, mamaya bakarım ve köpeğe bakarım. "Sakın komşun fırtınadan kaçıp köpeğini terk etti deme. Çünkü onu bulurum ve..."

"Onu terk etmedi." Bir sandalye çekiyor, sandalyenin ayakları sert ahşap zeminde gıcırıyor. Elini ensesine sürüyor ve oturuyor. "Marti, Abe öldü."

Elimi ağzıma götürdüm. "Aman Tanrım! Ne oldu?"

Bu Abe'yi tanımıyorum. Onu birkaç saat önce tanıdım, ama birinin öldüğü düşüncesi beni çok üzdü. Köpek yanımda durup bacağıma dokundu. Yere çöktüm ve onu kollarımın arasına aldım, ki bu Husky cinsi bir köpek için kolay bir iş değildi.

"Seni seviyor," diyor Dallas. "Adı Bex." "B-E-X mi? Yoksa B-E-C-K-S mi?"

Kaşları çatılır. "Ne fark eder ki?"

Omuz silkiyorum. "Sadece yanlış yazmak istemiyorum." "Benim de hiçbir fikrim yok."

Köpeğin gözlerine bakıyorum. Büyük, buz mavisi, hüzünlü gözlerine. "Bence sen X ile yazılan Bex'sin. Daha karakterli. Ve bence senin çok karakterin var."

"X ile Bex olsun," dedi Dallas.

"Peki Abe'ye ne oldu?"

"Anladığımı kadarıyla kalp krizi. Ve anında öldüğünden eminim. Oyma bıçağı ve üzerinde çalıştığı tahta parçası karın altında yerdeydi ve gözlükleri hala burnunun üzerinde duruyordu."

"Onu hayata döndürmeye çalıştın mı?" diyorum, kelimeleri ağzımdan çıkarmakta zorlanıyorum çünkü birini ya da *birkaç* kişiyi öldükten sonra bulan kişinin ne kadar korkunç bir şey olduğunu çok iyi biliyorum.

Yüzü acı dolu çizgilerle kaplanır. "Belli ki bir süredir oradaydı. Kar, bacaklarının yarısına kadar gelmişti. Neredeyse tamamen karla kaplıydı, ama..." Konuşmayı keser ve başka yere bakar, duyguları sözcüklerini boğar.

"Hepsi karla kaplıydı, ama..."

Dallas zorlukla yutar ve zar zor konuşur. "Bex'in kafasının şeklinde erimiş bir yer vardı. Köpek orada oturmuş olmalı... Bilmiyorum, belki günlerce, Abe'nin uyanmasını bekliyordu."

Gözlerimden yaşlar süzülür ve Bex'i daha sıkı sararım. "Seninle benim çok ortak yanımız var," derim. Elimini onun muhteşem koyu renkli tüylerinin üzerinde gezdiririm. O da benim kadar birine ihtiyacı varmış gibi bana yaslanır. Beyaz karnını okşarken Dallas'a "Benim... babamı bulan benim. Evde kimse yoktu. Bex'in yaptığı gibi yaptım. Babamın etrafına sarıldım ve uyanması için dua ettim. On iki yaşında bile, uyanmayacağını biliyordum, ama yine de saatlerce yanında kaldım, uyanmasını diledim."

Gözlerini kapatıyor. "Lanet olsun. Bu çok kötü."

Ne kadar berbat olduğunu bilmiyor. "Sen söylüyorsun. Benim kafamdaki karışıklığı çözmek için on beş yıldan fazla terapi gördüm."

Başını eğiyor. "Yani yirmi yedi yaşından büyüksün? Daha genç olduğunu tahmin ederdim."

"Yirmi dörtüm."

"Ama babanın sen on iki yaşındayken öldüğünü söylemiştin. Bu tutarsız..." Konuşmayı kesip yavaşça başını sallar. "Anladım. Hâlâ kırılmışsın."

Kırık. Evet, ben buyum. Dallas'a bakarak, birini tanımak için aynı kişi olmak mı gerekir diye düşünüyorum.

"Her terapi, iyi bir köpeği kucaklamak kadar kolay değildir," diye Bex'in lüks paltosuna mırıldanıyorum. "Sen en iyi çocuksun." Dallas'a dönüyorum. "Onu alabilir misin?"

"Henüz düşünmedim. Ama onu orada bırakmayacaktım." Sırt çantasını omuzlarından indirir. "Biraz kemik ve çiğneme oyuncağı getirdim."

"Onu almalısın. Eminim harika bir arkadaş olur. Sanırım artık o kuleyi tamir etmen gerek. Abe'yi yetkililere bildirmelisin."

"Ölmüş yaşlı bir adamın cesedini almak için acele etmeyeceklerdir, Marti."

"Ama ya kar durursa ve o... erirse?" Bu korkunç düşünce yüzüme yansıyor ve kelimeler ağzımdan zor çıkıyor.

Yüzü biraz soldu, benim duygularımı yansıtıyordu. "Onu içeri taşıdım. Hayvanlar ona ulaşamaz. Isıtıcıyı kapattım, böylece soğuk kalır ve buraya gelip cesedini alana kadar daha iyi korunur."

"Kimseyi var mıydı? Bex dışında demek istiyorum?"

"Gerçekten bilmiyorum. Çok fazla konuşmazdık."

"Anlıyorum. Siz dağ adamları bu tür şeylerden uzaklaşmak için buraya geliyorsunuz."

"Annen küçükken öldü demiştin," dedi, düşüncelerimi tamamen görmezden gelerek. "Yani baban öldükten sonra sen ve kardeşin koruyucu aileye mi verildiniz?"

"Asher beni büyüttü."

Dallas, *onun* geçmişi hakkında benim kadar meraklı görünüyor. "Gerçekten mi?"

"Benden on beş yaş büyük. Ben doğduğumda annemle babam yaşlıydılar. Ben bir *kaza* çocuktum. Annem bana hamileyken rahim ağzı kanseri teşhisi kondu. Tedavi edilebilirdi, ama o zaman hamileliğini kaybederdi. Kendi hayatını feda edip beni seçti. Onu hiç hatırlamıyorum, ama Asher hatırlıyor. Bana onunla ilgili çok hikaye anlatıyor ve bu beni ona daha yakın hissettiriyor."

Başını sallar. Daha fazla soru sormak istediğini anlayabiliyorum, ama sormuyor. Meraklı biri değil. Ve bu da onun meraklı biri olmadığını düşündürüyor. Bu yüzden ben de sormaya çalışmıyorum.

Geç de olsa, başımın üstüne bakar, kaşlarını çatıp sorar, “Marti, senin külotun ve benim boxer şortum neden oltaya asılı?”

Gülerek ayağa kalkıp onları döndürürüm, boxer şortuna dokunduğumda kalbim hafifçe çarpar. "Çamaşır yıkadığım için kusura bakma. Elektrikler kesilmeden temiz kıyafetlerimiz olsun istedim."

Gözleri, giydiğimi unuttuğum Yale sweatshirt'üne takılır. "Bu yüzden mi benim kapüşonlu sweatshirt'ümü giydin?"

Göğsümden yüzüme sıcaklık yayılır.

"Evet. Üzgünüm. Benimki yıkamada. Üşüdüm."

Çekmek için uzanıyorum ama beni durduruyor. "Çıkarma. Burası daha da soğuyacak."

"O konuda. Abe'nin propanını kullanabilir miyiz?"

"Ben de aynı şeyi düşündüm. Ama o da neredeyse çıkmak üzereydi. Sanırım teslimat programımız aynı." Ayağa kalkıp kapıya doğru yürür.

"Yine mi gidiyorsun?"

"Biraz daha odun keseceğim."

"Yıgını gördüm Dallas. Haftalarca yeter diye düşünüyorum."

"Odun fazla olmaz. Ayrıca, kamyonete çarpmak üzere olan ağaç dalını gördüm. Hava düzeline onu kesip kenara çekmem lazım."

"Peki, sence bu ne zaman olacak?"

"Bilmiyorum. Ama pek iyi görünmüyor." Kapıyı açar ve duraksar. "Çamaşırları yıkamak iyi fikir. Görüşürüz."

Sanki bir süre görmeyecekmiş gibi söylüyor. Saatlerdir dışarıda olduğunu düşünürsek, benimle içeride kalmak yerine yine bu havada dışarı çıkmayı tercih etmesi biraz canımı yakıyor. Belki de bana attığını sandığımı 'bakışları' fazla abartıyordum. Sanırım bu kadar uzun süre flört etmemek, erkekleri anlama yeteneğimi ciddi şekilde sorgulamama neden oldu.

Bex ve ben pencereden Dallas'ın devasa ağaç dalını özenle kesip küçük parçalara ayırarak, giderek büyüyen yığına eklemesini izliyoruz.

Odun kesmeyi egzersiz olarak kullandığını anlıyorum. Ya da bir kaçış yolu. Ama tam olarak neyden kaçış?

Gözlerim onun hobi odasının kapısına takılıyor ve tüm cevapların o eski tahta kapının arkasında mı yatıyor diye merak ediyorum.

Kanepede ne kadar oturduğumu ve pencereden dışarı baktığımı bilmiyorum. Zamanın nasıl geçtiğini unutuyorum ve Dallas'ı izlerken kendimden geçiyorum. Bex, başını bacağıma dayamış, benim sevgimi ve ilgimi sonuna kadar alan en mutlu kişi olarak yanımda yatıyor.

Dallas ayağa kalkar, sırtını gerer ve alnındaki teri siler. Bana bakarken yakalar. Gözlerimiz karşılaşır. En az on metre uzaktadır, ama bakışlarımız birbirine bağlanmış gibi, sanki tam önümde duruyor. Gözlerimi kırpmam. Kıpırdamıyorum. Nefes almıyorum. Aramızda bir şey geçiyor. Derin bir şey. Umutsuzluk, keder ve... tutku gibi. Garip bir kombinasyon. Ama bu durumun hiçbir yanı normal değil, birbirimize bakışlarımız neden normal olsun ki?

Sanki bir şey hatırlamış gibi aniden arkasını dönüyor ve odun kesmeye devam ediyor.

"Hadi Bex," diyorum, kafasına hafifçe vurarak. "Hadi akşam yemeğini hazırlayalım."

~ ~ ~

Doksan dakika sonra, temiz bulaşıkları yerleştiriyorum.

Nispeten sessizce yemek yedik, tek ses jeneratörün uğultusu ve Bex'in masadan artıkları atmamız için yalvarırken çıkardığı ara sıra homurtulardı.

Belki Dallas yürüyüş ve odun kesmekten yorgun düşmüştü. Belki Abe'yi ya da Bex'le ne yapacağını düşünüyordu. Ya da belki benimle ne kadar süre daha mahsur kalacağını merak ediyordu.

Karanlık çöktüğünde, aramızda hiçbir şey olmadığını ve muhtemelen sadece birkaç saniyelik bir bakışta derin bir ruhsal bağ kurduğumu düşünerek kendimi ikna ettim.

Bex ön kapıya bakıyor. Dallas'ın bana ödünç verdiği paltoyu giyiyorum. "Onu dışarı çıkaracağım."

Dallas dizüstü bilgisayarından başını kaldırdı. "Ben çıkarırım."

"Bütün gün dışarıdaydın. Benim için sorun değil, gerçekten." "Uzaklaşma."

Gözleri bir an benimkilerle buluştu ve az önceki his tekrar içimi kapladı. Hayal görmemiştim. Aramızda bir şey *vardı*.

Sonra aniden gözlerini kaçırıyor, dizüstü bilgisayarının kapağını kapatıyor ve odanın diğer ucuna doğru yürüyor, elini hobi odasının kapı koluna koyuyor. "Beni bekleme," diyor ve kapının ardında kayboluyor.

"Ne oldu?" diye Bex'e soruyorum.

Cevap vermez. Sadece burnuyla elimi d rter. "Tamam, evlat.

Gidelim."

Saatler sonra, Dallas'ın yatağa girdiğini hissediyorum. Gözlerimi kapalı tutuyorum ve kıpırdamamaya çalışıyorum. Ona bakma isteği çok güçlü, ama ateşin loş ışığında ne kadar görebileceğimi bilmiyorum. Hareketsiz yatıp, hareket hissetmeyene ve yorganın hışırtısını duymayana kadar uyuyormuş gibi yapıyorum.

Ne kadar oldu? Beş dakika mı? On dakika mı?

Gözlerimi açtığımda nefesim kesildi. Dallas bir metre  temde yatıyordu, başı yastığa yaslanmış, doğrudan bana bakıyordu. Ateşin alevleri gözlerinde dans ediyordu. Sanki içerisi 60 derece değil de 90 dereceymiş gibi tüm vücudumu sıcaklık kapladı.

Koşullar farklı olsaydı ve bu küçük kulübede, bu tek yatakta birlikte kalmaya zorlanmasaydık, yanına yaklaşıp ona sarılırdım. Aramızda olanlara açık olduğumu ona gösterirdim. Ama burada kendi isteğimizle değil, mecburiyetten bulunuyoruz. Ve bu her şeyi değiştiriyor.

Belki uyanık olduğumu fark etmemiştir. Ateş arkamda. Beni ona bakarken göremez.

Donakaldım, gözlerinde kayboldum. Onun hüzünlü, seksi, karanlık, ilgi çekici gözlerinde.

O gözler yüzümden uzaklaşıp göğsüme odaklanıyor. Dün gece giysilerimle uyudum. Ama hiç rahat değildi. Bu gece,  ld r lmeyeceğime daha emin olduğum için normal pijama pantolonumu ve kaşkorseyi giyip kalın battaniyesinin altına kıvrıldım. Battaniye düşmüş olmalı, omuzlarım ve boynum serin kabin havasına maruz kalmış durumda.

Yatak, şilte hareket edince hafifçe g c rdıyor ve Bex ortaya çıkıyor. Sanırım yer soğumuş. Dallas ile benim aramdaki geniş boşlukta daireler çizerek yürüyor, sonra yanıma uzanıyor. Ona sarılmak için kolumu uzatınca Dallas'ın gözleri hızla kapanıyor. Yemin ederim "siktir" dediğini duydum, ama karanlık olduğu için emin olamıyorum.

Emin olduğum tek şey, bana sırtını döndüğü ve gece boyunca bir daha bana bakmadığı. Bunu biliyorum çünkü gecenin çoğunu, büyük tüylü bir köpeği kucaklayarak onun başının arkasına bakarak geçirdim, oysa üç metre ötedeki değişken adamın kollarında olmayı çok daha çok isterdim.

On Birinci Bölüm

Martina

Sonunda uykuya dalmış olmalıyım, çünkü uyandığımda hava aydınlık ve Dallas gitmiş.

Bex ise hala yanımda yatıyor. Onu suçlamıyorum. Hava gittikçe soğuyor. Propano bitmiş mi, yoksa Dallas tasarruf etmek için ısıtıcıyı daha da kısmış mı acaba? Bir saniye dinliyorum ve jeneratörün sesini duyuyorum. Rahat bir nefes alıp, bitmeden kalkıp kahvaltı hazırlamaya karar veriyorum.

Yatağın kenarına bıraktığım çorapları giyip, dün giymiş olmama rağmen hala Dallas'ın kokusunu taşıyan Yale sweatshirt'ünü giyiyorum ve banyoya gidiyorum. Çıktığımda Bex ön kapıya bakıyor.

"Sen de mi gitmelisin?" diye soruyorum.

Tenis ayakkabılarımı giyip kapının yanındaki askıdan bere alıyorum. Ceket giymeye gerek yok. Dışarıda uzun süre kalmayacağız.

Kardaki ayak izleri Dallas'ın gittiği yönü gösteriyor. İzler çoktan yumuşak beyaz karla dolmaya başlamış, kurtarılma umutlarımı bir kez daha suya düşürüyor. Yine de, bir gün daha kalmak zorunda olduğum için o kadar da üzülmiyorum. Charlie'yi özlüyorum ve onunla birlikte olmak istiyorum, ama babasının öldüğünü ona söylemek zorunda kalacağım düşüncesi beni çok korkutuyor. O iyi ellerde. Anita ve ailesi onu çok seviyor. Charles'ı geri getirmek için yapabileceğim hiçbir şey yok. Ve yakında Charlie'ye kavuşacağım.

Tanıdık bir çatırtı sesi, Dallas'ın ne yaptığını tam olarak anlamamı sağladı. Daha fazla odun kesiyordu. Herhalde normalde bu kadar çok odun kesmiyordu. Öyle olsaydı, çok daha büyük bir yığın olurdu. Bunu sadece ben buradayım diye yapıyor. Ama... neden?

Benim yönümde bir hareket algılayınca kısa bir süre başını kaldırıyor. El sallıyorum. Çenesini kaldırıyor. Bex'i işaret ediyorum. Tekrar kocaman kütüğü kesmeye devam ediyor.

"Sana da günaydın," diye mırıldanıyorum ve Bex'in kar izlerini takip ediyorum.

Bex birkaç ağacın dibini kokluyor. Köpeklerin tam olarak neyi kokladıklarını ve neden o noktaları seçtiklerini hep merak etmişimdir. Görünüşe göre

kulübenin arkasındaki çam ağacından memnun kalır ve bacağını kaldırarak ağacın karla kaplı köklerini boyar. Kulübenin en arkasına doğru dolaşır ve normalde kalın, yemyeşil bir çit olması gereken, ancak şu anda dev bir buz ve kar yığını olan yerde "işini" yapar.

Onu iyi iş çıkardığı ve bizim basmayacağımız bir yer seçtiği için övüyorum.

Günün geri kalanına hazır olduğu için kendini iyi hissediyor olmalı ki etrafta zıplıyor ve yukarıdaki ağaçtan düşen küçük bir dalı ağzına alıyor.

Büyük ağzındaki minik dala gülüyorum. "Bundan daha büyüğü lazım."

Çevrede taze karın üzerinde başka çubuk var mı diye bakıyorum. Kulübenin yaklaşık on metre arkasında harika bir tane görüyorum. Çok daha büyük çubuğu almak için dışarı çıkarken kar beni büyülüyor. Yirmi dört yaşındayım ve bunu ilk kez görüyorum.

Babam bizi hiç tatile götürmezdi. Annem öldükten sonra, tek ebeveyn ve tek geçim kaynağı olarak, bize mümkün olan en iyi hayatı sunabilmek için emeklilik planlarını askıya almıştı. Bu hayat tatil gibi lüksleri içermiyordu, ama başımızı sokacak bir ev, yeterince iyi kıyafetler ve bol yiyecek vardı.

Tabii, Ichetucknee Springs'e günübirlik geziler yapar, nehirde şişme botlarla yüzerdik. Ya da piknik sepeti hazırlayıp plaja giderdik. Ama uçağa binip ya da arabayı yükleyip bu kadar kuzeye gitmek hiç aklımızın ucundan bile geçmezdi.

Ve o öldükten sonra, bu ihtimal daha da azaldı, çünkü yirmi yedi yaşındaki kardeşim birdenbire sadece hormonları tavan yapmış on iki yaşındaki kız kardeşinden sorumlu olmakla kalmadı, aynı zamanda baba olacağını da öğrenmişti.

[illegible]

Çubuğun peşinden karların üzerinde neşeyle zıplayan Bex'e gülerek bir adım attım ve ayaklarımın altından zemin kaymadan hemen önce yüksek bir çatlak sesi duydum.

Bir dakika boyunca kalbim, ayaklarım tekrar yere basana kadar deli gibi atıyor. Ama ayaklarım yere değdiğinde, dizlerimin üstüne kadar suya batmış durumdayım. *Kahretsin*. Bir göle girmiş olmalıyım. Ayakkabılarımın kurumasını beklemek sonsuza kadar sürecek

. Buzun üzerine çıkıyorum, bacaklarım donmuş sudan çoktan kasılmış durumda ve bir çatırtı daha duyuyorum. Bu sefer ayaklarım sağlam zemine basmıyor, altımdan kayıyor ve tüm vücudum buz gibi göle batıyor. *Kahretsin, çok soğuk!*

Su cildimi delerken nefesimi kontrol etmeye çalışıyorum. Normalde kendi sakarlığımdan gülerdim, ama şimdi değil. Şimdi panik yapmamaya çalışarak kendimi dışarı çıkarmaya çalışıyorum. Buzun kenarına her tutunduğumda, elimde başka bir parça kırılıyor. Buz ne kadar kırılırsa, o kadar aşağı çekiliyorum. Çığlık atamam, yoksa su yutarım. Artık tamamen suya batmış, dehşet içinde, yukarı uzandığımda tek hissettiğim sert bir buz tabakası.

Ellerim çılgınca etrafta dolaşiyor, düştüğüm deliği arıyor. Ama orada yok. Üstümdeki bulanık su ve karla kaplı buzun içinden hiçbir şey göremiyorum. Boğuk bir ses duyuyorum. Bex havlıyor galiba. Beni izliyordu. Benim fark ettiğim şeyi o da fark etti mi? Kapana kısıldığımı. Buzun altında kapana kısıldığımı.

Her şey uyuşmuş. Kollarım, bacaklarım, hatta zihnim bile her şey bulanıklaşırken kapanıyor gibi. Hareket edemiyorum. Tek yapabileceğim nefesimi tutmak ve bunun bitmesi için dua etmek.

Saniyeler mi geçti, dakikalar mı, bilemiyorum. Düşüncelerim bu karmaşadan kurtulmak için dua etmekten, ölmeyi dilemeye geçiyor. Çünkü bunun Charlie'yi mahvedeceğini ve onu benim gibi yetim bırakacağını bilsem de, bu felç edici uyuşukluğu bir saniye daha kaldıramam.

Üzgünüm, mücadeleyi bırakıp soğuk mezarıma teslim olmadan önce aklımdan geçen son düşünce budur.

Onikinci Bölüm

Dallas

Bex havlıyor. Neden hala dışarıda olduklarını merak ederek başımı kaldırdığımda, Bex köpek gibi köşeye doğru koşarak geliyor.

Kalbim boğazıma gelir, alarm zilleri çalmaya başlar. "Marti?" diye bağırırım, etrafa bakınarak. "Neredesin?"

Cevap gelmez ve o hala havlamaya devam edince, "Beni ona götür" diyorum.

Bex diğer yöne koşar, beni takip ettiğimden emin olmak için arkasına bakar.

Beni göle götürdüğünde, omurgamdan bir ürperti geçer. *Tanrım, buzda bir delik var.*

Kenara koşup dizlerimin üzerine çöküyorum ve dikkatlice dışarı çıkmaya çalışırken ayaklarımın etrafındaki karları kazıyorum. Gölet derin değil, ortası belki bir metre, deliğin olduğu yer ise daha çok yarım metre kadar. "Marti!" diye bağıryorum, deliğe bakarak çılgınca karları temizlemeye çalışıyorum.

Sonra buzun içinden bir karanlık leke görüyorum ve korku fırtınası içimi kaplıyor. *Hayır, hayır, hayır, hayır, hayır.* Bu benim lacivert sweatshirt'üm.

Ayağa kalkıyorum, sola doğru hareket ediyorum ve tüm ağırlığımı buzun üzerine vererek yüksekçe zıplıyorum. Bunu üç kez yapıyorum ve buz çatlıyor. Birkaç santim kalınlığındaki buz parçalarını kenara çekiyorum ve göğsüm şiddetle çarparak ona doğru ilerliyorum.

Ona ulaşip onu kendime doğru çekerken, mavi dudaklarını ve hareketsiz bedenini görünce yıkılıyorum. Kabuslar beni bombardımana tutuyor. Gözlerimi kapatıyorum ve Phoebe'nin boş gözlerinin benimkilere bakarken dudaklarının aşağı doğru kıvrıldığını görüyorum. DJ bana uzanıyor, sonra kolu yanına düşüyor ve ikisi de uzaklaşıyor. Bu tekrar olamaz.

"Onu kurtar!" diye bir ses kafamın içinde çılgık atarak beni kabusumdan uyandırır. *"Onu kurtarmalısın!"*

Ama bu benim sesim değil. Bu... Phoebe'nin sesi.

Kollarımı Marti'nin altına sokup onu buz gibi sudan çıkarırım, bacaklarımdaki bıçak gibi saplayan, uyuşturan acıyı hissetmezden gelirim. Eli hareket edip gözleri açıldığında, boğuk bir nefes vererek çılgık atarım.

Bakışları bana sabitlenmiş. Ona ne olduğunu biliyor mu acaba?

Onu kollarımda dikkatlice tutarak, buzları kırıp kenara çekerek son üç metreyi zorlukla kıyıya ulaşıyorum. "Dayan, Marti. Seni tuttum." Çökmüş, boş gözleri bana bakarken, Bex hala arkamda havlıyor. Kapıyı açıp arkamızdan tekmeleyerek kapatıyorum, onu yere indirip yatağımdan şömineye doğru çekiyorum. Onun gevşek vücudunu kaldırıp yatağa taşıyorum ve kıyafetlerini çıkarmaya başladım.

Tanrım, çok soğuk. Titremiyor. Bu iyiye işaret değil. Gözleri kapanıyor.

"Hayır!" Islak Yale sweatshirtünü çekip, hatta yırtarak ondan çıkarırım. Altındaki tişörtü yırtıp çıkarırım, sonra pijama pantolonunu da çıkarır, ayakkabılarını çekip bir kenara atarım.

Elime geçirdiğim tüm battaniyeleri alıp onu örtüyorum. "Marti, uyuma. Gözlerini aç."

Bir ses çıkar. "Nnnnnnn." Sonra tüm vücudu titremeye başlar.

Vücut ısınıp yükseltmeliyim. Yanına yaklaşıp onu kendime çekiyorum, ama tek yaptığım battaniyeleri ıslatmak. Aceleyle ayağa kalkıp kendi kıyafetlerimi yırtıp atıyorum, sonra battaniyenin altına girip vücut ısıyla onu ısıtmaya çalışıyorum. Donmuş kollarını ve sırtını ellerimle ovuşturuyorum, o kadar sert ovuyorum ki ona acı verdiğimden korkuyorum, ama ısınması lazım. Isınmalı. Bu... bu bir daha olamaz.

"S-s-s-s-so c-c-c-cold," diye mırıldanıyor.

"Şşş, her şey yolunda. Ben yanıdayım. İyileşeceksin."

Islak saçlarını battaniyeyle örterim, sonra onu olabildiğince kendime yakın tutarak kucaklamaya devam ederim.

Dakikalar geçiyor. Kontrolsüz titremesi azalıyor ama geçmiyor.

"Çok iyi gidiyorsun," diyorum ona. "Birazdan ısınırsın."

Sıcak şeyler düşün. Tavuk çorbası. Buhar çıkan kahve."

"S-sıcak ç-çikolata?" diye sorar.

Çoğunlukla rahatladığım için gülüyorum. "Sanırım bunu ayarlayabiliriz." "Hayatımda hiç bu kadar üşümemiştin," diye kekeliyor.

"Daha kötüsü de olabilirdi," diyorum. "Eski Abe kadar üşümüş olabilirdin."

Korkunç, berbat, tatsız bir şaka, biliyorum, ama pek mantıklı düşünemiyorum.

Onun nazik kahkahası kolumu gıdıklıyor. "Aman Tanrım. Bunu söylemedin, değil mi?"

Omuzlarım sessizce gülmekten titriyor. "Bunu bana çok sık söylemekten hoşlanıyorsun."

Başını hafıfe uzatıp, sırtım ona dönükken beni en iyi şekilde görmeye alışıyor. "Y-çok uygunsuz şeyler söylüyorsun."

"Sanırım yle. şimdi sus. Enerjini sakla. Burada uzan ve ısın."

Yavaşça, bir saat kadar süren bir süre içinde, vücut ısısının normale döndüğünü hissediyorum. Aslında, uykuya daldığını düşünüyorum. Ormandan çıktığına ve hala kalbinin atışlarını hissedebilecek kadar ona sıkıca sarıldığıma göre, bu sorun değil.

Ayağı benimkini okşadı. "Beni kurtardığın için teşekkür ederim." "Benim için zevkti."

Kıını salladı. "Bex'in berbat sopası mı kııma batıyor, yoksa beni gördüğüne mi sevindin?"

Onun sadece zekasını değil, tüm duygularını da geri kazandığını bilerek biraz uzaklaşıyorum. "Bir bakalım, son bir saattir bana yapışık halde titreyen çıplak bir kadının yanında yatıyorum. Tamamen doğal bir fizyolojik tepki gösterdiğim için beni vur." İ ekiyorum. "Ve lütfen bir erkeğin penisini berbat olarak niteleme. Aksi takdirde aşağılık kompleksi geliştiririm."

"zr dilerim." Kıkırdar ve bana döner. "Ama sen... Çıplak mısın?"

"Seni ısıtmanın en hızlı yolu buydu. Az kalsın lyordun, Marti." Elimi gözlerimin üzerinden yüzüme doğru srtyorum. "dm kopardın."

Yüzünü buruşturur. "Umarım bu yatakta değil."

Burnumdan hava fışkırıyor. Ağlamam gerekirken gülüyorum. Ama bu kız. Bu kadın.

Başındaki battaniyeyi çıkarıp ateşin ısısıyla saçlarının daha da kurumasını sağlıyorum.

saçını kurutuyorum.

"Ciddiyim, öldüğünü sandım. Seni buzun altında sıkışmış, gözleri kapalı ve hareketsiz bulduğumda

gözlerin kapalı ve kıpırdamadan, öldüğüne emin oldum."

Bunu düşünmek bile midemi bulandırıyor. Bu çok tanıdık bir duygu. Bir daha asla yaşamamak istediğim bir duygu.

Gözlerinden yaşlar süzülüyor. "lmek istedim. İlk başta değil. Ama Dallas, çok üşüyordum. Hareket edemiyordum. Dşnemiyordum. Binlerce bıçak derimi deliyormuş gibi çok acı çekiyordum. Sadece her şeyin bitmesini istedim."

Hıçkırarak ağlamaya başlar. "Charlie'yi düşündüm, benim gibi yetim kalacağını düşündüm. Asher'ın sorumluluğu üstleneceğini biliyordum, ama oğlum bir haftadan kısa bir sürede iki ebeveynini de kaybedecekti. Nasıl bu kadar kolay vazgeçebildim? Neden savaşmadım?"

"Sen savaştın, Marti. Buzun her yerinde pençe izleri var."

Ellerini yüzünün önüne kaldırdı. "Tırnaklarım kırılmış." "Elinden geldiğince mücadele ettin. Pes ettiğin için kimse seni suçlayamaz.

. Buzun altında sıkışıp kalmanın nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyorum."

Ama bir bakıma edebilirim. Yıllardır orada sıkışıp kaldığımı hissediyorum. Evet, nefes alabiliyorum. Var olabiliyorum. Ama hepsi bu kadar. Ve çoğu gün, *vazgeçmeyi*

vazgeçmeyi düşünüyorum.

"Korkunçtu. Çok korktum." Bana yaklaşıp omzuma yaslanarak ağladı. Onu bırakıp ağlamasına, hıçkırmasına ve içini boşaltmasına izin verdim. Ölümle burun buruna gelmişti. *Yine*. Ama bu sefer, lanet olası kapının eşiğindeydi. Ve neredeyse eşiği geçecekti. Bu, bir insanı mahveder.

"Biliyorum. Biliyorum." Omzunu ovuşturuyorum. "Burada güvendesin. Söz veriyorum."

Yine o kelime. *Söz*. Kimseye söylememem gereken kelime.

Onu kurtardın.

Önemli değil. Phoebe ve DJ, *kurtaramadıklarım*, hala ölüler. Başka birini kurtarmak bu gerçeği silemez. Yüz kişiyi kurtarsam da fark etmez. Gerçekten önemli olanlar burada değil.

Gözlerim yaşlarla doluyor.

O da fark ediyor ve elini uzatıyor. "Üzgünüm. Arkada gölet olduğunu bilmiyordum. Bex için iyi bir sopa arıyordum." Gerginleşiyor. "Bex! O iyi mi?"

Adını duyunca Bex koşarak gelir ve başını kadının başının yanına koyar. Kadın onu okşar. "Tanrıya şükür. Onun için çok korkunç olmuş olmalı. İkiniz için de."

Sert bir nefes veriyorum. "Hayal bile edemezsin."

Yine ağlıyor. Onun ağlaması beni de ağlatıyor, ama daha sessiz ve daha az sümüklü. Burada yatıp birbirimize bakıyoruz, ikimizden de stres ve rahatlama kaynağın gözyaşları akıyor.

Düşünmeden eğilip dudaklarını dudaklarıma bastırdım. Dudakları soğuktu, ama çok da değil. Mükemmel yumuşaklıkta ve esnek. Ve bulanık gölette bulunmasına rağmen, diş macunu tadı vardı.

Duygularım çılgına dönmüş, o direnmeyince öpücüğü derinleştiriyorum. Ama o direnmek bir yana, kollarını boynuma doluyor. Onun dokunuşunu hissedince, ruhumun derinliklerinde artık inkar edemeyeceğim bir açlık uyanıyor. Parmaklarımı onun nemli saçlarına gömdüğümde, huzursuz bir arzu beni kuşatıyor.

Yaptığımız şey muhtemelen iyi bir fikir değil, ama şu anda doğru olan tek şey bu gibi görünüyor. Bu yüzden daha da ileri gidip hayatımda dokunduğum ikinci göğüslere ellerimi koyuyorum. Ve sadece bir saat önce vücut ısısı muhtemelen 80 derecelerde olmasına rağmen, hemen tepki veriyor, göğüslerini ellerime doğru eğiyor ve zevkle inliyor.

Bu inlemeler beni daha da istemeye itiyor. Bu yüzden daha fazlasını alıyorum. O ne vermek isterse alıyorum.

On Üçüncü Bölüm

Martina

Dudakları neredeyse vahşi bir şekilde dudaklarımı yutuyor. Sanki uzun zamandır öpülmemiş gibi. Belki de benim kadar uzun zamandır öpülmemiştir.

Öpüşmek değişmiş olmalı, diye düşünüyorum, vücudum karıncalanarak alevlenirken, çünkü böyle olduğunu hatırlamıyorum. Dudakları güçlü ve talepkar, ama aynı zamanda yumuşak ve eğlenceli. Hem güven hem de nezaket yayıyorlar.

Vücudumdaki elleri, hayatımın son birkaç saatini ve neredeyse öldüğümü tamamen unutturuyor. Çünkü şu anda, çok uzun zamandır hissetmediğim kadar canlı hissediyorum. Kalbim göğüs kafesime çarpıyor. Elleri göğüslerimi keşfederken ve parmakları meme uçlarımı okşarken, sinir uçlarımın her biri titriyor. Vücudumda bir titreme geçiyor, ama bu sefer üşüdüğüm için değil.

Dudakları dudaklarımdan uzaklaşıp boynuma doğru ilerlediğinde, başım yatağa düşüyor ve kendimi bu duyulara kaptırıyorum. Ağzının dokunduğu her yer anında yanıyor. Ağzının vücudumun her santimetresine dokunmasını istiyorum. Göğüs ucumu hafifçe çimdiklediğinde inliyorum, elim onun büyük, kaslı pazılarını sıkıyor.

Elim geniş omzuna doğru kayar. Parmak uçlarım göğsünü, kaburgalarını ve dalgalı karın kaslarını okşar. Bacaklarımdan arası sırılsıklamdır, hiç bu kadar güzel bir kas yapısına dokunmamıştım.

Eli göğsümden uyluklarıma doğru kayıyor. Sanki suyu test eder gibi, çekinerek okşuyor. Suyun çok güzel, hatta mükemmel olduğunu ve hemen dalması gerektiğini neredeyse haykırmak istiyorum.

Ona bakıyorum ve bakışlarımız kesişiyor. Eli düşüyor ve göğsü bir nefesle çöküyor. *Hayır!*

Panik beni sarıyor. Bu anı kaçırsam bir daha asla geri gelmeyeceğinden korkuyorum. Elimi alt karın kaslarının üzerinde gezdiriyorum, parmağımın kaslarını izliyorum. Parmağımın ucu ereksiyonuna değdiğinde, hızlıca nefes alıyor. Gözleri kapanıyor ve anlayamadığım bir şey mırıldanıyor. *Kendine küfrediyor mu?*

"Dallas," diye fısıldıyorum, parmaklarımla penisini tamamen kavrarken.

Beni sırt üstü çevirip üzerime çıkmadan hemen önce, neredeyse acı dolu, boğuk bir çığlık atıyor ve üzerime eğiliyor, gözleri ateşten alevler gibi bana bakıyor. Gözlerinde ne gördüğümü tam olarak bilmiyorum ve bu kafamı karıştırıyor. Onların arkasında arzu ya da tutku olduğunu sanmıyorum. Daha çok öfke gibi. Aniden karanlık ve tehlikeli birine dönüşüyor, içinde hayal bile edemeyeceğim ve anlayamayacağım bir savaş var.

Beni, az önce ölümden kurtardığı çaresiz kadını, kullanacağını mı düşünüyor?

"Sorun değil," diyorum. "Bunu istiyorum."

Ona çaresiz olmadığımı göstermek için kararlı bir şekilde, tekrar ereksiyonuna uzanıyorum. Beni durduruyor, iki elimi de yukarı kaldırıp başımın iki yanına sıkıştırıyor. Bir kez daha bana bakıyor, tüm ağırlığını üzerime vererek nefesini boynuma üflüyor.

İçimde gerçekten bir savaş olduğunu ve sonunda kaybeden tarafta olabileceğimi korkuyorum.

Ellerimden birini kurtarıp, onun başının arkasına koyuyorum ve yüzünü bana doğru çeviriyorum. Bu kız, savaşmadan pes etmeyecek bir kız. Bu sadece bir kez olsa bile. Kar dursa ve ben kurtarılsam, onu bir daha görmesem bile. Yarın uyanıp pişman olsam bile. Bu anda, bunu her şeyden çok istiyorum. Ve nedense, o istemese bile, buna ihtiyacı olabileceğini hissediyorum.

İlk başta direniyor, ama sonunda pes ediyor ve dudaklarımız buluşana kadar başını çekmeme izin veriyor. Bu, arzu ve ihtiyacın patlaması. Ve belki de çaresizlik. Dudaklarımız birbirini yalıyor, dillerimiz birbirine dolanıyor ve bu, içimde meteor yağmuru gibi titreşimler yaratıyor.

Aramıza uzanıp ıslaklığımın üzerinden parmağını gezdirdiğinde, o kadar yüksek sesle inledim ki Bex gelip başını koluma koydu. Onu itekledim. Elim

Dallas'ın kıcına indi ve yumuşak, kaslı küreyi sıktım.

Bir parmağı içime dalar ve ben çığlık atarım. Bir parmak daha ekler ve zevk dalgaları ciğerlerimdeki havayı çalarken neredeyse patlarım. *Çok uzun* zaman oldu, diye düşünüyorum. Bir erkeğin elleri bana bunu yapmayalı çok uzun zaman oldu. Her zaman böyle miydi? Lanet olsun, hiç böyle miydi? Öyle olmadığını biliyorum. Bu farklı. *O* farklı.

Üzerimden kalkıp klitorisimle oynadığında tüm vücudum titriyor. Tepkime karşılık olarak takdirini inleyerek ifade ediyor ve uyarı vermeden parmağının yerine dilini sokuyor. On saniye sonra, beni hiç ulaşamadığım bir orgazma ulaştırırken onun adını haykırıyorum.

Oh. Tanrım.

Karıncalanma hissi geçmeden, üzerimde duruyor, ereksiyonu girişime dokunuyor, aynı acı ve çaresiz bakışla bana bakıyor. Belki de bu sadece seks yaparkenki yüzüdür. "Sorun yok. Ben de istiyorum," diye onu sakinleştiriyorum.

Kafasını sallar ama uzaklaşmaz. Penisini hassas klitorisime değiyor ve bu kadar çabuk bir orgazm daha yaşayabilir miyim diye merak ediyorum.

"Kondomum yok," diyor. "Hap kullanıyorum."

İnanmış gibi görünmüyor. Belki de cinsel geçmişimden endişeleniyordur.

Kalçalarını sertçe kavradım. "Dallas, hap kullandığımı garanti ederim. Ve Ben iyiyim. O zamandan beri kimseyle birlikte olmadım... Onun adını söylemiyorum. Çünkü şu anda üzerimde başka bir adam var ve şimdi ölen eski kocamın düşüncesine kapılmanın sırası değil. *Kesinlikle* sırası değil.

Bakışları yüzümde görsel bir okşama gibi dolaşıyor, sonra başını omzuma gömüyor. Benden kalkacak sanıyorum, ama onun yerine içime giriyor. Tek bir hamlede, içime sonuna kadar giriyor, erkekler ve kadınlar birbirine uymak için yaratılmış gibi. Hareketsiz kalıyor. Yutkunuyorum, içimde tekrar bir erkek olduğunu hissetmekten boğazımda gözyaşları dans ediyor. Harika bir his. Mükemmel. İnanılmaz derecede doğru.

Cesaret vermek için kalçalarımı kaldırıyorum ve o hareket etmeye başlıyor. Neredeyse tamamen içimden çıkıp sonra tekrar giriyor. Tekrar tekrar, çıkacakmış gibi beni kızdırıyor, sonra içime girerek iki insanın olabileceği en sağlam şekilde birleşiyoruz.

Vay canına! *Öpüşmenin* değiştiğini düşünüyorsam, bu... Kelimelerle ifade edemiyorum.

Bu yer olabilir. Uzaklık. Kar fırtınası. Ölümle burun buruna gelmem. Bütün bunlar bu deneyimi diğerlerinden farklı kılıyor olabilir.

O.

İçim yanıyor, kısa bir süre önceki halimden çok farklı. Kaslarım geriliyor ve *o his* mide bölgemden başlayıp uyluklarıma doğru yayılıyor.

Dallas'ın hareketleri hızlanıyor, nefesleri de öyle. Yaklaştığını bilmek *beni* daha da yaklaştırıyor. Her an olabilir. Başlıyor... Kontrol edemediğim bir yük treni. "Tanrım," omzuna patlayarak iç çekiyorum.

Bir kez, iki kez, üç kez itiyor, ikimiz de aynı anda zevkle patlarken yüksek sesle inliyor, o içimde hareketsiz ve titrerken kalçalarım onun altında çılgınca sallanıyor.

Üstüme çöküyor, kaygan vücutlarımızdan akan ter aramızda sıçrıyor.

Neden bilmiyorum ama gülmeye başlıyorum. Ne kadar aptalmışım. Neden bunu daha önce yapmadım? Oğlum için harika bir rol model olması gerektiğini düşündüğüm erkeklerle çıkmaya karar vererek çok zaman kaybettim. Potansiyel koca adayı olduklarını doğrulayamazsam, zamanımı boşa harcamış olacaktım. Bu yüzden her mesaj, telefon görüşmesi veya kahve randevusunda onları reddediyordum. Bunca zaman eğlenebilirdim. Sonuçta daha yirmi dört yaşındayım. Eve döner dönmez, kendimi flört dünyasından kapatmayacağıma söz veriyorum.

Neşeli tavırlarım kaybolur. *Ev.* Şu anda bulunduğum yerden iki bin mil uzakta. Gözlerimi kapatırım, durumun ağırlığı üzerime çöker. Tekrar flört dünyasına girmek istemiyorum. Başka erkeklerden mesajlar, telefonlar, kahve randevuları, hatta öpücükler bile istemiyorum.

Sadece *bu adamı* istiyorum.

Yanına dönüyor, gözlerini açıyor ve bana tuhaf bir şekilde bakıyor. Sanki ben bir yabancıymışım gibi. Ya da belki de gülmem onu rahatsız etmiştir.

Uzun bir süre sessiz kalıyor, yüzünde okunamaz bir duygu maskesi var. Sonra benden uzaklaşıyor, battaniyelerden birini kapıyor ve ayağa kalkıyor. "Buradan gitmeliyim," diyor, sırtı bana dönük.

Tuvalete bile gitmeden, bir dakikadan az bir sürede giyinip kapıdan çıkıyor.

Oturup battaniyeyi üzerime çekiyorum, az önce ne olduğunu merak ediyorum.

Bex yatağa tırmanır, meraklı bir şekilde etrafı koklar. Kafasındaki tüyleri okşarım. "Erkekler neden bu kadar anlaşılmaz?"

Yatağın etrafında dolaşır ve uzanacak bir yer bulur.

Burnum akmaya başlar ve parmağım ile silerim. Kan gördüğümde şaşırmam. Buradaki hava, tüm bu karlara rağmen alıştığım kadar çok daha kuru. Parmaklarımla burun deliklerimi sıkıştırıp etrafa mendil ararım. Bulamayınca kalkıp komodinin üst çekmecesini açarım. Midem ağzıma gelir ve dalgın dalgın burnumu bırakırım. Ve sonra... sonra kan damlaları çerçeveli

fotoğrafın yanına sıçradı. Ama bu sadece Dallas'ın fotoğrafı değildi. Dallas'ın yanında güzel bir kadın vardı. Kucağında bir bebek olan bir kadın.

On Dördüncü Bölüm

Dallas

"Siktir!" Ağaçlara doğru bağıryorum. Ellerimi dizlerimin üzerine koyup öne eğiliyorum. "Siktir, siktir, siktir!"

Bir saatten fazladır buradayım, derin karda zorlukla ilerliyorum ve neden bunu yaptığımı merak ediyorum.

Ne düşünüyordum ki?

Kulübemden olabildiğince uzaklaştım. Ama bunun bir önemi yok gibi, çünkü *o* hala orada. Marti. Ve onun yüzünü aklımdan çıkaramıyorum. Soğuk, ıslak, cansız yüzünü. Ve sonra, inlemeleri, homurtuları ve seksi sesleri.

Günah kadar yumuşak teni. Düzgün, atletik bacakları. Göğüsleri. Tanrım, altında inanılmaz hissettiren mükemmel büyüklükteki göğüsleri.

Kilometrelerce deli gibi yürüdüm, ama pantolonum sertleşmiş ve daralmış durumda.

Bir ağaç kütüğüne oturup ceketimde kalan protein barlarından birini çıkarıyorum. Onu yerken bugün her şeyin ne kadar korkunç bir şekilde sonuçlanabileceğini düşünüyorum. Kimse yardım etmeye gelmeyecekti. Ya o buzun altında ölseydi? Abe'nin ölmesi yeterince kötüydü, ama Marti? Evimde kalan kadın? Oğlu babasını yeni kaybetmiş bekar bir anne. Böyle büyük bir darbeye nasıl başa çıkardım bilmiyorum.

Marti ve ben çok benziyoruz. İkimiz de ölümle çevriliyiz. Bex'in de artık bu kulübe katıldığını, üçümüzün beklenmedik bir üçlü oluşturduğunu düşünüyorum.

Gökyüzüne bakıp, bugün havanın açıp açmayacağını merak ediyorum. Bunun olmasını isteyip istemediğime karar vermeye çalışıyorum.

Tabii ki istiyorum. Hayatımın normale dönmesi ve hayatıma devam edebilmem için her şeyin yoluna girmesi gerekiyor.

Normal. İki yıldan fazladır kelime dağarcığımda olmayan bir kelime. Hayatıma devam etmek... Kimi kandırıyorum? Hayatımdan pek bir şey yok ki.

Belki köpeği alırım. O açıkça iyi ve sadık bir arkadaş. Onunla birlikte olmak güzeldi.

Sadece o mu?

Atıştırma lıklarımın kalanını ağzıma tikiştirip ayağa kalkıyorum, yürüyüşüme birkaç kilometre daha eklemeye hazırım, ne kadar uzaklaşırsam kendimi ne kadar... *özgür hissedeceğimi* merak ediyorum.

Uzakta gök gürültüsü duyulur. Nadir olur, ama gök gürültülü kar yağışı olur. Bunu, fırtınanın henüz bitmediğinin işareti olarak alıyorum ve kaderimin bugünlük yeterince kışkırtıldığını düşünerek geri dönüyorum.

Döndüğümde öğlen çoktan geçmişti. Saatler önce bıraktığım ayak izlerinden ya da izlerin yokluğundan yeni yağan karın miktarını tahmin edebiliyordum. Bugünkü kar muhteşemdi. Yumuşak ve kabarık, son iki gündür yağan ıslak kar gibi değildi.

Kulübeye yaklaşırken durup bir ağacın arkasına saklanıyorum. Marti dışarıda, bir okul kızı gibi dönüp duruyor, sanki diline kar taneleri yakalamaya çalışır gibi ağzı açık gökyüzüne bakıyor. Bex, merdivenlerin üzerinde oturmuş onu şahin gibi izliyor. Nedense, bir daha asla yanından ayrılmayacakmış gibi geliyor bana. İçimi bir suçluluk duygusu kaplıyor. Onu terk ettim. Lanet olası köpek bile benden daha sadık bir yaratık.

Marti karın üzerine düşünce neredeyse ağaçların arasından fırlayacaktım. Ama yapmadım. Çünkü Marti acı çekmiyor gibi görünüyordu. Ve sonra olanlar nefesimi kesti.

Kollarını ve bacaklarını uzatıp yukarı aşağı, içeri dışarı hareket ettiriyor. Kar meleği yapıyor.

Buradan bile onun memnuniyet dolu gülümsemesini görebiliyorum. Ayakta durup büyülenmişçesine izliyorum, daha önce hiç bu kadar güzel bir manzara görmediğime eminim. Yüzündeki gülümseme. Yaşadığı onca şeye rağmen kendine izin verdiği mutluluk. *Hala* yaşamaya devam ettiği şeye rağmen.

Karın ona bu kadar mutluluk getirebileceği düşüncesi akıl almaz bir fikir. Kar, yılın dört ayı boyunca beni çevreliyor. Özel bir yanı yok. Aslında, benim için her şeyden daha can sıkıcı. Ama bir an için, karın güzelliğini hatırlıyorum. Masumiyetini. Kusursuz mükemmelliğini.

Derin bir nefes veriyorum, karın gerçekten düşündüğüm şey olup olmadığını merak ediyorum.

Sonsuza kadar saklanamayacağımı bilerek dışarı çıkıp ona doğru ilerliyorum. Bex kuyruğunu sallayıp bir kez havlıyor, sanki Marti'ye geldiğimi haber veriyor gibi.

Hala yere uzanmış halde başını çevirip yukarı bakar. "Sen," der alaycı bir şekilde, tüm tavırları neşeli bir kız öğrenciden küçümsenen bir sevgiliye dönüşür.

Onun yanından geçip merdivenleri çıkarak kulübeye giriyorum. Eğer benimle yatıp sonra kaçtığı için beni azarlayacaksa, en azından o azarlarken ısınayım.

İçeri girdikten bir saniye sonra, verandanın merdivenlerini tırmanma sesini duydum. Küçük bir kadın için ayakları oldukça gürültülüydü. Ceketini çıkardı ve bana Darth Vader'a yakışır bir ölümcül bakış attı. "Sen," dedi yine, parmağını öfkeli bir rahibe gibi sallayarak.

"Bunu zaten söyledin."

Sinirli bir şekilde nefes alır, her zamanki sinirli sesi bu sefer daha keskin ve daha güçlü çıkar. Odanın diğer ucuna gider ve komodinden bir şey alır. Phoebe, DJ ve benim çekilmiş son aile fotoğrafını elinde tuttuğunda, tahtaya yapışmış gibi donakalırım. "Bana pis bir metres yapmadığını söyle." Fotoğraf çerçevesini yatağın üzerine fırlatır. Yatağın yeniden yatak çerçevesine yerleştirildiğini ve çarşafların temiz olduğunu şimdi fark ediyorum. Elleri belinde, gür sesle bağırır, "Bu uzak kulübeyi seks yuvası olarak mı kullanıyorsun seni adi zinaci?"

Ağzım açık kalır ve gülmemeye çalışırım. Yemin ederim, fiziksel ve duygusal olarak bu kadar bitkin olmasaydım, onun cesur tavrını biraz sevimli bulurdum. Ama eğlencem çabucak geçer. Çünkü onun sorusuna cevap vermek için, her ne pahasına olursa olsun söylemekten kaçındığım kelimeleri söylemem gerektiğini biliyorum.

"Seni kirli bir metres yapmadım."

Gözle görülür bir şekilde rahatlıyor, elleri yanlarına düşüyor. Yatağa oturuyor ve fotoğrafı alıyor. "Yani o senin eski karın mı?"

Göğsümde bir düğüm oluşur. "Boşanmadım."

Kafası karışmış bir şekilde bana ve resme bakıyor. "Ama parmağında alyans var ve eğer onu aldatmadıysan..." Sözleri aniden kesiliyor ve bana bakıyor, yüzünde suçluluk ifadesi belirliyor. "Oh, hayır. Gerçekten mi?"

"Gerçekten," dedim düz bir sesle.

Fotoğrafa bakıyor. "Yani, sen bekar bir babasın?"

Duygularımı gizlemek gittikçe zorlaşıyor, yutkunuyorum. "Kimsenin babası değilim. Artık değilim."

Gözleri benimkilere dikildi. Gözleri anında yaşlarla doldu. "Dallas, hayır."

Ona sırtımı dönüp buzdolabını açtım. "Yiyecek bir şeyler hazırlayacağım. Fotoğrafi kaldırır mısın?"

Buzdolabına bakıyorum, özellikle bir şey aramıyorum. Aslında, hiçbir şey aramıyorum. *Ona* bakmayı bırakmam gerekiyordu.

Fotoğrafi bulduğu yere geri koyarken arkamda ayak seslerini duyuyorum.

"Çok üzgünüm," diyor.

"Evet. Ben de." Buzdolabını kapatıp dondurucuyu açıyorum. "Akşam yemeği domuz pırzolası mı?"

"İyi fikir. Ben ne yapayım?"

Git buradan? Kafamdan çık! Her lanet düşünceme girmeyi kes! "Hiçbir şey. Dinlenmelisin. Zor bir gün geçirdin."

"İkimiz de."

Dönüyorum ve onun delici bakışları benimkilerle buluşuyor. Buzun içine düşmesinden mi bahsediyor, yoksa sonrasında olanlardan mı? Gözlerine bakınca anlamak zor. Bana, ailemin öldüğünü öğrendiklerinde herkesin baktığı gibi bakıyor.

Rahatsız bir şekilde boğazını temizledi. "Bex'i biraz dışarı çıkarayım da sen yemek pişir."

"Bekle," derim ve eti tezgahın üzerine atarak çözölmeye bırakırım. Ceketimi giyerim ve ona beni takip etmesini işaret ederim. "Benimle gel." Onu kulübenin arkasına götürür, bahçeyi geçer ve göletin kenarlarının tam olarak nerede olduğunu gösteririm.

Odun yığınının gidip bir kol dolusu odun alıyorum ve kıyıda suyu ayırmak için birkaç metre aralıklarla odunları yere bırakıyorum. Bunu daha önce yapmalıydım. Kimseyi güvende tutacak kadar güvenilir değilim. Benim yüzümden o da ölebilirdi. *Tıpkı onlar gibi.*

Bex sanki aklımı okumuş gibi yanıma geliyor. Abe'yi mi özlüyor? Köpekle benim ne kadar çok ortak noktamız olduğunu bir kez daha hatırlıyorum. İkimiz de yalnızız, bizi gerçekten seven tek kişiler tarafından terk edildik. Evet, sanırım onu yanımda tutacağım.

Evi işaret ediyorum. "Gidip akşam yemeğini hazırlayayım."

Bex geride kalıyor. Beni gibi onu yalnız bırakmayacak. Ama ben gitmeliyim. Onun yanında olmak yanlış. Karmaşık, gürültülü ve işkence gibi bir cazibe var.

Öyleyse neden, evin önündeki köşeyi döndüğümde, ona bir kez daha bakıyorum, kalbim, onun altında nasıl muhteşem bir şekilde parçalandığını düşündüğümde göğsümde çarpıyor?

On Beşinci Bölüm

Martina

O dul bir adam. Ve çocuğunu kaybetmiş.

Bana anlattığından beri, uzun zamandır hissetmediğim duygular yeniden yüzeye çıktı ve nefes almakta zorlanıyorum.

Burada olmasına şaşmamalı. Ne kadar oldu? Sanırım birkaç yıldır burada olduğunu söylemişti. Calloway Creek'ten bu yüzden ayrılmış. Kaçıyor. *Onların* anılarından kaçıyor.

Gerçekten burada yaşıyor. Burası sadece yılda birkaç kez geldiği bir balıkçı kulübesi değil.

O kadar yalnız olmayı hayal bile edemiyorum. Benim için, kayıplarımın sonra tek yardımcı olan şey insanlarla birlikte olmaktır. Etrafımda kimse yokken, tek arkadaşım düşüncelerimken hayat çok iç karartıcıydı. Onları tanıyan ve seven insanlarla konuşmak, güzel anıları hatırlamak... Beni ayakta tutan şey buydu. Ama Dallas'ın kimsesi yok gibi görünüyor. Bu bir seçim miydi? Yoksa mecburiyetten mi oldu?

Bir işi var. Ve sanırım ailesi de var. Sonuçta, aile şaraphanesini birinin işletmesi gerekiyor.

İnternete erişimim olsaydı, ailesinin nasıl öldüğünü muhtemelen öğrenebilirdim. Büyük olasılıkla bir araba kazası. Kalbim çarpıyor. Tanrım. Kazadan sonra araba koltuğunu gördüğünde nasıl çıldırdığı şimdi anlaşılıyor. Kendi çocuğunu da öyle mi kaybetti? Bu korkunç ve rahatsız edici bir düşünce.

İnternet, işiyle ve ailesiyle ilgili bilgiler de verebilir. Bir şaraphanenin sahibi olmak ve orada çalışmak nasıl bir şey acaba? Çok ilginç olmalı. Ama bilemem. Geçmişinden, nereli olduğundan veya... hiçbir şeyden bahsetmedi.

Sonraki yarım saat boyunca, Bex'in soğuğa aldırmadan yiyecek aramak için tek başına bir sincap kovalamasını izledim. Sincap bir ağaca tırmandı ve Bex, hayvanın aşağı inmesini umarak görev bilinciyle ağacın etrafında dönüp durdu.

Soğuğa daha fazla dayanamayınca Bex'i çağırıp içeri giriyorum.

Bex, dün başladığım otobiyografiyi okumaya devam etmek için kanepenin yanına oturur. Ancak, Dallas'ın akşam yemeği hazırlarkenki hareketlerine dikkatim dağıldığı için

Dallas'ın akşam yemeğini hazırlarken yaptığı hareketler dikkatimi dağıtır.

Düşük bir dolaptan tencere almak için eğildiğinde, açık mavi kot pantolonuna hayranlıkla bakıyorum. Sağ arka cebinde, artık olmayan bir cüzdanın yıpranmış izleri var. Sanırım böyle bir yerde yaşıyorsan, cüzdan taşımaya gerek yoktur. Ama bu kotun yaşını gösteriyor. Belki erkekler de kadınlar gibidir, çok rahat ve vücuda oturan eski bir kot pantolonları vardır ve ondan vazgeçemezler. Ve ona *gerçekten* çok yakışıyor.

Kestane rengi, uzun kollu termal polar gömleği vücuduna tam oturuyor. Güçlü kolları. Sıkı karın kasları. İçim titriyor çünkü o karın kaslarının nasıl olduğunu çok iyi biliyorum. Kaya gibi sertler, burada yaptığı tüm fiziksel işlerin kanıtı. Onları tekrar ellerimle okşamak istiyorum. Ama bunun olmayacağından korkuyorum. O kaçtı. Yaptığımızın bir hata olduğunu mu düşünüyor? Çenem gevşiyor ve şaşkınlıkla ağzımı kapatıyorum. Karısı öldükten sonra yattığı ilk kadın ben miyim?

İç çekiyorum. Bu da ortak bir noktamız olurdu. Charles'tan sonra birlikte olduğum ilk erkek o. Ve birlikte olduğum tek erkek.

Onun her hareketini takip etmeye devam ederken, gözlerim gittikçe ağırlaşırken, kafamda milyonlarca soru dolanıyor.

"Marti." Gözlerim birden açılıyor. Dallas başımın üzerinde duruyor.

"Yemek hazır." "Ben... özür dilerim. Sanırım uyuyakalmışım."

Masaya giderken ateşe bir odun atıyor. "Umarım kuşkonmaz seversin. Konserve sebzeleri kullanmak yerine taze sebzeleri tüketmeye çalışıyorum."

"İyi fikir. Kuşkonmazı çok severim. Akşam yemeği için teşekkürler. Yarın ben pişireceğim."

Bana oturmamı işaret etti, sonra kendisi de oturdu. "Yarın elektrik gelmeyebilir."

"Ne kadar kaldı?"

Telefonunu eline alıp, elbette elektrik olmadan güncellenmeyen uygulamasına bakar. "Hiçbir fikrim yok. Hiç yüzde beşin altına düşmedi. Belki de en düşük seviye bu. Ya sensör daha düşük miktarları algılayamıyor ya da uygulamayı programlayanlar, kimsenin tankını boşaltacak kadar aptal olacağını düşünmemiş."

"Yani elektriğin ne zaman kesileceğini bilmiyorsun?"

Başını salladı.

“Ama yarın Şükran Günü.”

Yavaşça nefes alır. "Farkındayım."

"Burada çok yiyecek var. Dondurucuda bonfile gördüm. Elma ve turta yapmak için ihtiyacım olan tüm malzemeler de var. Bir şeyler hazırlamamın sakıncası var mı?"

"Dediğim gibi, elektrik gelmeyebilir."

"Elektrik gelir diye varsayarsak, ne istersiniz? En sevdiğiniz yemekler var mı? Annenizin yaptığı bir şey?"

Omuzlarını silkiyor, ilgisiz. "Sıradan bir gün. Ama yapman gerekeni yap." yap."

"Hakkımda bilmen gereken bir şey var," derim,

"Ben oldukça iyi bir aşçıyım." "Harika. O zaman yap bakalım."

Sözlerinin tonu, hiç de heyecanlı olmadığını gösteriyor. Ama bugün Şükran Günü. Hiçbir şey yapmadan duramayız.

Çoğunlukla sessiz geçen akşam yemeğimiz sırasında, olasılıkları kafamda sıralıyorum. Patatesi olduğunu biliyorum. Sosu hazırlayabilirim. Buzdolabında hangi sebzeleri olduğunu hatırlamaya çalışıyorum. Evde olsaydım, ev yapımı makarna ve peynir yapardım. Geleneksel bir Şükran Günü yemeği değil, ama Asher ve ben çocukken ısrarla isterdik. Bu yüzden babam her zaman yapardı.

Yarın babamı özleyeceğim. Ve Charles'ı. Ve, şey... birçok insanı. Charles ve ben tatillerin çoğunu birlikte geçirirdik, böylece Charlie'nin iki ebeveyni de yanında olurdu. Bu, Charlie'nin bensiz geçireceği ilk tatil olacaktı. Ve şimdi ikimiz de olmadan geçirmek zorunda kalacak. Hindi bile pişirecekler mi?

Birinin ölümünden sonra tatilleri kutlamanın ne kadar zor olduğunu ilk elden biliyorum. Babam Noel'den sadece birkaç hafta önce vefat etti. Hiç havamda değildim. Ama Asher ısrar etti. Her şeyi yaptı: ağacı süsledi, dışarıya ışıklar astı, Noel hediyeleri aldı, hatta yemek bile pişirdi. O zamana kadar yaşadığım en zor tatil olmasına rağmen, tüm bunları yaptığı için mutluydum. Çünkü oturup kendime acımakla Noel'i geçiremezdim.

Dallas'a bakıyorum. Tatillerini böyle mi geçiriyor? Burada, yalnız başına?

Bex ayaklarımızın dibinde yatıyor, masadan bir şey düşmesini bekliyor olmalı.

"Bex hakkında bir karar verdin mi?" diye soruyorum. O başını sallıyor. "Onu tutmayı düşünüyorum."

Rahatlayarak gülümsüyorum. "Bence çok sevinecek." "Neden?"

"Açlıktan ölmeyeceği gerçeği dışında mı?" gülümserim. "Çünkü birbirinize yaklaşıyorsunuz. İkiniz de zor şeyler yaşadınız. Muhtemelen seni başkalarının anlayamadığı şekilde anlıyor."

Dallas çiğnemeyi bırakıp bana bakıyor.

Sözlerim kafamda yankılanıyor ve acaba o da benim düşündüğüm şeyi mi düşünüyor, beni başkalarının anlayamadığı bir şekilde anlayabileceğimi mi, diye merak ediyorum.

Keşke bilseydi.

Gözlerini kaçırıp bir lokma daha alır.

Bir yudum su içip şöyle diyorum: "Dünyanın işleyişinin ne kadar komik olduğunu düşünüyordum."

"Nasıl yani?"

"Abe ölmeseydi ben de ölmüş olurum."

Beni düşünceli bir şekilde inceliyor.

"Bex beni kurtardı. O olmasaydı, göle düştüğümü bilemezdin. Abe ölmeseydi, o da burada olmazdı."

"Abe ölmeseydi Bex de burada olmazdı."

Bu durumda, ona sopa bulmak için göle girmezdin."

Kaşlarım çatıldı. "Aman Tanrım, çok haklısın. Bir şeyin değişmesinin, tahmin etmediğin başka olayları tetiklemesi ilginç."

"Kelebek etkisi," diyor. "Ne?"

"Kaos teorisi, doğrusal olmayan bir sistemdeki en küçük bir değişikliğin bile daha geniş ölçekte büyük farklılıklara yol açabileceğini savunur."

"İngilizce lütfen."

"Bu, uzak bir kelebeğin kanat çırpması gibi küçük bir olayın, bir kasırganın oluşumu ve yolunu etkilediği metaforik bir örnektir. Bugün, bu ifadeyi hava durumu dışında, herhangi bir yerde meydana gelen küçük bir değişikliğin daha büyük sonuçlara veya hatta bir dizi olaya yol açabileceği anlamında kullanıyoruz."

Kafamı sallıyorum. "Bir de *benim* çok fazla televizyon izlediğimi düşünüyorsun."

Etrafını işaret ediyor. "Televizyon görüyor musun? Ben kitap okurum, Marti."

"Evet." Onun devasa kitap koleksiyonuna bakıyorum. "Görüyorum. Başka ne yaparsın? Okumak, yürüyüş yapmak ve odun kesmek dışında?"

Omuzlarını silkiyor. "Hobilerim var."

Onun "hobi odası"nın kapısına bakıp arkasında ne olduğunu merak etmeden duramıyorum. "Ne tür hobiler?"

"Diller. Öğreniyorum." "Kendi kendine mi öğreniyorsun?"

"Öğreten programlar ve kitaplar alıyorum."

Gülüyorum. "Tabii kitaplar. Hangi dilleri öğrendin?" "Fransızca. Rusça.

Portekizce. Şu anda Amerikan İşaret Dili öğreniyorum."

Kaşlarım havaya kalkıyor. "Gerçekten mi? Çok ilginç. Neden onu seçtin?"

"Sağır bir yeğenim var. Kardeşimin yeni karısı da sağır."

Gülümsüyorum. Sonunda, bazı kişisel detaylarını açıklıyor. "Çok ilginç.

Bir şey imzalar mısınız?"

Çatalını bırakıp ellerini hızla hareket ettirerek çeşitli işaretler yapıyor.

Babam ölmeden ve başka bir okul bölgesindeki daireye taşınmadan önce, ortaokulda sağır bir arkadaşım vardı. O zamanlar biraz ASL öğrenmiştim. Ama çok paslanmışım. Yine de, elleriyle konuşurken birkaç işareti anlıyorum. Birinin *çok güzel* olduğuna yemin edebilirim.

"Ne dedin?" diye soruyorum.

Gözlerini kırptırdıktan sonra yemeğine baktı. "Kar yağıyor, hava soğuk ve en az birkaç gün daha çekici gelmeyecek, özellikle de tatil olduğu için."

Yalan söylüyor. Sağ kolumu bahse girerim, işaret diliyle söylediği şey bu değil.

Yemeğimizi bitirene kadar göz teması kurmuyoruz. Konuşmuyoruz da.

Yemeğini bitirince bir kitap aldı ve Bex'in yanına, yemek pişirirken oturduğum kanepeye oturdu. Bulaşıkları yıkamaya odaklandım, onu izlediğim gibi o da beni izliyor mu diye bakmamak için kendimi zor tuttum. İzlediğini *hissedebiliyordum*. Bütün vücudum kızarıyor ve karıncalanıyordu. Kahretsin, daha önce olanları düşünüyor mu diye merak ederken, vücudum adeta titriyor. Dilini vücudumda gezdirmesini. Parmaklarını içime sokmasını. Beni iki kez orgazm etmesini... Charles'ın asla yapamadığı şeyi.

Tamam, Dallas *bu* küçük detayı bilmiyor. Ama ben biliyorum. Ve bu, tekrar olmasını isteyen karnımdaki acıyı hiç azaltmıyor.

Bulaşıkları bitirdiğimde, Dallas da benim gibi kanepede uyuyakalmış. Kolu Bex'in sırtında. Başı yana eğilmiş, yüksek kanepede yastığına yaslanmış. Yaklaşıp onu bir an hayranlıkla seyrediyorum. Saçlarını seviyorum. Uzun, kalın, asi saçlarını. Dahası, ellerimin saçlarında dolaştığı hissini seviyorum.

Bex'in gözleri birden açılır. Sanki ne düşündüğümü biliyormuş gibi bana bakar. Ona gözlerimi devirip yatmak için üstümü değiştirmeye giderim. Henüz erken ama uzun bir gün oldu. Dallas'ı uyandırmaya zahmet etmiyorum. Uyarırsam muhtemelen hobi odasına ya da dışarıya çıkar. Henüz birkaç gün oldu ama onu tanıyorsam, uyumayı sevmediğini biliyorum.

Tüm ışıkları kapatıp yatağa uzanıyorum, tavanda şömineden gelen dans eden gölgeleri izliyorum. Beni büyülüyorlar ve uykuya çekiyorlar.

~ ~ ~

Yatak gıcırıyor ve uyanıyorum. Ama kıpırdamıyorum. Hareketsiz kalıp dinliyorum. Bana dönük. Nefesinden anlıyorum. Yüzüme bir şey değdiğinde neredeyse irkiliyorum. Sanırım saçlarımı omzuma atıyor. Kalbim o kadar hızlı atıyor ki, duyduğuna eminim.

Uzun, yavaş ve derin bir nefes verir.

Artık dayanamıyorum, gözlerimi açıyorum. Bana bakıyor. İkimiz de konuşmuyoruz. Yine benimle sevişecek mi? Gözleri bana bunu istediğini söylüyor. Ama kıpırdamıyor.

"Bunu konuşacak mıyız?" diye fısıldıyorum.

Gözlerini kırıyor. *Ne* olduğunu açıklamaya gerek yok. İkimiz de neyi kastettiğimi biliyoruz. Bütün gün odada duran fil. O kadar çok yer kaplıyor ki nefes almakta zorlanıyoruz.

Tek bir kelime söylüyor.

"Hayır." "Yine olacak mı?"

Kafasını yavaşça sallar. "Sanmıyorum."

Umutsuz, azgın, deli bir kadın gibi görünmemek için, "Olabilir. Seni hiçbir şeye bağlamayacağım. Zaten birkaç gün sonra gideceğim."

"Sana haksızlık olur."

"Neden? Sorun olmadığını söyledim."

Yine içini çekiyor. Derin, yavaş ve midesinin derinliklerinden geliyor. "Çünkü sevişeceğim kişinin sen olacağından emin değilim."

Gözlerim yaşlarla doldu. Çünkü daha dürüst bir cevap duymadığımdan eminim. Ya da daha yürek parçalayıcı bir cevap.

On Altıncı Bölüm

Dallas

Tek kelime etmeden yuvarlanır. Tepkisi tam olarak beklediğim gibidir.

Bex yatağın üzerine atlar. Etrafı koklar, bana bakar, sonra Marti'nin yanına koruyucu bir şekilde uzanır. Onu, beni kurtaran bana değil de ona daha çok çekildiği için hain olmakla suçlamak istiyorum, ama onu suçlayamam. O benden çok daha güzel. Ve kokusu da çok daha güzel.

Derin bir nefes alıyorum, uyumaya çalışırken vanilya kokusu etrafımda dolanıyor, belki de tarihin en büyük aptalı olduğumu biliyorum. Ona nasıl öyle şeyler söyleyebildim? Her kelime yalandı. Ama ona söylediklerime inanmasını sağlamak, artık burada olmayan bir kadına ihanet ettiğimi açıklamaya çalışmaktan daha kolay.

~ ~ ~

"Geçen çeyreğin mali raporları," diyorum ve babama bir kağıt uzatıyorum.

Normalde e-posta ile gönderirdim, ama işler bu kadar iyi gittiği için eski usulü yapmaktan kendimi alamadım.

Rakamlara bir göz attı, gözleri fal taşı gibi açıldı.

Birkaç yıl önce mezun olduğumdan beri şaraphanenin CFO'su olarak çalışıyorum, ama ayaklarımın üzerinde durmak biraz zaman aldı. Babam bana karşı çok sabırlı davrandı, hatalar yapmama ve onlardan ders almama izin verdi.

Omzumu sıkıca tutarken yüzündeki gurur okunaklıydı. "Harika," dedi gülümseyerek. "Başaracağınızı biliyordum, oğlum."

Oğlum. Bu, beni ve kardeşlerimi memnun ettiğimizde hep kullandığı bir kelime. Çocukken üçümüz arasında, babamızdan en çok "oğlum" lafını kim duyacak diye rekabet ederdik.

"Çok yol kat ettin, Dallas. Bu işe layık olduğunı kanıtlıyorsun."

"DJ'in bir gün işleri devralabilmesi için bir şeyler kalması gerektiğini biliyorum."

Tek torunundan bahsedilince gülümser. "Elinden geleni yap." "Şu anda oturuyor."

Babamın gözleri sevinçle parlıyor. "Bu harika. Hafta sonu onu eve getir."

"Olmaz. Dördüncü yıldönümümüz. Martha's Vineyard'da bir ev kiraladım."

"Nasıl unutabilirim?" Takvimine bakar. "Annen ve ben bebek bakıcılığı mı yapacağız?"

Başımı sallıyorum. "DJ de geliyor. Phoebe, onunla birlikte tüm hafta sonu geçirmek istiyor. Hala emziriyor."

"O harika bir anne."

"En iyisi." Gülererek söylüyorum. "Bir tane daha yapmayı düşündüğünü biliyor musun?"

"Hiç şaşırmadım. Karın anne olmak için doğmuş. DJ çok şanslı bir çocuk."

"Şanslı olan benim."

"Hepimiz şanslıyız," diyor ve DJ doğduktan kısa bir süre sonra yaptırdığı çok kuşaklı aile portresine bir göz atıyor.

"Buna itirazım yok." Saate bakıyorum. Saat beş buçuktan sonra. "Başka bir şey yoksa, ben çıkıyorum."

"Git sen. E-posta ile istediğim son nakit akışı tahmini yarına kadar bekleyebilir."

"O e-postayı görmedim. Hemen bakabilirim."

"Gerek yok Dallas. Ne kadar çok çalıştığını biliyorum. Ailenle akşam yemeğinin tadını çıkar."

"Sorun değil, baba. Uzun sürmez. Anneme selam söyle."

"Söylerim."

Ofisinden çıkıp kendi ofisime dönerek e-postayı okudum.

Söylediği doğrudu, bu iş yarına da kalabilirdi. Ama babamı memnun etmek ve ona kendimi kanıtlamak hoşuma gidiyor, bu yüzden kalıp fazladan bir saat çalışıyorum.

Bazı rakamları hesaplarken, masamdaki Phoebe ve DJ'in fotoğrafına gülümsüyorum. Yaptığım her şey onlar için. Bir gün şaraphanenin oğlumu babam kadar zengin yapması için canımı dişime takıyorum. Hayır, daha zengin. Çünkü o küçük çocuk dünyayı hak ediyor. Ve ben ona bunu vermek için her şeyi yapacağım.

İşimi bitirmeye odaklanırken babamın, Lucas'ın ve diğerlerinin çıktığını fark ediyorum. Zamanın nasıl geçtiğini fark etmiyorum ve saatin yediye yaklaştığını görünce kendime lanet ediyorum. Phoebe'nin her zaman yedi buçukta hazırladığı akşam yemeğine geç kalmak istemiyorum. Acele etsem iyi olacak.

Dizüstü bilgisayarımı kapatırken kapımda bir hareket var. Babam. Ve bir tuhaf görünüyor.

"Gittiğini sanmıştım," diyorum.

"Eve gidiyordum, bir telefon geldi." Yutkunuyor, cildi yeşilimsi bir renk alıyor.

"Kim aradı?"

"Patrick Kelsey'den."

Söylerkenki tereddüt, içimde zehir gibi bir korku uyandırıyor. Patrick Kelsey itfaiyeci ve sağlık görevlisi. Calloway Creek İtfaiye Departmanı'nda teğmen. Babamın yüzündeki ifadeyi görünce korku, tam bir paniğe dönüşüyor. Neredeyse... yıkılmış gibi görünüyor.

Patrick onu aramış. Geri dönmüş. Bu, bana söyleyeceği şey ne olursa olsun, yüz yüze söylemek zorunda olduğu anlamına geliyor.

Sandalyemden fırladım. "Ne oldu? DJ mi? Phoebe mi?"

Gözleri yaşlarla doldu. Alnında derin çizgiler belirdi. Bana söyleyeceği şey beni mahvedecekti.

"Otur, Dallas."

"Oturmak istemiyorum. Söyle bana."

Başparmağıyla gözlerinin altını siler, sonra burnunu siler. "İkisi de... Bir kaza oldu."

Midemi bir düğüm bağlar. "Kaza mı? Araba kazası mı? Hastanede mi?" Telefonuma bakarım. "Neden kimse beni aramadı? Neden seni aradı?"

Cevap vermediğinde anlamaya başladım. Ayaklarımın üstünden halı çekilmişti. Duvara doğru sendeledim ve kığım yere değene kadar kayarak oturdum.

Kimse beni aramadı çünkü haberleri duyduğumda yanımda birinin olmasını istediler. Kimse beni aramadı çünkü yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Kimse beni aramadı çünkü... çünkü... Başımı kaldırıp hayatımın geri kalanını mahvedecek soruyu soruyorum. "Öldüler mi?"

Babam gözlerini kırptırıyor. Kendini tutmaya çalıştığını anlayabiliyorum. Kendini tutmaya çalışıyor çünkü benim tamamen dağılmak üzere olduğumu biliyor. Burnunu çekip derin bir nefes alıyor. "Evet, oğlum. Öldüler."

Ciğerlerimdeki tüm hava boşalır. Midem kasılır. Boğazıma safra gelir. Dönüp ofisimin zeminine kusarım. Dizlerimin üzerine çöküp, boğazım yanana ve boğazım acıyana kadar kusmaya devam ederim.

Kollarım beni sarar, sıkıca tutar. "Dallas. Bebeğim, çok üzgünüm."

Annemin sözleri beni sakinleştirmeye çalışıyor. Buraya ne zaman geldi? Neredeyse benimki kadar yüksek, acı dolu çığlıklar kapıda yankılanıyor. Kız kardeşim Allie de burada. Lucas'ın omzuna yaslanıp ağlarken yüzünden sümükler akıyor. Babam stoik bir şekilde kenarda duruyor, bizim gibi dağılmamak için kendini tutmaya çalışırken vücudu titriyor.

"Hayır!" Yerden kalkıyorum, ayaklarım titriyor ve kapıya doğru koşuyorum. "Bu doğru değil. Olamaz. Evde olmaları gerekirdi. Her zaman bu saatte akşam yemeğini pişirir. Birisi yanlış bilgi vermiş. Onları bulmalıyım."

Babam geçmeye çalışırken beni tutuyor. "Dallas, onlar evdeydiler."

Onun ellerini omuzlarımdan çekiyorum. "Neden bahsediyorsun? Kaza olduğunu söylemiştin."

"Oluştı, ama arabada değil."

"Bu kadar gizemli davranmayı bırak da ne olduğunu söyle." "Patrick karbon monoksit zehirlenmesi olduğunu söyledi."

"Hayır," diyorum sertçe. "Hayır." Artık tamamen inkar içindeyim, babamı ve kardeşlerimi iterek geçmeye çalışıyorum. "Yanılıyorsunuz. Herkes yanılıyor."

Babam beni sıkıca tuttu. "Oğlum, onlar öldü. Üzgünüm. Ruhumun derinliklerinden üzgünüm. Ama onlar öldü."

Onun sözleri ikinci kez kafama dank edince, babamın üzerine yığıldım. Annem, Allie ve Lucas arkamdan gelip beni desteklediler. Etrafımda bir daire oluşturup, hepimiz ağlarken beni her yönden kucaklayıp tuttular. Tek eksik olan Blake'di. O okuldaydı. Ama öğrendiği anda buraya geleceğini biliyordum.

"Her şey yoluna girecek, oğlum," diyor babam. "Bunu atlatacağız."

Her şey yoluna girmeyecek. Asla yoluna girmeyecek. Yirmi altı yaşındayım ve onlarla birlikte ölseydim daha iyi olurdu, çünkü hiçbir şey bir daha asla yoluna girmeyecek. Lanet olası hayatımın geri kalanında tek bir gün bile.

"Kendi gözlerimle görmeliyim."

"Dallas, hayır," diyor annem. "Bunu yapmak istemezsin."

Onlardan uzaklaşıyorum. "Gerekli," diyorum. "Hiçbirinin gerçek olmadığını anlamıyor musunuz? Onları görmem gerek."

"Seni götürürüm," diyor babam.

"Chris," diye hıçkırır annem. "Bundan ne iyi çıkabilir ki?"

"Anlıyorum, Sarah. Senin yerinde olsam, kendim görmek isterdim." Babam, düşeceğim sanırcasına kolumu tuttu. "Hadi, evlat. Eğer bunu yapman gerekiyorsa, ben de seninle birlikte geleceğim."

Başımı sallayıp körü körüne onu takip ediyorum, vücudum uyuşmuş durumda.

Yol boyunca tek düşündüğüm, bu dünyada yalnız olduğum. Ailem var. Kardeşlerim var. Ama bir adada tek başıma yaşıyor olsam da fark etmez, çünkü beni tamamlayan kadını bir daha asla göremeyeceğim. Ve DJ... midem bulanıyor... O, hayal ettiğim küçük çocuk olamadı. Bir gün olmasını umduğum adam olamadı.

Buraya nasıl geldiğimizi bile bilmeden hastaneye giriyoruz. Yanımızdan geçen herkesin yüzünde aynı ifade var. Hepsi beni tanıyor. Burası küçük bir kasaba. Haber çabuk yayılmış olmalı. Merdivenlerden aşağı indirilirken insanlara bakmayı bırakıyorum. Duvardaki plakete bakıyorum.

MORGU.

Ne korkunç bir kelime.

"Bu taraftan, Bay Montana," diyor biri. Kim olduğunu bilmiyorum. Hayatım bir anda yanıp kül olduğu anda, kimsenin söylediklerini umursamayı bırakmıştım.

"Emin misin, evlat?" Babam hala yanımda. "Bana öyle deme, olur mu?"

O da başını sallar, muhtemelen DJ yüzünden olduğunu düşünüyordur. Ama değil. Başarı sembolü olan bu isim, her şeyimi kaybettiğimi ilan etmek için kullanılan bir sevgi ifadesi haline gelmişti.

İki klinik çelik masanın bulunduğu bir odaya götürülürüm. Bembeyaz çarşafların altında görünen küçük şekil boğazımı tıkar. Tanrım, bu olamaz.

Küçük bohçaya yaklaşırken çenem kontrolsüzce titriyor. Bunun hepsinin kötü bir rüya olması için dua ediyorum ve örtüyü kaldırdığımda onun olmaması için dua ediyorum. Çarşafı uzanıyorum ama geri çekiliyorum. Yapamıyorum. Burada durup ölü oğluma bakamıyorum. Sadece altı kısa ay burada kaldı. Onun dünyaya gelişini izledim. Onu herkesten önce kucağıma aldım. Gözlerine baktım ve anında onun benim amacım olduğunu anladım.

Onu bu halde göremiyorum. Yapamıyorum, lanet olsun.

Ama onu görmem gerek. Çocukken kasabaya taşınan kız. Tanıştığımız andan itibaren benim olacağını bildiğim kız. On üç yaşında ona çıkma teklif ettiğimde beni reddeden kız.

ve dört yıl sonra sonunda evet dedi. Beni bir koca, bir baba ve dünyanın en mutlu adamı yapan kız.

Phoebe'nin yüzünü örten çarşafı çektiğimde gözyaşları yanaklarımdan akıyor. Onun solgun bedenine yığılırken ve ona sarılırken, içimi parçalayan bir çığlık atıyorum ve bu çığlık dağınık, ağzımdan salya sarkıtan hıçkırıklara dönüşüyor. Keşke içine girebilseydim de, ölümden bile birlikte olabilseydik.

Bu şekilde ne kadar kaldığımı bilmiyorum. Zaman durdu. Onlar öldüğü anda her şey durdu. Hayatın artık bir önemi yok. Benim artık bir önemi yok. Çünkü ben onun kocası değilsem, ben kimim ki? Onun babası.

"Dallas." Babam boğazını temizler. "Gitme zamanı."

Onu kendimden zorlukla kaldırıyorum. Mucizevi bir şekilde başarabiliyorum. Ve ilk ve son sevdiğim kıza son bir veda ediyorum. Eğilip alnına son bir öpücük konduruyorum. Sonra mavi dudaklarına bir öpücük daha. Dikleşip çarşafı çekmek için uzanıyorum, ama o gözlerini açıp doğrudan bana bakıyor. "Onu neden kurtardın?" diye soruyor. "Ya biz ne olacağız?"

Çığlık atıyorum.

B i r şey beni uyandırır. Bex. Boynumu yalıyor. Muhtemelen ter içinde yatıyorum da ondan.

"İyi misin?" diye soruyor

Marti. "Evet. Uyumaya devam et."

Anlaşılr bir şekilde, az önceki sözlerimden dolayı üzölmüş olarak arkasını dönüyor. Bex'i itip yataktan kalkıyorum, giyiniyorum ve yürüyüşe çıkıyorum.

On Yedinci Bölüm

Martina

Hayatta tekrar uyuyamam. O çılgılık. Hayatımda duyduğum en boğuk, en acı verici sestir.

Onları mı görüyordu rüyasında?

Kendi içimdeki şeytanları düşünmemeye çalışıyorum. Benim de korkunç, içimi parçalayan kabuslar gördüğüm zamanları. Korku beni uyanık tuttuğu ve Charlie'nin beşiğinin yanında oturup nefes aldığından emin olmak için beklediğim zamanları.

Henüz şafak sökmediğini bilerek kalkıyorum. Ama önemli değil. Tamamen uyanığım. Jeneratörün uğultusu ve kabinin nispeten sıcak olması, henüz elektriklerin kesilmediğini gösteriyor, bu yüzden giyinip pasta yapmaya başlıyorum.

Hiçbir yerin ortasında yaşayan bir bekar için Dallas'ta birçok temel gıda maddesi var. Un, iki çeşit şeker, kabartma tozu, vanilya özü ve herhangi bir aile marketiyle rekabet edebilecek kadar konserve.

Konserve kutularının arasında kabak turtası dolgusu buluyorum ve *iki* turta yapmaya karar veriyorum. Konserve kutusuna bakıp, Şükran Günü'nü kutlamayan bir adamın neden kabak turtası dolgusu aldığını merak ediyorum. Konserve kutusunun son kullanma tarihinin yaklaşmış olması, onu kullanmaya niyeti olmadığını gösteriyor. Buraya başka biri gelip ona market alışverişi yapıyor mu acaba diye merak ediyorum. Belki annesidir.

Turta fırında pişerken, patatesleri soymaya başlıyorum. Elektrik kesildiğinde, yeni yemek pişirmektense artıkları yemek daha kolay olacağını bildiğim için her şeyden fazladan yapıyorum. Şömineye doğru yürürken, üstündeki düz pişirme yüzeylerini inceliyorum. İki tane var. Bir saniye bile dokunmadan dikkatlice dokunuyorum, çok sıcak olduğunu anlıyorum. Gerekirse üzerinde su bile kaynatabiliriz. Burayı alırken her şeyi düşünmüş.

Turta fırından çıktığında Dallas hala dönmemiş, endişelenmeye başlıyorum. Dışarısı çok soğuk ve kar eskisinden daha ıslak. Bu soğukta nasıl bu kadar uzun süre dışarıda kalabilir?

Sanırım insan çevresine alışıyor. Florida'da bunaltıcı sıcağa ve neme alışmıştık. Burada Dallas soğuğa alıştı. Bot ve mont koleksiyonunun da yardımı olmuştur eminim.

Onu düşündüğümde, dün gece söylediği sözlerle takılmamaya çalışıyorum. Beni derinden yaralayan sözlerle. Adamın

büyük sorunlarla mücadele ediyor. Onun sabır ve anlayışa ihtiyacı olduğunu herkesten daha iyi biliyorum.

Bunu neden bildiğimi düşünmek yerine, kendimi başka şeylerle meşgul ediyorum. Elektrik kesildiğinde telefonumun ve dizüstü bilgisayarımın şarjda olduğundan emin oluyorum. Patates kabuklarını ve dökülen unu temizliyorum. Bex ile oynuyorum. Dallas'ın kitap koleksiyonuna göz atıyorum.

Gerçekten yapmak istediğim tek şeyden, o lanet odaya girmekten, aklımı uzaklaştırmak için aklıma gelen her şeyi yapıyorum.

Kapıya bir göz atıp şöminenin önünde tembellik eden Bex'e bakıyorum.

"Oraya giremeyeceğimi özellikle söylemedi," diyorum yüksek sesle.

Bex'in kuyruğu sesime tepkiyle sallanıyor. "Ne dersin? Gideyim mi?"

Kafasını yerden kaldırıp gözlerime bakarak sanki beni azarlıyor gibi.

"Ah, sen ne bilirsin ki? Sen sadece bir

köpeksin." Aptal kapıya bakarak somurtuyorum.

"Boş ver. Yapacağım," diyerek kanepeden kalkıyorum.

Dallas'tan bir iz var mı diye pencereden dışarı bakıyorum, bu da başlı başına yapmamam gerektiğini söylüyor. Ama bunun onun suçu olduğunu düşünerek kendimi haklı çıkarıyorum. Her on dakikada bir kalkıp gitmeseydi, burada tek başıma sıkıntıdan patlamazdım.

Hobi odasının kapısının kilitli olmasını bekliyorum. Kilitli değil. Kapıyı açtığımda kalbimin neden bu kadar hızlı attığını bilmiyorum, ama atıyor.

Çünkü burada olmamalısın.

İçeri girince, kafam karışık bir şekilde etrafa bakınıyorum. Burası mı? Belki de bu odayı kafamda çok abartmışım, karısı ve oğlunun fotoğraflarıyla dolu kutsal bir yer olmasını bekliyordum. Ama öyle değil. Gerçekten de onun dediği gibi, bir hobi odası.

Sanat projeleriyle dolu. Heykeller. Resimler. Kağıt hamuru ve diğer küçük el işleri.

Lanet olsun, bu adam kesinlikle çok yetenekli. Sanırım dil öğrenmekten başka birçok hobisi var.

Birkaç el işi alıp inceliyorum. Hiçbir şeye benzemedikleri için soyut sanatı tercih ediyor gibi görünüyor. Ama yine de hepsi çok güzel. Resimler beni en çok ilgilendiriyor. Yine soyut,

sayısız renk kullanarak şekiller, çizgiler ve formlardan oluşan neredeyse görsel bir dil yaratıyor.

Köşedeki tek pencerenin dışındaki hareket beni ürkütüyor. Her şeyin olduğu gibi olduğundan emin olmak için aceleyle koşuyorum, ama telaşla bir şeyi deviriyorum. "Kahretsin." Onu yerine koyup kapıyı kapatıyorum, sonra mutfağa koşuyorum.

Bex, Dallas'ı selamlamak için koşarken tırnakları yere tıklıyor. "Selam dostum. Dışarıda mıydın?" diye soruyor köpeğe.

Buzdolabının yanından boynumu uzatıp bakıyorum. "İki kez."

Şapkasını, paltosunu ve botlarını çıkarır. Burnu kıpkırmızıdır. Donmuş olmalı. Saatler önce yaptığım kahvenin kalanını ona dökerim.

"Şöminenin başında iç. Dışarıda o kadar uzun kalmamalısın. Donarsın."

"Ben iyiyim."

"Bunu burnuna söyle. Yüzünden düşecek gibi görünüyor."

Mutfak sandalyesini ateşin yanına çekip kahvesini yudumlarken, soğuyan turtalar bakıyor. "Şükran Günü konusunda ciddi misin?" "Tabii ki. Burada mahsur kaldık diye kutlama yapamayız anlamına gelmez.

kutlayamayız."

"Ben burada mahsur kalmadım."

"Tamam, peki. *Ben* burada sıkışıp *kaldım* diye."

Ayağa kalkıp yanına gelir ve bir tencerede duran soyulmuş patateslerin oluşturduğu devasa yığını inceler. "Misafir mi bekliyorsun?"

"Artık yemek istedim. Yeni bir şey hazırlamaktansa, artıkları ısıtmak daha kolay olur."

"Akıllıca." Fincanını lavaboya koyar. "Duş alacağım, sonra..." Hobi odasına bakar.

Daha fazla saklayacak mısın? Neredeyse ağzımdan kaçırıyordum. "Akşam yemeği saat ikide hazır olur."

O başını sallar, sonra tek kelime etmeden başka bir kapalı kapının arkasına geçer.

Kapıları kapatmak. Evet, Dallas Montana'nın en iyi yaptığı şey bu. Kapıları kapatıp kaçıyor ve saklanıyor. Banyoya bakıp, neyden kaçtığını ve saklandığını merak ediyorum. Anılarından mı? Yoksa benden mi?

On sekizinci bölüm

Dallas

Saatlerdir odaya inanılmaz kokular geliyor.

O dışarıda benim hiç tadını çıkaramayacağım bir akşam yemeği için köle gibi çalışırken, ben burada oturmuş kendimi büyük bir pislik gibi hissediyorum.

Kitabıma baktığımda, sayfayı çevirmediğimi fark ediyorum... Belki de oturduğumdan beri. Kapının diğer tarafındaki büyüleyici esmer kadını kafamdan atamayacağımı bilerek kitabı kapatıyorum.

Etrafıma bakınca kendimi çok suçlu hissediyorum. En sevdiğim heykellerden birini alıp parmağımın kenarlarını okşuyorum.

Kapı çalınca heykel elimden kayar. Neredeyse yere düşecek ama son anda yakalarım. Paramparça olacağı düşüncesiyle kalbim deli gibi atıyor.

"Yemek hazır," diyor Marti kapıdan şarkı söyler gibi.

Rahat bir nefes verip heykeli yerine koyuyorum, sonra şövale ucunda garip bir şekilde eğilmiş bir tabloyu düzeltiyorum. Odayı terk etmeden önce yarım saniye boyunca tabloya bakıyorum.

Anında, uzun zamandır damak tadımın tatmadığı taze ekmek, pişmiş et ve diğer türlü muhteşem yemeklerin ağız sulandıran kokusu beni sarar. Birdenbire, kendimi yemek için sabırsızlanırken bulurum.

Tükürük dilimin üzerinde akarken, bir an için sabırsızlıkla beklediğim şeyin yemek mi yoksa arkadaşlarım mı olduğunu merak ediyorum.

Masaya bakıyorum, süslü peçetelerle falan donatılmış. "Bunları nereden buldun?"

"Amazon'un her yere teslimat yaptığını bilmiyor musun?" O gülüyor ve ben ona deliymiş gibi bakıyorum. "Burada pek bahar temizliği yapmıyorsun, değil mi? Bunlar o dolabın alt çekmecesindeydi."

"Annemle babam eşyalarımı getirirken koymuş olmalı."

Başını yana eğdi. Bana bir şey soracak.

"Harika kokuyor," diyorum çabucak, soruyu önlemek için. "Bütün bunları son dakikada hazırladığın için inanamıyorum."

Tezgahın üzerindeki yemekleri inceledim. Ev yapımı dolma. Yeşil fasulye güveç. Dilimlenmiş dana bonfile. Hatta patates püresi ve sos bile vardı.

"Şarap seçmek ister misin?" diye sordu.

Tereddüt ediyorum. Şarap, bu anı olduğundan farklı bir şeye dönüştürecektir. Elbette, yemeklerle birlikte her zaman şarap içerim. Ama yalnız başıma. Başka biriyle değil. Ve kesinlikle bir kadınla değil. Çünkü bu bir randevu değil.

Ama o tüm bu zahmete girmişti. En azından bunu yapabilirim.

"Özel günler için sakladığın şarap olmasın," diye ekliyor. "Sıradan bir şarap yeter. Hatta bana bir kadeh Barefoot ver, ben memnunum."

Tüylerim diken diken oldu. "Bu evde öyle bir şey bulamazsınız."

"Hayır, sanırım bulamazsınız. Yine de, sizin şarabınızı tatmayı sabırsızlıkla bekliyorum. Koklamadan, ağızda yuvarlamadan ve gövde ve asitlik gibi şeylerden bahsetmeden içersem beni affedersiniz. Ben sadece sevdiğini seven bir kızım." Omuzlarını silkiyor. "Ya da sevmediğini tüküren."

"Şarabımı tükürürsen bu gece dışarıda yatarsın."

Gülmekten dans eden muhteşem ela gözleri gülümser. Neden böyle davrandığını merak ediyorum. Dün gece söylediklerimden sonra benden nefret etmiyor mu? Bana kızgın olması ve akşam yemeği hazırlamaması normal olurdu.

Yanakları kızarınca, ona bakakaldığımı fark ettim. Bugün onu ilk kez gerçekten gördüm. İçimde bir çekişme var, sanki bir traktör ışını beni ona esir almış gibi. Utangaç bir şekilde, saçını kulağının arkasına sıkıştırdı. Alt dudağını ısırdı, endişeyle çiğnedi. Ayakları yer yerinde durmuyordu. Bütün bunları yapıyordu, ama yapmadığı tek şey gözlerini kaçırmaktı.

Aramızda ham bir enerji geçiyor. Çekim hissedilebilir. Gözlerimiz birbirine kilitlenmiş durumda. Heyecandan karnımın altında bir sızı hissediyorum ve içimde yabancı bir duygu dalgalanıyor. Uzun zamandır hissetmediğim bir özlem. Bir daha hissetmeyeceğimi sandığım bir duygu. Ve bu duygu, bir aslan avını bulmuş gibi, ansızın üzerime çöküyor ve nefesimi kesiyor.

Bu özlem yerini suçluluk duygusuna bırakıyor ve sonunda bakışlarımızı ayırıp şarabı almaya dönüyorum.

Arkamda, derin ve duyulabilir bir nefes verir, ben şişeyi seçerken bunu duymazdan gelmeye çalışırım. Ereksiyonumun geçmesi için zamana ihtiyacım olduğu için, bir şişe seçmek normalden çok daha uzun sürer.

Ben şişeyi açarken, o yemekleri tabaklara koyup masaya getiriyor.

O oturur, peçeteyi kucağına koyar ve benim de ona katılmamı bekler. Gözlerimiz tekrar buluşur ve sonra...

Işıklar söner, bizi karanlık ve sessizlik sarar. Propan gazı sonunda bitmiştir, tek ışık ateşten gelmektedir.

Anında, özleyeceğim şeyin elektrik olmadığını anlıyorum. Sesler. Arka planda sürekli duyulan jeneratörün uğultusu. Artık yok. Sessizlik neredeyse sağır edici, bir zamanlar bir şeylerin olduğu yerde hiçbir şey kalmamış. Kafamda sürekli duyduğum kederin uğultusu gibi, neredeyse bir rahatlık kaynağıydı. Aşırı düşünmemi engelleyen beyaz gürültü.

Artık yok. Ve onu özlüyorum.

Marti kesinlikle aynı tepkiyi vermiyor. Hatta gülüyor.

"Vay canına." Kalpten gülüyor. "Daha iyi bir zamanlama olamazdı."

Açtığım şişeyi masanın üzerine koyup ateşe birkaç odun daha attım.

Öğlen vakti ama gökyüzü gri ve çok az ışık var.

Marti dolaptan birkaç mum alıyor. Onun her hareketini izliyorum, bu kadar kısa sürede kulübemi bu kadar iyi tanımasından rahatsız olup olmadığını anlamaya çalışıyorum.

Mumları şöminenin yanına götürüp yakıyor, sonra masanın üzerine koyuyor. Sonra oturup bana umutla bakıyor.

Akşam yemeği. Şarap. Mum ışığı. Benim için biraz fazla romantik. Yarı aklım dışarı çıkıp masamda oturan kadın kafamdan çıkıncaya kadar odun kesmeye gitmek istiyor.

Ama annem, Marti'nin tüm bu zahmete girip benim kaçtığımı öğrenirse, beni parçalar. Oğullarını daha iyi yetiştirmişti. Bu yüzden oturuyorum. Kafamdaki uyarı sirenlerine rağmen.

"Anita'nın ailesi Şükran Günü'nde bir şey yapıyor mu acaba?" diyor Marti, tabağındaki yemeğe bakarak. "Hayat kontrolden çıktığında normalmiş gibi davranmak önemli bence." İçini çekiyor. "Sanırım bugün Charlie'yi çok özledim." Masadan başını kaldırıyor, gözlerinde suçluluk var. "Özür dilerim. Söylememeliydim."

Başımı sallayıp şarap şişesini alıp kadehlerimizi doldurdum. "Benim için kendini tutmana gerek yok. Bir çocuğun var. Onun hakkında konuşman çok doğal."

"Evet, ama..." Sözleri yarım kalır.

"Marti, sorun değil. Gerçekten."

Yemeğime uzanırken, elini elime koyarak hareketimi durdurur. "Bekle. Ailemde bir gelenek vardır. Kendimi bildim bileli yaptığımız bir şey. Babam bize şükrettiğimiz bir şeyi söylememizi isterdi. Hayat ne kadar kötü olursa olsun, her zaman küçük de olsa şükredecek bir şeyin olması gerektiğini söylerdi. O öldükten sonra da bu geleneği sürdürdük."

"Üzgünüm. Bu oyunu oynamayacağım."

Eli düşer, gözlerinde hayal kırıklığı belirir.

"Tamam. Ben gidiyorum." Düşüncelere dalmış bir şekilde alt dudağını tekrar ısırır. "Kara minnettarım. Kar melekleri, kartopları, kardan adamlar. Hepsine. Son ikisini yapmamış olsam da. Ama belki..." Bana umutla bakar. Sonra vücudu titrer. "Ama buza değil. Buz için kesinlikle minnettar değilim. Bu arada, sana da minnettarım. Beni kurtardın. İki kez." Bana bakar, bakışları yumuşak ve davetkardır. "Hadi ama, *bir şey* olmalı."

Tabağımdaki yemeği itip kakıyorum.

"Bir şey," diyor. "Herhangi bir şey."

Ayağımı sürüklerim. Yumuşak bir şeye çarpar. Bex masanın altındadır. "Bex," derim. "Bex'e minnettarım."

Nedenini açıklamıyorum. Eğer o havlayıp beni ona götürmeseydi, o ölmüş olacaktı. Ve ben burada sıkışıp kalmış, kaçacak hiçbir yerim olmayacaktı. Onun buzun altında olduğu görüntüler zihnimi kaplıyor. Hareketsiz bedeni. Mavi dudakları. Sonra hareketsiz beden Phoebe'nin bedenine dönüşüyor. Soğuk, cansız, mavi bedeni morgdaki çelik sedyede yatıyor. Panik omurgamdan yukarı tırmanıyor ve elimdeki şarap kadehinin titrediğini hissediyorum.

İkinci kez, yumuşak bir el benimkine dokunur. "Hadi, sen de al." Çatalını alır. "Yiyelim."

Tek bir dokunuş. Hepsi bu kadar. Beni çöküşten kurtarmak için tek bir dokunuş.

Kalp atışlarım yavaşlar. Biraz şarap yudumlarım. Sonra yıllardır yediğim en iyi yemeği yerim.

On Dokuzuncu Bölüm

Martina

Sessizce yemek yemeye dayanamıyorum. Bu yüzden konuşuyorum. Charlie'den bahsediyorum, ama çok fazla değil. Asher ve Charles'tan da bahsediyorum. Ayrıca yeğenimden de bahsediyorum.

"Neden ona Bug diyorsun?" diye soruyor.

"Gerçek adı Darla. Asher, annemizin adını vermiş. Küçüklüğünden beri böcekleri çok seviyor. Evde hamam böceği veya örümcek gördüğünde, Florida'da sıkça rastlanan bir durum, tam bir kurtarıcı oluyor. Ben böceklerden çok korkarım ama o hiç sorun etmiyor."

"Peki Bug'ın annesi? Hayatta mı?"

Kafamı sallıyorum. "Tüm ebeveynlik haklarından vazgeçti. Aslında kürtaj yaptırmak istiyordu. Asher onu vazgeçirdi. Bebeği tek başına büyütmek istediğini söyledi. Yirmi yedi yaşındaydı ve babamız yeni vefat etmişti. Sanırım, zaten bana katlanmak zorunda olduğu için gizlice erkek çocuk istemişti. Ama kız doğduğu anda ona hayran kaldı. O çocuğu o kadar çok seviyor ki..." Ne kadar da saçmaladığımı fark ettim. "Ah, lanet olsun, yine başladım. Üzgünüm."

Endişemi eliyle savuşturdu. "Benim yanımda dikkatli davranmana gerek yok."

Neredeyse şarabımı tükürüyordum. "Dalga mı geçiyorsun? Dallas, senin yanında kesinlikle dikkatli davranmam gerek. Sen tanıdığım en gizemli, kapalı ve kafa karıştırıcı adamsın. Uzak bir kulübede, gizli bir odan var. Trajik bir geçmişin var. Burada çalışabilmek için bir baz istasyonu kurdun, ne için... *ne için?*"

Hiçbir duygu göstermeden kendine bir kadeh şarap daha doldurdu ve benimkini de doldurdu. "Şu gizli odaya gelemim." Bana bir ebeveynin çocuğunu azarladığı gibi baktı. "O odaya girdin."

Mahremiyetimin ihlali yüzünden suçluluk duygusu beni kaplar. "Evet. Özür dilerim. Sürekli yokluğunda sıkılıyordum. Ama savunmam olarak, oraya girmememi açıkça söylemedin. Ve şunu söylemeliyim ki, sen çok yetenekli bir adamsın. Sanat eserlerin muhteşem."

Kapıya bir göz attı. "Orada benim hiçbir şeyim yok."

"Senin değil mi? O zaman kimin?" Anladığım anda, daha fazla ağzımı bozmamaya karar vererek, birdenbire donakaldım.

Sandalyeme geri yaslanıp, on kat pişmanlık duyuyorum. Bütün o heykeller ve resimler *onun* eseriymiş. Ölmüş karısının. Resimdeki, adını hâlâ bilmediğim kadının.

"Ben... Tanrım, vay canına. Öyle bir şekilde mahremiyetine girmek istemedim."

"Önemli değil." Ayağa kalkar, boş tabaklarımızı lavaboya götürür ve yıkamaya başlar.

Dönüyorum. "Su hala akıyor mu?"

"Su ve tuvalet. Kuyu ve fosseptik kullanıyorum, su pompası da yedek bataryalı. Sorun yok. Sadece sıcak su gelmiyor."

"Bu iyi oldu. Her iki açıdan da. Bir an için Bex gibi dışarı çıkıp işimizi yapmak zorunda kalacağız sandım."

Omuzları sessizce titriyor. Bunu sık sık yapıyorlar. Gülmeyi sevmediğini anlıyorum, ama bazen kendiliğinden oluyor galiba.

O temizlik yaparken ben de artıkları paketledikten sonra, önümdeki devasa miktarda yiyeceğe baktım. "Buzdolabı bozuldu, şimdi ne yapacağız?"

Hobi odasına girip iki büyük soğutucu ile çıktı. "Buzdolabındaki her şeyi buraya koyup karla dolduralım. Günde birkaç kez bunu yapıp suyu boşaltmamız gerekecek. Dondurucuyu açmadığımız sürece içindekiler birkaç gün bozulmaz. Kim bilir, belki hava düzelir ve o zamana kadar propan teslimatı gelir."

Aniden bir hüznün kaplar beni. Hava düzelirse, Luther denen adam çekiciyle buraya gelir. Beni şehre götürür, ben de araba kiralarım ve her şey biter.

Ben gittiğimde Dallas beni düşünecek mi? Yoksa sadece pişmanlık duyacak mı?

piş
man "İyi misin?" diye
mı soruyor.
olac Yutkunuyorum.
ak? "Evet."

Bana soğutuculardan birini uzattı. "Bunu yarısına kadar Taze karla doldurur musun? Buz daha iyi olur, ama göletin yakınına yaklaşmanı istemiyorum."

Gülümsememeye çalışıyorum. Benim için endişeleniyor. Beni koruyor.

Soğutucuya kar koyarken kıvamına dikkat ediyorum. Ağır ve ıslak, ellerimde topaklanıyor gibi. Soğuk dudaklarım kötü bir gülümsemeye bükülüyor. Karları ellerimle sıkıca sıkıştırıp bir top yapıyorum, sonra soğutucunun içindeki karların üzerine koyuyorum. Soğutucuyu geri alıyorum

içeriye götürüyorum, soğutucuyu yere koyuyorum, kapağını açıyorum, silahımı çıkarıyorum ve Dallas'a fırlatıyorum, tam sırtına isabet ediyor.

Dönerek eğlenerek kar parçalarına bakar. "Az önce bana kar topu mu attın?"

"Evet, attım," diyorum, hiç pişmanlık duymadan. "Ve şimdi, ilk kez bir kar topuyla vurduğum kişi olma şerefine nail oldun." Aklıma bir fikir gelir. "Hey, neden dışarı çıkıp bu kalorileri yakmıyoruz? Kar topu savaşı yapabiliriz."

Düşündü ve sonra arkasını döndü. "Ben pas geçiyorum."

Soğutucuyu ona götürüp yere koyuyorum, sonra bulabildiğim en sıcak kıyafetleri giyiyorum: onun başka bir sweatshirt'ü, bere ve sürekli ödünç aldığım mont. "Sen bilirsin. Ben dışarı çıkıyorum."

"Kendi kendine kartopu savaşı mı yapmaya?" diye sorar omzunun üzerinden.

Gözlerimi deviriyorum. "Parti bozucu, Dallas Montana." Uyluklarımı okşuyorum. "Hadi Bex. Sen ve ben gidip biraz eğlenelim."

Bir kez havlar ve peşimden koşar. En azından biri benim kadar karda oynamaya hevesli.

Büyük bir kartopu yapıp öfkeyle ön kapıya fırlatıyorum ve yere yapışmasını izliyorum. Hoş geldin paspası üzerine düştüğünü söylemek isterdim, ama öyle bir şey yok. Dallas tam olarak kırmızı halı serilecek türden bir adam değil.

Anlıyorum. Kendi alanına ihtiyacı var. Burada kalıp odun kesmek, kitap okumak, milyonlarca dil öğrenmek ve... karısının yarattığı şeyleri seyretmek mi istiyor? Saatlerce içeride bunu mu yapıyordu? Ne kadar iç karartıcı. Bu duyguyu bilirim. Kendi kayıplarımından sonra, onların kokusunu taşıyan bir gömlek veya battaniyeyle uyurdum. Kokular kaybolmaya başladığında yıkılmışım. Anıları canlı tutmak istiyordum. Yıllar içinde terapistim ve açıkçası Asher de bana bunu çok daha sağlıklı bir şekilde yapmayı öğretti.

Eve bakıp, onun hiç terapiye gitti mi diye merak ediyorum. Sanmıyorum. O zamandan beri burada yaşıyorsa, gitmemiştir. Ama bir şeyi biliyorum, terapistle ihtiyacı olan biri varsa, o da odur.

Pencerede bir hareket görürüm ve Dallas'ın beni izlediğini fark ederim. Ona doğru bakmama rağmen, beni gördüğünün farkında olduğundan bile emin değilim. Hayal mi kuruyor? Dalgın mı? Gitmemi mi istiyor?

Düşüncelerimi bir kenara itip tekrar kar topu yapmaya başlıyorum, ama bu sefer pencereye atmak yerine—kaderle oynamaya ve elektrikler kesikken

, kar topunu pencereye atmak yerine daha fazla kar ekleyerek kar topunu büyütmeyle devam ediyorum.

Daha önce hiç kardan adam yapmadım, ama sanırım böyle başlıyor. Artık ellerimle tutamayacak kadar büyüdüğü için, kar topunu yere koyup ellerimle etrafındaki karı kar topunun üzerine alıyorum. Ama sonunda yaptığım şey, onu beceriksiz, simetrik olmayan bir topak gibi göstermek oluyor. Hadi ama, kardan adam yapmak ne kadar zor olabilir ki? Çocuklar bile yapıyor.

Charlie karla oynuyor mu acaba diye merak ediyorum. Benden çok uzak değil. En fazla birkaç saatlik mesafe. Orada da kar yağıyor olmalı. O da benim kadar karın büyümesine kapılmış olmalı. Umarım biri onu dışarı çıkarmıştır, hatta belki onunla kardan adam yapmıştır. Buna bayılırdı.

Ama Anita yas tutuyor. Üvey annesi babasının yasını tutarken, oğlum bir köşede unutulmuş halde oturuyor mu?

Ona ulaşma ihtiyacım çok güçlü. Ama ona bakacak birçok akrabası olduğunu bilmek bana rahatlık veriyor. Mutlaka biri öne çıkıp ona iyi bakılmasını sağlayacaktır. Ailesinin çoğu Charles'ı tanımıyordu bile. Anita kadar üzülmeceklerdir. Bu, onun iyi olacağına dair bana güven veriyor. Oğlum dirençli. Uyum sağlayabilir. İyi olacak. Keşke onunla konuşabilsem, ona burada olduğumu, yakınında olduğumu ve mümkün olan en kısa sürede yanına geleceğimi söyleyebilsem.

İçimde bir savaş var. Oğlumu seviyorum. Her şeyden çok. Ama ona gitmek, buradan ayrılmak demek. Ve son birkaç gün içinde, her şeyin ters gitmesine rağmen, buranın büyümlü bir yer olduğunu keşfettim. *Onun* büyümlü olduğunu keşfettim. Pencereden arkasına baktım, hala orada duruyordu.

Neden böyle? Neden kendini dünyadan soyutlamış bir adama çekiliyorum? Açıkça bir ilişki istemiyor. Evinde misafir varken çoğu zaman evde bulunmuyor. Gelecekle ilgilenmiyor, sadece geçmişe tutunmak istiyor.

Belki de bana bir zamanlar olduğum kişiyi biraz fazla hatırlattığı içindir.

beni

hatır Kapı açılır. "Buna kardan adam mı diyorsun?"

latıy "Hey!" diye bağıriyorum. "Tek yardıma ihtiyacı olan bir kıza yardım

or. etmeyeceksen

Eğer tek deneyimin kumdan kale yapmaksa, o zaman bir fikir sahibi olamazsın.

Bir an için hareketsiz kalır. Düşündüğünü anlayabiliyorum. *Hadi*, zihnimle yalvarıyorum.

Kapıyı kapattığında kalbim sıkıştı. Ama bunun beni caydırmasına izin vermedim. Ellerim donarak bu lanet olası kardan adamı yapacağım.

Ancak bir dakika sonra, bir arkadaşım var. Dallas, Sibiryada tundrasına gitmeye hazır gibi giyinmiş. Onu hiç atkı takarken görmediğim için gülümsüyorum, ama boynuna ve ağzına bir atkı sarmış ve ceketinin arkasına sıkıştırmış.

Bana ikinci bir atkı uzatıyor.

Onunki gibi boynuma sarmaya çalışıyorum ama nafi.

"Haydi ama," diye somurtuyor. "Siz güneşli insanlar hiçbir şey bilmiyor musunuz?"

"Hey, bu hiç adil değil. Sen bir wetsuit giyip sörf yapmaya çalış da görelim."

Başını geriye atıp gülüyor. "Sen sörf yapıyorsun." Elini vücudumun üzerinde yukarı aşağı sallıyor. "Sen."

"Kes şunu," dedim, elini iterek. "Herkes sörf yapabilir. Charlie'ye bile dersler aldırđım. Arkadaşımdın babasının Cocoa Beach'te bir dairesi var.

Charlie'nin yaşında bir kızı var. Ayda bir hafta sonu çocukları oraya götürüyoruz." Eşarby boynuma doladı, sıkıca çekti ve ikinci kez sardı. Yüzlerimiz birbirine yakındı. Nefeslerimiz karışıyordu. Gözlerimi

"Tehlikeli görünüyor."

Bir an için sörf mü, yoksa *bizden* mi bahsediyor diye merak ediyorum.

"Hayır, değil. İnan bana, orada bir sürü eğitmen ve cankurtaran var."

"Yüzme biliyor mu ki?"

"On sekiz aylıkken öğrendi."

Kafasını yukarı aşağı sallıyor. "Akıllı." Dizlerinin üzerine çöküyor. "Yanlış yapıyorsun. Karı kardan adamın tabanına getirmiyorsun, karı yuvarlayarak yol boyunca daha fazla kar almalısın." Karı sıkıca sıkıştırıp bana gösteriyor.

Onun sırtını izlemek hoş bir manzara değil, eğilip bahçede büyüyen kar topunu boyutu onu tatmin edene kadar itip duruyor. Kar topunu bana geri yuvarlıyor. "Ben ortasını yaparım, sen kafasını yap."

"İyi plan."

Taze kar alabilmek için evin yan tarafına geçiyorum.

"Marti!"

Yukarı

bakıyor

m.

"Arkaya geçme."

Ona büyük bir kız olduğumu söylemek istiyorum. Sınırları biliyorum. Dün oraya kütükleri koyduktan sonra nasıl bilmeyeyim? Üstelik sanki anlamadığımı düşünerek daha da eklemiş. Endişelenmesine gerek yok. Yaşadıklarımın sonu bir daha göle yaklaşmayacağım. Yine de beni korumaya çalıştığını bilmek içimi ısıtıyor.

Ancak bu benim için olduğundan çok onun için olabilir. En son ihtiyacı olan şey, bir ceset daha. Kabinde donmuş halde oturan zavallı Abe'yi düşünüyorum. Dallas onu gördüğünde ne hissetmiştir? Ben olsam muhtemelen panik atak geçirirdim. Gitmediğim için mutluyum.

"Bu yeterince büyük mü?" diye soruyorum, elimde... bir kardan adam kafası mı var? O gülüyor. "Beetlejuice filmini izledin mi hiç?"

"Ee, milyon yıl önce, neden?"

Elini uzatıyor. "Ver şunu bana."

Onu ona veriyorum ve o da ortadaki parçanın üstüne yerleştiriyor. Sonra anlıyorum. Bu kardan adam, kardan adam tarihinin en küçük kafasına sahip. Yanına gidip kafayı çıkarıyorum ve evin yanına dönüp kafayı büyötmek için çalışmaya başlıyorum.

"İşte," diyorum bitirince. "Bay Kar Adam mimar."

Gözlerini devirerek benden alır ve tepesine sabitler. "Fena değil."

Zaferle gülümsüyorum. "Kolları için çubuk bulabilir misin?"

"Hemen."

O bunu yaparken, ben eve girip buzdolabını karıştırıyorum ve kardan adamımızın burnu için bir havuç çubuğu çıkarıyorum, gözler için genellikle ne kullanıldığını hatırlamaya çalışıyorum. Hiç bilmediğimden eminim.

Havuçla dışarı çıkıyorum. Yaklaştığımda onu görüyor. "Doğru yere koymayı unutma."

Onun imasını anladığımda yüzüm kızardı. Dallas pek şaka yapmaz, bu yüzden şaka yaptığımda tam isabet eder. Özellikle de şakaya göz kırpmaya eşlik ederse.

Sonra gözler ve ağız için taşlar ve küçük çakıl taşları kullandığını görüyorum. "İyi fikir," diyorum ve havuçları kardan adamın yüzünün ortasına sıkıştırmadan önce.

Telefonumu çıkarırım. "Bunun fotoğrafını çekmeliyim." "Pili boşa harcamak istediğinden emin misin?"

Kararımı değiştirmeden ısrar ediyorum, "Dallas, bu benim ilk kardan adamım. Hayatımda ilk kez yapıyorum. Bu önemli anı fotoğrafla belgelemeden geiremem. Hadi buraya gel. Selfie çekmekte çok iyiyimdir."

"Sadece senin fotoğrafını çekmeliyim."

"Ama sen de yardım ettin. Cidden, benim ne kadar huysuz olabileceğimi anlamadan önce onun yanına geç."

Ellerini kaldırıyor. "Bunu görmek istemezsin." Benden yaklaşık 30 cm daha kısa olan kardan adamın yanına geçiyor.

"Gölümse," diyorum, sağ elimi uzatıp fotoğrafı çekmek için kar adamın arkasında tavşan kulakları yapıyorum.

Fotoğrafın net olduğundan emin olmak için aşağıya baktım. Dallas gülümsemiyordu. Kameraya bile bakmıyordu. Bana bakıyordu. Ve bakışlarının yoğunluğu kesinlikle objektiften geçmişti. Seks yaptıktan sonra kaçmış olmasına rağmen. Ve dün gece söylediği hoş olmayan sözlere rağmen, gözleri tamamen farklı bir tablo çiziyordu.

Beni istiyor.

Bunu itiraf etse de etmese de, gözleri yalan söylemiyor.

Bu yüzden, kiminle sevişeceğini düşündüğü önemli değil, ben de onu aynı şekilde istiyorum. Çünkü Charles'ın ölümüne rağmen, ya da belki de onun yüzünden, kendimi hiç bu kadar canlı hissetmemiştim.

Yirminci Bölüm

Dallas

"Ona bir isim lazım," diyor Marti, yarattığımız şeyi hayranlıkla inceleyerek. Kafasını sola, sonra sağa eğerek düşünüyor. "Abe nasıl?"

Kaşlarımı kaldırıyorum.

"Biliyorsun," diye devam ediyor, "çünkü o donmuş."

Sözlerine şok olmuşum, gülsem mi, utanıp çekilsem mi bilemiyorum.

"Üzgünüm." Gülmesini zorla bastırıyor. "Kötü bir şakaydı. Ama dürüst olmak gerekirse, ilk kötü şakayı sen yaptın."

"Bunu hatırlıyor musun?"

O başını sallar. "Olayın *her* ayrıntısını hatırlıyorum."

Onun konuşma tarzından, artık Abe'den bahsetmediğimizi anlıyorum.

"Onda bir şey eksik," diyor.

"Şapka mı?"

"Hayır, o değil."

"Evet, öyle. Bütün kardan adamların şapkası vardır, Marti. Hani şu silindir şapkalar gibi."

"Mmm," diye düşünür. "Yapabileceğimiz bir şey olmalı..."

Marti konuşmayı keser ve atkısını gevşetene kadar çeker. Atkıyı kardan adamın boynuna sarar ve bağlar. Bağlamak için çektiğinde çok sıkı bağlar ve kafa bir tarafa sallanır.

İkimiz de başın düşüp vücuda kayarak yere düştüğünü izleriz. Havuç gökyüzüne doğru dik durur. Birbirimize bakar ve kahkahalara *boğuluruz*.

"Zavallı Abe," der. "Birkaç kelime etmeliyiz."

Gözlerimi deviririm.

"Abe..." Alt dudağını ısırır. "Abe neşeli, mutlu biriydi," der ciddi bir ifadeyle. "Mısır koçanı piposu, düğme burnu ya da kömürden yapılmış iki gözü yoktu. *Ah, doğru... kömür,*" der, sanki bir ampul yanmış gibi.

"Abe bazen soğuk davranabilirdi," diye devam ediyor hüzünlü bir sesle. "Ve pek konuşmazdı. Ama dünyayı varlığıyla onurlandırdığı o on muhteşem dakika boyunca, etrafındaki herkese neşe ve mutluluk getirdi. Ne yazık ki, kafası kesildi. Katil hala yakalanmadı, bu yüzden

eşarpsız, donmuş bir deli kadın görürseniz, lütfen onu sorgulamak için gözaltına alın." Sırtını okşuyor. "Seni özleyeceğiz, eski dostum."

Vücudum kahkahadan titriyor. Bu kız. Bu *kadın*. Hiç çaba sarf etmeden içimdeki duyguları ortaya çıkarıyor.

Cenaze konuşmasını bitirince, Abe'nin kafasından geriye kalanları alır, sıkıca paketler, birkaç adım geri çekilir ve kar topunu bana fırlatır.

Ceketimdeki kar kalıntılarına ve ayaklarımın dibindeki çamurlu yığına bakıyorum. "Bunu ikinci kez yaptın."

Gözleri meydan okurcasına kısıılır. "Ne yapacaksın?"

Elimi Abe'nin karnına yumruk attım ve kocaman bir kar topu yapmaya yetecek kadar kar aldım. Marti çılgılık atarak kaçtı ve ben ona fırlatmadan önce bir ağacın arkasına saklandı. Kar topu kafasını az farkla ıskaladı ve ağaç gövdesine çarptı.

"Sen bittin," dedi, daha fazla kar toplamak için eğilerek.

Kamyonetimin arkasına koşup saklanıyorum, o da bana bir tane fırlatıyor. Çömeli cephaneliğimi hazırlıyorum, birbiri ardına kar topu yapıp kolay ulaşmak için üst üste yığıyorum. Ön tampondan gözetlediğimde, onun da ağacın arkasında aynı şeyi yaptığını görüyorum.

Bex, aramızda neredeyse ortada duruyor, başını sağa sola çevirip, muhtemelen ne halt ettiğimizi merak ediyor.

Bir düzine kadar yaptığımda, kalkıp saklandığım yerden dikkatlice dışarı bakıyorum. Bir kar topu ön camdan çarparak beni bir metre kadar ıskalıyor. Ben de benimkilerden birini alıp ona atıyorum. O da bir kilometre kadar ıskalıyor.

Daha iyisini yapabilirsin Montana.

O karşılık veremeden bir tane daha yapıyorum. Hedefime gözlerimi kısarak, Nighthawks'taki Stryker Taylor gibi kolumu geriye çekip bahçenin karşısına fırlatıyorum. Göğsüne tam isabet ediyor ve yere düşüyor.

Nefesim kesildi. *Kahretsin*. Kamyonun arkasından fırlayıp ona doğru koşmaya başladım, Bex yanımda. Ama oraya varmadan, o birden ortaya çıkıp bana doğru bir kartopu attı ve lanet olası yüzüme isabet etti.

Beni vurdu. Beni iyi vurdu. Hala koşarken, ıslak karı elimden geldiğince silerim ve onu yere indiririm.

"Ooofl!" diye bağılıyor sırtı karın üzerine düşerken ve ben onun üstüne çöküyorum.

.

Ağırlığının tamamını hissetmemesi için kollarımı uzatarak kendimi destekledim.

. Onun üzerinde dururken, şapkamda biriken kar

yüzünün yanlarından kayıyor. Eldivenimi çıkarıp yanağını siliyorum.

Nefeslerimiz birbirimizin yüzüne çarparak, sıcak nefesimizin bulutları başımızın etrafında dönüyor. Dilini dışarı çıkararak dudaklarını nemlendirir. Hiç düşünmeden, ağzım onun ağzına değene kadar eğilirim. Dudakları soğuk, yumuşak ve davetkardır, hemen açılır ve dilimi ağzına sokabilirim.

Marti'nin donmuş elleri eşarbımın altına girer, soğuk parmakları boynumun arkasına dolanır ve beni kendine doğru çeker. Etrafımızdaki her şey soğuk olmasına rağmen, kar kalesinde öpüşen gençler gibi öpüşürken içimi sıcaklık kaplar.

Şimdi ısınan dudaklarım, soğuk boynuna doğru ilerliyor, ama onu donma tehlikesine maruz bırakmadan daha ileri gidemiyorum. Bu yüzden yana dönüp onu kollarıma alıyorum ve kaldırıyorum.

Tek kelime etmiyor. Onu kabine taşırken başını göğsüme yaslıyor. Bex'in girmesi için kapıyı sadece bir an açık tutuyorum. Ceketindeki karları silkeliyor ve ateşin yanına oturuyor.

Marti'yi yere indiriyorum. O benim bereyi çıkarıyor, sonra boynumdan atkımı çekiyor. Ben de onun şapkasını çıkarıp yere atıyorum. Aynı anda birbirimizin montunun fermuarını açmaya çalışırken kollarımız birbirine dolanıyor. O kıkırdıyor, sonra başını kaldırıp alt dudağını ağzına çekerek tepkimi ölçüyor. Beni *bu durumdan* çıkaracak bir şey yapmaktan korktuğunu anlıyorum.

Ancak onun farkında olmadığı şey, tam hızla tepeden aşağı koşan lanet olası bir yük treni bile beni bundan sonra olacıklardan alıkoyamayacağıdır. Ve onun kahkahası, yumuşak, kadınsı, büyüleyici kahkahası, ateşe benzin dökmekten başka bir şey değildir.

Bir saniye bile kaybetmeden, elinden geldiğince çabuk onun kıyafetlerini çıkarıyorum, sonra kendiminkileri de çıkarıp ikimiz de tamamen çıplak kalıyoruz. Çıplak ve titriyoruz, çünkü artık elektriğimiz yok.

Yorganı çekiyorum ve o yatağa tırmanıyor. Hemen arkasından girip onu kendime çekiyorum, vücudunun vücuduma değdiği hissinin tadını çıkarıyorum.

Boynunu uzatıp bana bakar, gözlerinde alaycı bir ışıltı vardır. "Beni en son böyle kucakladığında, hayatımı kurtarmıştın."

Onu ters çevirip ereksiyonumu kalçasına bastırıyorum. "Bu sefer farklı."

O nasıl diye sormadan, eğilip dudaklarını bir kez daha yakaladım. *Üç gün.* Üç gündür tek düşündüğüm şey o. Kokusu. Göz kamaştırıcı, melek gibi gözleri. Sinirlendiğinde saçlarını nasıl savurduğu. Utandığında dudağını nasıl ısırıldığı. Bex'e nasıl baktığı. Hatta *bana* nasıl baktığı. Ona yaptıklarımın sonra bile.

Marti her şeyiyle mükemmel bir kadın.

Bunu biliyor mu acaba? Ne kadar şefkatli, ne kadar besleyici ve ne kadar bağışlayıcı olduğunu. Karanlığa nasıl ışık getirdiğini. Üzüntüye nasıl mizah kattığını.

Öpücümü derinleştiriyorum, dilini, dudaklarını, her nefesini keşfediyorum. Ağzından alabileceğim her şeyi aldığım, göğsüne doğru yolculuğa çıkıyorum, öperek ve yalayarak aşağıya doğru iniyorum, yol boyunca cildinin her lezzetli nüansını tadıyorum. Meme uçlarına ulaştığımda, birini ağzıma alıp emdiğimde ve diğerini başparmağımla ve parmaklarımla oynadığımda, küçük sert noktalar haline geliyorlar. Bunu yapmamdan hoşlanıyor. Sol meme ucunun sağdan daha hassas olduğunu zaten biliyorum, bu yüzden çabalarımın çoğunu ona yoğunlaştırıyorum.

Bana doğru kıvrılıyor, içinden çıkan inilti beni daha da cesaretlendiriyor. Onu daha da yükseğe, daha da uzağa götürmek için. Onu o kadar sert boşaltmak için ki, bundan sonra, *benden sonra* başka hiçbir orgazm onu tatmin edemeyecek.

Bu düşünceyi kafamdan atıyorum. Çünkü sonuçları çok ağır olur.

Parmağıma içine soktuğumda, adımı mırıldanıyor ve lanet olsun, bu çok seksi.

Sikimi tutmaya çalışıyor ama ağzım daha da aşağı inerken elini itiyorum. Bana dokunursa anında boşalırım. Boşalmaya hazır değilim. Onu Tanrı'yı görene kadar değil.

Beni tutmak yerine, yorgani yumruklarıyla sıkıştırıyor ve şişmiş klitorisinin üzerinde dilimi gezdirdiğinde yorgani yatağın kenarlarından yırtıyor. Kalçalarını kaldırmaya çalışıyor ama onu bastırıyorum, bana karşı hareket etmesine izin vermiyorum. Ellerimle bacaklarını ayırıp yatağa sabitliyorum. Alt vücudunu hareket ettiremiyor ve bunun hissettiklerini daha da artıracığını biliyorum.

Çarşafı bırakıp omuzlarıma tırmanıyor. Hatta kan bile akıtabilir. Ama umurumda bile değil. Altımda tamamen ve tamamen parçalanıyor. Ve ben bu güce sarhoş olmuşum.

"Dallas! Oh, Tanrım!"

Çılgınlıkları duvarlardan yankılanıyor. O tekrar tekrar titrerken parmaklarım onun içinde sıkışıyor. Lanet olası taşaklarım geriliyor ve boşalmak üzere, vücudum cinsel enerjiyle titremeye hazır.

Lanet olsun.

O orgazmını tamamlamadan, üstüne tırmanıyorum. Gözleri açılıyor. Onlara bakıyorum, o ela gözlerin içinde yüzüyorum.

Sonra, kendimi onun içine iterken, boğulmamayı umarak gözlerimi kapatıyorum.

Yirmi birinci bölüm

Martina

Boşaldığında yüzü acı ve zevkten buruşuyor.

Ama o kadar çabuk boşalır ki, bundan ne zevk aldığını merak ederim. Ben ise... Dudaklarımı sıkıp uzun ve yavaş bir nefes veririm. Hayatımda hiç bu kadar muhteşem bir cinsel deneyim yaşamamıştım.

Alnını omzuma yaslayıp, ağır ağır nefes alıyor.

Dün gece söylediklerini düşünmemeye çalışıyorum. Çünkü bildiğim kadarıyla, onunla sevişiyordun, ben değil.

Bu beni paspas mı yapar? Yoksa sadece umursamayacak kadar azgın biri mi?

Ama umursuyorum.

Güçlü kolunu okşayarak iki dakika sonra ne olacağını merak ediyorum. İki saat. İki gün.

İki dakikalık cevap, o yana dönünce geliyor. İçimden çıkarken çıkan yumuşak, kabarcıklı ses yüzümü kızartıyor. Burası loş olduğu için utancımı net olarak görememesine seviniyorum.

"Sana bir mendil getireyim," diyor.

Komodinin çekmecesini açtığında tüm vücudu kasılır ve içinde ne olduğunu hatırlarım.

Bana dönmeden birkaç mendil uzatıp yataktan kalkmaya çalışıyor. Yine kaçacak. Belki de kelimenin tam anlamıyla.

Aceleyle yanına gidip ellerimi omuzlarına koydum. "Kaçma. Lütfen. Biraz burada kal ve otur."

O iç çekiyor. "Neyle kalayım?"

"Kafanda ne varsa." Elimi sırtında gezdiriyorum. "Dallas, lütfen. Hava soğuk. Yat. Burada yatıp ısınalım. Konuşmak zorunda değiliz."

Yutkunduğunu duyuyorum. Ses yüksek ve anlamlı. Odada ateşin ara sıra çıkardığı çıtırtı dışında tek ses bu.

Yalvarmama rağmen kaçacağını hissederek, yatağın arkasına uzanıp raftan bir kitap alıyorum. Kitabı açıp yüksek sesle okumaya başlıyorum. Burası çok karanlık olduğu için okumak zor. Kitabı ateşe doğru eğip sayfaların ışıkla aydınlanmasını sağlıyorum.

Hareket etmiyor, bunu iyiye işaret olarak alıyorum. Gitmiyor. Ama tam olarak kalıyor da değil. Bana ne yapacağına karar vermeye çalışıyor gibi görünüyor. Az önce yaptığımız şeyin bir hata olup olmadığını düşünmeye çalışıyor. Ya da büyük olasılıkla, kapıdan çıkıp kaçıp kaçmayacağına karar vermeye çalışıyor.

Uzaklaşıyorum, bir yastık koyuyorum, arkama yaslanıyorum ve üzerime battaniyeyi çekiyorum. Okumaya devam ediyorum. Hikaye ilk sayfadan itibaren beni içine çekiyor ve onun daha önce okuduğu bir hikaye olup olmadığını merak ediyorum.

Üçüncü sayfada, komodinin üzerindeki pille çalışan feneri alıp bana uzattı. Sonunda uzandı, tam yanıma değil, aramızda bir mesafe vardı, ama gitmiş gibi değil. Küçük ama çok önemli bir adımdı. Uğursuzluk getirmesin diye fark etmemiş gibi davrandım. Okumaya devam ettim.

Saatlerce okudum. Boğazım kurudu, sesim kısıldı ama durmadım. Çünkü Dallas uyuyordu. Göğsü yavaşça inip kalkıyordu. Yüzü rahatlamıştı. Huzurlu görünüyor. Ve okumaya devam ettim çünkü bunun sık sık olmadığını farkındaydım.

Bex koşarak gelir, başını yatağa koyar ve bana bakar. Zavallı herif muhtemelen bacaklarını çaprazlamıştır. Bir saat önce su kabını tamamen bitirdiğini duydum.

En son yapmak istediğim şey okumayı bırakıp Dallas'ı uyandırmak. Ama bundan daha da istemediğim şey köpeğin pisliğini temizlemek. Kitabı bırakıp yataktan olabildiğince dikkatlice kalkıyorum. Sessizce kıyafetlerimi topluyorum ve tuvalete gidiyorum, tuvaletin sifonunun ve akan suyun sesinin onu uyandırmamasını umuyorum.

Ön kapının gıcırdamasını duyunca irkiliyorum, sonra yatağa bakıyorum ve Dallas'ın hareket etmediğini görünce şükrediyorum.

Dışarıda, Bex işini hallettikten sonra, ona birkaç dakika sopa atarak oynuyorum. Sonra Abe'ye yeni bir kafa yapıyorum, yüzündeki havuç ve çakıl taşlarını değiştiriyorum, bu sefer boynuna nazıkçe bağladığım eşarp ile kafasını kesmiyorum.

Kar yağıyor. Hiç durmadığından emin değilim.

Bu noktada, durmasını istediğimden de emin değilim.

Aniden yalnızlık hissi kaplıyor beni, Bex'i içeri alıyorum, Dallas'ın ya yürüyüş kıyafetlerini giyiyor ya da hobi odasında saklanıyor olmasını bekliyorum. Ama tam da bıraktığım yerde. Hiç kıpırdamamış. Dudakları hafifçe aralık. Yumuşak, seksi bir horlama sesi çıkıyor ve

beni ısıtır. Bir kelebek ışığa çekilir gibi ona çekiliyorum. Yanına gidip ona bakıyorum. O çok güzel.

Erkekleri hiç güzel bulmamıştım. Ama *o* güzel. Tüm iriliğiyle, koruyuculuğuyla ve soğukluğuyla, içten dışa güzel.

Bir an için kıskanıyorum. Ölümünde bile o kadar çok sevdiği kadını kıskanıyorum ki, tüm hayatını geride bıraktı.

Beni hiç kimse öyle sevecek mi? Neredeyse imkansız.

Vücudu hareket edince irkiliyorum. Ama gözlerini açmıyor. Hâlâ uyuyor, derin bir uykuda. Neden? Ne değişti?

Kitap, durduğum sayfada, yatağın kenarında duruyor. Sesim miydi acaba? Ona kitap okuduğumu dinlemek, onun rahatlamasına ve uykuya dalmasına neden oldu mu diye düşününce göğsüm sıkışıyor. Ve huzur içinde uyudu.

Ateşe iki odun daha atıyorum, bir bardak su alıyorum, sonra soyunup yatağa giriyorum ve kaldığım yerden devam ediyorum, yanımdaki adam bana ihtiyaç duyduğu sürece okumaya devam edeceğime yemin ediyorum.

Yirmi ikinci bölüm

Martina

Ondan önce uyanıyorum. Bu birçok açıdan garip. Hava erken, çünkü karanlık basmadan uykuya dalmışız ve hava soğuk. Kemiklerimi donduran bir soğuk. Üzerime bir battaniye sarıyorum ve köz haline gelmiş ateşi körüklüyorum. Sonra Bex'i dışarı çıkarıyorum, ön kapıyı onun geçebileceği kadar aralıyorum. Yüzüme çarpan soğuk hava dalgasıyla titriyorum.

Pencerenin önünde, soğuk ayaklarımın üzerinde ağırlığımı birinden diğerine vererek, Bex'in işini bitirip geri gelmesini bekliyorum. Kapıdan içeri girdiğinde, bana umutla bakıyor.

Eğilip kafasını okşarım ve fısıldarım, "Merak etme dostum. Sonra oynarız."

Eşofman altı, kapüşonlu sweatshirt ve üç çift çorap giydikten sonra, soğutucuları karıştırıyorum. İçlerindeki kar erimiş, ama su hala çok soğuk. Onları taze karla doldurmak sonraya kalabilir.

Yumurta ve krep yapmaya karar veriyorum. İkisini de şöminenin üstüne tam oturan dökme demir tavalarda kolayca pişirebilirim.

Ses çıkarmamak neredeyse imkansız. Yatağa göz attığımda, Dallas'ın oturmuş, bana bakarken çok tuhaf görüldüğünü görüyorum.

"Ne oldu?" Ocakta duran tavaları işaret ediyorum. "Kahvaltı hazırlasam sorun olur mu?"

"O değil. Lanet olasıca uyudum." Parmaklarını uzun saçlarının arasında gezdiriyor. "Garip."

Gülümsüyorum, çünkü nedenini çok iyi biliyorum. Saatlerce kitap okudum. Kitabın yarısına gelmiş olmalıyım. Bu yüzden boğazım bugün çok ağrıyor. "Evet." Başımı sallıyorum. "Garip."

Banyoya girip bir süre kalır, kahvaltıyı masaya koyduğumda geri gelir.

"Bana bir şey borçlu değilsin," diyor sertçe. "Yemek yapmayı gayet iyi biliyorum."

"Vay canına," derim dramatik bir şekilde. "Bütün gece uyuduğun halde bugün çok huysuzsun."

Hiçbir şey söylemez. Sadece çatalını alır ve yemeğini ağzına tıktırır.

"Kendini suçlamayı bırak," diyorum. "Bana durumu anlattın, ama yine de olmasına izin verdim. Bu benim suçum, senin değil."

Başını sallar ve suçlu suçlu bakar. "O değil."

Öyle değil mi? Yani dün geceyi pişman olduğu için huysuz davranmıyor mu? Tek kelime etmeden kahvaltımı bitiriyorum, onun tabağını temizlemesini bekliyorum, sonra kalkıp bulaşıkları yıkamaya başlıyorum. Dallas bulaşıkları benden alıyor. "Ben hallederim."

Bu adam. Fazla konuşmaz, ama bu, çok şey söylemediği anlamına gelmez. Gözleri, hareketleri, hatta nefes alış biçimi bile benimle hiçbir şey yapmak istemediğini gösteriyor. Dün bana bakışının tam tersi.

Ellerini bir bulaşık bezine silip dönüyor ve beni izlediğini fark ediyor. "Üzgünüm," diyor, yere bakarak. "Bugün pek iyi bir arkadaş olamayacağım."

Kanepenin arkasından battaniyeyi alıp omuzlarıma sardım, sanki beni soğuktan daha fazlasından koruyacakmış gibi. "Bugün mü?" Kaşlarımı kaldırdım. "Yoksa her gün mü?"

Neden bu soruyu sorduğumu bilmiyorum. Çünkü dürüst olmak gerekirse, cevaptan korkuyorum. Ama ben onay arayan aptal, aptal bir kıyım. Bu kulübede, onunla birlikte bunu bulabileceğimi düşünmek aptalca. Ama son birkaç gündür, ne kadar inkar etmeye çalışsam da, ona aşık oldum. Ulaşılamaz bir adama aşık oldum. Ve bildiğim kadarıyla, seviemez bir adama.

"Sorduğumu unut," diyorum, uzun bir sessizliğin bana bilmem gereken her şeyi anlattığını anladıktan sonra.

"Bugün..." Elini çenesine sürer ve gözlerini kapatır. "Yani, bugün DJ'in doğum günü *olacaktı*."

Kalbim mideme çakıldı. "DJ senin oğlun." Başını salladı, yüzünde hüznün belirmişti.

DJ. Dallas Junior. Oğlu, tıpkı bizim Charlie'yi babasının adını verdiğimiz gibi, onun adını almıştı.

"Çok üzüldüm." Boğazım düğümlenir. Bu tür olayların ne kadar zor olduğunu bilirim. "Sormamda sakıncası var mı... Ne kadar oldu?"

"İki yıl. Altı ay. Üç gün."

Vay canına. *Bu... çok kesin.* Hesapladığımda, ikimiz de birkaç ay arayla hayal bile edilemeyecek trajediler yaşamışız.

Botlarını giyiyor. Paltosunu. Şapkasını ve eldivenlerini. "Kahvaltı için teşekkürler." Kapıya doğru yürüyor. "Hadi oğlum," diye Bex'e sesleniyor. "Gidip odun keselim." Sonra, bir an tereddüt ettikten sonra, boş gözlerle bana dönüyor. "Üç yaşında olacaktı."

Kapıdan çıkar ve kapıyı kapatır.

Elimi ağzıma kapatıyorum. Acı dolu bir çığlığı bastırıyorum. Oğlunun üç yaşında olacaktı. *Benim* oğlum üç yaşında. Bana bu şekilde bakmasına şaşmamalı. Ben onun kaybettiği her şeyi temsil ediyorum. Ve Charlie'den bahsetmem... Bunu asla yapmamalıydım. Her seferinde onun adını söylediğimde nasıl hissettiğini hayal bile edemiyorum.

Komodinin çekmecesini açıp fotoğrafa bakıyorum. DJ daha bir bebektir. Bugün üç yaşında olacaktı ve iki buçuk yıl önce öldü, bu fotoğraf çekildikten kısa bir süre sonra ölmüş olmalı. Kalbim milyonlarca parçaya bölünüyor. Çünkü onun nasıl hissettiğini çok iyi biliyorum.

Fotoğraftaki diğer kişiye bakıyorum. Uzun boylu, sarışın, güzel kadın. Çok mutlu görünüyor. Dallas mutlu görünüyor. Mükemmel bir aile.

Ve o her şeyi kaybetti. Benden daha fazlasını kaybetti. Her şeyini kaybetti.

Fotoğrafı kaldırıp banyoya gidiyorum, hayatın ne kadar acımasız olabileceğine ağlıyorum.

~ ~ ~

Bütün vücudumu buz parçaları deliyormuş gibi hissettiren bir duş aldıktan sonra, ateşin önüne oturup saçımı havluyla kuruluyorum. Yine Yale kapüşonlu sweatshirt'ümü giyiyorum. Evet, yırtık ve evet, göle düştüğümde giydiğim sweatshirt bu. Ama nedense, onu giydiğimde kendimi daha iyi hissediyorum. Sanki onunla sarılmış gibi. Göle düştükten ve yıkandıktan sonra artık onun kokusu kalmamış olsa da.

Giderken alıp götürsem sorun olur mu acaba? Hasarlı. Zaten atacaktır herhalde. Ona söylemeden diğer eşyalarımın arasına koyabilirim. Hatıra olarak. Maceralarımı hatırlatacak bir şey.

Parmaklarım dudaklarımda dolaşıyor, buradan sadece anılarımla ayrılısam bile son birkaç günü asla unutmayacağımı biliyorum.

Kalbim ikiye bölünmüş durumda. Charlie'ye ulaşmam lazım. Ona babasından bahsetmem lazım. Sadece bir anne yapabileceği şekilde onu teselli etmem lazım. Tam zamanlı tek ebeveyn olarak hayatımın nasıl olacağını düşünmem lazım.

Öte yandan, Charlie'ye ulaşmak burayı terk etmek anlamına geliyor. Bu büyülü, gerçeküstü kulübeyi ve aşık olduğum bu değişken adamı. Hem de çok.

Ve ruhumun derinliklerinde, bu iki dünyanın bir arada var olamayacağını biliyorum.

Duygularımı yutarak mutfak dolaplarına yöneliyorum ve böyle günlerde yapmayı bildiğim tek şeyi yapıyorum.

Yirmi Üçüncü Bölüm

Dallas

Saatler oldu. Köpeği gezdirdim. Verandayı kürekledim. Odun kestim. Gölette buzda başka çatlaklar var mı diye kontrol ettim. Hatta o duşta iken kulübeye gizlice girip soğutucuları karla doldurdum.

Marti muhtemelen ondan kaçtığımı düşünüyor. Dün olanlar için onu cezalandırdığımı. Yanılıyor. O burada olsa da olmasa da parmaklarımın kemiği çıkıncaya kadar çalışırdım. Düşüncelerimi uzak tutmanın tek yolu bu.

Ama sorun şu ki, işe yaramıyor. Baltayı her salladığımda DJ'in yüzünü görüyorum. Odunun her çatlamasında onun kahkahasını duyuyorum. Yanağımda donan her lanet gözyaşı, onsuz geçirdiğim yılları hatırlatıyor.

Bex çoktan içeri girdi. O akıllıdır. Ben ise pek değil. Parmaklarım o kadar üşüdü ki baltayı tutamıyorum bile. Kesme kütüğünün üzerine oturup kulübeme bakıyorum, çatıdaki şömine bacasından çıkan dumanı izliyorum.

Kokladım ve fırınlanmış ürünlerin kokusu burnuma doldu. *pişiriyor mu?* Ama fırın çalışmıyor.

Düşüncelerim değişir ve dün geceyi hatırlarım. Bana kitap okumuştı. Kimse bana kitap okumamıştı. Yani, annem küçükken okumuştı elbette. Ama bu farklıydı. Marti'nin en sevdiğim gerilim romanlarından birini okurkenki yatıştırıcı sesini duymak... Bu yüzden mi o kadar iyi uyudum?

Başımı eğiyorum. Rüya gördüğümü bile hatırlamıyorum. *Gördüm mü?* Son birkaç yıldır Phoebe veya DJ'i görmeden geçirdiğim tek bir gece bile olmadı. Marti'nin bana kitap okuması, şimdiye kadar aldığım tüm uyku haplarından daha iyi geldiğini düşünmek çılgınca.

Bunu düşünürken pencerede bir hareket görüyorum. Marti, Yale kapüşonlu sweatshirt'ümü giymiş orada duruyor. Gülümsüyor ve el sallıyor. Neden bana kızgın değil? Kızgın olmak için her hakkı var. Bu sabah ona çok kötü davrandım. Son zamanlarda bu konuda çok başarılıyım galiba.

Kalın eldivenlerimin altında parmaklarım acıyarak el sallıyorum. Ama gülümsemiyorum. Bugün gülümseme günü değil.

Pencere pervazına oturmuş, bir kupa içiyor. Sıcak bir şey olmalı ve bir an için o sıcaklığın tüm vücuduna yayıldığını hayal ediyorum.

Bugün böyle düşünmekten kendimden iğrenerek başımı sallıyorum. Dönüp cebimden anahtarları çıkarıyorum ve kamyonetime biniyorum. Motoru çalıştırıp kaloriferi sonuna kadar açıyorum. Parmaklarımı ısıtana kadar burada oturacağım. Donmuş parmaklarla odun kesilmez. Ama kamyonetin durduğu yerden, kulübeye bakmaktan kendimi alamıyorum. Ona. Pencere pervazına tünemiş. Benden en az on metre uzaktasın, ama aramızda bir şeyler geçiyor. Uzun zamandır hissetmediğim şeyler...

Motoru kapatıp kamyonetten iniyorum ve kapıyı çok sert kapatıyorum, karlar dökülüp botlarımı kaplıyor. Daha da kaçmak için, muhtemelen tekrar karla kaplanacak olmasına rağmen, kaputun üzerindeki birkaç santimlik karı kazımakla meşgul oluyorum. Kamyonetin etrafını saran kar yığınlarına bakıyorum, Luther'ın ya da kar küreyicinin bize ulaşmasının ne kadar süreceğini merak ediyorum. Bu konuda ne hissettiğimi merak ediyorum.

Soğuğa geri dönmek parmaklarımı tekrar ağrıtıyor. Burada daha fazla kalmamam gerektiğini bilerek, bir kucak dolusu odun topluyorum ve içeri taşıyorum.

Kapıyı açtığımda, sıcak sayılabilecek bir hava akımı ve birlikte gelen yoğun bir koku... *kek mi?*

Odunları köşeye yığar ve mutfığa göz atarım. Marti yine alt dudağını ısırtıyor — bu sefer açıkça gerginlikten — ve dikkatini benden başka her yere veriyor. Masada oturuyor. Masada, aslında, bir pasta var.

Üzerinde *üç* mum olan bir pasta.

Ona doğru yaklaşıp alaycı bir şekilde gülümsüyorum. "Bu ne tür bir şaka? Ne oluyor Marti?"

Ellerini kaldırıyor. "Bunun nasıl görüldüğünü biliyorum. Ama lütfen açıklamama izin ver. Sonra, istersen karın içine atayım, yaparım."

"Neyi açıklayacaksın ki? Ölmüş oğlum için doğum günü pastası yapmışsın."

O başını sallar. "Evet. Yaptım."

Midem bulanıyor. "Neden?"

"Otur." Diğer sandalyeyi işaret etti. "Lütfen."

İstemeyerek de olsa oturuyorum. Pastaya bakma düşüncesi beni ürpertiyor ama istemememe rağmen gözlerim yine de oraya kayıyor.

Üç lanet mum. Tanrım.

"Benim, şey... kayıplarımın sonra," diyor, "bir daha hiç bayram ya da doğum gününü kutlayabileceğimi sanmıyordum. Ama Asher, sandığımdan çok daha akıllıydı. O önemli günleri kutlamamı sağladı. İlk yıl çok zordu, yalan söylemeyeceğim. Yıllar sonra bile hala zor. Onların yanımda olmadığını bilerek bir şeyi kutlamak zor."

Bir elinde çakmakla masanın bir yerini kurcalıyor. En azından mumları yakmadı. Bu çok... yanlış olurdu.

"Beş Mart günü, ben on üç yaşındayken, Asher işten eve pasta ile geldi ve ben onu neredeyse üzerine fırlatıyordum. Bana çok kızdı, babamızın doğum gününü hatırlamak istemediğim ve onun bizim için ne kadar değerli olduğunu ve bizim için yaptıklarını kutlamak istemediğim için çok üzüldü." Pastaya doğru başını salladı. "O günden sonra, onun ve kaybettiğimiz diğerlerinin doğum günlerini kutladık. Pastanın tamamını yerken, sevdiklerimizle ilgili hikayeler anlatırdık. Babamızın doğum gününde, onun hakkında sevdiğimiz şeyleri, bazen de nefret ettiğimiz şeyleri konuşurduk, mesela bize ot toplatması gibi. Annemin doğum gününü kutladığımızda, Asher'ın annesiyle ilgili anılarını dinlerim. Bu, onları hatırlamamız için bir yol. Onlara yakın hissetmemiz için. Onları onurlandırmamız için. *Herkesi* onurlandırmamız için."

"Eğer aptalca olduğunu düşünüyorsan, atarım. Ama Dallas, denersen çok sevinirim. Sadece biraz. Yüksek sesle söylemesen bile, DJ ile ilgili mutlu bir anını düşünebilirsin. Ve istersen mumları yakıp ona cennette mutlu bir doğum günü dileyebilirsin. Zor olacak. Ama sana bir şey söz veriyorum, aynı zamanda rahatlatıcı olacak." Bir an sessiz kalır. "Ne dersin?"

Pastaya bakıyorum. Oğlum için yapılan pasta. Karım tarafından pişirilmesi gereken pasta. DJ'in sandalyenin üzerine çıkıp masaya eğilerek mumları üflediği pasta.

Neredeyse görebiliyorum... Üç yaşındaki DJ, pastadan bir parça almak için yüzünü pastaya gömüyor, ben de bunu sonsuza kadar saklamak için telefonumla kaydediyorum. Ya da belki çıplak elleriyle pastadan bir parça alıp parmakları arasında ezip, şekerli kremayı ne kadar sevdiğini anlatırken parmaklarını yalıyor.

Gırtlığımdan diken diken eden gözyaşları akıyor. Zorla yutkunup gözlerimi kapatıyorum. "O... oturmayı yeni öğrenmişti. Düşmesin diye yastıklarla destekliyorduk. Ve düştüğünde" — sesim duygudan kırılıyor — "gülüyordu. Düşmek ona çok komik geliyordu."

Hızla ayağa kalkıp odada volta atmaya başlıyorum, her adımda göğsüm sıkışıyor. Marti'ye bir bakış atıyorum, o da bana cesaret verici bir baş sallama ve hüzünlü bir gülümsemeyle karşılık veriyor. Neden buna devam ediyorum? Kendimi daha iyi hissetmiyorum ki. Sadece onlarla birlikte ölen anıları canlandırıyorum.

Derin bir nefes alıp devam ediyorum. "Henüz emeklemiyordu. Ama karnının üstüne yatınca bir şey yapardı. Poposunu havaya kaldırıp odanın bir ucundan diğerine tırtıl gibi ilerlerdi." Onun bunu yaptığı görüntü gözümün önüne geliyor ve gülümsüyorum. Sonra acıdan çığlık atıyorum çünkü çok acıyor.

Kollarım beni sıcak bir kucaklamayla sarar, sıkıca tutar. Kafasının yanına yaslanıp hıçkırarak ağlarım. O da benimle birlikte ağlar, hayal bile edemeyeceği bir acıyı benimle paylaşır. Beni ne kadar süre böyle tuttuğunu, kaç damla gözyaşı döktüğümü bilmiyorum, ama sonra kendimi *daha iyi* hissettiğimi fark ederim.

Aptal gibi hissederek kendimi ondan uzaklaştırıp başımı eğiyorum. "Fırın olmadan nasıl kek pişirdin?"

"O kadar da zor değildi," diyor, gözyaşlarının kalanlarını silerek. "Aynı boyutta iki tavan vardı. Hamuru hazırladım ve şansımı denedim. İyi olacak mı bilmiyorum ama. İnternette tarif aramak gibi bir imkânım yoktu."

"Ne tür bir pasta?"

"Havuçlu."

"DJ havuçtan nefret ederdi. Hepsini yere tükürürdü ve biz de salya sümük turuncu bir pisliği temizlemek zorunda kalırdık."

Marti'nin dudaklarından çıkan tatlı kahkaha beni gülümsetir. Çakmağı uzatır. "Onur sana ait mi?"

Burada olup mumları üfleyemeyecek bir çocuğun doğum günü pastasına mum yakmak garip bir duygu. Dün bana bunu yapacağımı söyleseydin, sana deli olasın derdim. Ama işte buradayım, bunu yapıyorum. Gözlerimi kapatıyorum, DJ'in dans ettiği görüntüler zihnimde canlanıyor. Nasıl görünebilir? Bana nasıl baba derdi?

"Doğum günün kutlu olsun, küçük adam," boğazımdaki düğümden sesim çıkıyor.

"Doğum günün kutlu olsun, DJ," diye Marti saygıyla fısıldıyor.

Mumları üfledikten sonra masanın karşısına bakıyorum. "Teşekkürler."

Gülümsüyor ve bir bıçak alıp ikimize de büyük birer dilim kesiyor. "Bana ondan bahseder misin? Dinliyorum. Ve yememiz gereken çok pasta var. Bu bir gelenek, Dallas. Hepsini yemeliyiz."

Sonraki bir saatimizi kekimizi yerken, konuşarak ve ağlayarak geçiririz.

Son lokmayı aldığımda Marti'nin gözleri yaşlarla parlıyor. Ve... *kahretsin*, o haklıymış. Bu his. Katartik olmaktan öte. Her şey.

Yirmi dördüncü bölüm

Martina

Dün Dallas'ta bir değişiklik oldu. DJ ile ilgili her anısını paylaştıkça, biraz daha hafiflemiş gibi görünüyordu. Her pasta dilimini yedikçe, daha huzurlu görünüyordu. Bu benim için büyük bir riskti. Kolayca ters tepip felakete dönüşebilirdi. Tamamen reddedip geceyi odun keserek geçirebilirdi. Ama bazen *sevdiğin* insanlar için büyük riskler alman gerekir...

Derin bir nefes aldım. Onu sadece altı gündür tanıyordum. Onun hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyordum. Bu kadar çabuk aşık olmak mümkün müydü? Kitaplarda okumuştum. Filmlerde görmüştüm. Ama bu tür ani aşklar genellikle karşılıklıdır. Bu ne olursa olsun, kesinlikle tek taraflıydı. Ama aynı zamanda inanılmaz derecede yoğundu. Daha önce hiç yaşamadığım duygular yaşıyordum. Elbette, Charles ve ben aşıktık. Ama bu yavaş bir aşktı, yıllarca süren arkadaşlıktan doğan türden. Göğsüne yumruk atan, tonlarca tuğla düşen türden bir aşk değildi, daha çok bir gün uyanıp bunun arkadaşlıktan daha fazlası olduğunu fark etmek gibiydi. Evet, elbette aşığız, hep öyle olmadık mı?

Ya da belki de herkes ve köpekleri bize birbirimize ait olduğumuzu söylüyordu.

Ama bu farklı. Bir gün, insanların web sitelerini tasarlayarak geçimini sağlayan, bir sonraki orgazmını bile düşünmeyen yarı zamanlı bir bekar anneydim ve bir de baktım ki, beni ölümün pençesinden kurtaran, inzivaya çekilmiş bir dağ adamına aşık olmuşum.

Kesinlikle öyle olmalı. Dallas beni kurtardı. Ben doktoruna aşık olan hasta. Beyaz şövalyeye aşık olan prenses. Yıllardır yatağına giren ilk adama aşık olan azgın bekar anne.

"Hey, sen. Her şey yolunda mı?"

Dallas'ın sesi beni daldığım yerden geri getiriyor. Neden okumayı bıraktığımı merak ediyor.

Evet, günün ortasındayız. Ama hava soğuk ve yapacak pek bir şey yok, bu yüzden yatakta oturmuş, battaniyelere sarılmış, Bex ayaklarımın dibinde, ben de kitabı yüksek sesle okuyorum. Ve bir saat içinde, bir şekilde kafası kucağıma düşmüş.

Aşağıya baktım.

"Üzgünüm." "Nereye gittin?"

"Ben... dürüst olmak gerekirse, Charles'ı düşünüyordum."

Tamam, dürüst olmak gerekirse, seni düşünüyordum ve senin yanındayken kalbimin onun yanındayken hissettiğimden ne kadar farklı hissettiğini düşünüyordum. Dürüst olmak gerekirse, burada oturmuş, duygusal olarak tamamen ulaşılmaz bir adama aşık olmamak için kendimi ikna etmeye çalışıyorum. Dürüst olmak gerekirse, gizlice havanın beni burada biraz daha tutmasını umuyorum, çünkü bu hayali bırakmaya hazır değilim.

"Bana ondan bahset."

İsteği beni şaşırttı. Bana hiç kişisel sorular sormamıştı. Belki çünkü olay ve DJ hakkında anlattıklarımın sonra, sorabilmek için kendini rahat hissetmiştir.

"Babam öldükten ve Asher ile yeni bir okul bölgesine taşındıktan kısa bir süre sonra ortaokul beden eğitimi dersinde tanıştık. Ailesi Indiana'dan yeni taşınmıştı. Ben spor yapmayı hiç bilmeyen, gözlüklü, garip bir kızdım."

Gözlerini kısıyor. "Nerd gözlüklerinden mi bahsediyorsun, yoksa seksi kütüphaneci gözlüklerinden mi?"

Ben güldüğümde, başı dizimde yukarı aşağı zıplıyor. "On iki yaşındaydım, inan bana, bende seksi olan hiçbir şey yoktu."

"Mmm," diye mırıldanıyor.

Nedense bu beni gülümsetiyor.

"Charles, beyzbol takımının tüm oyuncularından daha yakışıklı olduğunun farkında olmayan zeki bir matematik meraklısıydı. Yeni gelen çocuklar olarak, birbirimize yakınlaşmamız çok doğaldı. Özellikle de aynı otobüs hattını kullanıyorduk, ancak o benim apartman kompleksinden bir mil uzaktaki üst orta sınıf mahallede iniyordu."

Kitap elimde, ellerimle yapacak bir şeyim yokken, bir tanesi saçlarına doğru çekiliyor. Parmaklarım saçlarının arasında dolaşüyor, hafifçe kafa derisini masaj yapıyor.

"O senin ilk erkek arkadaşın mıydı?" diye soruyor. "İlk ve tek."

Kaşları çatıldı. "Tek mi?"

Başımı sallıyorum. Gözleri benimkilere dikiliyor, söylemediği sorunun cevabını arıyor.

Evet, Dallas, zihnime cevap veriyorum. Yattığım tek erkek sensin.

Onun biraz daha şaşırmasını bekliyorum. Sonuçta yirmi dört yaşındayım. Ve bekârim. Şaşırması, onun da "ilk ve tek" bir sevgilisi olup olmadığını merak etmeme neden oluyor.

Kalbim, onun yoğun bakışları karşısında göğsümde çarpıyor. Dudaklarında beliren seksi gülümseme, şu anda kendini tebrik ediyor olabileceğini gösteriyor.

"Yıllarca birlikte olmadık," diyorum ona. "Hatta, birbirimiz için mükemmel olduğumuzu söyleyenlere saçma derdik. Biz kendimizi kardeş gibi hissediyorduk. İkinci sınıfta sarhoş bir gece, cesaret oyunuyla öpüştük. Sanırım ikimiz de bunu bir işaret olarak gördük. O andan itibaren, dünyaya karşı ikimiz kaldık. Ayrılmaz bir çift olduk. Mezuniyetten sonraki gün evlendik. Hatta üniversiteye birlikte gittik. Ama hamile kaldığımda okulu bıraktım."

"Ama yine de grafik tasarımcı oldun."

"Evet. Teknik olarak bunun için diploma gerekmiyor, sadece çok deneyim ve iyi referanslar yeterli."

"Yani kendi işini kurdun." "Evet."

"Kârlı mı?"

Gülümsedim. "Arabamı gördün, sen söyle."

"Ama faturaları ödüyor mu?"

"Onlara yeterince iyi para ödüyor."

Parmaklarım saçlarını karıştırırken başını yana eğip beni inceliyor. Belki onun gibi bir geçmişi olan biri, benim kazandığım parayla insanların nasıl hayatta kalabildiğini bilmiyordur.

"Charles nafaka ödüyor mu?"

"Her ay. Hiç gecikmedi. Velayeti paylaştığımız halde, benden çok daha fazla kazandığı için Charlie'nin ihtiyaçlarının çoğunu o karşıladı. Hatta boşanma arabulucumuzun önerdiğinden bile fazla."

"Sence aranız neden bitti?"

Özel hayatıma olan ilgisine gülmek için kendimi zor tutuyorum. Son bir günde gerçekten çok değişmiş.

Omuz silkiyorum. "Birlikte iyi bir çift olamadık." "Biraz daha açar mısın?"

"Yaşlandıkça, bir çift olarak uyum sağlayamadık. O çok zekiydi, benden çok daha akıllıydı. Lise ikinci sınıfta üniversite dersleri alıyordu. FSU'ya gittiğinde o kadar çok kredisi vardı ki, iki yılda mezun oldu. Ben Charlie'ye hamileyken, bir bankada işe girmişti ve şirkette hızla yükseliyordu. Charlie doğmadan önce ayrıldık. İkimiz de bu konuda çok üzülmemiş olmamız, bunun doğru karar olduğunu gösteriyor. Arkadaş olarak çok daha iyiyiz."

Göğsüm sıkışır ve kalbim durur. "Ya da öyleydik." Yastığa yaslanırım. "Bazen onun öldüğünü unutuyorum." Yanlış seçtiğim kelimeler kafamda yankılanır. "Oh, tanrım, öyle demek istemedim..."

"Dur." Parmağını dudaklarıma koyar. "Benim yanımda dilini ısırmana gerek yok demiştim."

"Ben sadece... ne söyleyeceğimi bilemiyorum."

"Ne istersen söyle. Ve Marti, sakın kendine akıllı değilsin deme." Kitabı eline aldı. "Okumaya devam etsene."

Kitabı ondan alıp yerimi bulurum ve sol elim saçlarından hiç ayrılmadan okumaya devam ederim.

~ ~ ~

Dallas beni uyandırdı.

Etrafa bakıyorum, hava hala aydınlık. "Ne kadar uyudum?"

"Birkaç saat." Kafasını sanki bir şeyi anlamaya çalışır gibi sallıyor. "Ben de uyuyakalmışım. Çılgınca."

"Ne?"

"Son birkaç gece. Bugün. Hiç bu kadar iyi uyumamıştım."

İçimde memnuniyet dans ediyor ve gülümsememek için kendimi zor tutuyorum. Ayağa kalkıyor. "Cep telefonu kulesi tamir edilebilir mi diye bakacağım." Gözlerim fal taşı gibi açılıyor.

"Ne, sen mi?"

"Kar durdu." Pencereye gidip dışarıya bakıyor. "Gökyüzü daha iyi görünüyor. Belki de tehlike atlattık... tabiri caizse."

Dizlerimi göğsüme çekiyorum. "Eğer gidiyorsan, ben de seninle geliyorum." "Dışarısı hala çok soğuk."

"Arabaya kadar gidip geldim. Kulesi oradan daha uzak değil, değil mi?"

"Yaklaşık bir buçuk mil. Ama neden buraya geliyorsun, burada önünde kalabiliyorsun?"

"Neden?" Elimi sallıyorum. "Çünkü sen hayatını tehlikeye atarken ben burada kalmayacağım. Ya düşüp boynunu kırarsan? Ya kaybolursan?"

Alaycı bir şekilde güldü. "Birincisi, kaybolmam. İnan bana. İkincisi, oraya yarım düzine kez tırmandım. Bunu konuşmadık mı?"

"Ne kadar yüksek?"

"Sandığın kadar yüksek değil. Bazı baz istasyonları iki yüz fit yüksekliğinde olabilir. Benimki sadece elli fit."

Nefesimi vererek, "*Sadece* elli mi? Delirdin mi?"

diyorum. "Kime sorduğuna bağlı," diyor ve göz kırpmıyor.

Dallas Montana'nın bana göz kırptığını bile sindiremeyeceğim kadar, tek yapabildiğim onun düşüp beni kalbi kırık bir halde bırakacağını hayal etmek. Çünkü Charles oğlumun babası ve en iyi arkadaşım olsa da, Dallas'ı kaybetmek çok farklı olurdu. Kalbimi öyle bir şekilde delerdi ki, kendime gelebileceğimden emin olamazdım. Ve bir kez daha, birkaç gün içinde *nasıl* böyle hissedebildiğimi kendime soruyorum.

"Geliyor musun?" diye soruyor, ben yataktan ona bakarken botlarını bağlarken.

Yoga pantolonumu kot pantolonla değiştiriyorum. Banyoya gidip üstümü değiştirmeye zahmet etmiyorum. Sanki beni her yerimi görmemiş gibi. Arkamı döndüğümde, düşünceli bir şekilde bana bakıyor. Benim ona karşı ne kadar rahat davrandığımı mı düşünüyor? Ne kadar rahat olduğumu? Dahası, eğer böyle düşünüyorsa, bununla bir sorunu var mı?

"Gitsek iyi olur." Kapıyı işaret ediyor. "Hadi, Bex."

Yolda dolaba uğrayıp bir alet kemeri çıkarır. Kemeri beline takar, sonra bir halat ve koşum takımını omzuna asar. Tanrıya şükür. En azından tamamen deli değil.

Yolda gökyüzüne bakıyorum. Hala bulutlu ama öncekinden çok daha açık. Bu bulutlar daha fazla kar yağacak gibi görünmüyor. Dallas'a bakıyorum, bunun hakkında ne hissettiğimden emin değilim.

Yol boyunca Charlie'yi düşünüyorum. Doğduğundan beri velayeti paylaşıyoruz, ondan uzak olmaya alışkınım, bu yüzden onun babasıyla birlikte olmaması dışında pek bir fark yok. Ama onun iyi olduğuna inanmak zorundayım. Bunu atlatabilmemin tek yolu bu.

Charlie'ye babasının ölümünü nasıl söyleyeceğimi hala bilmiyorum. Bu, geceleri uykumu kaçıran tek şey. Tabii, bir de yanımda uyuyan adamın bilinmeyen sonuçları.

"İşte orada." Önündeki açıklığı işaret ediyor.

Ormanın içindeki tek açıklık bu ve yeri kaplayan bembeyaz, tertemiz karı hayranlıkla seyrediyorum. Durup, bu kadar hayranlık uyandıran bir manzarayı bir daha göremeyebileceğimi düşünerek her şeyi içime çekiyorum. Gözümün görebildiği kadarıyla, araziye bozan hiçbir şey yok. Hayvan izleri bile yok, bunun için şükrediyorum.

Elimi kalbimin üzerine koydum. "Çok güzel." "Öyle," dedi Dallas arkamdan.

Ama döndüğümde, o etkileyici beyaz manzaraya bakmıyor. *Bana* bakıyor.

Kalbim duruyor, sonra yeniden atmaya başlıyor. Gözlerimiz birbirine kilitleniyor. Ayaklarımız yerinden kıpırdamıyor. Hiç bu kadar öpülmek istememiştim. Tam da bu anda. Bu inanılmaz manzarayla çevriliyken.

Bex havlayarak uzak bir ağaca doğru koşar, sanki bir sincap ya da kuşu kovalıyormuş gibi. Ona çok kızmamaya çalışıyorum, ne de olsa o sadece bir köpek. Ama Dallas ile aramızdaki an geçip gitmiş, o da el değmemiş karların içinde zorlukla ilerleyerek, kuleye doğru yolumuzu açıyor.

Yaklaştıkça endişem artıyor. Her adımında kule daha da yükseliyor.

Tabanına vardığımızda, koşum takımını takıyor ve merdivene basıyor.

"Bekle!" diyorum, kolunu tutarak.

Dönüyor. "Ne oldu?"

"Sadece... yapma... yapma..."

Ölme, sadece kafamın içinde söylüyorum.

"Ölmeyeceğim," diyor kendinden emin bir şekilde, gülümsemesi çarpık.

Gülümsemesi güven verici olsa da, özellikle de bunu pek sık yapmadığı için, tırmanırken nefesimi tutuyorum, sadece nefes almak için bırakıp tekrar tutuyorum. Ayağı yaklaşık altı metre yükseklikte bir basamaktan kayıyor ve ben çığlık atıyorum, kulaklarım kanla doluyor.

Ayağını tekrar tutar ve aşağıya bağırır, "Biraz abartmıyorsun, değil mi?"

"Abartılı mı?" Ellerimi meydan okurcasına belime koyup bağırıyorum, "Endişelenme diyen sendin, Bay 'Bunu daha önce yaptım! ' Öyleyse sen de düşüp ölürken bana kalp krizi geçirecek misin?"

Tırmanmaya devam ederken ciğerlerinden kahkahalar fışkırır.

"Lanet olsun, konsantre olur musun?" diye bağırırım.

Omzunun üzerinden bana sinirli bir bakış atıyor. Konuştuğum için kendime kızıyorum. Ne zaman konuşsam, başını eğip kendini tehlikeye atıyor. Sessiz kalmaya ve onun yapması gerekeni yapmasına izin vermeye yemin ediyorum. Her bir buçuk metre kadar bir yerde, merdivenin yan tarafına bir karabina takıyor. Bu bana biraz güven veriyor ama düşerse bu küçük klipslerin onun ağırlığını taşıyabileceğinden şüpheliyim. Dallas uzun ve iri yapılı. 90 kilo kaslı bir adam.

En tepeye ulaşip kendini sabitlediğinde rahatlarım. Yolun yarısını geçtik.

Panellerden birinin üzerindeki karları temizliyor. Hala buz kalmış olmalı ki, kemerinden bir alet çıkarıp buzları kırmaya başlıyor. Bir sonraki panele geçip aynı şeyi yapıyor.

"Tamam, şimdi dene!" diye bağılıyor, yukarıdan bana bakarak.

"Neyi deneyeyim?" diye soruyorum.

"Telefonunu."

Ellerimi uzatırım. "Yanımda yok."

Tabii ki telefonumu getirmedim. Günlerdir yanımda taşımıyorum. Neden taşıyayım ki? Sanırım yaptığımız şeyi daha iyi düşünseydim, getirirdim. Ama tüm düşüncelerim onun güvenliğindeydi.

"Ciddi misin lan?"

"Dinle, dostum!" diye bağııyorum. "Bana getir demedin ki. Bu kadar önemliyse, neden sen getirmedin? Bunu daha önce yapan sensin."

Sinirli bir şekilde başını salladı. Tartışacak bir konusu yoktu. Bu onun gösterisiydi.

"Biz sadece..."

Ayağı kayar. Kalbim deli gibi atıyor ve ciğerlerim nefesimi tutarken, yavaş çekimde geriye düşüşünü izliyorum, kolları havada savruluyor, tutunacak bir şey arıyor.

"Dallas!" diye bağııyorum, korku midemi yakıyor.

Gözlerimi kapatıyorum, çünkü muhtemelen sevdiğim adamın ölümüne düşmesini izleyemiyorum. Kafamda milyonlarca düşünce bir anda geçiyor. Kar düşüşünü yumuşatacak mı? Ya bacağını kırarsa, ya da daha kötüsü, sırtını? Kalp masajı yapmayı hatırlıyor muyum? Onu *elde etme* şansı bile bulamadan onu kaybedersem ne olur?

"Merak ettim-mi?"

Yüksek ve açıkça alaycı sesi anında beni rahatlatır ve iki şeyi fark etmemi sağlar: ölmemiş ve aşağıda değil.

Gözlerim açılır ve kuleyi tararım, onu baş aşağı asılı, ayağı merdivenle ana kule yapısı arasında sıkışmış, geri kalanı tehlikeli bir şekilde sallanırken görünce elim ağzımı kapatır. "Aman Tanrım!"

Kendini yukarı çekip ayağını kurtarmaya çalışır ama başaramaz. Birkaç dakika geçtikten sonra vücudu gevşer ve aşağıya bakar. "Biraz yardım?"

"Ben mi? Nasıl yardım edebilirim?"

"Ayağım sıkışmış. Gerçekten sıkışmış. Dönüp kendimi yukarı çekip kurtaramıyorum."

Dehşet, korku ve felç edici bir endişe omurgamdan yukarı doğru yayılır, çünkü onun bir sonraki sözlerini çok iyi biliyorum.

"Marti, tatlım, üzgünüm ama buraya tırmanıp beni kurtarman gerekiyor."

Korku, içimi bir tuğla parçası gibi parçalıyor. Beynim onun bana ne dediğini bile algılayamıyor. Tek düşündüğüm kendim, ya da daha kötüsü, onun ve benim, yüksekte korkmam yüzünden düşüp ölmemiz.

"Bileğin dayanabilir mi sence?" diye sorar.

Endişelendiğim bileklerim değil. "Bilmen gereken bir şey var," diye bağıyorum.

"Lütfen, tabii ki, tüm kan başıma hücum ederken uzun, uzatılmış, kişisel bir konuşma yapalım."

"Kes sesini, Dallas Montana!" "Peki. Ne bilmeliyim?"

Yutkunuyorum. "Yüksekte deli gibi korkuyorum."

"Nefes al, Marti. Çünkü buradan çıkabilmemin tek yolu senin buraya gelmen."

Kemerim yok. Halatım yok. Düşersen beni tutacak güvenlik ağı yok. Bex bunu anlıyor gibi, çünkü ilk basamağa adımımı attığımda yanıma gelip havlıyor.

"Ben iyiyim, dostum. Sanırım. Ama bir şey olursa ve düşersek, ya da ben aşağı inemezsem, bana söz ver, buzun üzerine düştüğümde yaptığın gibi koşup yardım çağır."

Baldırımı hafifçe dürtüyor. Bunu söz olarak kabul ediyorum.

Basamağa iyi tutunamadığımda, eldivenlerimi çıkarmam gerektiğini anlıyorum. Zirveye ulaşmadan ellerim donabilir, ama eldivenleri giyersem kesinlikle kayarım. Eldivenleri cebime sokuyorum, birkaç derin nefes alıp tırmanmaya başlıyorum.

"Çok iyi gidiyorsun," diye bir ses duyuyorum yukarıdan. "Sadece aşağıya bakma." "Teşekkürler, Kaptan Bariz, beni korkuttuğum şeyin ne olduğunu hatırlattığın için.

korkunç şeyden bahsettiğin için teşekkürler."

Onun güldüğünü duyarım, bu durum göz önüne alındığında çok saçma. "Neredeyse geldin. Harikasın Marti."

Sesi artık daha yakın. Artık bağırıyor. Gözlerimi sadece önümdeki basamağa dikiyorum, yukarı ya da aşağı bakarsam korkup düşeceğimden korkuyorum.

"Dört tane kaldı. Devam et. Üç. İki. Tamam, sağ elinle yukarı uzan."

"Yapamıyorum." Merdivene ölümcül bir şekilde tutunuyorum. "Marti, bunu yapmalısın."

Hâlâ yukarı bakmıyorum, ama dediği gibi uzanıyorum. Uzandığımda, elime uzun bir ip sıkıştırıyor.

"Bunu beline bağla."

Gözlerimi kapatıp tüm gücümle merdivene tutunuyorum. "Bunu nasıl yapmamı öneriyorsun?"

"Dirseklerini merdivene dolayarak kendini sabitle. Böylece elin serbest kalır ve ipi bağlayabilirsin."

"Aman Tanrım, bu olamaz."

Bu sözleri söylerken, sanki bir deja vu yaşıyorum, çünkü bu hafta en az on kez aynı şeyi söylediğime ya da düşündüğüme yemin edebilirim.

Üç deneme yapıyorum ve ipi defalarca düşürüyorum. Neyse ki o ipi hiç bırakmıyor ve ben de ipi sabitleyene kadar denemeye devam ediyorum. Ama ben uzman değilim. Bağladığım düğümün düşerse beni tutacak kadar iyi ve sıkı olup olmadığını bilmiyorum. Tutacağına inanmaktan başka seçeneğim yok.

"Harika," diyor güven verici bir şekilde. "Şimdi birkaç basamak daha tırman. Solunda olacağım."

Dediklerini yapıyorum, ağzım kurumuş, mide bulantısı başarısız olursam ne olacağını düşünerek midemi bulandırıyor.

"Tamam, harika. Şimdi bana bak."

Kafamı sallıyorum, içim ekşiyor. "Marti, buradayım. Bana bak."

Gözlerimi açtığımda, solumda duruyor. Baş aşağı duruyor. Yüzü kıpkırmızı, ama dudakları çarpık bir gülümsemeyle oynuyor.

Elini uzatıp kolumu tuttu. "Sanırım bundan sonra ödeşmiş olacağız."

"Hayır, olmayacağız. Sen hala benden bir adım öndesin. Ve ben de öyle kalmak istiyorum

böyle kalmasını isterim, sakıncası yoksa."

O gülümsedi. "Tamam. Yapabilirsin. Ayağım oldukça sıkışmış durumda. Sorun, ayağımı kurtarmak için kendimi kaldıramam. Senin tam altına girmen gerekiyor, böylece vücudunu kaldıraç olarak kullanabilirim. Tüm gücünle sıkı sıkı tutunmalısın. Ağırlığının çoğu senin üzerinde olacak."

"Ya ben—"

"Bana bak. Tatlım, yapabilirsin. Bunu birlikte başarabiliriz."

Ellerimi ve ayaklarımı nereye dayayacağımı net bir şekilde anlatıyor ve kendini sırtımla yukarı itebilmek için kendimi kambur bir pozisyona sokuyorum.

"Tamam. Hazırım."

Bana ağırlığını vermeden önce uzanıp düğümü kontrol ediyor, ikimizden biri düşerse kopmayacağından emin oluyor.

"Sıkı tutun. Mümkün olduğunca hızlı ve güvenli bir şekilde yapmaya çalışacağım." "Yap Dallas."

Karın kaslarını kullanarak vücudunu mümkün olduğunca yukarı kaldırırken homurdanıyor, sırtı sırtıma yaslanana kadar. Ağır. Elimden geldiğince sıkı tutarken kollarım titriyor ve yanıyor.

"Neredeyse bitti," diyor.

Ayağım kayar ve çığlık atarım. Dengemi yeniden kazanırım, gözyaşları yüzümden akıyor. "Ben iyiyim."

"Tanrım," diyor, sesinde korku var. "Git.

Ben iyiyim."

Bana daha da fazla ağırlığını yükleyerek, kendimi aşağı itilmekten korumaya çalışıyorum. Tüm gücümü toplayıp kendimi sabit tutuyorum, kollarımın neredeyse yerinden çıkacak kadar şiddetli acıyı görmezden geliyorum.

Aniden, ağırlığı kaybolur. Tam paniklemeye başlarken, "Özgürüm" der.

Aldığım nefes, bir bebeğin doğup ilk kez ciğerlerine hava dolduğunda hissedilen nefes gibi olmalı.

Yüzümden bu kez rahatlamadan dolayı gözyaşları akıyor.

"Sıkı tutun," diyor. "Senin etrafından tırmanacağım."

Gözlerimi kapalı tutarak, vücudunun benim etrafımda hareket ettiğini hissediyorum.

"Tamam, hemen arkadayım. Birlikte aşağı iniyoruz."

"Umarım merdivenden demek istedin."

Bana sıkıca sarılır ve kulağıma fısıldar, "Alaycı esprilerini kaybetmediğini görmek güzel."

"Wheaties yemeyi bırakmadığını bilmek güzel. Kaç kilosun, üç yüz kilo mu?"

Kahkahalar patladı. "Doksan dokuz. Ama yine de benim gözümde bir kahramansın. Hadi, gel. Seni sağlam zemine indirelim."

Yavaşça aşağı iniyoruz, o arkamda kalıyor, vücuduyla beni merdivene sıkıştırıyor. Çok korkuyorum, ama aynı zamanda hiç bu kadar güvende hissetmemiştim.

"On metre kaldı," diyor. "Neredeyse vardık." Rahatlamaktan kendimi parçalanır gibi hissediyorum.

Vücudu uzaklaşıp beni sarmalamayı bıraktığında, yere ulaştığımızı anlıyorum. Son basamağı atlarken başım dönüyor, kulaklarım çınlıyor ve sonunda düşüyorum. Tamamen karanlığa düşüyorum.

Yirmi beşinci bölüm

Dallas

Onu yakalayıp yere düşerken, onu kollarıma sarıyorum, az önce başardığımız şeye hala hayranlık duyuyorum. *Onun* başardığı şeye.

Sağ eldivenimi çıkarıp yanağına dokunuyorum. Soğuk ve gözyaşlarıyla ıslak. Yün şapkasının altından çıkan saçları yüzünün yanına yapışmış. Saçlarını çekip başparmağımla dudaklarını okşuyorum.

"Marti?"

Gözleri rüyadan uyanır gibi açılır. "İyisin," diyorum.

"Başardık. *Sen* başardın."

Gözlerini defalarca kırpıştırarak etrafına bakınıyor. "Ne oldu?"

Bex kuyruğunu sallayıp kızın yüzünü yaladı. Kızın gözyaşlarının tuzlu tadını seviyor olmalı. Onu geri itiyorum. "Sakin ol, oğlum. Ona biraz yer aç." Marti kollarımdan kurtulmaya çalışmıyor ve ben de onun gitmesi için acele etmiyorum. "Bayıldın. Tahminimce, vücudunda çok fazla adrenalin vardı, ama yere indiğimizde, onu bıraktın ve korkuya kapıldın."

Dudaklarını sıkıştırır ve boynunu uzatarak kuleye bakar. "Ya o yukarıda olsaydı?"

"Olmadı. Tam olarak yapman gerekeni yaptın." Eğilip ona öpücük vermeden önce, "Teşekkürler," diyorum.

Dudakları tuzlu ve tatlıydı, ama tadını çıkaramadan beni iterek şaşırttı.

"Aklından ne geçiyordu?" Gözleri yaşlarla doldu. "Ya burada yalnız kalsaydın?" Göğsüme defalarca vurdu. "Böyle risk alamazsın. Dallas, aman Tanrım, ya orada sıkışıp kalsaydın." Bana birkaç kez daha vurdu, sonra ceketimi yumrukladı, bana yaklaştı ve ağlayarak bana sarıldı.

Kollarımı sıkıca ona doluyorum ve duygularının dışa vurmasına izin veriyorum. Güvenlik ekipmanı olmadan kuleye tırmanarak ne kadar büyük bir risk aldığını ancak şimdi anlıyorum.

"Çok üzgünüm," diyorum sessizce ve kulağına yakın. "Seni bunu yapmaya zorlamamalıydım. Aptalca bir fikirdi. Sana benim eve dönüp yardım çağırmanı söylemeliydim."

Kızgın gözlerle bana bakar. "Seni baş aşağı asılı bırakayım mı? Bayılırdın, hatta daha kötüsü olabilirdi. Yüzün zaten kızarmıştı. Ya kimse buraya gelemezdi? Ya da cep telefonu hala çekmiyorsa? O zaman ne olacaktı? Yapmak zorundaydım." Tekrar yukarı bakar. Ben de bakarım. Kulenin dibinde otururken kuleler çok daha yüksek görünür. "Kahretsin, bunu yaptığımı inanamıyorum."

"Sen çok cesursun, Martina Carver." Gözlerimi kısıyorum. "İkinci adın ne?" Tereddüt ediyor, neredeyse tedirgin. "Neden?"

Omuz silkiyorum. "Sert kız lafına ikinci bir isim eklemek yakışır diye düşündüm."

"Alexandra," diyor, neredeyse duyulmayacak kadar titrek bir sesle.

"Hadi canım, sence?"

"Evet, neden sordun?"

"Alexandra kız kardeşimin adı. Ona Allie deriz." "Kız kardeşin mi var?" Bana dikkatle baktı.

Sanırım kendimi pek açık bir kitap gibi davranmamışım. "Ve iki erkek kardeşim var."

"Büyük mü? Küçük mü?"

"Lucas en büyüğümüz. Ben onun sonra geliyorum. Sonra Allie. Blake en küçüğümüz. Sağır bir karısı ve kızı var."

"Dallas mı?"

"Ne?"

"Kaç yaşındasın?"

"Yirmi sekiz."

"Dallas mı?"

"Hmm?"

Bir an için, ona verdiğim diğer bilgilere dayanarak, Phoebe hakkında soru soracağını düşündüm. DJ hakkında biraz bahsetmiştim. Ama Phoebe'nin adını bile bilmiyordu. Ona söylemek ister miyim? Karım hakkında merak etmesi çok doğal. Ve aramızda havada asılı olduğunu hissetmeme rağmen, soru hiç gelmedi.

Elini kaldırdı. "Parmaklarımın hissetmiyorum. Eve gidebilir miyiz?"

Ev. Benim kulübemi evi olarak adlandırdı.

Öyle demek istemediğini biliyorum, ama bir an için bunun doğru olmasını istiyorum. Ama sadece bir an, çünkü

Martina Alexandra Carver hakkında düşündüğüm her şey gibi, bu düşünce de zihnime sızan ve tüm güzel duyguları yok eden anılar tarafından gölgeleniyor.

Önce ayağa kalkıp ona yardım etmek için elimi uzattım. Kahretsin. Haklı, üşümüş. Parmakları solgun. "Eldivenlerin nerede?"

Cebinin fermuarını açıp eldivenlerini çıkarır. "Onlarla merdivene tırmanamazdım."

Kendi süper dayanıklı, tutuşlu iş eldivenlerime bakıyorum ve yeniden kendimi berbat hissediyorum. O, tek başına kuleye tırmandı, bu sırada neredeyse donuyordu ve beni kurtardı. Herhalde çok büyük bir korku içindeydi.

"İyi düşündün. Gidelim. Döndüğümüzde sana bir galon sıcak çikolata yapacağım."

O sırttı. "Az önce yaptığımız şeyden sonra, sıcak çikolatadan biraz daha güçlü bir şeye ihtiyacım olacak galiba."

Gülerek Bex'e dönüp bacağıma vuruyorum. "Hadi, oğlum. Eve gidelim."

~ ~ ~

Neyse ki, geri döndüğümüzde kulübe donmuş değil. Ama ateş neredeyse sönmüş. Yine de, yer o kadar küçük ki, közler bile ısı yayıyor.

Marti buzlu şeker gibi görünüyor. Ateşin önüne bir sandalye çekip, odun ekledikten sonra onu battaniyelere sararım. Sonra bir tencere su koyarım.

Telefonuma baktım. Üç çubuk. Yeterli. Onun telefonunu bulup ona uzattım. "Aramayı yaparken çıkmamı ister misin? Dışarı çıkabilirim."

"Bugün ikimiz de yeterince dışarıda kaldık. Sorun değil. Asher ve Anita'ya haber vermeliyim."

"Sen bunu yaparken, Luther'ı tekrar arayıp hava durumu bilgisi alabilir miyim?"

"Sence" —gözleri yere bakıyor—"buraya yakında birini gönderebilirler mi?"

"Öyle umuyoruz," dedim, gerçekten öyle düşündüğümünden emin olmadan.

Yüzündeki ifadeye bakılırsa, bu onun duymak istediği cevap olmayabilir. Bu beni hem heyecanlandırıyor hem de korkutuyor.

Önce kardeşini arıyor. Dinlememeye çalışıyorum ama bu kadar küçük bir yerde dinlememek zor. Onu sakinleştirmek ve ona güvende olduğunu söylemek zorunda.

Tamam. Tamamen anlıyorum. Allie, Marti gibi ortadan kaybolursa, ben de ailemin geri kalanıyla birlikte çılgına dönerdim.

Görünüşe göre yeğeniyle de konuşuyor, ama uzun sürmüyor. Anita ve Charlie'yi araması gerektiğini söylüyor. Sonra, telefonuna bakarken, aramaya karar vermeden tereddüt ederken onu dikkatle izliyorum. Ben dinlediğim için mi? Yoksa ne söyleyeceğini bilmediği için mi?

"Ben iyiyim. İyiyim," diyor. "Telefon ve elektrik kesildi. Ama her şey yolunda. Yolların ne zaman açılacağı belli değil, ama Asher havaalanlarının yeniden açıldığını ve uçağa bineceğini söyledi."

Bir süre dinliyor. Keşke yüzünü görebilseydim. Ama özel konuşmasını dinleyerek zaten yeterince rahatsız ediyorum.

"Ah, Anita. Bunu yapmak zorunda kaldığın için çok üzgünüm. Keşke yanında olabilseydim. Ama Charlie'ye söylemen gerektiğini anlıyorum. Sence..." Bana bir bakış attı. Dinlemiyormuş gibi yapmaya çalışarak dolabı karıştırdım. "Sence o öldüğünü biliyor mu? Sonsuza kadar öldüğünü?"

Sözleri göğsüme çarptı. Oğlundan bahsediyordu. Ve ölen babasından.

"Tamam, telefonu ver." Derin bir nefes alır. "Merhaba, canım... Evet, benim... Ben de seni özledim." Omuzları çöküyor. "Evet, Charlie. Babanı biliyorum. Çok üzgünüm. Seni çok sevdiğini ve seni bilerek terk etmediğini biliyorsun... Hayır, canım, geri gelmeyecek... Hayır, Florida'da değil." Burnunu çekiyor ve gözyaşlarını tuttuğunu anlayabiliyorum. "Mümkün olduğunca çabuk oraya geleceğim. Karda oynadın mı?... Kardan adam yaptın mı? Ben de yaptım. Adını Abe koydum. Seninkine ne ad verdin?" Gülüyor. "Kardan adama çok yakışmış. Frosty'yi görmek için sabırsızlanıyorum... Evet, dostum, seninle kartopu yapacağım. Söz veriyorum... Evet, Grumpy de benimle. Onu da getireceğim. Seni seviyorum Charlie, yakında görüşürüz. Umarım birkaç gün sonra olur... Evet, Anita'yı telefona ver." Öpücük sesi çıkarır, sonra Anita ile tekrar konuşur.

Cenaze töreni ya da cenaze töreni değil, başka bir şey hakkında planlar yapıyorlar. O sırada ben telefonu kapatıp dışarı çıkıyorum, bu durum benim için çok yakın ve başa çıkamayacağım bir şey. Soğutucuları alıp karla dolduruyorum.

Hâlâ geri dönmeye hazır değilim, çekici şoförü Luther'ı arıyorum.

"Bay Montana, orada durum nasıl?"

"Soğuk. İki gün önce propanım bitti."

"Kahretsin. Neyse ki bol odun var." "Neyse ki.

Peki şu anda durum nedir?"

"13 numaralı yolda çalışıyorlar. Durum kötü dostum. İki aile arabalarında mahsur kaldı. Yaşlı bir kadın, kurtarılmadan önce hayatını kaybetti."

Hala kulübesinde oturan Abe aklıma geldi. "Bunu duyduğuma üzüldüm. Kar küreme araçları buraya ne zaman gelecek, bir fikrin var mı?"

"Hava durumuna bağlı. Şu an umut verici görünüyor. Önümüzdeki birkaç gün kar yağma ihtimali azmış. Ama dürüst olmak gerekirse, sizin yolunuza gelene kadar temizlenmesi gereken çok yer var. Tug Hill'de sadece bir kar küreyici çalışıyor. *Bir tane*. Diğerleri daha kalabalık bölgelere sevk edildi."

"En iyi tahmininiz nedir?"

"Her şey planlandığı gibi giderse ve daha fazla kar yağmazsa, dört gün derim."

"Dört mü?" diye şaşkınlıkla soruyorum.

"Bunun 78'deki kar fırtınasından daha kötü olduğunu söylüyorlar. Ama o zamanlar daha doğmamıştın, hatırlamazsın."

"Hayır, yoktum. Hey, numaram sende var. Durum değişirse lütfen haber ver."

"Tamam. Yiyeceğin bitmez, değil mi?" "Hayır."

"Peki ya bayan? O iyi mi?"

"Evet."

"İyi. Haberleşiriz. Buradan başka ne yapabilirim bilmiyorum, ama bir şeye ihtiyacın olursa haber ver."

"Tamam. Teşekkürler, Luther."

Yerel polisi arayıp Abe'den bahsediyorum. Marti'ye söylediklerimin aynısını söylüyorlar, öncelikli bir durum değilmiş, ama onu içeri alıp soğuk tutmakla doğru yapmışım.

Sonraki birkaç dakikayı ailemden gelen mesajlara cevap vererek, hayatta ve iyi olduğumu söyleyerek geçiriyorum. Ön kapıyı aralayıp dinliyorum. Marti'nin sesini duymayınca, soğutucuları da alıp içeri giriyorum.

Girdiğimi duyunca başını çevirir. "Sanırım şimdi o içeceği içeceğim."

Bex'in mama kabına bolca köpek maması koyup, ocakta ısıtılan suya işaret ettim. "Kahve? Sıcak çikolata? Ya da..."

"Şarap. Bol bol şarap."

Bir şişe açıp ona bir bardak dolduruyorum, sonra kendime de bir bardak dolduruyorum. Onun yanına bir sandalye daha çekip oturuyorum ve ayaklarını soğuk yerden kaldırıp kucağıma alıyorum.

Kafasını defalarca salladı, açıkça acı çekiyordu. "Oğlun çok üzölmüş olmalı," dedim.

"Hayır. Yani, evet, tabii ki üzgün. Ama bunun kesinliğini anladığını sanmıyorum. Bu yüzden bu kadar üzgün değilim." Telefonunu bana uzattı. "Bak. Google'da aradım. Bir insan baş aşağı asılı kalarak sadece birkaç saat hayatta kalabilir, biliyor muydun? *Saatler*, Dallas. Ben orada olmasaydım ölmüş olurdun. Ve beni buraya geri gönderip yardım çağırısaydın ölmüş olurdun."

Bir yudum içip bardağıını masaya koyarak kalın çoraplarının üzerinden ayaklarını ovuşturuyorum. "İyi ki ikisi de olmadı."

Endişe alnını kırıştırdı. "Sen insanlara ihtiyacın var, Dallas."

"İnsanlara mı?" diye soruyorum, Bex'in yemekten sonra uyuyacak bir yer bulmak için şöminenin etrafında dolaşmasını izlerken.

"Evet. İnsanlar. Bilirsin, eğer bir gün kendini bir baz istasyonunda baş aşağı asılı bulursan, güvenebileceğin arkadaşlar ya da aile."

"*Senin* insanların var mı?"

"Var. Var" —gözlerini kapatır—"Charles *vardı*. Asher var. Bug var. Sen bu ıssız yerde kimin var? Burada oturup kardeşlerin ya da ailen var diye söylemeye kalkma. Onlar burada değil. Bir dahaki sefere kuleye tırmandığında sana kim yardım edecek? Senin kimsene yok."

Ayak parmaklarını sıkıyorum. "Sen varsın."

Başını eğip bana bakıyor. "*Gerçekten mi?*"

Yutkunuyorum. Bu sözleri söylememeliydim. Çok erken ve çok fazla. Konuyu geçiştirmeye çalışıyorum. "Gerçeğı mi bilmek istiyorsun? O, başıma gelen en tehlikeli durum bile değildi. Bir keresinde Blake ve ben roller coaster'da baş aşağı sıkışmıştık. Bizi kurtarmaları çok uzun sürdü." Telefonuna işaret ediyorum. "Sanırım şimdi neden bir düzine itfaiye aracı gönderdiklerini anlıyorum. O kadar uzun süre baş aşağı asılı kalınamayacağını bilmiyordum."

Bana tuhaf bir şekilde bakıyor. Sorusundan kaçtığını biliyor. Ama ısrar etmiyor. Şarabını yudumlarken, ellerim ayaklarını masaj yaparken bardağın kenarından bana bakıyor.

"Isınamıyorum," diyor, battaniyeyi üzerine çekerek. "Ben de."

"Ne yapmamızı öneriyorsun?"

Gözlerim yatağa kayıyor. "Ne yapmamızı öneriyorsun?"

Bakışlarının yoğun derinliği, aynı fikirde olduğumuzu belli ediyor. Bardakları ondan alıp yere koyuyorum, sonra onu kollarımın arasına alıp yatak odasına taşıyorum. Onu yatağa yatırıp battaniyeyi üstünde tutmaya çalışırken, kıyafetlerini çıkarıyorum. Sonra ben de soyunup yanına uzanıyorum. "Bugün beni kurtardığın için teşekkürler."

Parmakları uzayan penisimi sararken şakacı bir şekilde gülümser. "Kurtardığım sadece kışın değildi."

Saatlerce sevişiyoruz. Onun yanında kontrolümü tamamen kaybetmem, beklenmedik olduğu kadar inanılmaz da. İkimiz de hiç üşümeyecek kadar terliyoruz. Ona dört kez orgazm yaşıyorum. O da bana üç kez.

Sonunda, tamamen doygun ve bitkin bir halde, ikimiz de akşam yemeği pişirecek enerjimiz kalmadığında, yan yana uzanırız, parmaklarımız birbirine dolanmış.

"Önemli bir sorum var," diyorum. "Bütün öğleden sonra içimde yanıp tutuşan bir soru."

Endişeli görünüyor. Ya da heyecanlı. Belki de meraklanmış demek daha doğru olur. Bazen onu hiç anlayamıyorum. Diğer zamanlarda ise sanki telepatik bir bağımız varmış gibi.

"Soru ne?" "Grumpy kim?"

Kafasını yana eğdi.

"Az önce telefonda Charlie ile konuşurken Grumpy'nin seninle olduğunu söyledin. Benden bahsettiğini düşündüm."

Kıkırdar. "Olabilir. Bazen oldukça huysuz *olabiliyorsun*. Ama hayır, Grumpy onun en sevdiği peluş oyuncakı."

"Bu çok daha mantıklı."

Bir parçam Charlie'nin benim hakkımda bir şey öğrenip öğrenmeyeceğini merak ediyor. Ya da *başka biri* öğrenecek mi? Tamamen bir yabancının sevgilisi haline gelen ve sonra...

Gözlerimi kapatıp zihnimi boşaltıyorum, düşüncemi tamamlayamıyorum.

O benim tedirginliğimi fark eder, bana doğru eğilir ve komodinden kitabımızı alır. "Biraz okuyayım mı?"

"Çok iyi olur."

Başımı kucağına koyup, eskisi gibi masaj yapmasını umuyorum. O da yapıyor. Küçük parmakları saçlarımı okşuyor, ritmik hareketlerle

şakaklarımdan boynuma kadar. Onun yatıştırıcı sesini dinlerken ve nazik dokunuşlarının tadını çıkarırken anında rahatlıyorum.

Hızla uykuya dalıyorum, göz kapaklarım ağırlaşıyor. Uykuya dalmadan önce söylemem gereken bir şey var. "Marti?"

Okumayı bırakıp gözlerini bana dikti. "Mmm?" "Phoebe.

Onun adı Phoebe'ydi."

Hüzünle gülümsüyor, başını sallıyor, sonra kitabı eline alıyor ve tekrar okumaya başlıyor.

Yirmi Altıncı Bölüm

Martina

Dallas'tan önce uyanıyorum. Yine huzur içinde uyuyor gibi görünüyor. Bunun benimle bir ilgisi olduğunu düşünmek beni mutlu ediyor. Ama aynı zamanda, yıllardır içinden gelen şeytanlarla savaştığı için çok üzülüyorum.

Dün gece bir dönüm noktası mıydı? Bana onun adını söyledi. Ben sormamama rağmen söyledi.

Onun hakkında her şeyi bilmek için ani bir istek duyuyorum. Komodinin üzerindeki telefonuma bakıyorum. İnternette onun hakkında bilgi olduğuna sağ kolumu bahse girerim. Ailesi hakkında. Çocukluğu hakkında. Belki Phoebe ve DJ'in nasıl öldüğü hakkında bile.

Dallas Montana hakkında her şeyi Google'da aramak için duyduğum istek, gözlerini açıp beni izlediğini görünce kayboluyor ve o gülümsüyor. Hayır, Dallas hakkında her şeyi kendisinden öğrenmek istiyorum.

Elini kolumdan aşağıya doğru kaydırıyor ve tüm vücudumu titretiriyor.

Yan dönüp dirseğime yaslanarak, "Bana kendinle ilgili tuhaf bir şey anlat" dedim.

"Tamam. Bir bakalım..." Dudakları bir o yana bir bu yana hareket ediyor. "Ortaokulda saksafon çaldım."

"Sadece ortaokulda mı?"

"Dokuzuncu sınıfa geçmeden önce, havalı olmadığını düşünerek bıraktım." Elime dokundu. "Şimdi sen."

"Bu kolay. Eskiden saçımı yerdim."

Gözlerini kırpıştırır. "Ne?"

"Buna trikofaji denir. Babamın ölümünün yarattığı stres yüzünden olduğunu düşünüyorlar. Sürekli mide bulantısı hissedene kadar kimse bilmiyordu, sonra Asher beni doktora götürdü. Midemde 16 milimetrelik bir saç yumağı buldular. Çıkarmak için boğazıma bir alet sokmak zorunda kaldılar. Biraz daha büyük olsaydı ameliyat gerekirdi. Sıra sende."

"Çim yedim."

Burnumu kıvırıyorum. "Yerden mi?"

"Sanırım. Tam hatırlamıyorum ama ailem anlattı." "On üç yaşına kadar iç çamaşırı giymedim."

Kaşları saç çizgisine doğru çekildi. "Uh... neden?"

“Tam olarak emin değilim. Asher, babamın bana tuvalet eğitimini geç verdiği için olduğunu düşünüyor. Annem Asher'a öğretmişti. Sanırım babam nasıl yapılacağını bilmiyordu. Sanırım beş yaşında bezden tamamen kurtuldum. Ve sonra... Sanırım o bölgede *hiçbir şey* istemiyordum.” Gülerek, "Zavallı babam. Ne zaman elbise giysem yıkılırdı. Bana hayır demek istemiyordu, ama benim o bölgemi gösteririm diye korkuyordu.”

“Peki, neden on üç?” diye soruyor.

"Gerekliydi." Başka bir şey söylemedim ve sonunda anladı.

"Annemin deliye döndüğü birçok şey yaptım. Sürekli parmaklarımı çıtlattırdım. Okulda gömleklerimi emedim. Bunu yaptığımı bile fark etmiyordum. Tüm yakalarımı mahvettim.”

Anında Charlie aklıma geldi. "Aslında tişörtünü emen birini tanıyorum. Ve bu *çok* sinir bozucu.”

"Charlie
mi?" Evet,
başımı
sallıyorum.

"Annem sana bunu nasıl bırakacağını söyleyebilir.”

Bir an kalbim çarpıyor. Bu bir tür davet mi?

“Ben, şey,” —gergin bir şekilde kekeliyor— “ben de tereyağı yedim. Çubuk çubuk.

Sade tereyağı.”

Tamam, davet değilmiş. "Pizza kenarını yedim.”

"Bunun nesi tuhaf?" diye sorar.

"Çünkü pizzanın geri kalanını yemiyordum, sadece kenarlarını yiyordum." "Tanrım, sen gerçekten ucubesin.”

"Oh, sen bilirsin.”

"*Biraz* fikrim var. Yani, uykunda konuşuyorsun.”

Ne söylemiş olabileceğimi merak ederken yüzüm kızardı. "Gerçekten mi?"

Gözleri gülümsemeyle parlıyor. "Tamam, yalan söyledim.” Bana yaklaşıyor.

"Daha fazla.”

Onun bu oyunu sevdiğini fazla önemsememeye çalışıyorum. O da benim hakkımda bilgi edinmeyi benim kadar seviyor. Bunun bir anlamı olmalı.

"Tabağımdaki hiçbir yiyecek birbirine değmemeli, yoksa yemem.”

Başını yana eğiyor. "Yiyecekler mideye girer girmez birbirine değdiğini biliyorsun, değil mi?"

"Saçını yiyen bir kız normalmiş gibi soruyorsun.”

"Doğru.” Kıkırdar. "Her şeye ketçap koyardım. Mısır gevreğine bile. Annem taco yapınca, onları parçalayıp önce kabuklarını, sonra içindikileri yedim.”

kabuklarını ayırıp önce onları, sonra içindekileri yedim."

Tir tirim oldum. "Mısır gevreğine ketçap. Sınırı aştin. Arkadaş olabileceğimizden emin değilim." Yataktan kalkacakmış gibi yaptım.

Beni geri çekip yatağa itti ve üstüme çıktı. Saçımdan bir tutam aldı ve parmakları arasında oynadı. "Artık saçını yemediğine sevindim. Yazık olurdu. Çok güzel saçların var."

Elimi uzatıp parmaklarımı onun saçlarında gezdiriyorum. "Saçların hep bu kadar uzun muydu?"

Gözleri kararır. "Her zaman değil."

Kahretsin. Yanlışlıkla hassas bir konuyu açtım. Benden kalkmak için hareket ediyor ama omuzlarını tutuyorum. "Öp beni. Hemen öp beni. Her yerimi öp, Dallas."

Talebim beni şaşırttı. Hiç cinsel açıdan cesur biri olmamıştım. Ama sözler ağzımdan çıkıverdi. Aramızdaki bağı kaybetmek istemiyordum.

"Meydan okuma kabul edildi," derken ereksiyonu aramızda büyüyor.

Sonra, dili vücudumun her santimini dolaşırken, en yüksek beklentilerimin çok ötesine geçerken, Bex yatağın kenarında sızlanmaya başlayınca onu uzaklaştırıyorum ve bu muhteşem gömlek emen, ketçap yiyen, parmaklarını çatlatan adama kendimi kaptırıyorum.

Yirmi yedinci bölüm

Dallas

Yirmi dört saattir yataktan neredeyse hiç çıkmadık. Acıktığımızda yemeği yatağa getiriyoruz. Bex dışarı çıkmak isterse, sonra oynayacağımıza söz verip hemen dışarı çıkarıyoruz.

Yatağın başucunda üç boş şarap şişesi, bir sürü yiyecek ambalajı ve tabak ve bir yığın kitap var.

Vücudumun her yeri ağrıyor. Günde saatlerce yürüyüş yapıp odun kesmem önemli değil, görünüşe göre maraton seks için kullanılan kaslar bunlar değil.

Beşinci seferden sonra saymayı bıraktım. Saymalıydık diye düşününce içimden gülümsüyorum.

"Ne komik?" diye soruyor Marti esneyerek.

Marti'nin başı, son bir saattir hiç kıpırdamadan göğsümde yatıyor. Uyanık olduğunu bile fark etmemiştim.

"Sadece saymalı mıydık diye düşünüyordum. Belki Guinness'te bunun için bir kategori vardır."

Kıkırdayarak kaburgalarımı gıdıklıyor. "O dünya rekorunu kesin kırdardık. Ama resmi olması için tanık olması gerektiğine eminim."

Şimdi ikimiz de gülüyoruz.

Benden kalkıp başını yastığa koyuyor.

Onun yastığı, diye düşünüyorum bir an. Bir şekilde, geçen hafta boyunca, onun yastığı oldu. Yatağın bir tarafı onun. Hatta masada özel bir sandalyesi bile var.

Yüz yüze uzanıyoruz.

"Kesinlikle kişisel rekorumdur," diyor. Boynunu uzatıyor. "Ve yemin ederim, varlığını bile bilmediğim kaslarımı kullandım."

"Ben de," diyorum ve omzunu ovmak için elimi uzatıyorum. "Yani, kişisel rekor, ha?"

O başını sallar. "Charles ve ben tek seferlik bir çifttik. Gençken bile."

"Yani o, senin tek..." "Evet."

"Mmmm." Gözlerimi kısa bir süre kapatıyorum. "Ben de öyle."

Şaşırmış gibi görünmüyor. Sanki zaten tahmin etmiş gibi. Birbirimize bakıyoruz, muhtemelen aynı şeyi düşünüyoruz. İkimiz de lise aşkımızla evlendik. İlk aşklarımızla. En iyi arkadaşlarımızla. Tek sevgililerimizle. Ve şimdi ikisi de yok.

Dünden beri kafamda dolanan soruyu soruyorum. "Marti, geçen gün bana çekiciyi neden sormadın?"

Gözlerini kaçırıyor, derin bir nefes alarak tavana bakıyor. Sonra tekrar bana dönüyor, elini başının altına, yastığının altına sokuyor. Gözleri benimkilerle buluşuyor. "Neden bana söylemedin?"

Birbirimize bakıyoruz. Kahretsin, birbirimizin içine bakıyoruz. İkimizin de bir cevap vermesi gerekmediğini biliyoruz. Nedenini ikimiz de biliyoruz.

Saçlarından bir tutam alıp parmaklarımın arasında ovuşturuyorum. "Muhtemelen dört gün sürer demişti. Şimdi iki gün oldu."

"İki gün," diye tekrarlar, somurtkan bir şekilde.

O sözleri söylediğinde ve yüzündeki duyguları gördüğümde, kafamda bir geri sayım saati belirlediğine yemin edebilirim. İki gün. Onunla iki gün daha. Onun hurda halindeki arabasını bir hendekte bulduktan sadece bir hafta sonra, ilk gün onu kulübemden çıkarmak için sabırsızlanıyordum. Ama şimdi... şimdi onun gittiğinde kulübe boş kalacak diye düşünüyorum.

Ve korkarım ki, böyle hissedecek olan tek şey kulübe olmayacak.

Bex yatağa atlar ve aramıza girer. Elimi defalarca yalar. Onu suçlayamam.

Elimin dün çoğu zaman bulunduğu yere bakılırsa, tadı çok güzel olmalı.

"Tamam, tamam, anladım." Oturur ve eşofmanımı giyerim. "Hızlı bir duş alıp onu dışarıya egzersiz yapmaya çıkaracağım. Sana kahve yapayım mı?"

Marti kollarını başının üzerine uzatıp battaniyeyi üzerine sıkıca çekiyor. "Kahve harika olur."

Su kaynamaya başlarken duşa girip, cildimin her zerresine sinmiş seks kokusunu yıkadım. Dişlerimi fırçalarken, Marti'nin diş fırçasını seyredip, birkaç gün sonra bu fırça artık burada olmayınca nasıl hissedeceğimi düşündüm. Ama sonra pencereden süzülen ışığın yardımıyla aynaya bakıyorum. Yansıma baktığım sık yaptığım bir şey değil, çünkü her baktığımda DJ'i görüyorum. Gözleri benim gözlerim. Burnu benim burnum. Çenemin şekli. Büyümüş olsaydı nasıl görüneceğini hayal ediyorum. Ve yanımdaki boşluğu görüyorum. Phoebe'nin olması gereken boşluğu.

Ona yaptıklarımın hepsini biliyor olabileceği düşüncesi beni suçluluk duygusuyla dolduruyor. Yaptıklarım. Düşüncelerim. Bir şekilde beni izliyor mu, Marti ile bu kadar kolay yatmamdan dolayı ihanete uğramış hissediyor mu?

Siktir.

Kapalı tuvalete oturup bu hissin geçmesini bekliyorum.

Geçmiyor.

Gerekenden çok daha uzun süre banyoda kaldıktan sonra dışarı çıkıyorum, düzgünce giyiniyorum, sonra bir bardağa sıcak su döküp acil durum için sakladığım hazır kahveyi karıştırıyorum.

Marti'ye uzattığımda, bana merakla bakıyor. "Her şey yolunda mı?"

"Evet," diye yalan söylüyorum ve Bex'i işaret ediyorum. "Bu adamı dışarı çıkarmam lazım."

"Nerede olacağımı biliyorsun." Kıkırdar ve yorganın içine daha da gömülür. "Sonunda kalkıp duş alacağım herhalde, ama şu anda bu düşünce, yapış yapış kalmaktan bile daha itici geliyor."

"Tamam o zaman. Sonra görüşürüz."

Başını eğip bana tuhaf bir şekilde bakar. Dönüp kapıya doğru heyecanla koşan Bex'e seslenirim.

~ ~ ~

Üç saat sonra, yarı donmuş halde içeri giriyorum, köpeği çoktan içeri almıştım. Bex şöminenin önünde uyuyor, Marti ise hala yatakta dizüstü bilgisayarında çalışıyor.

Kapağı hızla kapatıyor.

Eğlenerek kaşlarımı kaldırdım. "Sakın porno izlediğini söyleme." O kahkahalarla güldü. "Tabii ki hayır."

"İzlemiş olsan da sorun değil."

Gözlerini devirir. "Porno izlemiyorum, Dallas. Sen izliyor musun?"

Omuz silkiyorum. "Uzun zamandır izlemiyorum." Ceketimi çıkarıp ellerimi ateşin yanında ısıtıyorum. "O zaman neden bu kadar gizli? O şeyi o kadar hızlı kapattın ki kırmadığın için şaşırdım."

"Ben... sadece biraz iş yapmaya çalışıyordum."

Gözlerimi ona dikiyorum. "Yalan söylüyorsun."

Kollarını savunmacı bir şekilde göğsüne kavuşturur. "Yalan söylemiyorum."

"Yalan söylediğini nereden bildiğimi bilmek ister misin?" Yanına yaklaşip alt dudağını dişlerinden çektim. "Yalan söylediğinde dudağını ısıırıyorsun. Ayrıca utandığında da ısıırıyorsun."

utandığında da ısırırın. Ve azdığında da. Ama son yirmi dört saatten sonra, ikisinden de olduğunu sanmıyorum. Söyle bana, Martina Alexandra Carver, benden görmemi istemediğin şey tam olarak nedir? Çünkü sen söylemeden buradan kıpırdamayacağım."

Bilinçaltımda kemiren suçluluk duygusunu uzaklaştırmaya çalışıyorum. Dışarıda geçirdiğim zamanın yarısını kendime mesafemi koruyacağıma ikna etmekle geçirdim. Aramıza bir duvar örmek. Burada olan her ne ise ona bir son vermek. Ama içeri girip onu gördüğüm anda kararlılığım anında sarsılmaya başladı.

Ve şimdi onun bir sırrı var. Benden sakladığı bir şey. Yüzündeki ifadeye bakılırsa kötü bir sır değil. Ama belki utanç verici bir sır. Merak kediye öldürürse, ben bir sürü vahşi köpekle çevrili bir kedi kadar ölü sayılırım.

Yatağın kenarına oturup dizlerimi yatağa dayadım ve ona döndüm. "Hadi, göster bana. Ne kadar kötü olabilir ki?"

Yanakları pembeye döner. "Tamam, ama lütfen anla, sadece şaka yapıyordum. Ciddi bir şey değil."

Dizüstü bilgisayarını açar, şifreyi girer, ekranı bana gösterecek şekilde çevirir ve gözlerini kapatır.

Gördüğüm şey beynimi sararken çenem yatağa çarptı. Ekran ikiye bölünmüştü. Sağda bizim web sitemiz vardı: Montana Winery. Solda ise daha önce hiç görmediğim bir sürü grafik vardı. Grafiklerde şirketin adı, şarap etiketleri, logolar ve diğer türlü marka unsurları vardı.

Tamamen şaşkına döndüm. "Ne kadar süre baygın kaldım?"

Gözleri açılır. "Sana söyledim, sadece oyalanıyordum. Sıkılmışım ve gerçek bir iş yapmak istemiyordum."

Logoyu işaret ediyorum. "Bunu yakınlaştıracabilir misin?"

Tıklıyor ve büyük logo ekranı dolduruyor. Şu anki logomuza benziyor, sadece daha net, daha canlı. Ve çok daha ilginç. Neyin farklı olduğunu tam olarak anlayamıyorum. Dokusu mu? Arka planın derinliği mi? Gölgeleme ve renklerdeki ince fark mı?

"Vay canına. Bu harika, Marti."

Derin bir nefes aldı, sonra nefesini verdi. "Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?"

"Evet, öyle düşünüyorum. Çok yeteneklisin. Bunları Lucas'a göstermelisin. Pazarlama müdürümüz. Bunlara bayılacaktır."

Sessiz kahkahası havayı doldurur. "Dallas, sadece şaka yapıyordum. Kimseye göstermeyeceğim."

"Sadece yapmalısın diyorum. Çılgına döner. Yıllardır aynı eski marka imajını kullanıyoruz."

"Markalaşma, tanınmanızı sağlayan şeydir. Bunu değiştirmek istemezsin." istemezsin."

"Değişmeyeceğiz. Gerçekten değil. Bak ne yaptın? Aynı ama farklı. Daha iyi. Çok daha iyi."

Övgü üzerine, yüzüne bir kez daha renkler yayıldı. Dizüstü bilgisayarını kapattı.

Kapağa dokunuyorum. "Bunları istiyorum. Hepsini. Normal fiyatın ne?"

Kaşları birbirine yaklaşır. "Sana satmayacağım. O kadar da iyi yapmadım. Alabilirsin."

"Saçmalık, Marti. Kendini asla böyle küçümseme ya da değersizleştirme. Senin gerçek yeteneğin var." Parmaklarının dokunmaması gereken yerlere dokunmamaya dikkat ederek cüzdanını komodinden dikkatlice çıkarırım. Sonra ona kartvizitimi veririm. "Bana e-posta ile gönder. Lütfen. Lucas'a gösteririm, eğer kullanmak isterse sana adil ve cömert bir ücret öderiz."

Kartımı alıp dizüstü bilgisayarının içine koydu. "Neyse. Bana patronluk taslama." Bana sert bir bakış attı. "Ve eğer mucize eseri Lucas bunları isterse, normal ücretimi ödersin, daha fazlasını değil, yoksa grafikler için para almadığımı anlarım."

Suçluluk duygusu yeniden tüm gücüyle geri geliyor. Ama çok farklı bir nedenden dolayı. Onun ima ettiği şey hoşuma gitmiyor. Hiç hoşuma gitmiyor. Ama dilimi ısıtıyorum.

Aramızdaki hava gerginlikle doldu.

Yedek battaniyeyi omuzlarına sardı. "Duş almam lazım. Acilen. Bu kozadan çıkıp buz sarkıtına dönüşmeye kendimi ikna etmekte zorlanıyorum. Sıcak bir banyo için neler vermezdim."

Ocağın üzerindeki sıcak suya bakıp bir fikir gelir. "Yarım saat ver."

"Ne için?"

"Sana sıcak banyo hazırlayacağım."

Yirmi sekizinci bölüm

Martina

İki büyük tencereyi çıkarır, suyla doldurur, ocağın üzerine koyar, sonra banyoya girer ve küveti doldurduğunu duyarım.

Onun bu kadar nazik ve centilmen bir şey yaptığını bildiğim için gülümsemek zor.

İki tencereyi kaynayan suyu, muhtemelen çok soğuk olan küvete ekledikten sonra odaya geri geldiğinde, ayağa kalkmaya başlıyorum.

"Henüz değil," diyor, tencereleri mutfak lavabosunda yeniden doldururken.

"En az iki tur daha gerekecek."

"Eminim şimdi iyidir, Dallas. Bu kadar zahmete girmen gerekmez."

"Kal." Parmakla beni işaret ediyor. "Ya büyük oyna ya da eve git, değil mi?" Yastığıma geri yaslanıyorum. "Sen nasıl istersen."

Bir süre sonra gülümseyerek ortaya çıkar. "Hazır oldu. Biraz kıskandığımı söylemeliyim. Küvetim iki kişiye yetmediği için çok yazık." Tartışmaya hazır olduğumu fark eder. "Şşş. Tek kelime etme. Hepsi senin için tatlım... Marti."

Bana tatlım diyecekti. Tıpkı kulede yaptığı gibi. Ama bu sefer kendini tuttu. Fazla anlam çıkarmamaya çalışarak, fark etmemiş gibi davranıp örtüleri atıyorum. "Ne kadar heyecanlı olduğumu bilemezsin."

Banyoya giderken, o dışarıdayken giydiğim kıyafetleri çıkarıyorum, uyku pantolonumu, onun Yale kapüşonlu sweatshirtünü, tişörtünü, çoraplarımı ve son olarak iç çamaşırlarımı yere atıyorum. Banyo kapısında, bakıyor mu diye dönüp bakıyorum. Kesinlikle bakıyor. Kapıdan girmeden önce sağ ayağımı arkama kaldırıyorum.

Belki de o da bana katılır diye kapıyı açık bırakıyorum, ama küvete baktığımda onun haklı olduğunu anlıyorum. İkimizin sığması imkansız. İki küçük insan belki. Ama onun kadar uzun ve geniş biri değil.

Bir ayağımı içeri attığımda gözlerim arkaya kayd. Beklediğimden daha sıcaktı. Sudan buhar bile yükseliyordu. Suyu batarak, cildimin her santimetresinin suya değdiği hissinin tadını çıkardım. Tam bir cennet gibiydi.

Hemen lifini alıp üzerine vücut şampuanı sıkıyorum. Bir haftadır en temiz olduğumu bilerek vücudumun her yerini titizlikle yıkıyorum. Bacaklarımın arasını yıkarken ne kadar hassas olduğumu fark ediyorum. Dün yaşananlar gözümün önüne geliyor. Bacaklarımın arasında hissettiğim sakalları. Parmaklarının içimde nasıl hareket ettiği. Ve dili... Tanrım, o inanılmaz yetenekli dili. Beni orgazma ulaştırmak için o kadar çok kullandı ki, dilini incitmediğine şaşırdım.

Gözlerimi açtığımda, kapı eşiğinde yaslanmış, beni izlediğini görüyorum. Kot pantolonunu çıkarmış, eşofman altı giymiş, ereksiyonu gören herkesin açıkça görebilecek durumda. Ve evet, ben de bakıyorum. Ama elimi "dur" işareti yaparak kaldırıyorum. "Olmaz dostum. Bu amcığın biraz dinlenmeye ihtiyacı var."

O içtenlikle gülüyor. Rahat bir gülüş. Kaygısız bir gülüş. Daha önce hiç duymadığım ama suyu bile ısıtan bir gülüş.

"Bir kadeh şarap ister misin?" diye soruyor. "Harika olur."

Bir kadeh şarap getirmek için gerekenden çok daha uzun süre ortadan kaybolur. Geri döndüğünde, bir elinde kadeh, diğer elinde büyük tencerelerden biri, üstünde tutma sapı olan, vardır. Bana kadehi uzatır ve tencereyi küvetin yanına koyar. "Saçını durulamak için bunu kullanabiliriz diye düşündüm."

"Biz mi?" Kaşlarımı kaldırdım.

Küvetin yanındaki halının üzerine diz çöküyor, ellerine şampuan sıkıyor ve saçımı yıkıyor.

Daha önce birçok kişi saçımı yıkadı. Kuaförler. Odun kesen, kuleye tırmanan ve kadınları kurtaran yakışıklı, iri yarı erkekler değil. Ve kesinlikle bana sayısız orgazm yaşatan yakışıklı, iri yarı erkekler de değil.

O, ellerini nazikçe saçlarımın arasında gezdirip kafa derimi masaj yaparken, ben neredeyse bir tane daha yaşıyorum. Hatta bir iki kez zevkten inliyorum. Bunun hiç bitmemesini istiyorum. Ama su ılıklaşıyor ve burada zamanımın azaldığını biliyorum.

Elleri kayboluyor.

Onları kelimelerle ifade edemeyeceğim kadar özlüyorum. Bunun sadece gelecek olanın habercisi olduğunu bilerek gözlerimi kapatıyorum.

"Yüzünü kaldır," diyor, kovayı kaldırırken. "Ve gözlerini kapalı tut. Bunu daha önce hiç yapmadım."

Sözleri midemde kelebekler uçuruyor. Saçlarını yıkayan ilk kadın ben miyim? Ya da belki de

başına su dökülen ilk kadın mı? Her halükarda, belki, sadece belki, ben gittiğimde, o bunu düşünecek... beni düşünecek... anıları onunla bulanıklaşmadan.

Gittiğim zamanla ilgili başka düşünceler bu anı mahvetmeden önce, ılık su alnıma sıçradı, şampuanı yıkayarak sırtımdan aşağı akmaya başladı. Bu hissi duyunca inledim. Ağzım gevşedi ve "Oh, tanrım" diye mırıldandım.

"Bunu yapmayı keser misin?" diyor, kovayı yere koyup saçımdaki fazla suyu sıkıyor.

"Neyi yapıyorum?"

"Seks sesleri çıkarıyorsun."

Dudaklarımı ince bir çizgi halinde birleştirip kahkahamı bastırıyorum. Neredeyse kafamla aynı hızda olan kasıklarına bakıyorum ve gözlerim kocaman şişkinlik karşısında büyülüyor. "O şeyi kaldır, bayım. Söyledim, geçici olarak kapalıyız."

"Geçici olarak." Bu kelime üzerinde düşünür. "Yani, yaklaşık olarak, ne zaman, şey, *kapıların* tekrar açılmasını bekleyebiliriz?"

Ateşe körükle gitmek için, aşağı uzanıp ağrım var mı diye kontrol ediyormuş gibi elimi uyluklarımın arasına koyuyorum. Ağrım yok. Onunla dalga geçiyorum. Ve tam da istediğim gibi işe yarıyor. Parmaklarımı kıvrımlarımın arasında hareket ettirirken gözleri elime kilitleniyor.

"Tanrım," diye fısıldadı.

Hiç uyarmadan, elleri koltuk altlarımın altına giriyor ve beni küvetten çıkarıyor. Beni yumuşacık bir havluya sarıyor, muhtemelen saçlarım için bir tane daha elime veriyor ve sonra beni kapıya doğru itiyor.

"Odaya ihtiyacım var," diyor kapıdan geçtikten sonra. Sonra kapı kapanıyor ve beni sıırılsıklam ve kafası karışık bir halde bırakıyor.

Şömineye doğru ilerlerken, onun *bu odaya* neden *ihtiyacı olduğunu* anlıyorum.

Kapının arkasında ne yaptığını düşündüğümde vücudumda karıncalanmalar hissediyorum. Banyo suyundan olmayan bir ıslaklık bacaklarımın arasını kaplıyor. Yatağın kenarına oturuyorum, parmaklarım havlunun altına kaymaya devam ediyor.

Islaklığı klitorisime doğru çekiyorum, hassas bölgeye herhangi bir şekilde girmesini veya sürtünmesini önlemeye dikkat ediyorum. Ancak klitorisim gayet iyi görünüyor. Dallas'ın penisini kavrayıp kendini orgazma ulaştırdığını, beni düşünerek boşaldığını hayal ederken, klitorisimin üzerinde daireler çiziyorum.

Ayakta mı duruyor, bir eli duvara dayalı, diğer eliyle sertleşmiş penisini pompalıyor mu? Yoksa oturmuş, boynunu uzatmış, gözleri kapalı, yüzü tavana dönük, avucunun içine tekrar tekrar girip çıkıyor mu?

Boğuk bir inilti duyduğumda, sanki aramızda yirmi fit ve büyük bir ahşap kapı olmasına rağmen bir şekilde bağlıymışız gibi anında boşalıyorum.

Seks kokan yatağa uzanıyorum ve küvetin boşalmasını ve duşun açılmasını dinliyorum.

Odanın soğuğu beni etkilemeye başlar, bu yüzden kurulayıp başımı havluya sarar ve giyinirim.

Yatağın kokusundan tiksinererek çarşafı çıkarıp mutfak lavabosunda yıkarım. Sonra odanın karşısına çamaşır ipi gerip çarşafı asarım.

Dallas banyodan çıkınca hemen birine takılıyor. "Ne oluyor?"

Yorganın arkasından gizlice bakarak saçımı ateşin yanında kurutuyorum. "Çarşafı yıkamak zorunda kaldım. Burası genelev gibi kokuyordu."

"Sanırım onları biraz yorduk, ha?"

"Biz de biraz egzersiz yaptık." Vurgu yapmak için alt dudağımı ısırıyorum.

"O zaman ve şimdi."

Gözlerini kısıyor.

"Sen... şey... *içerideyken*. Ben... şey... *dışarıdaydım*."

Şaşkın ifadesi beni neredeyse güldürüyor. "Senin vajinan kırıldı sandım."

"Yaptığım şey amımla hiçbir ilgisi yoktu, oradan biraz kuzeyde, Delores ile kafiyeli ya da kafiyeli olmayan bir yerle ilgiliydi."

Uzun, ıslak saçlarını eliyle taradı. "Kadın, beni öldüreceksin."

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

Martina

Dizüstü bilgisayarımı kanepede oturuyorum, Bex ayaklarımın dibinde, biraz iş yapmaya çalışıyorum. Ama zor. Özellikle de gözlerimi Dallas'tan ayıramıyorum. O da çalışıyor. Ve onun bu yönünü hiç görmemiştim. O, telefonun diğer ucundaki kişiyle konuşurken odada dolaşüyor, ara sıra durup notlar alıyor. Finansal raporlar, tahminler ve şaraphaneyi etkileyebilecek yeni bir vergi yasası hakkında konuşurken çok profesyonel geliyor.

Tamamen iş adamı gibi ve tanıdığım inzivaya çekilmiş dağ adamından çok farklı. Onu, haki renkli pantolon ve düğmeli gömlek giymiş, masasının arkasında otururken neredeyse canlandırabiliyorum.

Onun bir ofiste benimle seviştiğini hayal ederken tüylerim diken diken oluyor. Masaüstündeki her şeyi süpürüp beni kenara kaldırdığını, yüzünü bacaklarımın arasındaki vadiye gömdüğünü hayal ediyorum.

Dallas'ın eğlenen gözleri bana doğru dönüyor, dudakları gülümsemeye titriyor ve telefon görüşmesine devam ediyor.

Ona bakakaldım mı?

Dizüstü bilgisayarımın kapağını kapatıyorum, bu saatte çalışmak boşuna, öğle yemeği için bir şeyler aramak üzere buzdolabına doğru yöneliyorum.

O telefon görüşmesini bitirince birkaç mum yakıp tabakları masaya koyuyorum, sonra yan yana oturup Şükran Günü'nden kalan son yemekleri yiyoruz.

Şarap almaya kalktığında, tabağına bir kaşık dolusu patates koyuyorum. "Yarın Aralık. İnanabiliyor musun? Zaman nasıl geçti? Hediye almaya bile başlamadım."

"Mmm," diye homurdanarak ikimize de birer kadeh doldurur.

Artık Noel'i kutluyor mu diye sormak istiyorum. Ama sormuyorum. Acı anıları hatırlatmam gerekmez. DJ ile tek bir Noel geçirdi. *Tek*. O zaman dört haftalık olacaktı. Dallas muhtemelen oğlunun yeni oyuncaklarını parçalayıp, gülümseyip, kahkahalar atıp, ona "baba" diye sesleneceği gelecek yılı hayal ediyordu.

Onun için kalbim o kadar acıyor ki, kendi acı anılarımı gölgede bırakıyor.

Dallas şarabını yudumlar. "Sormak istediğim bir şey var." Kalbim çarpıyor. Benden kalmamı mı isteyecek? Kız arkadaşı olmamı mı? Uzun mesafeli, arkadaşlık ve seks ilişkisi gibi bir şey mi?

Kalmak bir seçenek değil. Burada sonsuza kadar saklanıp dağ adamımla bu gerçeküstü hayatı yaşamak ne kadar istesem de, Charlie benim için her şeyden önemli. Dallas'ın kız arkadaşı olmak güzel olurdu, ama halletmemiz gereken çok fazla lojistik sorun var. Ve ben, bağlanmadan, görüşürüz dediğimizde görüşeceğimiz bir ilişki *ister* miyim ki?

"Marti?"

Düşüncelerimi silkeliyorum. "Ne? Ah, evet, sor bakalım."

"Neden New York'a uçmadın?"

Nefesimi vererek, onun yukarıda bahsettiğim tekliflerden birini yapmadığı için üzgün mü yoksa rahatlamış mı olduğumu bilemedim. "Çünkü ben uçmam."

"Hiç mi?"

"Bir kez uçtum. Bir daha uçmayacağım." "Ne oldu?"

Bunu düşünürken beni saran endişeyi bastırmak için şarabımdan uzun bir yudum alıyorum. "Altı yıl önce, Charles ve ben balayımız için Bahamalar'a gittik. Liseden hemen sonra evlendiğimizi söylemiştim, değil mi?" O başını sallıyor ve ben devam ediyorum. "Tamam, çok heyecanlıydım. Daha önce hiç uçmamıştım. Küçük bir uçaktaydı, devasa 747'lerden değil. Bu uçakta pervaneler vardı.

"Uçuşun yarısında, aşağıya bakıp sadece mavi okyanusu görmek beni büyüledi. Onlarca plaja gitmiştim ama okyanusu yukarıdan hiç görmemiştim.

Muhteşemdi. Sanki buraya ilk kez kar gördüğüm an gibiydi."

Sandalyesine yaslanıp yemek yemeden, sanki her kelimesini dinliyormuş gibi gözlerini bana dikti.

"Sonra her şey ters gitti. Uçak şiddetli bir şekilde sallanmaya başladı. İnsanlar çılgık atıyordu. Eşyalar baş üstü dolaplarından düşüyordu. Oksijen maskeleri indi. Çok korkunçtu."

Dallas elini koluma koyar, başparmağıyla daireler çizer. Bu hareket beni sakinleştirir, korkunç deneyimi hatırladıkça hızla atan kalbimi yatıştırır.

"Charles bana bir dakikadan az sürdüğünü söyledi, ama bana sonsuzluk gibi geldi. Yemin ederim hayatım gözlerimin önünden geçti. Atmosferde bir değişiklik olduğunu söylediler, termal ile ilgili bir şeydi ve

sadece kötü bir türbülansmış. Her neyse, bu benim ilk ve son uçak deneyimimdi."

"Sonra geri dönüp Florida'ya gittiler mi?"

"Hayır, otuz dakika sonra Great Exuma adasına indi ve harika zaman geçirdik."

Başını eğdi. "Ama ilk ve son uçuşun olduğunu söylemiştin. Dönüş uçuşuna da binmiş olmalısın. O nasıl geçti?"

"Uçmadım. Hayatımda tek uçağa bindiğim uçuş olduğunu söylerken yalan söylemedim. Tatil harikaydı, ama Charles ile bütün hafta boyunca kavga ettiğimiz tek konu, bir daha uçağa binmeyi reddetmemdi."

"Tekne kiraladınız mı?"

Gülüyorum. "Sadece bir milyarder böyle bir soru sorabilir. Hayır, Bay Para Torbası, tekne kiralamadık. Ama feribotla gittik. Tatilimiz beş gün uzadı çünkü Florida'ya en yakın ada olan Bimini'ye ulaşana kadar Bahamalar adaları arasında tek tek feribotla geçtik. Oradan da başka bir feribotla sadece iki saatlik bir yolculuk yaptık. Çok zorluydu. Birçok kişi deniz tuttu ama ben umursamadım. En azından binlerce metre yükseklikte değildim. Neyse ki Charles'ın babası ekstra otel geceleri ve feribot ücretlerini ödemeyi teklif etti. O yardım etmeseydi ne yapardım bilmiyorum. Muhtemelen hala Bahamalar'da yaşıyor olurum."

"Türbülans çok şiddetli olmalı." Çatalını eline alıp patatesleri ağzına tıktırdı. "Bu arada, ben milyarder değilim."

"Tamam, milyarder."

O başını sallar. "O da değil."

"Milyoner?" diye sorarım, başımı eğerek.

Omuzlarını silkti.

"Vay canına. Yani banka hesabında gerçekten bir milyon dolar mı var?"

"Para her şey değildir, Marti. Ve bu sadece ailem şaraphanede başarılı olduğu için. Benim bununla hiçbir ilgim yok. Hiç lüks bir hayat yaşamadım."

Kıkırdayarak elimi salladım. "Belli oluyor." "Ayrıca milyarder olanlar benim ailem, ben değil." "Ama eminim müthiş bir miras fonun vardır."

Gözlerini kısar. "Para senin için önemli mi?"

Soruşunu beğenmedim. Ve bu konuyu zorladığım için kendimi suçlu hissediyorum. Ellerimi gözlerimin üzerine koyuyorum. "Ne aptalım. Hayır, Dallas, tabii ki değil. Yani, evet, elbette, kim para ve maaş maaş yaşamamak için güvence istemez ki, ama yemin ederim ki para senin için hissettiklerimle hiçbir ilgisi yok, ya da..."

Konuşmayı kesiyorum. Çünkü işte orada. Kazara, ağzımdan kaçırdım. Duygularımız hakkında konuşmadık. Son sekiz gün içinde ikimiz de bu konuyu bir kez bile açmadık. Elbette bakışlar, jestler, hatta imalar oldu. Ama sözler yoktu. Asla sözler yoktu.

"Yani..." Diye iç çekip yemeğimi karıştırıyorum. "Ne demek istediğimi biliyorsun.

Boş ver."

Gözümün ucuyla, hafif bir gülümseme seziyorum. "Yani gerçekten bir daha uçamayacağını mı düşünüyorsun?" diye soruyor.

"Tanrı'nın müdahalesi gerekir."

"Hmmm. Şimdi bile mi? Kaçınabileceğini bilerek uçmadığın için üzülüyor musun?"

Önleyebileceğim şey. *Kazayı mı? Karı mı? Onu mu?*

Onun gözlerinin içine baktım. "Hayır. Üzgün değilim. Hiç bile." Yutkundum. "Sen üzgün müsün? Anlaşılır bir şekilde, uçmuş olsaydım hayatın çok daha kolay olurdu."

"Hayır. Üzgün değilim," diyor, gözlerime bakarak. "Hiç bile."

Midemde milyonlarca kelebek dans ediyor. Ve bir an için kanat çırpışlarının hayatımın gidişatını değiştirebileceğini merak ediyorum.

~ ~ ~

Dallas odun keserken pencereden dışarı bakıyorum. Bir düzen oluşuyor. Ne zaman duygusal olarak birbirimize yaklaşırsak, o fiziksel olarak uzaklaşıyor. Aramıza mesafe koyuyor. Mecazi duvarlar örüyor. Burada olduğum için üzülmedi, bu açık. Yatakta geçirdiğimiz zamandan belli. Ama erkekler kadınlar gibi değildir. Seks ile duyguları ayırabilirler.

Yine de, bana her baktığında, gözlerinde görebiliyorum. Bir şey hissediyor. Belki de bir şeyden daha fazlasını hissediyor.

Bu düşünceleri kafamdan atıp Charlie'yi arıyorum, her şeyi olgunlukla karşıladığı için çok mutluyum.

Sonra, otobiyografiye tekrar dalmışken, Asher arıyor.

"Syracuse'a yeni indim. Araba kiralıyorum, birkaç saat içinde Charlie'nin yanında olacağım."

İç çekiyorum. "Onun yanında olacağın için ne kadar rahatladığımı anlatamam. Bug da seninle mi?"

"Ben dönene kadar arkadaşşı Mel'in yanında kalacak. Çok depresif olacağımı söyledi. Ne zaman bize katılabileceğın belli oldu mu?"

"İki gün sonra, belki."

"Hay aksi. Gerçekten çok uzaklarda olmalısın. Havadan gördüğüm kadarıyla otoyollar ve diğer ana yollar açık görünüyordu, ama eyaletin büyük bir kısmı hala karla kaplı. Sen iyi misin?"

"İyiyim."

"İyi mi? Martina, bana bir şey sakladığın var mı? O zengin pislik bir şey yapmaya kalktı mı? Sana dokunursa, üç metrelik karın içinden geçip kıcını tekmeleyeceğim, yemin ederim."

Onun aşırı korumacılığına gözlerimi devirdim. "Sakin ol, Asher. İyi olduğumu söyledim. Sadece Charlie'yi özledim."

Buzun içine düştüğümü, kuleye tırmandığımı ve *zengin pisliğin* bana özenle sağladığı düzinelerce orgazmı ona anlatmamaya karar verdim.

"Emin misin?"

"Evet. Eminim," diyebildiğim kadar ikna edici bir sesle. "Beni merak etme. Charlie'ye git."

"Oraya varınca ararım. Üşümüyor musun?"

Giderek büyüyen odun yığınınına ve ona odun ekleyen adama bakıyorum. "Evet, bol odun var." Çift anlamlı sözlerle gülmemeye çalışıyorum.

"Tamam, arabamı almam için çağırıyorlar. Sonra konuşuruz." "Hoşça kal."

Kitabıma geri döner dönmez Dallas'ın telefonu çaldı. Şaşkınlıkla başımı kaldırdım. Buraya geldiğimden beri çaldığını duymamıştım. Ya bu kadar zamandır sessize almıştı ya da pek telefon gelmiyordu.

Telefonu görmezden geliyorum ve sesli mesaja geçiyor. Birkaç dakika sonra tekrar çalıyor.

Birkaç dakika içinde üçüncü kez çaldığında endişelenmeye başlıyorum. Dışarıya bakıyorum ama Dallas'ı görmüyorum, bu yüzden kanepeden fırlayıp onun telefonuna gidiyorum. Ekranda "Allie" yazıyor ve arka planda güzel bir kızın resmi var.

Allie. *Kız kardeşi*. Ya acil bir durum varsa?

Hiç düşünmeden vermeden daha düşünmeden düşünmeden,
daha silmek cevap cevap vermek için kaydurdım.

"Dallas Montana'nın telefonu, nasıl yardımcı olabilirim?"

"Şey... bu Dallas'ın telefonu mu? O iyi mi?" "Evet, onun telefonu ve evet, o iyi. Nasıl yardımcı olabilirim?"

Telefonun diğer ucundan, kesinlikle kahkaha olduğunu düşündüğüm sesler geliyor. "Siz kimsiniz?"

"Geçen hafta arabam yoldan çıkınca onun kulübesinde mahsur kalan kadın."

"Geçen *hafta mı?*"

"Kar fırtınası vardı ve çekici bulamadım."

Telefonun diğer ucundan gelen kahkahalar, aslında herhangi bir acil durum olmadığını bana garanti ediyor. "Ben Allie. Onun kız kardeşi."

"Ben Marti."

"Memnun oldum Marti. *Gerçekten çok* memnun oldum."

Gülümsediğini neredeyse hissedebiliyorum. Ve sözlerinin ardındaki ima, arka bahçedeki kar yığınları kadar derin.

"Bu arada, normalde onun telefonuna cevap vermem. Şu anda dışarıda. Ama telefon o kadar çok çalışıyordu ki acil bir şey olabilir diye düşündüm."

"Değil. Sadece kardeşimi tanıyorum. Telefonuna cevap vermez. Mesajlara da. İşle ilgili olmadıkça."

"Sen de şaraphanede mi çalışıyorsun?"

diye soruyorum. "Evet. Etkinlik

koordinatörüyüm."

"Kulağa eğlenceli geliyor. İletmemi istediğin bir mesaj var mı?"

"Daha çok bir davet, Lucas'ın doğum günü partisine."

"En büyük kardeşin mi? Çok güzel. Parti ne zaman?"

"Vay canına" dediğini duyduğuma yemin edebilirim, ama bu sözün bana yönelik olmadığına eminim. "Cumartesi."

Cumartesi. Bugünden beş gün sonra. O zamana kadar tüm bunların bir anı olacağını ve kendi hayatlarımıza geri döneceğimizi düşünmek göğsüme yumruk gibi vuruyor.

"Ona mutlaka söylerim."

"Sen de gelebilirsin."

"Teşekkürler, ama oğluma ulaşır ulaşmaz Florida'ya döneceğiz." "Oğlun mu var?"

"Evet. Üç yaşında. Adı Charlie."

"Üç yaşında mı?" diye sordu, şok olmuş bir şekilde. "Dallas onu biliyor mu?"

İç çekiyorum. "Evet, biliyor. Ama DJ'e saygımdan onun hakkında fazla konuşmamaya çalışıyorum."

Sessizlik. O kadar uzun bir sessizlik ki, bağlantı kesildi sanıyorum. Telefonuma bakıyorum, baz istasyonu yine çökmüş olabilir diye endişeleniyorum, ama sinyal tam.

"Allie? Orada mısın?"

"Buradayım. Sadece... şok oldum." "Neden?"

"Dallas kendini veya geçmişini pek konuşan biri değildir, diyelim."

"Ben de pek bir şey bilmiyorum, sadece şaraphaneden ve sizlerden bahsettiği şeyler ve Phoebe ile DJ'in iki buçuk yıl önce öldüğü."

"Tamam, vay canına. Marti, sen erkeklerin içini okuyan bir kadın olmalısın, çünkü yanılmıyorsam, bu olaydan beri kardeşim kimseye bu kadar kişisel davranmamıştı."

"Acaba..." Dışarıya bakıp Dallas'ın yine baltayı salladığını görünce, *onun* anlatmasını beklersem sonsuza kadar bekleyebileceğime karar verdim. "Nasıl olduğunu anlatabilir misin? Nasıl öldüler? Duyarsız olmak istemem ama..."

"Merak ediyorsun. Bu çok doğal. Ve büyük bir sır değil. Evde öldüler. Karbon monoksit zehirlenmesi. Dallas isteyken oldu. Aslında, geç saatlere kadar çalışıyordu, bu yüzden kendini suçluyor."

"Aman Tanrım, bu korkunç." Kendi yıkıcı anılarım aklıma gelince elim ağzıma uçtu. "Ve onları o mu buldu?"

"Hayır. Bir teslimatçıydı. Pencereden Phoebe'nin yerde nöbet geçirdiğini görmüş. Kimse oraya varana kadar kurtaramamışlar. DJ beşiğindeymiş. Onun huzur içinde öldüğünü söylediler. Onun için ise emin olamadılar."

Dallas'ın tekrar tekrar sallanmasını izlerken gözyaşları yüzümden akıyor. Bu kadar uzun süre devam edebilmesi insanlık dışı. Kendini cezalandırıyor mu? Onların yüzünden mi? *Benim* yüzümden mi?

"Zavallı Dallas," diyorum, sesim titriyor. "Ben de hayatımda insanları kaybettim." *Çok fazla insan.* "Daha geçen hafta, oğlumun babası, aynı zamanda en yakın arkadaşım olan adam öldü. Bu yüzden buradayım. Tatilini onunla ve yeni karısıyla geçiren Charlie'yi almaya gidiyordum."

"Üzgünüm, Marti. Sen ve kardeşim çok benzermişsiniz."

İkinizin de bilmediğiniz kadar çok.

"Onu bilemem. O ıssız bir yerde yaşıyor. Ben bunu asla yapamazdım."

"Orada yaşamak istediği için yaşamıyor. Kaçıyor." Uzun bir nefes veriyorum. "İçimde bir his vardı."

"Yani Florida'ya geri dönüyorsun, ha? Çok yazık." "Neden?"

"Çünkü Marti, kardeşim sana herkesten daha fazla açıldı ve bu doğru yönde atılmış büyük bir adım."

Sözlerini sindirmeye çalışırken, pencereden dışarıya, konuştuğumuz adamı izliyorum. Umarım haklıdır. Çünkü Dallas'ın büyük adımlara ihtiyacı var, *hangi* yönde *olursa* olsun.

Düşünecek çok şey vardı, bu yüzden daha rahat bir konuya geçtim. "Hava açmaya başladı. Birkaç gün içinde buradan ayrılabilirim gibi görünüyor. Ama parti hakkında mesajını ileteceğim."

"Teşekkürler. Marti, davet hala geçerli. Calloway Creek'e gelersen diye."

"Teşekkürler," diyorum, bunun ne kadar olası olmadığını eklemeyen. "Hoşça kal, Allie."

Boş ekrana bakıyorum, tüm şüphelerim kız kardeşi tarafından doğrulanmış. Buraya doğayla iç içe olmak ya da varoluşsal saçmalıklar için gelmemiş. Buraya geçmişinden kaçmak için gelmiş. Ya da onunla yüzleşmekten kaçmak için. Hangisi olduğunu bilmiyorum. Hobi odasının kapısına bakıyorum. Şimdi ona her zamankinden daha fazla çekiliyorum.

Hala çalışıp çalışmadığını kontrol etmek için dışarıya bakıyorum, sonra fenerimi alıp kapıya doğru yürüyorum ve kapıyı açıyorum.

Şu anda burada olmak tuhaf. Bu odaya son geldiğimde, her şeyi Dallas'ın yarattığını düşünmüştüm. Bu, olaylara farklı bir açıdan bakmamı sağlıyor. Daha yakından baktığımda, tüm resimlerin sağ alt köşesinde baş harfleri var. PKM. Acaba bu onun mesleği miydi, yoksa sadece bir hobisi mi?

Gözüm geçen sefer görmediğim bir şeye takıldı. Dallas bu odadan o iki büyük soğutucuyu çıkarmıştı, belki köşede duran şeyi saklamak için. Musa sepetini görünce gözlerim yaşlarla doldu. İçinde bir battaniye, doldurulmuş bir fil ve bir emzik vardı.

Bu oda, onun ailesi için bir tapınak *gibi*. "Burada ne yapıyorsun?"

Onun sözleriyle irkiliyorum. Dönüp kapıda onu görüyorum, özel alanına girdiğim için memnun değil.

"Özür dilerim. Allie aradı ve ben..."

"Allie mi? Allie aradı da ne demek? *Seni mi* aradı? Ailem seni tanımıyor, burada olduğunu bile bilmiyor."

Telefonunu uzattım. "Seni aradı. Telefon sürekli çalıyordu ve acil bir durum olabilir ya da çekici adam haber vermek için aramış olabilir diye düşündüm."

Telefonu benden biraz fazla aceleyle aldı. "Telefonuma mı cevap verdin? Bugün sürprizlerle dolusun. Sırada ne var, dizüstü bilgisayarımı mı karıştırmak istiyorsun? İnternette derinlemesine araştırma mı yapacaksın?"

"Dallas, öyle değil."

"O zaman nasıl olduğunu söyle bana."

"Sen söyle bana." Onun tavrından birdenbire bıkmışım. "Buraya neden gelip inzivaya çekilip karını ve oğlunu kaybetmenin acısını yaşamak için geldiğini söyle bana. Ama gerçekte *onları* da yanında getirdin. Sevdiklerinin hatıralarını saklamak başka, ama bu başka bir şey." Tüm sanat eserlerini işaret ediyorum. "Sanki o hala burada ve her an içeri girip bir eskiz defteri veya fırça alabilirmiş gibi. Bu sağlıklı değil, Dallas. İnsanları hayatına almalısın. Ve içini kendine saklamayı bırakmalısın. Acı, onunla yüzleşene kadar geçmeyecek. Onun hakkında konuşana kadar."

"Sen benim acımı ne bilirsin ki? Evet, sen de insanları kaybetmişsin. Ama hayatının aşkını ve daha da kötüsü, kendi kanından canından birini kaybetmedikçe, bana tavsiye vermeye ya da benim yaşadıklarımı anladığını düşünmeye hakkın yok."

"Bu pazarda tekelinde olduğunu mu sanıyorsun, Dallas Montana? Kimsenin bir çocuğu kaybetmenin acısını anlayamayacağını mı sanıyorsun? Bir bebeği? Bir adım öne çıkıp parmağımla göğsüne vuruyorum. "Siktir git sen ve kendini beğenmişliğinden, çünkü ne var biliyor musun? Ben bir çocuk kaybettim. Adı Alex'ti. Pembe ve mükemmel bir bebektir, on parmağı vardı ve onunla sekiz muhteşem gün geçirdim. Sekiz gün..." Gözümün altından bir gözyaşı silerim ve derin bir nefes alırım. "Dokuzuncu gün, sabah yedide uyandım ve bütün gece uyuduğumu fark ettim. O uyanıp yemek yememişti. Beşiğe bakmadan bile ne bulacağımı biliyordum. Bir haftalık bebekler on saat boyunca uyumaz." Yale sweatshirt'ünün koluna sümüğümü sildim. "Acıttı. Çok acıttı, ama atlattım. Nasıl biliyor musun? Charles, Asher, Bug ve hatta Charlie'nin yardımıyla. İnsanların yanında olmak yardımcı oldu. Onun doğum gününü kutlamak *hala* yardımcı oluyor."

Sanki onu ayakta tutan tek şey kapı pervazıymış gibi kapıya yaslandı. "Neden bir şey söylemedin?"

"Çünkü sen hala benim olduğum yerde duruyorsun. İki buçuk yıl sonra, sen olaydan hemen sonra benim olduğum yerde duruyorsun." Masaya yaslanıyorum. "Alex'i kaybettikten sonra, terapistim bana cehennemdeyken çıkışını bulana kadar devam etmen gerektiğini söyledi. Onun yardımıyla, tek çıkış yolunun içinden geçmek olduğunu öğrendim. Ama sen... Dallas, sen cehennemde kamp kurmuş gibisin."

Odadaki tek sandalyeyi çekip oturur ve başını defalarca sallar.

"Korkunun seni bu kadar ele geçirmesine izin verersen, çıkışını asla bulamazsın. Ya korkunun beni kuleye tırmanmaktan alıkoymasına izin verseydim? Ya sen korkunun seni göle atlamaktan alıkoymasına izin verseydin? Korku seni bir hapisanede tutar. *Bu kulübe* senin hapisaneden."

Bana baktığında, bakışlarının bıçak gibi saplandığını hissediyorum. "Buraya korkudan geldiğimi mi sanıyorsun?"

"Tabii ki korkuyorsun. Buraya onlardan kaçmak için geldiğini mi sanıyorsun? Onların anılarından? Tam tersini yaptın. Onları da yanında getirdin. Korku, sevdiğin kasabayı ve aileni terk etmene neden oldu. Ve korku, geri dönmene engel oluyor."

"Tamam, Bayan Psikanalist," diye homurdandı, açıkça sinirli. "Sence ben neyden korkuyorum?"

Kollarımı yanlara açtım. "Ben." Şaşkın bir ifadeyle bana baktı. "Sen mi?"

"Ya da benim gibi biri. Kendini tekrar açmaktan, onlara karşı hissettiklerini hissetmekten korkuyorsun. Yaralanmaktan ve insanları kaybetmekten korkuyorsun. Belki de benim gibi, onların ölümlerinden bir şekilde sorumlu olabileceğinden korkuyorsun. Belki de kimseyi hayatına sokmayarak kendini cezalandırıyorsun. Her ne ise, hepsi korkuya dayanıyor."

Kafasını salladı, sanki kafamı koparacakmış gibi. Her şeyi yanlış anladığımı söyle. Belki de kabinden ve hayatından defolmamı söyle. Ama birinin bir şey söylemesi gerekiyordu.

Kapıyı işaret ediyor. "Çık bu odadan. Ve bir daha geri gelme."

Başımı sallayıp yanından geçiyorum, gözyaşları yüzümden süzülüyor. Bana bakmıyor. Arkamdan kapıyı çarpıyor. Kapının menteşelerinde kalmasına şaşıyorum. Koşarak yatağa atılıyorum, başımı yastığa gömüyorum ve boğuk hıçkırıklarla ağlıyorum. Onun için ağlıyorum. DJ için. Alex için.

İkimizin de kaybettiği herkes için ağlıyorum. Ama en çok, bizim bir geleceğimiz için en ufak bir umut varsa, onu yok ettiğimi bildiğim için ağlıyorum. Telefonu cevaplayarak. Odaya girerek. Söylemeye hakkım olmayan şeylerle onu suçlayarak.

Bir süre sonra, odadan çıktığını duyuyorum. Dışarı çıkıyor. Tabii ki dışarı çıkıyor. Bu sefer daha hızlı odun kesiyor, her acı dolu vuruşunda yüksek sesle homurdanıyor.

Gözlerimi sildim. "Aferin sana, Marti."

Ve sekiz uzun günün ardından ilk kez, uçmuş olmayı diledim. Çünkü o zaman kalbim, sevdiğim ama başka birini sevmeyen bir adam için kırılmayacaktı. Birkaç gün sonra sonsuza dek terk edeceğim bir adam için.

Ruhumun derinliklerinde sonsuza kadar yaşayacak bir adam.

Otuzuncu Bölüm

Dallas

"Lanet olsun!" Baltayı sertçe indiriyorum, tahtayı ıskalayıp neredeyse ayağımı kesiyordum.

Kim olduğunu sanıyor da beni böyle psikanalize ediyor? Sanki ne yaptığımı ve neden burada olduğumu bilmiyormuşum gibi. Telefonuma cevap vermeye hakkı yoktu. Orada ne olduğunu çok iyi bildiği halde odaya geri dönmemesi gerekirdi. Acımızı karşılaştırmaya çalışmaya hakkı yoktu.

"Kahretsin." Kulübeye sırtımı dönüp kesme kütüğüne oturuyorum, eldivenlerimi çıkarıp ellerimi yüzüme sürüyorum.

O da bir çocuk kaybetmişti. O da bir çocuk kaybetmişti. *Ne kadar oldu?*

Zihnimin derinliklerinde sürekli yankılanan o ses, Phoebe ve DJ'i tekrar tekrar hatırlatan ses, şu anda lanet bir testere kadar gürültülü.

Keşke buraya hiç gelmeseydi. Her şeyi mahvediyor.

Kar yağmaya başlıyor. Gökyüzüne bakıp yağmaya devam etmesini isteyip istemediğimi merak ediyorum.

Hayır. Kafamı sallıyorum. Kesinlikle hayır.

Bu kasırğa gibi kadın hayatıma girmeden önceki her şeyin eskisi gibi olması gerekiyor. Burada tek başıma olmak bana gayet iyi geliyor. Gerekirse sonsuza kadar burada kalabilirim.

Düşüncelerim Abe'ye yöneliyor. Ama bu sefer, onu ölü ve donmuş halde hayal ettiğimde, kendimi görüyorum. Uzun saçlı, sakallı, yaşlı... ve yalnız. Bu dünyadan böyle ayrılmak istemediğimi bilerek gözlerimi kapatıyorum, ama aynı zamanda bunu hak ettiğimi de biliyorum.

"Kahve istersin diye düşündüm."

Gözlerimi açtığımda Marti'yi gördüm, sıkı sıkı giyinmiş, elinde buhar çıkan bir fincan tutuyordu.

Omuz silkiyor. "Barış teklifi olarak kabul et. Ben... Özür dilerim, Dallas. Hadimi aştım. O sözleri söylememem gerekirdi. Herkesin yas tutma şekli farklıdır, ben karşılaştırmaya çalışmamalıydım..."

Gözlerim tamamen yuvalarından fırlayınca ve onun arkasını bakınca konuşmayı keser.

"Dallas?"

"Marti, beni dinle. Bağırma. Kaçma. Tam olarak dediğimi yap." "Ne... ne demek istiyorsun?" diye sordu, heykel gibi donakaldı.

"Ani hareket yapma." Yavaşça ayağa kalkarım, kalbim boğazıma kadar çıkar. "Yavaşça ve rahat bir şekilde bana doğru yürü. Tam arkama geç."

Kafasını çevirip benim neye baktığımı görmek ister. Yirmi metre arkasında duran siyah ayıyı görünce kahve fincanı yere düşer, sıvısı ayaklarının yanındaki karı koyulaştırır ve o bir çığlık atar.

"Marti, arkama geç," dişlerimi sıkarak yalvarırım.

Görünürde titriyor, ama soğuktan değil. Ve olduğu yerde donmuş, hareket edemiyor.

Görüntüler gözümün önünden geçiyor. Onun çığlıkları. Ayının saldırısı. Onun vücudunu parçalamasına engel olamıyorum. Hayatını kaybetmiş bir şekilde yerde yatıyor, kanı karı yavaşça kırmızıya boyuyor, sanki hastalıklı, çarpık bir kar külâhı gibi.

Onu kaybedemezsin.

Onu da kaybedemezsin.

Kara ayılar hakkında bildiklerim ve bir tanesiyle karşılaştığımda ne yapmam gerektiğini hatırlıyorum. Dikkatlice kütüğün üzerine çıkıp kendimi olabildiğince büyük göstermeye çalışıyorum. "Şimdi, Marti. Arkama geç. Ani hareket yapma."

Siyah ayılar etrafında yüksek sesle konuşmamak gerektiğini bildiğimden, ses tonumu alçak ve rahat tutuyorum, tabii saldırı anında değilse. Şu anda, onun sadece meraklı olduğunu düşünüyorum.

Ancak Marti onunla benim aramda dururken ve son sekiz günüm gözümün önünden geçerken bu bilgi pek işe yaramıyor.

"Hareket edemiyorum," diyor acı içinde fısıldayarak, sesi korkudan titriyor.

Elimi aşağıya doğru uzatıyorum. "İleri adım at. İki adım ve seni yakalayacağım. Yavaşça. Yapabilirsin." Gözlerimi ayıdan ayırıp ona odaklanıyorum. Yanaklarından gözyaşları akıyor. "Başarabilirsin tatlım. Sana hiçbir şey olmasına izin vermeyeceğim. Söz veriyorum."

Yine o kelime. *Söz*. Ama bu sefer, kendi hayatım üzerine yemin ediyorum ki, ciddiyim. Ona hiçbir şeyin zarar vermesine izin vermeyeceğim. *Asla*.

Sol ayağı ileri doğru sürünüyor.

"İşte böyle," diyorum. "Sadece birkaç adım daha."

Gözlerini kapatır, derin bir nefes alır ve aramızdaki birkaç adımlık mesafeyi kapatır.

Soğuk, titreyen elini elimle kavradım. "Güzel. Şimdi arkama geç." Ayıya döndüm. "Hey, dostum. Burada görecektir bir şey yok," dedim sakın bir sesle. "Yiyecek bir şeyimiz yok. Sen yoluna devam etsen iyi olur."

"Sen... onunla mı konuşuyorsun?" diye sorar Marti arkamdan.

"Ayılarla Karşılaşma 101," diyorum ona. "Onlarla konuşursan, senin insan olduğunu ve başka bir hayvan olmadığını anlarlar. Ve arka ayakları üzerinde duruşunu görüyor musun? Bu, tehditkar değil, meraklı olduğunu gösterir."

"Neden bu beni daha iyi hissettirmiyor?"

Sessizce gülüyorum, çünkü şu anda ben de altına işiyorum.

Yıllar boyunca ayılar gördüm. Hem de çok. Çoğunlukla uzaktan. Grizzly ayıları gibi saldırgan değil, ama bu onu akşam yemeğine davet etmemiz gerektiği anlamına gelmez. *Oh, lanet olsun, yiyecek.* Cebimde bir granola bar var. Dışarıda çalışırken her zaman yanımda bulundururum. Kokuyu alıyor mu? Ona vermeye cesaret edemiyorum. Serseri bir kediye yemek vermek gibi olur, asla gitmez.

Kafamda farklı senaryolar canlanıyor. Yavaşça geri çekilip kulübeye gidebiliriz. Ama orası diğer yönde otuz metre uzaklıkta. Ya bizi takip ederse? Burada kalıp Marti'yi tek başına göndermeliyim. Böylece ayının dikkatini ondan uzaklaştırıp peşine düşmesini engelleyebilirim. Ama kamyonetin etrafından dolaşması gerekecek, ya o...

Kamyonet. Hemen arkamızda. Ve kilitli değil.

"Marti, kamyonete binmeni istiyorum. Arkanda ve sağda. On adım geri gidersen ön tampona gelirsin. Diğer tarafa dolaşarak zaman kaybetme. Kulübeye de gitme. Kamyonetin kilidi açık. Bin, güvende olursun. Kapıyı kilitle. Ayılar kapıları açmayı bilir."

"Ayılar açmayı biliyorsa neden kilitli bırakıyorsun?"

Başımı çevirip ona bakıyorum. "Tartışmak istediğin şey *bu mu?*

Tanrım, Marti, şu lanet olası kamyonete bin. Sana ihtiyacım var." "Ya sen?"

"Ben ondan daha büyüğüm. Bana saldırmaz." *Sanırım.* "Hadi git."

Ayıyı gözden kaçırmadan, geri çekilip kamyonete ulaşip içine binerken onu göz ucuyla izliyorum. İçimi kaplayan rahatlama hissi çok belirgin.

Tamam, şimdi ne yapacağım? Kütükten inip kamyonete doğru gidersem yaklaşır mı? O gidene kadar burada mı kalacağım? Kendimi daha büyük göstermek için kollarımı başımın üzerine kaldırdım. "Burada senin için bir şey yok dostum."

[illegible]

Ayı dört ayak üstüne çöküyor. *Bu hiç iyi değil.* Yavaşça bana doğru yürümeye başlıyor. Sesi *benim* çıkardığımı *mı* sanıyor? Onunla kulübe arasında tam ortadayım. *Kahretsin. Kahretsin. Kahretsin.*

Kalbim göğsümde güm güm atıyor, o kadar hızlı atıyor ki patlayacakmış gibi.

Arkamda başka bir ses duyuyorum. Kamyonetimin kapısının açılma sesi.
Hayır!

"İçeri gir!" diye fısıldayarak bağılıyor Marti.

Risk alıp arkama bakıyorum. Kapıyı sonuna kadar açmış. On adım. Atlayıp koşarsam, ayı ne olduğunu anlamadan içeri girebilirim.

Ayıya baktığımda, o da kamyonetin açık kapısına bakıyor.

"Hayır, yapma!" diyorum ve kütüğün üzerinden atlıyorum, havada en az yarı mesafeyi kat ediyorum. Yere indiğimde son birkaç adım koşarak atlıyorum ve arka koltuğa dalıyorum, tam o sırada ayının yüzü camın diğer tarafında beliriyor ve arka kapıyı kapatıp kilitliyorum.

Kalbim hala göğsümden çıkacak gibi atarken, kollarım arkamdan beni sarar ve sıkıca sıkar. Dönüp ona sarılırım, temiz bir nefesle ciğerlerimi hava doldurur.

O uzaklaşıyor ve göğsüme yumruk atmaya başlıyor. "Seni orospu çocuğu!" diye bağıyor. "Ölebilirdin. Ne yapardım ben?" Gözleri yaşlarla parlıyor. "Ölebilirdin. Ben... Ben... Sensiz yapamam."

Onu kendime çekip kollarımın arasına alıyorum. "Şşş. Her şey yolunda. Biz iyiyiz. Güvendeyiz."

"Şimdilik. Peki ya sonra? Ya geri gelirse? Ya cep telefonu çekmezse ve kuleye tırmanman gerekirse? Ya yalnız kalırsan ve yardıma ihtiyacın olursa? Dallas, ya..."

Onu susturmak için aklıma gelen tek şeyi yapıyorum. Onu öpüyorum. Onu kucağıma çekip, hiç öpmediğim kadar öpüyorum. Dudaklarımla, ağzımla, dilimle her şeyin yoluna gireceğini söylüyorum. O da bana, söylediği her şeyin doğru olduğunu söylüyor. Beni endişelendirdiğini. Beni korumak istediğini, benim onu korumak istediğim kadar. *Beni... sevdiğini?*

Geri çekilip gözlerinin derinliklerine bakıyorum, sorunun cevabını ararken aynı zamanda gerçekten ne istediğimi merak ediyorum.

Cevap ne olursa olsun, tek bildiğim şey, sevmeye layık olmadığım. Ona ihtiyacı olanı veremem. Hak ettiğini veremem. O her şeye layık. Benim ona verebileceğimden çok daha fazlasını hak ediyor. Ama ona şunu verebilirim, burada, şimdi.

Kafamın içindeki saatin tik takları yeniden duyulmaya başlıyor. *İki gün*, içimdeki ses yankılanıyor. Onu iki gün daha yanımda tutabilirim. Ve bu günlerin her dakikasını değerli kılmaya yemin ediyorum. Çünkü bu dakikalar, bana bir ömür boyu yetecek kadar değerli.

Otuz birinci bölüm

Dallas

Onu soyup kamyonetimin arka koltuğunda becermek ne kadar çok istesem de, hava çok soğuk. Ayrıca Bex hala havlıyor ve ayı da hala buralarda. Hatta, ön kapımda duruyor.

Marti'nin dikkati benden ayıya kaydı. Ellerini pencereye dayayarak ayının her hareketini izliyor. "Ayılar ev kapılarını da açabilir mi?" diye soruyor ve omzunun üzerinden bana bakıyor.

"Muhtemelen. Ama umalım da açmasın. İçeride çok yiyecek var. Bex'i saymıyorum bile."

Eli ağzına uçtu. "Aman Tanrım. Kapıyı açamasa bile pencereyi kolayca kırabilir. Dallas, bir şey yapmalıyız."

Haklı. Sürücü koltuğuna tırmanıp direksiyona bastırıyorum ve kornayı defalarca çalışıyorum.

Marti başını ön koltukların arasına soktu. "Bağırma demiştin. Bu çok daha yüksek sesli."

"Korunduğumuz sürece yüksek sesler sorun değil. Gürültü onu korkutup kaçırabilir. Ama ayı da çığlığı av hayvanının sesi sanabilir. Bu riski almaya değmezdi. İnan bana, bize saldırsaydı, kafam kopana kadar bağırırdım."

"Bak!" Marti, ayı bize doğru döndüğünde bağırır.

Hala ön verandada durup kamyonete bakıyoruz. Sanki kabine girmenin artık zahmete değer olup olmadığını düşünüyormuş gibi. Dakikalar gibi gelen ama muhtemelen sadece saniyeler süren bir süreden sonra, dört ayak üstüne çöküp verandanın merdivenlerinden aşağı koşarak ormana giriyor.

Onu uzaklaştırmak umuduyla birkaç dakika boyunca kornaya basmaya devam ettim.

Marti yolcu koltuğuna oturur. "Sence geri gelir mi?"

Omuz silkiyorum. "Söylemesi zor. Tug Hill'in her yerinde ayılar var. İnsanlar buraya gelmeden çok önce burası onların yaşam alanıydı."

"Nasıl yapıyorsun? Böyle şeyler varken nasıl yürüyüşe çıkıp sürekli dışarıda kalabiliyorsun?"

"Ayılar genellikle insanlardan uzak durur. Burada bir ayının saldırısından ölme ihtimalin, soğuktan donma veya kaza yapma ihtimalinden çok daha az."

Gözlerini sıkıca kapatır. "Beni **h i ç** rahatlatmıyorsun. Özellikle de yalnız olduğunu bildiğim için."

Soğuk elini elimle tutuyorum. "Artık yalnız değilsin."

Kafamda tekrar geri sayım saati belirir ve ne kadar az zamanım kaldığını hatırlatır.

O üzgün bir şekilde başını sallar, acaba *onun* kafasında da aynı saat var mı diye merak ederim. "Hadi. Sanırım etrafta kimse yok. Burada biraz bekle."

Arabadan inip eldivenlerimi ve kahve fincanımı alıp, ormana dikkat ederek onun tarafına geçiyorum. Kapısını açıyorum ve o arabadan atlayıp karların üzerinde koşarak kulübeye gidiyor, kapıyı açıp sabırsızca bana acele etmem için el sallıyor.

Arkamdan kapıyı çarparak kapatır ve kilitler. Dizlerinin üzerine çöker ve Bex'e sarılır. "Uzun süre dışarı çıkmasan iyi olur, dostum." Başını kaldırır. "Sen de. Umarım iki gün yetecek kadar odun vardır, çünkü seni oraya geri göndermeyeceğim."

"Gitmeme *izin vermeyecek* misin?" Gülümserim, ayağa kalkan kadının kalın giysilerinin üzerinden gözlerimi gezdiririm. "Zamanı nasıl geçireceğiz?" Aramızdaki mesafeyi kapatır ve kadının ceketinin fermuarını parmaklarımla okşarım.

Bana bakar, gözlerinde ateş vardır. "Ne istersen."

Anında sikim canlandı. Çünkü Martina Alexandra Carver söz konusu olduğunda, çok şey istiyorum.

"Bu, iş için hazır olduğun anlamına mı geliyor?" diye soruyorum.

Kıkırdar. "Önce denememiz gerek."

Onu kollarıma alıp öpmek için eğiliyorum. Kahretsin, onu *sahiplenmek* için eğiliyorum. Orada, Marti benimle ayı arasında kaldığı birkaç dakika boyunca, ödüm kopmuştu. Ayıdan değil, onu kaybetmekten korkuyordum. Başka birini kaybetmekten...

Düşüncemi tamamlamak yerine öpücüğü derinleştiriyorum. Çünkü geçen hafta ölümle burun buruna geldiğimiz için, şu anda sadece hayatta olduğumuzu hissetmeye ihtiyacımız var. Onu öpmek, ona dokunmak, onunla sevişmek... Bunlar bana hayat veren şeyler. Hayatımı yaşamaya değer kılan şeyler.

Kollarını bana dolamaya çalışıyor, ama paltolarımızın kalınlığı engel oluyor. Geri adım atıp paltomu çıkarıyorum. Sonra o da paltosunu çıkarıyor. Eğilip botlarımın bağcıklarını çözüyorum ve botlarımı çıkarıyorum. O da spor ayakkabılarını çıkarıyor. Gömleğimi çıkarıyorum. O da aynısını yapıyor. Tamamen çıplak, birbirimizin manzarasını seyrederek, birbirimizin vücutlarını seyrederek, bu rutini

, tamamen çıplak, gözlerimiz birbirimizin vücudunu tarıyor.

İkimiz de, birbirimize bakarken, gözlerimizde açlık, bizi bekleyen ne olduğunu bilerek, buranın sıcaklığının 60 dereceden fazla olamayacağı gerçeğinden rahatsız görünmüyoruz.

Elini göğsüme koyar ve beni yatağa doğru iter, ben de yatağa düşerim. Üstüme çıkar. Üzerimize battaniyeyi çekip kendimizi bir koza gibi sararız. Vücutlarımızın sıcaklığı çok hoş. Bakışlarımızın ateşi sarhoş edici. Üstümde olması her şeyi mahvediyor.

Eğilip beni öpüyor. Onu sıkıca kendime çekiyorum, sanki bunu yapmayalı yüz yıl geçmiş gibi, on iki saat değil, sikim aramızda dans ediyor. Kalçalarını bana bastırıyor, kaygan merkezi sertleşmiş sikimin üzerinde hareket ediyor. Sürtünme tamamen ilahi. Şu anda içine girebilir ve açgözlü sikime istediğini verebilirim.

Ama onun başka planları var. Boynumdan başlayarak vücudumu öpüyor, sonra göğsüme geçiyor, benim onu okşadığım gibi meme uçlarımı okşuyor. Dilini karın kaslarımın üzerinde gezdirirken yorganın altına kayboluyor. Lanet olsun, bu çok seksi. Tam oturup üstüme çıkacağını düşünürken, daha önce yapmadığı bir şey yapıyor.

Dilinin dışarı çıkıp sikimin ucuna dokunduğunu hissediyorum. Sürpriz - ve itiraf edelim, heyecan - beni örtüleri atıp izleyebilmek için itiyor.

Bana bakıyor, yanakları kızarıyor, sanki bakmamdan utanmış gibi. Ama vazgeçmiyor. Dudaklarını yalıyor ve yaklaşıyor. Hassas tenimde nefesini hissediyorum. Ne yapacağını tahmin etmek, ağzı bana değmeden beni patlatmak üzere.

Sonra oluyor, dudaklarını benim etrafımda kapatıyor. Dudakları ıslak ve yumuşak, penisin üzerinde işkence edici bir yavaşlıkla aşağı doğru hareket ediyor. Geri çekiliyor, kaygan penisini soğuk ve yalnız bırakıyor. Sonra ağzı tekrar beni sarıyor, bu sefer daha güçlü. Kayıyor. Kayıyor. Geri kayıyor. Büyüleyici. Hipnotize edici. Gizemli, ıslak ve sıcak.

Gıdıklanma hissi duyuyorum. Dilini yavaşça, nazikçe, kasıtlı olarak sihrini kullanıyor. Neredeyse anında boşalıyorum, ama bu inanılmaz hissi birkaç saniye daha yaşamak için kendimi zor tutuyorum. Çünkü dudaklarının benim üzerimdeki hissi, yeryüzündeki cennet gibi. En saf haliyle ecstasy. Tanrım... bu pornodan bile daha iyi.

Kafası yukarı aşağı sallanıyor, her sallanışında saçları da sallanıyor. Daha iyi görebilmek için saçlarını kenara çekiyorum. Ağzı benden ayrılıyor, sonra dili testislerime değiyor. Parmağı, testis torbam ile anüsüm arasındaki pürüzsüz bölgeyi okşuyor, vücudumda dalgalar halinde zevk dalgaları yayılıyor. Ağzı tekrar beni sarınca, kendimi ona doğru itmekten alıkoymaya çalışıyorum. Bu çok zor. Çarşafı yumruklarım ve dudaklarımı ısırırım, beni santim santim deliye çevirmesini izlerken.

Lanet olsun, bu dünyada oral seks kadar iyi bir şey yok. Özellikle de bunu yapmaktan gerçekten mutlu görünen birinden. Harika seksin tüm zahmeti olmadan. Ve bu harika hissettirse de, bunun çoğunun kafamda olduğunu biliyorum. Bu yüzden onu örtmeyi bırakıp izlemek zorunda kaldım. Çünkü birinin sadece benim zevkim için bu kadar özverili bir şey yaparken, aynı zamanda beni bu kadar doğrudan kontrol etmesi, en yoğun kokteyli oluşturan duyuların bir karışımı.

O inlediğinde kararlılığım çöküyor, titreşimler sikimden yansıyor. Patlama anı yaklaşıyor. Bu hayatımı değiştiren deneyimi ne kadar uzatmak istesem de, şimdi oluyor. Kafam yatağa çarpıyor ve boşluğa doğru bağıryorum, hayatımda hiç bu kadar sert ve güçlü boşalmamıştım.

Kıpırdıyorum. Tamamen bitmiş durumdayım. Nefesim, sanki bir yarış koşmuşum gibi hızlı ve zor.

Yatağın yanımda hareket ediyor ve o başını göğsüme koyuyor.

Konuşma yeteneğimi geri kazandığımda, "Bekle," diyorum. "Bana bir dakika ver, intikamımı on katıyla ödeyeceğim. Seni o kadar sert boşaltacağım ve o kadar yüksek sesle bağırmanı sağlayacağım ki, ormandaki tüm hayvanlar bizi duyacak."

Kıkırdıyor. Sonra bana sokuluyor. Onun yanımda olmasını ne kadar sevdiğimi o anda anlıyorum. Onu ne kadar yanımda *istediğimi*. Belki de onu yanımda ne kadar *ihtiyacım olduğunu*. Ama bu tehlikeli düşünceleri şimdilik bir kenara itiyorum. Çünkü yapmam gereken bir iş var. Çok önemli bir iş.

Yorganın altına giriyorum ve onu bir kez değil, üç kez boşaltıyorum. Sonunda kendimi onun içine gömüyorum ve erkeklerin bazen hayatları boyunca aradıkları o duyguyu bir kez daha buluyorum.

Otuz ikinci bölüm

Martina

Ateşin ışığında kollarında yatıyorum. O saçlarımla oynuyor. Ben elimi karın kaslarına gezdiriyorum. Saatin kaç olduğunu bilmiyorum, sadece geç olduğunu biliyorum. İkimiz de uyumuyoruz. *Çünkü sadece bir ya da iki gece kalmış olduğunu biliyoruz.*

Göğsüne bir elimi dayayıp kendimi yukarı kaldırıyorum. "Sana bir itirafta bulunacağım."

Nefesi kesildi. Ona karşı gerçek duygularımı itiraf edeceğimi mi düşünüyor? Etmeyeceğim. Aramızdaki çekim ne kadar güçlü olursa olsun, bunu yapabileceğimden emin değilim. İkimiz de farklı yerlerdeyiz. Duygusal ve fiziksel olarak. Ve sonuç olarak... o henüz hazır değil.

"Rahatla." Ortamı yumuşatmak için kaburgalarını gıdıklıyorum. "Sadece bunu daha önce hiç yapmadığımı söyleyecektim."

"O mu?" Gözlerini kısarak sordu. "Neden bahsediyorsun? Biz günlerdir onu yapıyoruz."

"

"Sana yaptığım şeyi."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Hiç mi?"

Utanarak başımı salladım. "Charles sünnet olmamıştı. Bu konuda utangaçtı ve sanırım ben de bu konuyu hiç açmadım. Ve o da, şey... bana yapmak istemedi."

Ağzı şaşkınlıkla açıldı. "Ciddi misin? Yani her ikisinde de ilk ben miydim?"

Başımı salladığımda, gurur dolu bir ifade belirlediğini yemin edebilirim.

Burnumu kırıştırdım. "Bu beni biraz ucube yapar, değil mi?"

Başparmağıyla yanağımın kenarını okşadı. "Sen ucube falan değilsin."

"Yani... sorun yok mu?"

"Dalga mı geçiyorsun? Marti, muhteşemdi. Hiç oral seks yapmamış biri bunu nasıl bu kadar ustaca yapabilir?"

Yüzüm kızarıyor ve kızardığımı biliyorum. "Çok kitap okurum."

"Kitaplar için Tanrı'ya şükür," diyor gülerek. "Kitaplardan bahsetmişken. Okumama hazır mısın?"

Ona kitap okumak için günde kaç saatimi harcadığımı bilmiyorum, ama bu kesinlikle bizim geleneğimiz haline geldi. Bunu ne kadar özleyeceğim. Onu ne kadar özleyeceğim.

Onu özleyeceğim.

"Henüz değil," diyor. "Bana Alex'ten bahsedebilirsin diye düşünmüştüm. Tabii çok zor değilse."

Gözlerimi kapatıyorum ve onun melek yüzünü görüyorum. "Seve seve anlatırım. Onun hakkında konuşmayı çok seviyorum. O benim hayatımın en önemli parçalarından biriydi. Onunla geçirdiğim o sekiz gün, hayatımın en güzel günleriydi. Charlie'ye ne kadar benzediğine inanamazsın. Bence onun gözleri ona çıkardı. Gözlerimi." Elimi kaldırıp saçımı, ayırma yerinin hemen soluna dokunuyorum. "Kesinlikle benim saç kıvrımımı almıştı. Tıpkı Charlie gibi. Aslında doğduğunda saçları çok gürdü."

"Dur. Bu Charlie'den sonra mıydı? Charles'ın birlikte olduğun tek erkek olduğunu söylemiştin."

"Öyleydi. Alex onun çocuğuydu. Hamilelik kazara olmuştu. Charlie altı aylıktı. O doğmadan önce ayrılmıştık. Mutlu bir şekilde ebeveynlik yapan arkadaşlık. Boşanma belgeleri geldiği gün, Charles bir şişe tekila ile birlikte belgeleri getirdi. Bunu birlikte başlattığımızı, birlikte bitireceğimizi söyledi. Bir şey diğerine yol açtı ve dokuz ay sonra Alex doğdu. Planımız, Charlie'de olduğu gibi velayeti paylaşmaktı, ama ben emziriyordum, bu yüzden Alex çoğunlukla benimle kalıyordu. Charles her gün gelip onunla vakit geçiriyordu. Ve Charlie... Tanrım, kız kardeşi olmasını çok seviyordu."

Kafamda bir resim canlanıyor. Charlie Alex'i kucağında tutuyor, ben onun yanında Alex'in başını dikkatlice tutuyorum, Charles fotoğrafı çekiyor. Bu en sevdiğim fotoğraf ve bugüne kadar komodinin üzerinde gururla duruyor. Dallas'ın çekmecede sakladığı fotoğraf aklıma geliyor. Neden orada sakladığını merak ediyorum. Ama ben soramadan o benden önce soruyor.

"DJ'den ilk bahsettiğimde neden Alex'ten bahsetmedin?" "DJ'in doğum günüydü. O gün senin acın vardı, benim değil. Kimse olmadan kimse seni aşmaya çalışmadan hissetmen gerekiyordu." "Yani, hesaplamam doğruysa, senin kaybın benimkinden daha yeni seninkinden daha yeni."

"İki yıl iki ay önce öldü. Beni en çok rahatsız eden şey, bir neden bulamamış olmalarıydı. Beşik ölümü ya da SIDS dediler. Bir bebek açıklanamayan bir nedenden dolayı nefes almayı bırakıyor. Tabii ki benim hatam olduğunu düşündüm. Yediğim bir şey sütümle ona geçmiş olabilir miydi? Hamilelik sırasında yaptığım bir şey miydi? Ondan sonra aylarca perişan oldum. Charlie her gece benimle birlikteyken, beşiğinin yanında oturup

nefes alıp almadığını kontrol ediyordum. On beş aylıktı, ama aynı şeyin ona da olacağından emindim.

Dallas'ın gözleri yaşlarla dolmuş. Belki de yaşadıklarımı gerçekten anlayabilen tek kişi odur. "Bununla nasıl başa çıkıyorsun? Nasıl bu kadar... normal olabiliyorsun?"

"Normal miyim?" diye gülüyorum. "Yarısı zamanımı zar zor idare ediyorum. Bir an Charlie ile gülüp oynarken bir an sonra Alex'in yüzü gözümün önüne geliyor ve onun yüzüne dönüşüyor. Nasıl görünürdü? Kahkahası nasıl olurdu? Yetişkin olsaydı nasıl bir insan olurdu? Hayatında inanılmaz şeyler yapardı, kanseri tedavi ederdi mesela."

"DJ şaraphanenin yönetimine yardım ederdi. Belki CEO bile olurdu."

Yukarıya bakıyorum. "Onların nasıl olacağını hayal etmek sağlıklı mı?"

Omuzlarını silkiyor. "Psikoloğun ne diyor?"

"Herkesin yas tutma şekli farklıdır ve bunun bir kuralı yoktur diyor." Rahatsızlık içinde yerimden kıpırdanıyorum. "Bu yüzden dün ve hobi odasında yaptıklarımın dolaylı kendimi çok suçlu hissediyorum. O sözleri asla söylememeliydim. Çok üzgünüm."

"Önemli değil. Anlıyorum. Ve Marti, söylediklerin muhtemelen doğru."

"Yas tutmak berbat bir şey."

Çenesini onaylayarak eğiyor. "Öyle."

"İnsanlar, birini sihirli bir şekilde unutmanın bir zaman çizelgesi olmadığını anlamıyor. Birini sadece bir kez kaybetmediğini anlamıyorlar. Bu tekrar tekrar oluyor. Rüyalarımızda. Başkalarının yüzlerinde. Basit bir kelime, bir jest veya bir anıyla. Kaybın bir sonu olmadığını anlamıyorlar. Onların gittiğini aniden fark ettiğinde hissettiğin günlük şokun bir çaresi olmadığını anlamıyorlar. Yine."

Beni sıkıca sarar. Sıkıca sarar çünkü söylediğim her kelimenin doğru olduğunu bilir.

Gözlerim yaşlarla dolmuş, ona bakıyorum. "Ve en önemlisi, anlamadıkları şey, zamanla yaraların iyileşebileceği doğru olsa da, izleri sonsuza kadar kalacaktır."

"Tanrım," diye fısıldadı, gözleri kapalı, gözyaşları yanaklarından süzülüyordu.

Islaklığı silerim. "Üzgünüm. Seni üzmem istemedim."

Gözleri açılır ve doğrudan bana bakar. "Değilsin. İnan bana." Parmağını çenemden aşağıya doğru geçirir. "Bence Alex de senin gibi iyi bir kalbe sahip olurdu."

Başımı onun göğsüne yasladım. "DJ senin gibi güçlü olurdu." "Annesinin gibi sert bir kız olurdu. Kuleye tırmanıp günü kurtarırdı." "O, tehlikede olan kızları kurtarırdı."

"O alaycı olurdu. Ve komik. Ve" — başımı kaldırıp bana bakmamı sağlar — "lanet olasıca güzel olurdu."

Kalbim göğsümde patlar, tüm vücuduma, parmak uçlarıma kadar sevgi ve sıcaklık yayılır. Ve o anda, ona aşık olduğumu kesin olarak anlarım. Derin, yoğun, her şeyi tüketen bir aşk. Birlikte olmadığınızda kaybolmayacak türden. Hiç yaşayamayacağımı düşündüğüm türden. Hayatımın geri kalanında asla unutamayacağımı bildiğim türden.

Yüz yüze gelmek için sürünerek yaklaşıyorum, dudaklarımız birbirinden sadece birkaç santim uzaklıkta. Derin bir nefes alıyorum. "Ben... ben..."

Seni seviyorum.

Ama bunu sadece kafamda söyleyebiliyorum. "... beni öpmen gerek."

O, ona aşkımı itiraf etmediğim için gözle görülür bir rahatlama ile içini çekiyor. Beni sevmeyen bir adama aşık olmak kalbimi parçalıyor. Ya da sevmek istemeyen. Ama bunu gözlerinde görüyorum. Duyguyu. Çaresizliği. Bir zamanlar sahip olduğu şeyi geri kazanma arzusunu. Bunun ona ne yapabileceğine dair yoğun korkuyu.

Dudakları dudaklarımla birleştiğinde, kendimi onun içinde kayboluyorum. Onun içinde. Sadece geçici olarak ait olabileceğim dünyada. Bu yüzden her duyguyu tadını çıkarıyorum. Her dokunuşu hatırlıyorum. Her saniyenin tadını çıkarıyorum.

Ve beni yok edecek bir anın geri sayımını yapan saatin tik taklarını duymazdan geliyorum.

Otuz Üçüncü Bölüm

Dallas

Dışarıda şafak söküyor ve pencerelerden içeri giren ışık, zemine parlak çizgiler çiziyor. Marti'yi uyandırmamaya dikkat ederek uyurken ona bakıyorum. Sadece birkaç saattir uyuyor. Önceki gece kızı hakkında konuştuğumuzdan beri neredeyse hiç durmadan sevişiyoruz, sadece yemek, tuvalet molaları, maraton okuma ve şekerlemeler için ara veriyoruz.

Sanki ikimiz de kar küreyici ve çekicinin gelmesini bekliyoruz.

Bugün mü olacak?

Bu konuda ne hissettiğimi anlamaya çalışıyorum. Onunla geçirdiğim bu zaman neredeyse bir rüya gibiydi. Uyanmak üzere olduğum ama uyanmak istemediğim bir rüya. Ama gerçeği biliyorum. İçten içe bunu gerçekten istesem bile, sahip olabileceğim bir şey değil.

Birkaç kez, onun bir şeyler söyleyeceğine yemin edebilirdim. Gitmek istemediğini söyleyecekti. Bana aşık olduğunu söyleyecekti. Bunu düşünmek bile saçma. Birbirimizi sadece on gündür tanıyoruz.

Gerçek olamayacağını bilsem de, söylememesine sevindim. Kendimi tanıyorum. Kabinin kapısından koşarak çıkıp kilometrelerce uzaklaştım. Onu, bunu, her şeyi kafamdan silmeye çalıştım. Sorun şu ki, bunu başarmak için New York'ta yeterince yol olduğunu sanmıyorum.

Kendime bunun olmayacağını ne kadar söylersem söyleyeyim, oluyor. Ona aşık oluyorum. Vücudumun her hücresi bunun yanlış olduğunu, yapamayacağımı, tüm bunları tekrar yaşamak beni mahvedeceğini haykırırsa da.

Çünkü hayat böyle. Hayatlarımıza bak. İkimizi de etkileyen trajediler neredeyse inanılmaz. O hem anne babasını hem çocuğunu kaybetti, şimdi de Charles'ı.

Belki de bu yüzden söylemedi. Çünkü o da aşkın sadece kalp kırıklığına yol açtığını biliyor.

Eğer bir şeyin yoksa, kaybedecek bir şeyin de yoktur.

Telefonum bir mesajla titriyor. Komodinden alıyorum. Luther'dan.

Gözlerimi kapatıp başımı yastığa bırakıyorum, içimde her türlü duygu dolaşıyor. Hayal kırıklığı. Üzüntü. Acı.

"Ne oldu?" diye fısıldadı Marti.

Telefonu bırakıp ona dönüyorum. Saçını kulağının arkasına atıp mutlu görünmeye çalışıyorum. "İyi haber. Bugün yolum temizlenecek. Luther, daha sonra senin arabayı çekebileceğini söyledi."

Çenesi titriyor. Gözyaşlarını silmeye çalışıyor. Dışarıdan benim içimdeki duyguları yansıtıyor.

"Bu... bu harika," diye kekeliyor, ikna edici değil.

"Sonunda Charlie'ye gidebileceksin. Çok mutlu olmalısın."

Başını sallar. Yüzünden gözyaşları akmasına rağmen başını sallar.

"Aman Tanrım." Gözlerini kapatıyor. "Çok dramatik davranıyorum. Tabii ki Oğlumu görmek istiyorum. Sadece... sadece..."

Onu kendime doğru çekip kucaklarım. "Biliyorum."

Uzun süre sarılırız, ikimiz de kıpırdamadan. Çünkü ikimiz de bittiğini biliyoruz. Yataktan kalktığımızda dünyanın değişeceğini biliyoruz. Her şey eskisi gibi olacak.

O gider.

Ben

kalırım.

Sonunda kendimi ondan ayırıp çenesini avuçlarım. "Oğlunun sana ihtiyacı var."

Hıçkırarak, "Neden tüm bunlar bir rüya gibi geliyor? Az önce uyandığım bir rüya gibi?" der.

Üzülerek gülüyorum, çünkü o benim ağzımdan lafları çaldı.

"Yani, son on gün içinde dört kez ölümden döndüğümü düşünmek delilik. Bir araba kazasından, donmuş bir gölden, bir baz istasyonundan ve bir ayıdan kurtuldum. Bu, bir ömür boyu yaşayabileceğim kadar ölümcül deneyim. Bana bir ömür boyu yaşayabileceğim kadar orgazm yaşattığını saymıyorum bile."

Kıkırdamakla yetiniyorum.

Ama cevap vermiyorum. Ona, son bir buçuk haftada bana verdiği şeyin bir ömürlük anılar olduğunu söylemiyorum. Beni mutlu edecek, üzmeyecek anılar. Karanlık zamanları atlatmamı sağlayacak anılar. Kötü anılar kadar güçlü olan güzel anılar.

Parmağını alt dudağımın üzerinde gezdirir. "Onların doğum günlerini kutlayacağına söz ver. Pasta yap ve onları sevdiğin her şeyi hatırla. Tek başına olsan bile pastanın hepsini ye." Hüzünlü bir gülümsemeyle ekler. "Eminim Bex de seve seve yardım eder."

Güven verici bir şekilde başımı sallıyorum. "Söz veriyorum."

"Ve tatiller. Onları kutlamalısın. Allie ve kardeşlerinle geçir. Ailenle. İnsanlara ihtiyacın var, Dallas. Seni çok özleyiyorlar. Biliyorum. Calloway Creek'e geri döneceğine söz ver, sadece bir günlüğüne bile olsa. Ya da onları buraya davet et. Hayatında daha çok şey var. Onu boşa harcamana izin veremem."

Omuz silktim. "Belki Noel'de eve giderim."

"Bu onları çok mutlu eder. Önemli değil ama *beni* çok mutlu eder."

Onun bakışlarını karşıladım. "Önemli. Peki ya sen? Noel'de ne yapacaksın?"

"Asher, Bug ve Charlie ile geçireceğim. Charles olmadan zor olacak, ama üstesinden geleceğiz. Birbirimiz varız, o yüzden üstesinden geleceğiz. Ve bizimle olmayan herkesi hatırlayacağız. Babamı, annemi, Charles'ı hatırlayacağım. Alex'i hatırlayacağım." Yanağından bir damla gözyaşı süzülür. "Seni de hatırlayacağım."

Boğazım düğümlenir. Konuşmak için bir an beklemem gerekir. "Ben de seni hatırlayacağım."

Bana sokulur. "Kalkmamız gerektiğini biliyorum. Ama istemiyorum."

"Bir dakikamız var."

Çenesini kaldırıyorum. Dudaklarımız birleşiyor. Öyle derin ve tutkulu bir öpücük ki, bunun en çok hatırlayacağım öpücük olacağını biliyorum. Ellerim yumuşak kıvrımlarının her santimini okşuyor. Parmakları karın kaslarımı keşfederken, cildim ateşle yanıyor ve beklentiyle ciğerlerim doluyor.

Bunu kaç kez yapmış olsak da, hızla sertleşiyorum. Elini penisimin etrafına doladığında, içimden bir haykırış kopuyor. Kendimi kontrol etmek için tüm irademi kullanarak boşalmamak için direniyorum. Çünkü zamanımız kısıtlı ve son orgazmumu onun elinde harcamak niyetinde değilim.

Geri dönüşün olmadığı noktaya gelmeden hemen önce, ondan uzaklaşıyorum, birkaç saniye bekliyorum, sonra parmaklarımı ve dilimi vücudunun her bir kıvrımında gezdiriyorum, onu iki kez boşaltıyorum ve sonra son bir kez daha içine giriyorum.

Gözlerimiz birbirine bağlanır, vücutlarımız da öyle, ikimizin de söylemeyeceği milyonlarca kelimeyi aktarır. Ben yavaş ve sabit bir ritim tutarken, birbirimizin elektrikli bakışlarında yıkanırız. Avuç içleri sırtımda düzleşir, beni kendine yaklaştırır. Adımı inleyerek söylerken nefesi boynumda fısıldar. Her iniltiyi, her titremeyi, kalçalarının her hareketini kaydedirim.

hepsini hafızama kazıyorum, o gittikten sonra açabileceğim bir kutuya koyuyorum.

Birlikte orgazm oluyoruz, zevk beni parçalıyor, sanki vücudum bunun paylaşacağımız son orgazm olacağını biliyormuş gibi. Üstüne yığılıyorum, yüzümü omzuna gömüyorum. Kelimeler neredeyse ağzımdan çıkıyor. Ona kalmasını söylemeye çok yakınım. Ama bu bencilce olur. İmkansız olduğunu söylemeye gerek bile yok.

Onun bir hayatı var. Bir oğlu. Benim asla uyum sağlayamayacağım bir hayat.

Yine de... Neredeyse soruyorum. Neredeyse soruyorum çünkü bu, şimdiye kadar hissettiğim en güçlü istek.

Yanına yuvarlanıyorum. Hiçbir şey söylemeden oturuyor, üzerine bir battaniye sarıyor, kıyafetlerini topluyor ve banyoya gidiyor. Kapıyı kapatmadan önce duruyor ve omzunun üzerinden bakıyor, gözlerinde yaşlar parlıyor. "Seni özleyeceğim, Dallas Montana."

Gözyaşlarına rağmen gülümsüyor, sanki ona ihtiyacı olan bir şeyi vermişim gibi. Sanki bir daha görüşmeyecek olsak bile, birlikte geçirdiğimiz zaman için minnettar gibi. Sanki nasıl biteceğini bilse bile, geri almazmış gibi.

Kapı kapanır.

Başım yastığa düşer. "Siktir."

~ ~ ~

Banyodan çıktığında aniden durur ve pencereden dışarı bakar. O anda duyuyorum: uzaklardan kar küreme aracının caddedeki karları temizlediği sesi.

Birbimize bakıyoruz, ikimiz de hiçbir şey söylemiyoruz. Söylenecek ne var ki?

?

O tamamen işine odaklanmış. Giysilerini benim sırt çantama koyuyor. Yale hoodie'mi de içine tıktırıp fermuarını sıkıca kapatırken tek kelime etmiyorum. Bex ile oynuyor. Öğle yemeğini hazırlıyor. Tabaklara bakıyorum ve nedense bunun Son Akşam Yemeği gibi olduğunu hissediyorum.

Şarap şişesini çıkarıyorum. O şişe.

Kaşları havaya kalkıyor. "Onu açmayacaksın."

Tırnakla mantarı deliyorum. "Çok geç." Ona bir kadeh dolduruyorum, sonra kendime. Kadehimi havaya kaldırıyorum. "On gün süren cehenneme."

Kadehini benimkine çarptı. "Kar altında mahsur kalmak için senden başka kimseyi istemezdim."

Montana Şaraphanesi'nin ürettiği en pahalı şişeyi içerken, kadehlerin kenarlarından birbirimize bakıyoruz.

"Aman Tanrım." Gözleri geriye doğru yuvarlandı ve orgazm olduğunda çıkardığı sesleri çıkardı. "Bu, şüphesiz hayatımda içtiğim en iyi şey." Sonra başını salladı ve güldü. "Tamam, belki ikinci en iyisi."

Şimdi ben de gülüyorum. Martina Alexandra Carver, hayatımdan çıkmak üzereyken beni güldürebilen tek kişi.

Hayatımdan çıkıyor. Bu sözler bin arı sokmuş gibi acıtıyor. Öyle ki, ağzımdan çıkanları durduramıyorum. "Seni Anita'ya bırakayım."

Marti'nin gözleri benimkilere çevrildi ve ağzındaki lokmayı neredeyse boğazına kaçırıldı. "Ne?"

"Seni ben götürürüm. Benim gayet iyi bir arabam varken, doksan dakika yol için araba kiralaman saçmalık."

"Beni sürmek istiyorsun."

Bu bir soru değil. Daha çok bir düşünce.

Omuz silkiyorum. "Önemli değil, Marti. Bu soğuk kabinden bir süre çıkmak bana iyi gelir."

"Beni sen sürmek istiyorsun," diyor yine, inanamadan. "Anita'ya. Charlie'nin olduğu yere. Ve kardeşimin olduğu yere." Kıkırdıyor. "İnfaz mangasının önüne çıkmak gibi bir şey. Asher, bana dokunursan seni dövmek için üç metrelik karda bile sürerim demiş."

Oğlunun sözlerini görmezden gelerek kaşlarımı çatıyorum – çünkü dürüst olmak gerekirse, bunu gerçekten düşünmemiştim – ve kıcımlı tekmeleme yorumuna odaklanıyorum. "Neden kıcımlı tekmelemek istesin ki? Ona ne söyledin?"

"Sanırım, ıssız bir yerde kulübesi olan her erkeğin, mahsur kalan bir kadından yararlanmaya çalışacağını düşündü."

"Ve sen ona doğruyu söylemedin mi? Bekle... sence ben senden faydalandım mı?" Ayağa kalkıp, midem bulanırken saçlarımı elime alıp gezdiriyorum. "Oh, lanet olsun. *Yaptım mı?* Yani sen buzun içine düşmüştün. Seni kurtardım. Aklın başında değildi. Savunmasızdın. Lanet olsun, senden faydalandım."

Marti ayağa kalkar, yanıma gelir, ellerini omuzlarıma koyar ve gözlerimin içine bakar. "Öyle bir şey yapmadın. Yemin ederim yapmadın. Aslında, buza düşmeden önce bile bunun olmasını istiyordum."

"Öyle mi?"

Geriye dönüp ben de öyle mi yaptığımı hatırlamaya çalışıyorum. Tek hatırladığım, bir dakika önce onun alaycı tavırları ve zekâsı beni sinirlendiriyordu, bir dakika sonra ise şöminenin önündeki ıslak yatakta sevişiyorduk.

Dudakları gülümsemeye dönüşüyor. "Kendini gördün mü? Çok seksisin. O vücut. O saçlar. Beni öpmesen, utanmadan sana atlardım."

Büyük bir rahatlama dalgası geliyor. "Peki, kardeşin ne kadar büyük?"

Kıkırdar. Tavırları değişmiştir. Benimkiler de. Daha fazla zamanımız var. Daha fazla dakika. Daha fazla saat. Belki daha fazla anı.

Ama işler değişiyor. Artık sadece ikimiz olmayacağız. Karla kaplı kalemizden uzaklaşıp gerçek dünyaya gideceğiz. Kardeşlerin ve ölü eski kocaların olduğu dünyaya.

Üç yaşındaki oğulların olduğu bir dünyaya.

Belki de bir hatadır. Belki de her şeyi olduğu gibi bırakmalıydım. "Sizi temin ederim, o sadece havlayan bir köpek, ısırmaz. Büyük bir oyuncak ayı gibidir. Biraz sana benziyor."

senin gibi."

Onu kaldırıp kollarımın arasına alıyorum. "Sana nasıl ısırıldığımı göstereyim."

Gözleri parladı, arkalarındaki ateş şiddetlendi. Neden ondan doyamıyorum?

Bunun bittiğini bildiğim için mi?

Kapının çalınması, onu son bir kez daha görme planımı bozar.

Küfrederek onu yere indirip kapıyı açmaya gittim, Bex peşimde. Gelen Luther'dı.

"Merhaba, Bay Montana. İyi misiniz?" "Hiç bu kadar iyi olmadım."

"Yolda o bayanın arabasını geçtim. Sen orada olduğun için şanslıymış."

Marti arkamdan yaklaşıp sırtıma hafifçe dokundu, ama Luther'ın fark edemeyeceği şekilde. Diğer elini Luther'a uzattı. "Marti Carver. Evet, şanslıyım. Arabamı çekip getirdiğiniz için teşekkür ederim. Anahtarları getireyim."

Luther ona tuhaf bir şekilde bakar. "Sen gelmiyor musun? Seni şehre bırakacağım sanmıştım."

Son şansım, diye düşündüm. Eğer gitmek istiyorsam, şimdi söylemeliyim.

"Sonuçta araba kiralamama gerek yok," der mutlu bir şekilde. "Dallas beni oraya kadar götürecektir."

"Öyle mi?" Luther kaşlarını kaldırarak bana bakar.

Dudaklarımı şapırdatırım. "Sanırım öyle."

Marti anahtarlarını uzatıp çantasını karıştırır. "Çekme için ne kadar borçluyum? Kredi kartı kabul ediyor musun?"

Cüzdanını ona geri itiyorum. "Ben hallederim." "Dallas, bunu senden isteyemem."

"Sen istemedin. Ben teklif ettim. Ve karar verildi." Luther'a dönerek, "Arabanın durumunu öğrenince bana mesaj at. Sanırım hurda olmuştur ama ben tam bir tamirci değilim."

"Hurda demir olacak herhalde. Ama sana haber veririm."

"Birkaç şey alayım, sonra peşinden geliriz. Bagajdan valizini almamız lazım."

"Tabii. Az sonra görüşürüz." Marti'ye şapkasını kaldırarak selam verdi. "Tanıştığımıza memnun oldum, hanımefendi."

Arkasından kapıyı kapatıp Marti'ye dönüyorum. İkimiz de bunun bu kulübede birlikte geçireceğimiz son an olduğunu biliyoruz.

Marti üzgün bir ifadeyle banyoyu işaret ediyor. "Biraz kendime çeki düzen vereyim, sonra gidebiliriz."

"Eşyalarını kamyonete koyayım."

O gittikten sonra Bex'e, "Umarım araba tutmazsın. Geziye çıkıyoruz." diyorum.

Bir kez havlıyor, kuyruğunu sallıyor ve ön kapıya pençelerini vuruyor. Anlamış olmalı. Akıllı küçük herif. Onu almaya karar verdiğim için mutluyum.

Şarap şişesinin mantarını tekrar takıp öğle yemeğini topladıktan sonra Bex için birkaç şey topladım. Her şeyi kamyonete yükledim ve Marti ön kapıdan çıkarken kulübeye baktım.

Beklemediğim bir üzüntü bir kez daha içimi kaplıyor.

O gidiyor. Yalnız kalacağım.

Ve geri döndüğümde hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağını biliyorum.

Otuz dördüncü bölüm

Martina

Yolda pek konuşmadık. O da benim düşündüğümü mü düşünüyor? Beni bıraktığında her şeyin biteceğini mi? Belki de onun kulübesinde ayrılmak daha kolay olurdu. En azından kiralık arabada kimse görmeden ağlayabilirdim. İçimi boşaltıp tüm enerjimi Charlie'ye verebilirdim.

Dallas'a bakıyorum, gerçeği biliyorum: O asla içimden çıkmayacak.

Direksiyonu o kadar sıkı tutuyor ki parmak eklemleri neredeyse beyazlaşmış. Yollar temiz, o yüzden ondan olamaz. "İyi misin?" diye soruyorum.

Sanki direksiyonu ölümcül bir şekilde kavradığını şimdi fark etmiş gibi ellerini gevşetir. "İyiyim. Neden iyi olmayayım ki?"

Çünkü birlikte geçirdiğimiz zaman sona eriyor.

Çünkü ağabeyimle tanışacaksın.

Çünkü... Charlie.

Ona bunu yaptığı için gurur duyduğumu söylemek üzereydim. Kendini rahatlık alanının çok dışına çıkıyor. Bu, onun için doğru yönde atılmış bir adım olabilir. Ama ağzımı kapalı tutuyorum.

GPS sesi varış noktamıza yaklaştığımızı bildirdiğinde omuzlarım çöküyor. Bir insan nasıl aynı anda hem bu kadar mutlu hem de bu kadar üzgün olabilir? Charlie'yi göreceğim. Onu hiç bu kadar uzun süre görmemiştim. Ama onu görmek, son on günü geride bırakmak anlamına geliyor.

Dallas, otelin önündeki devasa tuğla sundurmanın altına park ediyor.

Anita'dan o korkunç telefonu aldığımdaya kalbim ne kadar acımıştı, şimdi de o kadar acıyor. *Nasıl veda edeceğim?*

Ona dönüyorum, gözlerimden yaşların akmasını engelleyemiyorum. "Ben..."

Elini koluma koyar. Gözlerimiz birbirine bakarak, söylemek istediğimiz ama söyleyemediğimiz şeyler olduğunu sessizce ifade ederiz.

O ne demek istiyor? Cevabı bilmek için her şeyi verirdim.

Söylemek istediğim şey onu korkutur, üç kelimeyi tamamlayamadan bu otoparktan kaçmasına neden olur.

Öyle olmaz mı?

Gözlerine bakıyorum, neredeyse riske girmeye hazırım, çünkü onun karanlık, ifade dolu, hüzünlü gözlerinin benimkilerle aynı şeyi söylediğine yemin edebilirim.

Camda bir vuruş sesiyle başımı çeviriyorum. "Anne!"

Charlie'nin gülen yüzü camın diğer tarafında. Asher onu tutuyor. Sürekli iletişim halinde olduğum için her an geleceğimizi biliyorlardı.

Kapıyı açtım, dışarı atladım ve oğlumu kollarıma aldım, küçük bacaklarının bana dolanmasıyla gözlerimi kapattım, beni tüm gücüyle sarıyordu.

Yüzümü onun saçlarına sürterek kokusunu içime çekiyorum. Bu küçük adam benim her şeyim. "Seni çok özledim, dostum."

"Havuz var," diyor heyecanla. "Asher amca yüzmeme izin verdi." "Harika, Charlie. Sonra yüzmeni izleyeceğim. Nita ile konuşup Nita'yla konuştuktan sonra."

"Nita üzgün."

"Evet, dostum, öyle."

"Sen üzgün müsün?"

Başımı sallıyorum. "Çok üzgünüm. Babanı çok özledim."

"Nereye gitti?"

"Cennete gitti. Hatırladın mı? Gitmek istememişti. Kalıp sonsuza kadar senin baban olmak istemişti. Ama yapamadı. Yine de onu sonsuza kadar sevebilirsin. Şimdi Alex'le birlikte. Alex'i hatırlıyorsun, değil mi?"

Onun onu hatırlamadığını biliyorum, ama ona sık sık bahsediyorum ve fotoğrafları var. O da başını sallar. "Kız kardeşin."

"Evet, baban kız kardeşin Alex'le birlikte."

Bana merakla bakar. "Orada havuz var mı?"

Ah, onun masum zihnini ne kadar seviyorum. "Evet, dostum. Sanırım bir havuz var."

Asher beni kucaklamak için kendine çeker ve geldiği için teşekkür ederim. Sonra beni neredeyse zorla kenara itip kamyonete eğilir. "Asher Anderson," der ve elini Dallas'a uzatır.

Dallas elini sıkar. "Dallas Montana."

"Evet. Kim olduğunu çok iyi biliyorum."

Asher'a dirseğimle hafifçe dürterek sessizce sakın olmasını işaret ettim.

Asher, sadece bir kardeşin verebileceği bir baş hareketiyle beni başıyla selamladı

sonra Dallas'a döner. "Kız kardeşimi ölümden kurtardığın için teşekkür etmem gerektiğini anlıyorum."

"Şey, kız kardeşin oldukça cesur birisi. Kaza, gölet, kule ve ayı onu neredeyse hiç etkilemedi."

Aşırı koruyucu ağabeyim bana dönüyor, yüzünde yeni bir ifade var. Bu ifadeyi tanıyorum. Diğer üç ölümcül kazayı ona anlatmadığım için beni azarlıyor. "Ne oluyor lan... Neyi anlatmadın?"

Gülüyorum. "Seni endişelendirmek istemedim, Ash. Her şey yolunda. Sonra hepsini anlatırım."

"Aslında *ondan* duymak istiyorum." Tekrar kamyonete eğilir. "Bir içki içmeye kalır mısın? Ya da akşam yemeğine bile. Marti Anita ile konuşmak isteyecektir. Ben burada kalacağım. Otelin harika bir restoranı var."

Dallas, Asher'ın omzunun üzerinden bana bakar. Bana bakar, sonra Charlie'ye bakar, yüzünde bir sürü duygu belirir. "Ben... şey..." —parmağıyla yolu gösterir— "gitsem iyi olacak."

"Hadi," diye ısrar etti Asher. "Bir içki. Belki bir sandviç. Yediye kadar çıkarsın."

Dallas uzun ve derin bir nefes verir. "Tamam. Gidip park edeceğim."

Asher'ı onu kalmaya zorladığı için öldürebilirim. Ama aynı zamanda onu öpebilirim de, çünkü bu, henüz vedalaşmamız gerekmediği anlamına geliyor.

"İyi davran," diyorum Asher'a kamyonet uzaklaşırken.

"Neden nazik olmayayım?" Bana dik dik bakar. "Özel bir neden mi var?"

Omuz silkiyorum. "Sadece... bazı şeyler var." Charlie'ye bakıyorum. "Sonra anlatırım."

"Şeyler. Tabii." Başını sallar. "Dinle, ikinizin birbirine bakışını gördüm. O kulübede ne olduğunu çok iyi anladım." "Lütfen ona sert davranma, Asher. Çok şey kaybetti."

senin ve benim kaybettiğimden çok daha fazlasını kaybetti."

Başını eğiyor. "Senden daha fazla mı, Marti?"

"Karısı ve oğlu birkaç yıl önce öldü. Artık tek başına yaşıyor. Oğlu da Charlie'nin yaşlarında olurdu, adama biraz rahat ver, tamam mı?"

"Lanet olsun." Dallas'ın yaklaşmasını izlerken, bavulumu arkasında sürükleyerek, Bex'i tasmaıyla yanında getirir.

Asher'ın kaburgalarına dirsek attım. "Bu konuda hiçbir şey söyleme." "Ben duyarsız bir pislik değilim, Martina."

"Anne! Köpek!"

Kıpır kıpır Charlie'yi ayakları üzerine indiriyorum. "Bu Bex," diyorum. "Çok uslu bir köpek. Elini uzat da seni koklasın."

Charlie dediğimi yapar ve Bex, oğlumun büyük eğlencesine, elini yalar.

Charlie sevinçle kıkırdayınca gözlerim Dallas'a kayar. Dallas, bir kaza izlermiş gibi bu etkileşimi izliyor. Olanları görmek istemiyor, ama gözlerini de ayıramıyor.

Charlie, Bex ile birkaç dakika geçirdikten sonra, korktuğum soru geliyor.

"Anne," diyor Charlie, Dallas'a bakarak. "O kim?"

Kalbim sıkışır, çünkü oğluma onu kaybeden adamı tanıtmak üzereyim.

"Charlie, bu Bay Montana. Annenin arkadaşı."

"Dallas," der. "Sadece Dallas." Oğluma bakar, gözleri acıdan doludur.

"Tanıştığımıza memnun oldum, Charlie."

Neredeyse fark edilmeyecek kadar hafıftı, sesindeki titreme, ama ben fark ettim.

Ve bu beni mahvetti.

"Bex ile oynayabilir miyim?" diye soruyor Charlie.

"Sonra," diyorum. "Anita'ya bir süre gitmemiz gerekiyor." Dallas'a dönüp soruyorum. "Döndüğümde burada olacak mısınız?" Sonra dudaklarımla "*lütfen*" diyorum.

Tereddütle de olsa başını salladı.

Asher, Dallas'tan valizimi alır ve bana bir takım araba anahtarı verir. "Şuradaki gümüş renkli Camry. İçinde araba koltuğu var. Adres GPS'e girildi." Bana bir otel anahtar kartı verir. "Oda numaran 417. Charlie ve benim kaldığımız odaya bağlantılı bir oda."

"Geldiğin için teşekkürler." Asher'a sarılırım. "Kalmak istiyorum," derim, Dallas'a bakarak gözlerimi kırparak. "Ama Anita'yı görmem lazım. O nasıl?"

"Beklenebileceği kadar iyi. Ailesi yanında. Bunun ne kadar rahatlatıcı olduğunu sen de benim kadar iyi bilirsin. Ben mesafemi koruyorum ama. Ben Charlie için buradayım. Sen ona benden daha yakın bir arkadaşısın. Onu pek tanı mıyordum bile."

Dallas'ın gözlerine bakıyorum. "Görüşürüz o zaman?"

Belki bunu ikinci kez sormak çaresizce gelebilir, ama Dallas Montana'yı son kez görecekssem, bilmem gerek.

"Sanırım görürüz." Bakışları Charlie'ye kaydı. "Ona Bex'le oynayacağına söz verdin."

Ona uzanma isteği çok güçlü. Ama onun daha sonra da burada olacağını ve en azından biraz daha birlikte vakit geçirebileceğimizi bilmek, beni onun yerine

Charlie'nin elini tutuyorum. "Hadi dostum. Gidip Nita ile konuşalım. Döndüğümüzde Bex burada olacak."

"O da benimle yüzebilir mi?"

Gülüyorum. "Hayır, Charlie. Köpekler havuza giremez. Ama belki güzel bir sopa bulup ona buradan atabiliriz."

Dallas'ın gözleri bana kayar ve yüzü gülümsemeye başlar. İkimiz de çubuğu, göleti ve sonrasında olacakları düşünüyoruz.

Ayaklarım yere yapışmış gibi. Asher'ın beni itmesi gerekiyor. "Gitsen iyi olur."

"Tamam. Sonra görüşürüz."

Charlie'yi arabaya götürüp koltuğuna oturtuyorum ve Dallas'ın beni izlediği otel girişine bakıyorum. El sallıyorum. O da çenesini kaldırıyor.

Arabaya giriyorum, çenem titriyor, söylenmemiş çok şey olduğunu biliyorum, bir şekilde, bir yolunu bulup söyleyeceğimi umuyorum.

Otuz Beşinci Bölüm

Dallas

"Otelde Bex ile sorun olur mu sence?"

Asher başını sallar. "Evcil hayvan dostu bir otel. Ama restoran konusunda emin değilim. Onu odada bırakırsak sorun olur mu?"

"Bence olur."

"Öyle mi *düşünüyorsun*?"

Omuz silkiyorum. "Bex sadece bir haftadır benimle. Ama harika bir köpek gibi görünüyor, o yüzden bir sorun olmaz herhalde. Bir şey olursa hasarı ben öderim."

"Bir hafta mı? Sanırım bir hikayesi var." Başını eğip beni inceliyor. "Sanırım birçok hikayesi var."

"Gerçekten sana hiçbir şey söylemedi mi?" "Marti aşırı koruyucu olduğumu düşünüyor."

"Sen *korumaz mısın*? Dinle, benim bir kız kardeşim var. Onu senin gibi yetiştirmedim Marti, ama Marti'nin durumuna düşseydi, kesinlikle her şeyi bilmek isterdim."

"O yüzden kalmanı istediğimi anlıyorsun." "Anlıyorum."

"Ve daveti kabul ettiğine göre onurlu bir adamsın herhalde."

Burnumdan hava üfledim. "Bir saat sonra hala böyle düşünüyor musun, göreceğiz."

Gülüyor. Adamı sevdim. Benden epey büyük, hatırladığım kadarıyla kırkına basmak üzere, ama eskiden takılabileceğim birine benziyor.

Asansöre binerken Bex, bazı çocukların dikkatini çekiyor. *Gençler*. Küçük çocuklar değil, şükürler olsun. Çünkü, Tanrım, Charlie'yi ilk gördüğümde, gözümde sadece DJ vardı.

Marti ve benim gerçek dünyada asla birlikte olamayacağımızın bir nedeni daha. Etrafta kimsenin olmadığı izole bir kulübe, tamam, ama burada olmaz. Böyle olmaz. Ve dürüst olmak gerekirse, Charlie olmasa bile, bunun yürüyeceğinden emin değilim. Benim tek gerçek aşkım vardı. Hayatımda başka birine yer yok.

Bilinçaltım parmağını bana sallayarak, kendimi inkar ettiğimi söylüyor. Onu hemen susturuyorum.

Odaya girerken Luther'dan bir mesaj geliyor. "Kahretsin," diyorum. "Marti'nin arabası hurda olmuş."

"Hurdaya döndü." Asher iki elini çenesine sürter. "Siktir. İyi ki oradaydın. Sen olmasaydın ne olurdu bilemiyorum. Zavallı Charlie bir hafta içinde iki ebeveynini birden kaybederdi." Yüzünde suçluluk belirir. "Ah, lanet olsun. Kötü anıları canlandırmak istemedim."

"O sana anlattı."

O üzgün bir şekilde başını sallar. "Gerçekten çok üzgünüm dostum."

"Senin kayıpların için de üzgünüm. Marti'nin de."

"Sana Alex'ten bahsetti mi?"

"Evet."

"Hiç şaşırmadım. Kız kardeşim içini saklayan biri değildir." "Onun dediğine göre, bunun için sana teşekkür etmesi gerekiyormuş."

Gözleri fal taşı gibi açılır. "Gerçekten mi?"

"Oğlumun doğum günü geçen haftaydı. Bana kutlamamı sağladı." Hala olanlara inanamadan başımı sallıyorum. "O geleneği başlatanın sen olduğunu söyledi."

"Sanırım ben başlatmışım. Umarım çok ısrarcı olmamıştır."

"Oh, zorladı." İkimiz de güldük. "Ama benim de çok ihtiyacım olan bir zorlamaydı."

"Peki, sence Bex burada iyi olacak mı?"

Sırt çantamdan birkaç şey çıkarırım. Bex'in su ve mama kaseleri. Bir poşet mama. Bir çiğneme oyuncağı. "Öyle umuyorum."

"İyi. Çünkü kar fırtınasında nasıl bir köpek sahibi olduğunuzu duymak için sabırsızlanıyorum."

~ ~ ~

İki saat sonra, Asher hala bana anlattıklarımı sindirmeye çalışırken, inanamayan bir ifadeyle bana bakıyor. Marti'nin ölümle burun buruna gelmesi. Abe. Elektriklerin kesilmesi. Marti'nin beni kurtarmak için kuleye tırmanması. Ve diğer... detayları... atladım ama eminim o da birleştirip bir sonuca varacaktır.

"Sadece... lanet olsun," diyor, benim bir biramın karşılığı olarak üçüncü birasını içerek. "Anlatacak çok şey var."

"Çok zor bir dönemdi."

"Tamam, dinle." Birayı masaya koyup bana sert bir bakış attı. "Ben onun ağabeyiyim, bu yüzden sormak zorundayım, niyetin ne?"

Aklımdan yüzlerce cevap geçiyor. Ama kafamda başka bir parmak sallayan cevabı seçiyorum. "Sadece onu buraya sağ salim getirmek istedim. Yaşadığı onca şeyden sonra, daha fazla sıkıntıya ihtiyacı yoktu. Ondan sonrasını senin halledersin diye düşündüm."

"Oradan devralabilir miyim? Bu tam olarak ne anlama geliyor?"

"Tam olarak düşündüğün gibi."

"Kız kardeşimle eğlendin ve şimdi onunla işin bitti mi?"

Omzumu silktilim. "Ne dememi istiyorsun, dostum? Hiçbir söz vermedik. İkimiz de ne olacağını biliyorduk."

"Durumun ne olduğunu mu?" Yarıısı yenmiş çizburgerini itti. "Zaman geçirmek için seks arkadaşıldınız ve şimdi onu terk mi ediyorsun?"

"Kimseyi terk etmiyorum. O benim terk edebileceğim biri değildi." Sandalyeye yaslanıp gözlerimi masaya diktim. "Anlamamı beklemiyorum. Onunla, ya da başka biriyle birlikte olmak benim yapabileceğim bir şey değil. O da bunu biliyor."

"Bundan emin misin?"

Başımı salladım. "Evet."

Eminim."

Sinirlenerek içini çekti, Marti'nin aynı alışkanlığı ondan aldığını doğruladı.

"Bu, onun kalbi kırık olmayacağı anlamına gelmez."

"Farkındayım."

"Öyle misin?"

Neyse ki garson hesap getirdi ve beni cevap vermekten kurtardı. Cüzdanımdan yüz dolar çıkarıp masaya attım. "Bex'e baksam iyi olacak."

Asher peşimden gelmez. Hatta başka bir içki sipariş ettiğini duyarım. Bir ağabey için sindirmesi zor bir durum, onu suçlayamam.

Asansörden inip odaya yaklaşınca hatamı fark ettim. Oda anahtarım yoktu. Ama ihtiyacım da yoktu, çünkü kapının diğer tarafından kahkahalar geliyordu. Bir *çocuğun* kahkahaları.

Durup duvara yaslanıyorum, aynı anda üzerime çöken binlerce duyguyu sindirmeye çalışıyorum.

O kapının arkasında iki kişi var. Biri kaybettiğim her şeyi temsil ediyor. Diğerisi ise bana umut verdi... hiç olmayacağını düşündüğüm bir geleceğin umudunu... yeniden yaşamamın umudunu.

Tek engel, aşamadığım tek şey, bu kapının ardındaki iki kişinin bir paket olarak gelmesi. Ama bu paketin bana istediğim şeyi veremeyeceğinden korkuyorum. İhtiyacım olan şeyi. Artık istediğimi bildiğim şeyi.

İçimdeki lanet olası huzur.

Otuz Altıncı Bölüm

Martina

Kapı çalındı ve ben koşarak gittim, çünkü Dallas olmalıydı. Asher anahtarı kullanırdı.

Yüzünü görünce içim rahatlar.

"Ne?" diyor. "Bex'i burada bırakıp gideceğimi mi sandın?"

Dudaklarımı ısırıyorum. "Yani sadece köpek için mi geldin?"

Cevap vermiyor. Çünkü birbirimize bakışlarımızdan cevap vermesi gerekmiyor. Onunla iki dakika mı yoksa iki saat mi geçireceğimi bilmediğim için kalbim deli gibi çarpıyor.

"Anita nasıl?" diye sordu, eşiği geçerken.

"Valiumla sersemlemiş durumda. Zor bir dönem geçiriyor. Orada bulunmamın ona yardımcı oldu mu, yoksa başa çıkamadığı anıları daha da canlandırdı mı, emin değilim. O bayıldıktan sonra kalmanın bir anlamı yoktu, biz de McDonald's'ta yemek yiyip buraya döndük. Charlie, Bex'le yaklaşık yirmi dakikadır oynuyor. Sanırım ona aşık oldu."

Tek aşık olan o değil, içimden bir ses çığlık atıyor. Söyle ona!

Charlie arkamızda neşeyle çığlık atıyor. Bex onu yere yapıştırmış, yüzünü yalıyor, köpeğin büyük dili neredeyse Charlie'nin yanağı kadar büyük.

Dallas yanımıza geliyor. "Sakin ol, evlat." Bex, Dallas'ın yanına uslu uslu oturuyor. "Senin kadar büyük olduğunu fark etmiyor galiba."

"Ben daha büyük olacağım," diye bağıyor Charlie. "Annem benim bir ot olduğumu söylüyor."

Dallas gülüyor ve tüm dünyam alt üst oluyor. Oğlumla konuşuyor. *Ve* gülüyor. Kalbim daha fazla dolamazdı.

"Çok geçmeden ondan daha büyük olacaksın, eminim," diyor Dallas.

"Dallas?" diyor Charlie, her zamanki gibi sevimli sesiyle, üç yaşındaki peltek konuşması Dallas'ın adını daha çok *Dallith* gibi söylüyor.

Dallas yatağa oturur. Tereddüt ettiğini anlayabiliyorum, ama en azından kapıdan kaçmıyor. "Ne oldu Charlie?"

"Benimle yüzmek ister misin?"

"Üzgünüm. Mayo yok."

"Asher amca beni büyük mağazaya götürdü. Seni de götürebilir. O zaman yüzebilirsin."

"Mağaza kapalı olabilir," diyorum, Dallas için bir bahane uydurarak. Şu anda en son ihtiyacı olan şey, oğlumun havuz kenarından kollarına atlamasını istemesi. Her zerrem bunu olmasını istese de, bunun mümkün olmadığını biliyorum. Bugün değil. Muhtemelen hiç olmayacak.

"Beni izle, tamam mı?" diye soruyor Charlie. "Lütfen, lütfen, lütfen?"

Dallas'ın yanına oturuyorum. "Charlie, sanmıyorum ki..."

Dallas elini omzuma koyar. "Sorun değil. Birkaç dakika yüzmeni izleyebilirim, tamam mı? Sonra eve dönmem gerek."

"Annem, senin kulüben olduğunu ve orada aylar olduğunu söyledi. Bex ayları sever mi?"

Dallas yine gülüyor. Ben de gülüyorum. "Hayır," diyor. "Bex kesinlikle ayları sevmez. Bex demişken, onu dışarı çıkarmam lazım. Ben onu çıkarırken sen havuza hazırlanır mısın?"

Asher bağlantılı odadan gelir. Kapı açıktı ve ne kadar zamandır orada dinlediğini merak ediyorum. "Charlie'yi hazırlayayım," der. "Siz ikiniz Bex'i gezdirin, havuzda buluşuruz."

Dallas, Bex'in tasmağını takar. "İyi fikir." Ceketime, daha doğrusu bana ödünç verdiği ceketine başını sallar. "Giy sen, dışarısı soğuk."

İkimiz sessizce asansöre doğru yürüdük. Asansöre girer girmez, kalbimi çarpıtan bir şey yaptı. Elim tuttu. Bu kadar seks yaptıktan sonra böyle küçük bir jestin bir anlamı olduğunu düşünmek aptalca, ama kalbim deli gibi atmaya başladı.

Hiçbir anlamı yok. Hiçbir anlamı yok.

Ama her şey demek.

Başparmağıyla parmağımın üzerinde yavaşça daireler çiziyor. Saatlerdir ilk kez birbirimize dokunuyoruz ve ben uyuşturucu bağımlısı gibi hissediyorum. O, hayatta kalmak için ihtiyacım olan uyuşturucu oldu. Umarım birdenbire bırakmak zorunda kalmam.

Bunun bir şeye dönüşeceğini düşünmek aptalca bir fantezi. İçten içe bunun ne kadar imkansız olduğunu biliyorum. Ama bu, zihnimin bunu istemesini engellemiyor. Kalbimin bunu arzulamasını engellemiyor. Vücudumun bunu talep etmesini engellemiyor.

"Marti?"

Ona bakıyorum.

"Ölümcül tutuşun parmaklarımı kıracak."

"Oh, pardon."

Elimi çekmeye çalışıyorum ama bırakmıyor.

Lobiden geçip ön kapıdan dışarı çıkıyoruz. Tenteyi geçince kar taneleri etrafımızda dans ediyor. Boynumu uzatıp kar tanelerinin yüzüme düşmesine izin veriyorum. Anılar zihnime akıyor: kartopu savaşı, kardan adam, kuleye yaptığımız yürüyüş.

"Karları özleyecek misin?" diye soruyor.

"Kesinlikle, evet."

Bex bizi çalıların ve ağacların olduğu bir alana götürür ve koklamaya başlar. Dallas elimi sıkar. "Başka bir şey özleyecek misin?"

Ona dönüp sözlerini ona geri söylüyorum. "Sen özleyecek misin?"

Omzunun üzerinden bakıp, beni en yakın ağacın arkasına çekerek Bex'i de peşimizden sürükledi. Beni büyük ağacın gövdesine bastırdı, gözlerimin içine baktı ve dudaklarını benimkilere bir santim kadar yaklaştırdı. Dudakları değmeden önce fısıldadı, "Ne düşünüyorsun?"

"Bence..."

Dudakları dudaklarımı ele geçirince devam edemiyorum. Dudakları, bunun bizim son öpücüğümüz olabileceğini hissettirecek şekilde dudaklarımı ele geçiriyor. Bu düşünce, onun hissettiğı kadar çaresiz ve ateşli bir şekilde öpücüğe karşılık vermemi sağlıyor. Çünkü bu bizim son öpücüğümüz olacaksa, unutulmaz olmalı. Yoğun. Aklımı başımdan alacak kadar. Pişmanlık duymadan geriye bakabileceğim bir an olsun istiyorum. Diğer tüm vedaları gölgede bırakacak bir veda. İkimizin de unutamayacağı bir ayrılık.

Ağızlarımız birbirini yutarken başım dönüyor. Nefeslerimiz karışıyor ve ellerimiz birbirine tutunmaya çalışıyor, ikimizden de inlemeler yükseliyor, sesleri öncekinden farklı. Bu inlemeler ıstırap, işkence ve umutsuzlukla dolu. İkimiz de bu öpücüğün bitmesini istemiyoruz, ama biteceğini biliyoruz. Bitmek zorunda. Karla kaplı günlerimiz sona erdi. *Her* şey bitti. Sadece son bir anı yaşamaya çalışıyoruz.

İkimiz de nefes nefese kaldığımızda, beni kendine çekip başını omzuma gömer. Bu anda ne düşündüğünü bilmek için her şeyi verirdim.

Saçlarından bir tutam alıp parmaklarımın arasında gezdiriyorum. "Bu senin en sevdiğim yerin."

O gülümser ve kalçalarını bana doğru iter. "Diğer kısımlarım kırıldı." Benden uzaklaşır ve göz kırpar.

"Hayır. Yani, birlikte geçirdiğimiz zamanları düşündüğümde, en çok saçlarını hatırlayacağım. Sana kitap okurken parmaklarımla saçlarını okşadığımda hissettiğim duyguyu. Sevişirken yüzüme döküldüğünü."

Gözleri kısaca kapanır. O da bunları özleyecek.

Ona söyle.

Bu senin tek şansın.

"Dallas?"

Bana bakarken omuzları gerilir, yüzünde ne demek istediğimi çok iyi bildiği için belirsizlik hakimdir. Ayakları üzerinde hafifçe hareket eder, alnını hafifçe kaşır. Dilimin ucunda bekleyen kelimelerden korkuyor.

Bu yüzden söylemiyorum. "Sanırım bileziğimi senin kulübende unuttum. Üzerinde baş harflerim yazılı gümüş olan."

Korkak.

Göğsünü derin bir nefesle doldurur, hem rahatlamış hem de hayal kırıklığına uğramış gibi görünür. "Döndüğümde ararım."

"Şey... Dallas?" dedim, kalbim deli gibi çarpıyordu.

"Mmm?"

Kollarımı ona sararak, söyleyeceğim sözlerin ona ne yapacağından korkarak, onu acıtacak kadar sıkı sararım. Ama bir şey söylemeliyim. Söylemezsem pişman olacağım.

"Tam olarak nerede okuduğumu ya da kim söylediğini hatırlamıyorum, muhtemelen ünlü bir filozof, ama sözleri aklımda kaldı." Derin bir nefes alıyorum, nefesim etrafımızda bir bulut gibi dönüyor. "Aşk, sonsuza kadar bölünebilen ve yine de azalmayan tek şeydir."

Hiçbir şey söylemiyor. Sadece bana bakıyor, alnı kırıksıklıklarla dolu. İlk kez gözlerini okuyamadım.

"Bunun anlamını anlıyor musun?" Omuzlarını sıkıca tutuyorum. "Bu, onları hala sevebileceğin, ama başkalarını da sevebileceğin anlamına geliyor. Hatta *bizi bile* sevebilirsin. Seçmek zorunda değilsin. İkisi de var olabilir ve bu, birinin değerinin azalacağı anlamına gelmez."

"Ben..." Zorlukla yutar, gözlerini benden ayırır ve arkamdaki ağaca bakar. Sözlerimi mi düşünüyor? Kaçmaya mı hazırlanıyor? Beni yanlış anladığını mı söyleyecek? "Geri dönmeliyiz. Oğlun bekliyor."

Yenilgiyle ciğerlerim boşalır. "Tamam." Uzaklaşmaya başlıyorum ama o bir kez daha elimi tutarak beni şaşırtır. Onu kaçırmadığım için rahatlarım. Ama aynı zamanda, birlikte geçirebileceğimiz son özel anı mahvetmiş olabileceğimden endişeleniyorum.

Ona tam olarak ne demek istediğimi söylemedim. Ama yeterince anlattım. O satır aralarını okuyabilir. Yüzümden okuyabilir. Öpücüğümden hissedebilir. Sesimden duyabilir. Ona umutsuzca, aptalca, hatta belki de pervasızca aşığım.

~ ~ ~

Çantamı ve Charlie için bir havlu alıyorum. Bex'i yine odada bırakıp havuza iniyoruz.

Kapalı havuzlara alışkın değilim. Florida'da buna gerek yok. Bu havuz çok büyük. Otel havuzun etrafına inşa edilmiş ve üstündeki kubbe, yüksek tavanı görebileceğiniz cam bir çatı. Havuzun bir ucunda su oyuncakları ve küçük kaydırakların olduğu bir çocuk alanı var. Kampımızı burada kuruyoruz.

Charlie kaydırdan indikten sonra Asher'ı havuza girmeye çağırıyor.

"Bana bak!" diye bağılıyor, havuzdan çıkıp Asher'ın kollarına atlıyor. Sonra kenara yüzüyor, tekrar çıkıyor ve Dallas'ın yanına gidiyor. "Gördün mü? Nefesimi tutup suya daldım."

"Gördüm," diyor Dallas. "Harika bir yüzücüsün, dostum."

Dostum. Kalbim kabarıyor.

"Ne kadar uzağa yüzebildiğini göster bana. Ayaklarını çırpabilir misin?"

Dallas'ın meydan okuması üzerine, havuza geri koşar, atlar ve yeteneklerini gösterir.

Dallas bana dönüyor. "Yüzebildiğini söylerken şaka yapmıyormuşsun. Etkileyici."

"Bu hiçbir şey. Onu sörf yaparken görmelisin."

Sözler ağzımdan çıkar çıkmaz pişman oldum. Dallas kabuğuna çekildi. Bu bir davet değildi, sadece ağzımdan kaçan bir sözdü.

"Yani... yapmalısın demiyorum... sadece..." Ellerimle yüzümü kapattım.

"Dallas, ne yapacağımı bilmiyorum. Burada tam olarak ne oluyor?"

"Burada olan şey, Charlie'yi yüzmeye bakma sözümü tutmam."

Havuz havlusunu çekiştiriyorum. "Peki sonra?"

"Ondan sonra kamyonetime binip kulübeme döneceğim."

"Peki sonra?"

Bu milyon dolarlık soru. Bir haftadır sormadığım ama aklımdan çıkmayan soru. Sonunda sordum. Aşık bir kız gibi "peki ya ben?" sorusunu sordum.

Asher, Dallas'ın yanındaki koltuğa oturur. *Ne kötü zamanlama.*

"O çocuklar onu su parkına oynamaya davet etti," der Asher, ıslaklığını kurularken.

Omzunun üzerinden Charlie'nin kendi yaşlarında dört çocukla oynadığını görüyorum. Bir an izliyorum, bunun ona nasıl bir tatil gibi geldiğini düşünüyorum. Babasının öldüğünü ve geri gelmeyeceğini hala tam olarak kavrayamıyor. Bu, o büyüyüp ölümün kesinliğini anlayana kadar tekrar tekrar yapacağımız bir konuşma olacağını biliyorum.

Kaşlarımı çatıp Dallas'ın Asher'la konuşmasını izliyorum ve bunu anlamayan tek kişinin oğlum olup olmadığını merak ediyorum.

Asher bize birer içki sipariş ediyor, ama Dallas içkisine neredeyse dokunmuyor, bu da onun yakında ayrılacağını gösteriyor.

Konuşurken hepimiz Charlie'yi gözlüyoruz. Dallas'ın benden daha dikkatli olduğunu fark ediyorum. Sanki onun yanında olmaya dayanamıyor, ama yine de onu korumaya ihtiyacı var.

"Bir terslik var!" diyor Dallas. Sandalyesinden fırlayıp su oyun alanına koşuyor.

Sesi ve hareketlerinin hızı midemi bulandırıyor.

Onun peşinden koşarak çocukların olduğu yere varıyoruz.

Charlie bana endişeli bir şekilde bakar. "Anne, ağzımda garip bir tat var."

Kalbim deli gibi atıyor. Çok fazla klor mu yuttu, yoksa... Yukarı bakıyorum. "Oğlumun şiddetli fıstık alerjisi var. Bir şey yedi mi?"

Bir kadın öne çıkıp bir paket kurabiye uzatır. "Oğlum bunları yiyordu." Oğluna döner. "Sam, bu çocuğa atıştırmalıklarından verdin mi?"

Dört yaşından büyük olamayacak olan çocuk, cezalandırılmak istemiyormuş gibi korkmuş görünüyor. Başını sallar.

Onun seviyesine çöktüm. "Sam, bu çok önemli. Başın belada değil, ama Charlie'nin yardıma ihtiyacı olabilir. Atıştırmalıklarını onunla paylaştın mı? Lütfen söyle."

Dudakları titriyor. Etrafımızdaki tüm kargaşadan korkuyor.
Yavaşça başını sallıyor.

Paketin içindekileri okudum. Fıstık üçüncü sırada. *Aman Tanrım.*

Asher çantamı elime tutuşturur. Çantanın içindekileri ıslak zemine döküp, evden hiç çıkarmadığım EpiPen'i ararım. "Nerede?" Her şeyi karıştırırım. Burada olmalı. Asher'a korku içinde bakarım. "Burada yok!"

Dizlerinin üzerine çöküp her şeyi aramama yardım ediyor. Çantamın her köşesini, her yerini arıyor.

Gerçek farkına vardığımda, kalbim bıçaklanmış gibi oldu. Gözlerim Dallas'ın kollarıyla buluştu. "Kaza. Çantamdan her şey dökülmüş. Aman Tanrım. Yanımda yok." Ayağa kalkıp bağırdım, "EpiPen'i olan var mı?"

"911'i arıyorum," diyor Asher arkamdan.

Operatöre, anafilaksi geçiren bir çocuk olduğunu ve acilen epinefrin gerektiğini söylediğini duyuyorum.

"Charlie, yardım geliyor. Her şey yoluna girecek."

Dizlerimin üzerine çökmüş, onu sıkıca sarıyorum, durumun çok hızlı bir şekilde kötüye gideceğini biliyorum. Tam da bunu düşünürken, dudaklarının şiştiğini görüyorum ve sonra yere yığılıyor. Ama onu yakalayamadan Dallas araya girip onu kollarına alıyor. "Ambulansı ön kapıda karşılayalım."

Neden bunu düşünemedim? Saatin her tik takında oğlumun boğazı biraz daha kapanırken saniyeler çok önemli.

İnsanlar bağılıyor, hala EpiPen arıyor. Çocuklar ağlıyor. Bir kadın yaklaşıyor, önümüze geçiyor ve bir paket Benadryl hapını yüzüme tutuşturuyor. "Bunu ona verin."

"O hap alamaz." Paketi itiyorum. "Ayrıca, zamanında etki etmez."

"Okudum ki..."

"İşe yaramaz!" Dallas'ın kollarında baygın duran oğluma bakıyorum. Yüzü şişiyor ve dudakları maviye dönüyor. "Epinefrin lazım," diye bağıyorum. Dallas'a bakıyorum. "Dallas, aman Tanrım."

"Hayır!" diye bağırdı ve otelin ön tarafına doğru ilerlemeye devam etti. "Bu olamaz."

Yüzünden gözyaşları akıyor. Titriyor. Yine de oğlumu Çin bebeği gibi tutuyor, başını göğsüne yaslayarak destekliyor ve aynı zamanda nefes alabilmesi için başını dışarıda tutuyor.

Aklımın bir köşesinde, otelin bu kadar büyük olduğu ve çocuk havuzunun devasa kapalı yapının en arkasında olduğu için lanet ediyorum.

Asher arkamızdan koşarak gelir. "Yoldalar. İki dakika."

İki dakika. Ne kadar zaman geçti? İki dakikası *var* mı?

Boğazımdan bir hıçkırık kopararak Dallas'ın yanında koşarak lobide toplanmış, acil durumun ne olduğunu görmek için meraklı bakışlarla bizi izleyen kalabalığı yararak ilerliyoruz.

"Geri çekilin!" Asher, bizi ön kapıdan geçirirken bağılıyor. Siren sesleri duyuluyor. Henüz yeterince yakın değiller.

"Bebğim, her şey yolunda," diyorum, dudaklarımı Charlie'nin alnına koyarak. Onu nazıkçe sıkıyorum. "İyi olacaksın. Annen burada. Ben buradayım." Dallas'a bakıyorum. O da benim kadar yıkılmış görünüyor. "Bu olamaz."

"Olmayacak." Burnunu keskin bir şekilde çekiyor, gözyaşları hala akıyor. "Olmaz. O iyi olacak. Olmak zorunda."

Bana bakmıyor. Sadece Charlie'ye bakıyor. Dallas'ın şu anda neler yaşadığını düşünecek kafamda yer bile yok. Çünkü tek düşünebildiğim oğlum ve burada hiçbir şey yapamadan dururken kendimi ne kadar çaresiz hissettiğim.

Işıklar yanıp sönüyor. Siren çok yüksek sesle çalıyor. Ambulans tentenin altına yanaşıyor ve iki sağlık görevlisi dışarı fırlıyor.

Bu noktada konuşacak kadar kendimde değilim. Asher durumu açıklıyor. Sağlık görevlilerinden biri Charlie'yi alıp dikkatlice yere yatırırken, diğeri epinefrin iğnesini yapıyor.

Bir anda Charlie derin bir nefes alır, birkaç kez öksürür, sonra ağlamaya başlar. Dudakları pembeye döner. Birkaç saniye sonra yüzündeki şişlik azalmaya başlar.

Tüm dünyam dönüyor ve Dallas'ın bekleyen kollarına düşüyorum.

Kendime geldiğimde, sadece birkaç saniye geçmiş olmalı, çünkü Charlie sedyeye yatırılıp ambulansın arkasına yükleniyor. Artık battaniyeyle örtülmüş, yüzünde oksijen maskesi var ve beni çağırıyor.

"Onu gözlem altına almamız gerekiyor. Her zaman bir geri tepme olasılığı vardır," diyor sağlık görevlisi, Dallas ve bana bakarak. "Sadece birinizi alabiliriz."

"Ben. Ben gidiyorum."

"Biz de peşinizden geliriz," diyor Asher. "Gidin."

"Hanımefendi," diye soruyor sağlık görevlisi. "İyi misiniz?"

"O gayet iyi," diye ısrar ediyor Dallas. "O iyi ve onunla birlikte gidiyor."

Aracın arkasına doğru ilerlerken Dallas'a bakıyorum. "Teşekkür ederim," diyorum, gözlerim rahatlamış gözyaşlarıyla doluyor.

O da titreyerek başını sallar.

Arka kapılar kapanmadan önce son gördüğüm şey, Dallas'ın koşarak yakındaki bir çalıya kusmasıydı.

Ve içten içe, bunun Dallas Montana'yla ilgili son anım olacağını biliyorum.

Otuz yedinci bölüm

Dallas

Asher ve ben yukarı çıkıyoruz. O üstünü değiştirmeli, ben ise... buradan defolup gitmeliyim.

"O iyi olacak, biliyorsun," diyor Asher. "Fıstık alerjisini öğrendiğimizde daha küçüktü. Bu üçüncü kez oluyor. Marti her zaman yanında EpiPen taşır. Her zaman."

"Benim hatam. Kazada çantasından her şeyi dökülmüş. Telefonunu aramaya gittiğimde, bulabildiğim her şeyi çantasına tıktırdım." Asansörün köşesine yaslanıyorum, duvarların üzerime geldiğini hissediyorum. "Tanrım, ölebilirdi."

"Dur bakalım dostum. Onun alerjisinden haberin yoktu herhalde. Onun çantasının içinde EpiPen olup olmadığını kontrol etmen imkansızdı. Eğer birinin suçu varsa, o da benim. Onu alıp buraya getirirken Anita'dan EpiPen'i istemeyi bile akıl edemedim. Birini suçlamak istiyorsan, beni suçla."

Duvara yaslanıp başımı defalarca sallıyorum. Söylediklerini duyuyorum ama hiçbir işe yaramıyor. Çocuğun ağzının etrafında kurdeşenler var. Yüzü şişmiş. Her adımında dudakları daha da morarıyor. Delirmemek için kendimi zor tutuyorum.

Odalarımıza vardığımızda, beni Marti'nin odasına soktu. "Hastaneye gelmeyeceksin, değil mi?"

"Bex ve ben eve gitmeliyiz." "Çok üzülecek."

"Charlie iyi, önemli olan bu. Tek önemli olan bu." "Gerçekten böyle düşünüyorsan, sana verdiğim kadar akıllı değilsin." "düşündüğüm kadar akıllı değilsin."

Bex'in tasmağını takıp eşyalarını topladım. "Ona söyle... ona, Charlie'nin iyi olduğuna sevindiğimi söyle. Charlie harika bir çocuğa benziyor."

"Öyle."

Elimi uzatıyorum. "Zor bir gün oldu."

Elimi sıkıyor, yüzünde hayal kırıklığı belirliyor. "Tanıştığımıza memnun oldum, Dallas. Aptal bir pislik olsan da."

"Öyleyim," diyorum ve Bex'i odadan çıkarırken. Kapıyı kapatıp son bir kez arkama bakıyorum. "Öyleyim."

~ ~ ~

Kulübeme dönüş yolu, gidiş yolundan daha uzun sürüyor. Hava nedeniyle değil, eve giderken iki kez panik atak geçirdiğim için. Kenara çekip geçmelerini beklemek zorunda kalıyorum.

Daha önce hiç panik atak geçirmemiştim. İlki geldiğinde kalp krizi geçirdiğimi sandım. 911'i aramaya çok yaklaştım ama ne anlamı olacaktı ki? İki buçuk yıldır hayatımdaki tek iyi şeyden uzaklaşmışım. Ne için? Acınası hayatıma geri dönmek için mi?

Kulübeme vardığımda motoru kapatıp ön camdan dışarı baktım. Burası bir şekilde farklı görünüyordu. Daha küçük. Daha boş.

İçeri girince gözlerim hemen yatağa gitti. Hala yapılmamıştı ve eminim onun kokusu sinmişti. Onun ve seksin kokusu. Yatağın yanına gidip bileziği bıraktığını sandığı yere baktım. Parmaklarımla baş harflerini okudum, cebime koymayı düşündüm. Ama koymadım. Yarın da burada olacaktı.

Mutfağa bakıyorum ve onu yemek hazırlarken görüyorum. Masada gülümsediğini hayal edebiliyorum.

Kanepe, bana saatlerce kitap okuduğu anları hatırlatıyor.

Banyoya girmeden bile onu banyoda banyo yaparken ve kendini okşarken hayal edebiliyorum.

O her yerde.

Ve burada kalamayacağımı biliyorum.

Eskiden burası benim sığınağımdı. Saklanıp, hiçlik içinde var olmak için ihtiyacım olan yerdi. Ama sonra Marti geldi. Ve artık hiçliği istemiyorum. O haklı. İnsanlara ihtiyacım var.

Burası çok soğuk, sadece elektrik kesik olduğu için değil.

Propan gelene kadar kulübeyi kabul edilebilir bir sıcaklıkta tutmak için şömineye mümkün olduğunca çok odun koyuyorum, sonra küçük ferforje kapıyı ayağımla *sertçe* kapatıyorum. *Sertçe*. Neden özellikle buna kızgın olduğumu bilmiyorum, ama *bir* şeye kızgınım.

Sırt çantama birkaç giysi tıktırıp Bex'in yiyecek çantasını alıyorum ve Bex'in beklediği kamyonete geri dönüyorum. Sanki kalmayacağımı önceden biliyormuşum gibi, o hala içeride.

Motoru çalıştırmadan önce, kardan adam Abe'ye bakıyorum. Hala Marti'ye verdiğim atkıyı takıyor. Muhtemelen hep takacak. Ta ki bir çamur yığını haline gelip, kumaş parçası toprağa düşene kadar.

Onun eridiğini görmeyeceğim için mutluyum. Sanki... *ah, lanet olsun, kafamdan çıkarmam lazım.*

Yakındaki tek otele elli mil daha gidip Bex ve kendime bir oda tutuyorum, sonra yan taraftaki dükkandan bir şişe tekila alıyorum. Şişe yarıya geldiğinde yatağa uzanıp tavana bakıyorum. Bex zıplıyor ve yanıma uzanıyor. Kafasını göğsüme koyunca onu okşuyorum.

"Aynı şey değil, dostum." Gözlerimi kapatıp uykuya dalıyorum.

~ ~ ~

Çiçeklerle süslenmiş koridordan sunak doğru süzülüyorum. Phoebe bana sırtını dönmüş, ama yine de çok güzel. Gelinliği düğmeler ve dantellerle süslenmiş, ona tam oturmuş. Onu daha sonra bu gelinlikten çıkarmak için sabırsızlanıyorum. Başını bir duvak örtüyor, ama saçlarının açık ve omuzlarına döküldüğünü biliyorum, tam da benim sevdiğim gibi.

Neden kimse yok? Çok mu erken geldim? Ancak yaklaşıncı, ön sırada bir sandalyede oturan bir kişi görüyorum. DJ. Yüzünde kocaman bir gülümseme var.

"Çok yakışıklı görünüyorsun, baba."

Başımı eğip onu inceliyorum. Ne zaman bu kadar yaşlandı? Çocuklar bu günlerde çok hızlı büyüyor. Daha dün gibi geliyor, altı aylıkken dizimde zıplatıyordum.

Phoebe'ye ulaştım. Bana döndü, ama duvak ağından onu hala göremiyorum.

Ellerimi ellerine alıyor. "Beni kurtardın. Onu kurtardın." DJ sandalyeden atlayıp koşarak bize sarılıyor.

Ama aşağıya baktığımda DJ değil. Bu çocuğun ela gözleri ve bir tarafında kıvrık saçları var.

"Çok mutluyum baba."

Şaşkınlıkla, artık duvağını takmayan Phoebe'ye bakıyorum. Aslında gelinlik bile giymemiş. Yale kapüşonlu bir sweatshirt giymiş. Ve... o Phoebe değil. O Marti.

"Dur... hayır," diyorum ve onlardan uzaklaşıyorum. "Böyle olmamalıydı."

Koşmak için döndüğümde, Phoebe ön sıradaki koltukta oturmuş, platin sarısı saçlarını okşayarak bebek oğlumuzu kucağında tutuyordu.

Bana bakar. "Onları sevebilirsin," der. "Onları ve bizi sevebilirsin. Aşkın en güzel yanı budur. Kalbinde sonsuz bir kaynağı vardır. Sonsuz bir kapasitesi. Asla dolup taşmaz." DJ'i kollarında tutarak ayağa kalkar ve benden uzaklaşır. Arkasında bir bulut vardır. Ateşin parıltısına benzeyen bir ışık. İçine girmeden önce bir kez daha dönüp bakar. "O kaynak asla kuruyacak değil, Dallas."

Onlara doğru adım atıyorum. "Ama... beni asla yerinime koyamayacağını söylemiştin. Neden onu kurtardığımı, seni kurtarmadığımı sormuştun."

"Hayır. O sendin. O sözleri sen söyledin. Hep sen, Dallas. Artık gitmeliyiz. Ve sen bizi bırakmalısın."

"Yapamam. Sizi asla bırakamam."

Arkasındaki ateşin rengi kadar parlak bir gülümsemeyle gülümser. "Tekrar görüşeceğiz. DJ'in doğum gününde. Benim doğum günümde. O zamana kadar, aşkım, kuyunu doldur. Doldur, doldurabildiğin kadar, sonra biraz daha doldur."

DJ'i kollarında tutarak arkasını döner ve ikisi de alev duvarının içinde kaybolur.

Altara geri döndüm, ama o da yoktu. Kollarım ağırlaştı. Aşağı baktığımda DJ'i tutuyordum, ama o daha büyüktü. Hayır, DJ değildi. Charlie'ydi.

"Seni seviyorum, baba," diyor.

Birden uyanıyorum, alnımdan ter damlıyor. Çünkü... Ne. Lan. Siktir.

Otuz sekizinci bölüm

Martina

Başımın üstünden parlak bir ışık geliyor. Gözlerimi korumak için kolumu gözlerimin önüne getiriyorum.

Bekle... Işık mı? Elektrik mi geldi?

Kolumu çekip gözlerimi açtığımda hastane odasının tavan döşemelerini görüyorum. Her şey bir anda aklımda canlanıyor. Charles'ın ölümü. Kaza. Dallas'la geçirdiğim on muhteşem gün. *Charlie*. Bizi hastaneye getiren olayı hatırlayınca birdenbire doğruluyorum.

Odanın diğer ucundaki hemşire gülümsüyor ve bana "tamam" işareti yapıyor. Yanıma gelip sessizce diyor: "Durumu çok iyi. Gece boyunca herhangi bir tepki olmadı. Doktor bu sabah taburcu edilmesini onaylayacak."

Çocuklar ve fıstık alerjisiyle ilgili bir düzine broşür uzatıyor. Bunların hiçbirini bilmiyorum ve ona en az onun kadar bilgili olduğumu söylemeye çalışıyorum ama bir dizi talihsiz olay yüzünden EpiPen'im yok.

Tüm ipuçlarını biliyorum. Aptalca bir hataydı. Neden havuzda bir şey söylemedim? Yeni insanlarla tanıştığımda genellikle ilk yaptığım şey budur. *Merhaba, ben Marti. Oğlum Charlie'nin şiddetli fıstık alerjisi var, lütfen ona herhangi bir yiyecek vermeyin, etrafında fıstık bulundurmayın ve hatta o yakınınızdayken fıstık yemeyin.* Anaokulunda alerjisi olan üç çocukta biri olduğu için okulun kapısından fıstık bile sokulmuyor.

Oğlumun hayat kurtaran ilacını yanımda getirmediğim için kendimi çok suçlu hissediyorum. Herkes muhtemelen benim korkunç bir anne olduğumu düşünüyor. Belki de öyleyim. Dallas'ın kulübesine giderken çantamda olup olmadığını kontrol etmeliydim.

Hayatım üzerine yemin ederim ki bir daha asla EpiPen'im olmadan dışarı çıkmayacağım. Gerekirse kalçama zımbalayacağım. Onu kaybetmeyeceğim.

Bir an için Dallas'ın nasıl hissettiğini hayal edebiliyorum. Kendini bu kadar kırık ve yalnız hissetmek. Alex'i kaybetmek inanılmaz zordu, ama Charlie'yi de kaybedersem, bu bardağı taşıran son damla olur. Kendimi toparlayamam. *O da böyle mi hissediyor?*

Hemşire odadan çıkınca, Charlie'nin yatağına sessizce yaklaşp ona bakıyorum. Her şeyin bu kadar kötü gitmesine rağmen kendimi çok şanslı hissediyorum.

Dallas'ın Charlie'yi kucağına alıp ambulansa götürdüğü görüntü bir türlü aklımdan çıkmıyor. *Dallas*. Ben değil. Asher değil. O kadar hızlı davranan oydu. O değerli anlar Charlie'yi neyden kurtardı kim bilir? Beyin hasarı? Ölüm?

Düşünmek bile tüylerimi ürpertir.

Ve bir kez daha, Dallas Montana bir kurtarıcı oluyor. Bir kahraman. Bunun onun için önemli olmadığını biliyorum, ama yine de bunu hak etti.

Dün gece, ziyaret saatleri geçmişti, kimseyi yukarı çıkarmadılar. Asher mesaj attı ve Charlie taburcu olduğunda sabah bizi alacağını söyledi. Bizi o alacaktı. Dallas değil.

Dün gece Charlie ambulansa bindirilip güvenli bir yere ulaştığında onun içten gelen tepkisini gördüm. Yüzü hayalet gibi bembeyazdı. O kadar titriyordu ki tıbbi yardım alması gerektiğini düşündüm. Sonra da kustu.

Dallas gelmeyecek. Bugün gelmeyecek. Muhtemelen hiç gelmeyecek.

Kapı hafifçe çalınır, sonra Asher'ın başı içeri girer. Onu içeri davet ederim.

Yatağın yanına gelir, kolunu omzuma atar ve şakağıma öper. "O çocuk beni çok korkuttu," diye fısıldar.

Göz yaşlarımı tutmaya çalışarak başımı sallıyorum.

Charlie ilk kez fıstığa anafilaktik reaksiyon gösterdiğinde on dört aylıktı. Bir tema parkındaydık ve şans eseri orada EpiPen taşıyan kendi sağlık görevlileri vardı. O günden sonra, her zaman yanımda bir tane bulundurmaya özen gösterdim.

İkinci kez olduğunda, Suzanne'in kızının doğum günü partisindeydik. O zamana kadar tanıdığım herkes, Charlie'nin yakınında fıstık olmamasını biliyordu. Ancak partide bulunan küçük çocuklardan biri, gelmeden önce fıstık ezmeli sandviç yemişti ve ailesi, ağzında, yüzünde ve ellerinde kalan kalıntıların bile oğlumu öldürebileceğini bilmiyordu. Neyse ki EpiPen yanımdaydı. Dün geceki kadar kötü bir durum yaşamadı.

Charlie kıpırdanıyor. Gözleri açılıyor ve bana bakıyor. Yatağa eğilip onu kucaklayarak sıkıca sarıyorum. "Merhaba, dostum. Bizi çok korkuttun, ama artık iyisin."

"Kötü yiyecek mi?" diye soruyor ve bana sıkıca sarılıyor.

"Evet. Büyük kötü yiyecek. Ama Charlie, artık ona fıstık demelisin. Diğer insanlar büyük kötü yiyeceğin ne olduğunu bilmiyor. Sen artık büyük

ve insanlara fıstık yiyemeyeceğini söyleyebilmelisin. Ve bana veya Asher amcana sormadan asla atıştırmalık kabul etmemelisin."

"Tamam, anne. Penis diyeceğim."

Asher ve ben, kelimenin çıkışı üzerine gülümseriz. Asher fısıldar, "İnsanlar onun penise alerjisi olduğunu düşünecek."

Koluna hafifçe vuruyorum. "Kes şunu."

Asher ve Charlie, Ash'in telefonunda oyun oynarken ben Charlie'nin taburcu belgelerini dolduruyorum. "Acaba *bu* bana ne kadara mal olacak?" diye mırıldanıyorum.

Hemşire beni duymuş olmalı. "Fatura çoktan ödenmiş." EpiPen'i masanın üzerine koyar. "Bunun maliyeti de dahil."

Başımı kaldırıyorum. "Neden bahsediyorsunuz?"

"Gece vardiyasındaki hemşirelerden biri, bir adamın oğlunuzun durumu hakkında bilgi almak için aradığını söyledi. Elbette bilgi veremedik, ama adam faturayı ödemekte ısrar etti. Duyduğuma göre oldukça sert bir şekilde. Biz fatura işleriyle ilgilenmiyoruz, ama onu ilgili kişilere yönlendirdik." Charlie'ye bir bakış attı. "Görünüşe göre oğlunuzun koruyucu meleği var."

Asher'a kaşlarını kaldırır. Asher savunmacı bir şekilde elini kaldırır. "*Bana* bakma. Benim bununla hiçbir ilgim yok."

"Bunu yaptığına inanamıyorum," dedi hemşire odadan çıktıktan

sonra. Asher telefonunu kaldırdı ve yanıma yaklaştı. "Dallas

hakkında..." "Söylemene gerek yok. Öldüğünü biliyorum."

Alnında bir kırışıklık belirir. "Seni aradı mı?" "Hayır.

Sadece biliyorum."

Charlie'yi kollarının arasına alır. "Hadi dostum. Otele geri dönelim. Bugün bütün gün yüzmeye gideceğiz. O kadar çok suya gireceğiz ki, balık gibi olacağız."

"Nemo gibi mi?" diye sorar

Charlie. "Evet, tıpkı Nemo

gibi."

Asher bana döner. "Dün gece Anita'yı aradım ve olanları anlattım. Ya da en azından annesine anlattım. Anita uyuyordu. Jane, anma töreninin yarın yapılacağını söyledi. Charles'ın annesi ve kız kardeşi bugün geç saatlerde uçacaklar. Yani cumartesi günü eve gidebiliriz." Bana sert bir bakış atar. "Üç kişilik uçak bileti ayırtayım mı?"

Kıkırdarım. "Son zamanlarda başıma gelen tüm talihsizlikleri düşünürsek, hayır teşekkürler. Sen git sen. Charlie ve ben arabayla gideriz."

“Araba kullanmanın tehlikeli olduğunu biliyorsun...”

Elimi salladım. "Daha tehlikeli. Neyse. Uçmayacağım, Ash."

Hayal kırıklığıyla içini çekiyor. "Peki. Ben de sizinle gelirim."

"Zaten günlerdir buradasın. Bug'in sana ihtiyacı var."

"Bug, Mel ile çok iyi vakit geçiriyor. İnan bana, o gayet iyi. Bu hafta önceliğim sen ve Charlie."

Onu ve Charlie'yi kollarımın arasına alıyorum. "Seni seviyorum, ağabey."

"Sevsen iyi olur. Hadi gidelim buradan. Charlie ve ben yüzmeye gideceğiz, sen de Anita'nın ailesine yarın için yardım et."

Ona EpiPen'i uzattım. "Bunu gözünün önünden ayırma."

“Asla. Yanımda yoktu, özür dilerim. Onu alırken Anita’ninkini istememem aptalcaydı. Aklında değildi, hatırlayamadı. Kendimi çok kötü hissediyorum.”

"Ash, dur. Onda olması gereken bendim."

"Suç atma oyunu oynamayalım mı? O iyi ve bir daha asla böyle bir duruma düşmeyeceğiz. Anlaştık mı?"

"Anlaştık."

Charlie'yi yere indirir ve hastaneden çıkarız, Charlie aramızda, ikimiz de onun ellerinden tutuyoruz. Dallas'ın Charlie'nin diğer elini tutan adam olmadığı için aniden bir hüznün dalgası beni kaplar.

Otuz Dokuzuncu Bölüm

Dallas

Bir bankta oturup mezar taşına bakıyorum. Daha önce hiç görmediğim bir mezar taşı. Karım ve oğlumun isimlerinin yazılı olduğu, sonsuza kadar birlikte gömüldükleri mezar taşı.

Mezar taşının yanında hala ıslak oyuncak ayılar var, geçen hafta DJ'in doğum günü için ailem getirmiş olmalı.

İki gece üst üste aynı lanet rüyayı gördükten sonra, bu sabah erkenden buraya geldim, açıklayamadığım bir doğa gücü beni buraya çekti. İki buçuk yıl oldu ve buraya oturup bu mezara baktığım ilk kez.

Güneş, kar fırtınasının bıraktığı karın çoğunu eritmiş. Sadece kar küreyicilerin yol kenarına yığıldığı kar yığınları kalmış. Birkaç gün içinde ne kadar da değişmiş her şey.

Aklım Marti ve Charlie'ye ve geçen haftaya geri dönünce, suçluluk duygusu beni yiyip bitirmeye başladı. Düşünmem gereken anne ve çocuk tam burada, neredeyse ayaklarımın altında. O garip rüya neydi? Ve neden iki kez gördüm? *Aynı lanet rüya*. Aklımdan çıkaramıyorum. Rüya da Phoebe, her şeyin benim yüzümden olduğunu, önceki rüyalarım da söylediği tüm sözlerin onun değil, benim sözlerim olduğunu söylemişti. Ama o zaman dün geceki rüyadaki sözlerin onun sözleri olduğuna nasıl inanabilirim? Şu anda kafamın içinde her şey karıştı.

"Dallas?"

Başımı çeviriyorum. Sürpriz bir şekilde, Allie soğuk hava koşu kıyafetleriyle yaklaşıyor.

"Burada olduğumu nasıl bildin?" diye soruyorum.

"Hayır, ben her gün mezarlığın yanından koşarım. Burada oturan birini görünce kim olduğunu görmek istedim." Uzun bir koşu yapmış gibi ellerini beline koyarak eğildi. Sonra Bex'in kafasına hafifçe vurdu. "Ne zamandır köpeğin var?"

"Uzun hikaye."

Beni kenara itip bankta ona yer açtım. "Ama bir gün anlatırsın, değil mi?" diye sordu.

Omuzlarımı silktim.

Bana dirsek atar. "Buraya geldiğini bile bilmiyordum."

"Gelmedim. Yani, gelmedim. Şimdiye kadar."

Merakla kaşlarını kaldırır. "Gerçekten mi?" "Bu ne demek lan?"

Masumca omuz silkiyor. "Sadece hayatında gizemli bir kadın beliriyor, bir hafta boyunca kulübende mahsur kalıyor ve birdenbire buradasın."

"On gün oldu. Ve birinin diğerle ilgisi yok."

"Sen nasıl istersen."

Kafamı salladım. Marti kadar inatçıydı.

Ve yine suçluluk duygusu. Gözlerim mezar taşındaki Phoebe'nin adını tarar ve sessizce özür dilerim.

"Yarın Lucas'ın partisine kalacaksın, değil mi?" diye sordu.

"Belki gelirim. Ama önce kabinime dönmem gerek."

Bana çılgın gözlerle bakar. "Dallas, neden? Şimdi buradasın. Neden dört saatlik yolu gidip yarın dört saatlik yolu geri geleceksin?" "Halletmem gereken işler var." Ayağa kalkıp Bex'in tasmağını uzatırım. "Ben dönene kadar Bex'e bakar mısın? Kamyonette çok

Yere yatırmak istiyorum." "Ne için yatırmak istiyorsun?"

Gözleri tabak gibi açıldı. "Dallas, sen..."

"Heyecanlanma. Ne yapacağıma karar vermedim. Bakacak mısın, bakmayacak mısın?"

Tasmayı alır. "Tabii."

"Hadi. Seni eve bırakayım. Kamyonette onun eşyaları var."

Sessizce yol alıyoruz, çünkü İspanyol Engizisyonu'nun bir parçası olmak istemiyorum. Annemle babamın evine vardığımızda soruyorum, "Hiç taşıyacak mısın?"

"Geçen yıl Mia ile birlikte bir daire tuttuğumuzda bir kez denedim. Ama dürüst olmak gerekirse, neden tüm bunları bırakayım ki? Montana Manor'da her şey var, garajın üzerinde ayrı bir girişi olan bir daire bile. Ve 12 bin metrekareden fazla bir alanda, istemediğim sürece annemi ve babamı görmek zorunda bile değilim. Tabii ki görmek istemediğimden değil."

“Yani, burada sonsuza kadar yaşayacak mısın?”

“Taşınmak için bir nedenim olana kadar, evet.”

“O sebep ne olabilir?” “Sanırım mükemmel erkek.”

Gülüyorum. “Ölene kadar burada yaşayacaksın, küçük kardeşim. Bunu sen de biliyorsun. Jason için de öyle düşünmüştün. Yıllarca birlikteydiniz ve sonra bir gün bir anda Avustralya'da staj yapmaya karar verdin ve her şey bitti.”

Yutkunur, eski sevgilisinden bahsedildiğinde her zamanki somurtkan ifadeyle yüzüne bürünür. Sonra derin bir nefes alarak kendini toplar.

"Mükemmel erkek dışarıda bir yerde," diyor. "Neyse, nasıl bu kadar alaycı olabiliyorsun? Bir zamanlar *sen* de mükemmel bir erkektin. Eğer izin verirsen yine olabilirsin."

Sırt çantasını ona doğru itiyorum. "Bu konuyu konuşmayacağım."

"Konuşmalısın. Çünkü Marti senin için mükemmel. Sen de onun için. Hislerin olduğunu biliyorum. O bekar bir anne. Charlie'nin bir baba figürüne ihtiyacı var. Sen bu boşluğu doldurabilirsin. Senin de ikisinin doldurabileceği büyük bir boşluk var."

"Ne diyorsun sen, Allie? Karımı ve çocuğumu değiştirmek mi istiyorum sence?"

"Hayır, tabii ki hayır. Sadece mantıklı olduğunu söylüyorum. Onların sana ihtiyacı var, senin de onlara."

Gözlerimi kısarak baktım. "Onunla konuştun mu?"

"Sadece senin telefonuna cevap verdiğinde yaptığımız tek konuşma. Satır aralarını okumakta çok iyiyim."

"Eh, asla işe yaramaz."

"Nereden biliyorsun?"

"Öyle işte."

O yüksek sesle iç çeker. "Dallas, denemeden vazgeçersen, kendini asla affedemeyebilirsin."

"O benim kollarımda neredeyse ölüyordu,

Al." Kızın yüzü şaşkın bir ifadeye büründü.

"DJ mi?"

"Charlie. Onun çocuğu. Fıstığa alerjisi var ve bir çocuk ona kurabiye verdi ama EpiPen yoktu çünkü ben aptalca kazadan sonra arabasında bulamadım. Ve... Tanrım, yüzü. Dudakları. Boğazı kapanıyordu." Sıcak bir gözyaşı yanağımdan süzüldü. "Onu ambulansa yetiştirirken neredeyse kollarımda ölüyordu."

"Aman Tanrım." Eli ağzını kapatıyor. "Ama iyi mi?"

"Hastaneyi aradım. Bana hiçbir şey söylemediler. Ama eminim iyidir. Ambulans tam zamanında yetişti. İlacı verdikten birkaç saniye sonra normal nefes almaya başlamıştı." Boynumun arkasını ovuşturuyorum. "Ama bir dakika daha geç kalsalardı..." Burnumu ceketimin koluna siliyorum. "Bunu bir daha yaşayamam. Başka kimseyi kaybedemem."

"Ve onlardan uzak durmanın çözüm olduğunu mu düşünüyorsun? Ormanda bir ağaç devrilirse ve kimse duymazsa... yine de devrilmiştir. Ya orada olmasaydın? Charlie yine fıstığa maruz kalacaktı, ama sen onu ambulansa yetiştiremezdin. O *senin* kollarındaydı. Uzak durarak onları güvende tuttuğunu mu düşünüyorsun? Bence tam tersi. Özellikle de Marti'ye olan hislerin yüzünden okunurken."

Uzanıp kapısını açtım ve elimi sallayarak onu uğurladım. "Gidebilirsin."

"Peki," diye somurtarak cevap verdi. "Bana itiraf etme. Ama en azından kendine itiraf et."

Arka koltuktan Bex'i alır ve pencereden bana bağırır, "Parti saat sekizde Donovan'larda. Gel!"

Alaycı ve meydan okuyan bir gülümsemeyle başparmağımı kaldırdım. Sonra uzun, dairesel garaj yolundan çıkıp kasabadan uzaklaştım, bir daha asla geçmek istemediğim caddeyi dikkatlice kaçındım.

Kırkınıc Bölüm

Martina

İki gün süren yoğun planlama, destek, anılar ve gzyağlarının ardından, nihayet Florida'ya dönmek üzereyiz.

Charlie koltuğuna güvenli bir Şekilde oturmuğ, bir elinde Grumpy, diğer elinde meyve suyu kutusu var. Oğlumun araba yolculuklarını sevdiği için Şanslıyım, çünkü bu uzun bir yolculuk olacak. Yolculuğu  güne bölmeyi planlıyoruz, yol boyunca enerjisini atabileceği parklar ve oyun alanları bulacağız.

Isıtıcı açık olduğu için araba çok sıcak oluyor, ben de ceketimi çıkartıyorum. Aslında *benim* ceketim değil, Dallas'ın ceketı. Ceketı alıp arka koltuğa koyarken derin bir nefes alıyorum.

Asher bir anlığına gözlerini yoldan ayırıp bana zgn bir Şekilde bakıyor. "Bazı insanlar tamir edilemeyecek kadar zarar grmğ, Marti." Dizime hafifçe vuruyor. "Gerçekten çok zgnm."

Gzyağlarımı tutarak pencereden dığarı bakıyorum. "Kimsenin o kadar hasarlı olduğunu sanmıyorum. Elbette, bir Şekilde kırılmığ. Ben de yle. Ama ya..." Sanki tüm cevaplar onda gibi ona bakıyorum. "Ya bir kırık insan bağka bir kırık insanı onarmak için gerekiyorsa? Belki iki kırık insan birbirini bir Şekilde tamamlayabilir. Birbirlerinin çatlaklarını doldurabilir."

"Eğer bu doğruysa, o Tanrı bilir neredeyken sen burada ne yapıyorsun?"

"Otelde olanlar onun için çok korkutucu olmalı. Ben Biliyorum. Ben de bir ocuğumu kaybettim. İkimiz de aynı Şeyi yağadık. Onu yağadık. Ve o, bunun tekrar olduğunu sandı.

"Onunla birlikteyken ölümle burun buruna geldin, Marti. O zaman kaçmadı."

"Yapamadı, Ash. Mahsur kalmığtık. Ve bir bakıma terk etti. Katı. Kelimenin tam anlamıyla. Ormana gidip koğardı. Ya da odun keserdi. Kötü ya da iyi anlar yağamığ olmamızın önemi yoktu, hepsi onun sakladığı Şeylerin anılarını geri getiriyordu. Ama o değişi-yordu. Bunu görebiliyordum. Hissedebiliyordum. DJ'in doğum gününü kutladı. Bu onun için büyük bir adımdı. Ve sonra biz... Şey, ayrıntıları anlatmak istemiyorsun..."

"Tanrım, lütfen, hayır."

"İlk kez kaçtıktan sonra iyileşmeye başladı. Artık o kadar uzaklaşmıyordu. Bana açılıyor ve geçmişinden bazı şeyleri paylaşıyordu." Pencereden hüzünle dışarı bakıyorum. "Keşke birlikte daha fazla zamanımız olsaydı."

Tug Hill Bölgesi'nin batı sınırını gösteren bir tabelayı geçiyoruz. Asher onu işaret ediyor. "Orada ol. Kulübesine git ve ne olacağını gör. Ona her şeyi anlat."

Başımı salladım. "Bunu yapamam."

"Neden?"

"Bazen güzel anılarla uzaklaşmak daha iyidir. Kapısına gidersem ve beni reddederse, o on günün anlamı kalmaz. Şu anda onlara tutunabiliyorum. Asher, Charles'ın yeni öldüğü ve Charlie'ye ulaşamadığım için garip geldiğini biliyorum, ama o on gün hayatımın en güzel günleriydi." İç çekiyorum. "Ayrıca, istesem bile kulübesini nasıl bulacağımı bilmiyorum. Google'da arayamam ki. Hiçbir yerin ortasında. Adresi bile yoktur herhalde."

Yine dizime hafifçe vurur. "Üzgünüm, Marti. Keşke yardımcı olabileceğim bir şey olsaydı."

"Yardım ettin. Charlie'nin yanındaydın. Ve şimdi de benim yanımdasın. Bu yeter."

Öğleden sonra olmasına rağmen, birkaç saatlik yolculuktan sonra gözlerim ağırlaşıyor. Arka koltuktan paltoyu alıp yastık olarak kullanmak için başımın ve pencere arasına sıkıştırıyorum. Hala onun kokusunu alabilmek umuduyla derin bir nefes alıyorum. Ama kokmuyor. O kadar uzun süre giydim ki kokusu gitmiş, bu da beni çok üzüyor. "Sanırım ceketini bir şekilde ona göndermem gerekecek," diye düşünürken sesli olarak mırıldanıyorum. "Şaraphanesine postayla gönderebilirim herhalde."

"Mmm," diye mırıldanıyor Asher ve müziğin sesini kısıyor.

Taylor Swift'in kırık kalbini anlattığı şarkıyla uykuya dalıyorum ve bir şarkı yazmanın içimde yer eden bu dayanılmaz acıyı atlatmama yardımcı olur mu diye düşünüyorum.

~ ~ ~

Hafifçe sarsıldım. "Martina, geldik."

Gözlerimi ovuşturuyorum. "Ne kadar uyudum? Pennsylvania'da mıyız? Ama daha o kadar karanlık bile olmadı."

"Pennsylvania'da değiliz."

Pencereden dışarı bakıyorum. "O zaman neden otoyolda değiliz?"

"Küçük bir sapma." Yolun kenarındaki büyük bir tabelayı işaret ediyor.

Montana Şaraphanesi.

Tendelerim gerilir. "Asher! Ne yapıyorsun?"

Omuz silkiyor. "Ceketi şaraphanesine geri vermek istediğini söylemiştin. Öyleyse ceketi şaraphanesine geri verelim. Yoldan sadece on beş dakika uzaklıkta."

Ağzım açık kalır.

Artık tamamen uyanmıştım ve bunun milyonlarca farklı sonucu olabileceğini hayal ediyordum.

Hiçbiri iyi değil. "Geri dön."

"Çok geç. Yol çok dar." Göz alabildiğince uzanan, sonsuz sıralar halinde uykuya dalmış üzüm bağlarının bulunduğu uzun ve virajlı bir yola giriyor. Büyüleyici bir manzara. Dallas'ta görebileceğimi hiç düşünmediğim bir yer. Onun hayatının bir parçası, hiç deneyimleyemeyeceğimi düşündüğüm bir şey.

İtiraz etmeyi bıraktım. Çünkü o burada olmasa da, ona daha yakın hissediyorum.

daha yakın hissediyorum.

"Hafta sonu," diyorum. "Burası muhtemelen kapalıdır."

ve sahibini ne kadar görmek istediğimi düşünerek ani bir kayıp hissi duyuyorum, burada olma ihtimalinin ne kadar düşük olduğunu bilsem de. "Kapının önüne bir not bırakıp bırakabiliriz."

Araba ön tarafa yaklaşırken ve birkaç büyük bina görünmeye başladığında, boş otoparkı görünce hayal kırıklığına uğradım.

Asher'ın bu dolambaçlı yoldan ne elde edeceğini düşündüğünü bilmiyorum. Ama tahminimce bunun paltoyu geri vermekle ilgisi yok.

Asher, park yerine girmeye bile zahmet etmeden girişin hemen yanına park yer. ediyor.

"Onu sevdin mi?" diye soruyorum.

Yarım ağızla gülüyor. "Sevmeyi beklemiyordum. Aslında ondan nefret etmeyi bekliyordum

Ama gerçek şu ki, nefret ettim. Söylediği bazı saçmalıklara rağmen, bu çok çılgınca. Ama adam garip bir şekilde çekici."

"Anlat bana." Gözlerimi kısıyorum. "Ne *saçmalıklar* söyledi?"

"Önemli değil."

"Asher, beni korumana gerek yok. Ben büyük bir kızım."

Pencereden gelen bir vuruşla irkilirim ve koltuğumda dönerek güzel bir kadın görürüm. Onu Dallas'ın telefonundaki fotoğraftan tanıyınca, hızla camı indiririm.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye sorar, süveterini sıkıca kendine çekerek. "Kayboldunuz mu?"

Kalbim açıklanamayan bir şekilde hızla atıyor. Sonuçta o değil. "Ben Marti."

Gözleri iki kat büyür ve yüzünde kocaman bir gülümseme belirir. "Aman Tanrım. Harika! Orada ne yapıyorsun? Çık dışarı da sana kocaman sarayım." Kapıyı açıp dışarı çıkarım. Hiç vakit kaybetmeden bana sarılır. Sıkıca. "Geldiğine çok sevindim."

Kafam karışır. "Şey..." İçeri uzanıp montumu alırım. "Bunu geri vermem gerekiyordu. Florida'ya dönüyoruz."

Şimdi şaşkın olan o. "Lucas'ın partisi için gelmedin mi?"

"Partiye." O anda adeta havam söner. "Tamamen unutmuşum. Hayır. I-95'ten Calloway Creek'ten geçiyorduk ve yolumuzu değiştirdik." Ceketini ona uzatırım. "Göndermekten daha ucuza gelir."

Ceketi bana geri itti. "Hava soğuk, Marti. Sen giymelisin. Madem buradasın, partiye mutlaka gelmelisin. Bugün şarap tadımı yaptık." Bir anahtar demetini salladı. "Seni gördüğümde eve gidip parti için üstümü değiştirmek üzereydim." Konuşmayı kesip etrafıma ve arabaya baktı.

"Üzgünüm," diyorum. "Kaba olmak istemedim. Allie, bu kardeşim, Asher Anderson."

Allie'nin yüzü bir kez daha aydınlanır. Neredeyse ön koltuğa atlayacak, kolunu uzatır. "Asher Anderson," der, elini onun eline koyarken. "Başkan gibi bir isim."

Asher gülüyor. "Tanıştığımıza memnun oldum, Allie Montana."

Sesinde hafif bir değişiklik fark ederek kaşlarımı kaldırırım. Daha sağlam. Daha erkeksi. Birbirlerinin ellerini bırakmadıklarını fark edince gözlerim ikisi arasında gidip gelir. Allie kıkırdar, neredeyse kendini beğenmiş bir şekilde, ve kardeşim gözlerini ona diker. "Sen de gelmelisin, Asher. Charlie de." Allie sonunda gözlerini ondan ayırır ve arka koltukta uyuyan oğluma bakar. "Tanrım, ne kadar tatlı."

Sonunda, çok uzun süren bir el sıkışmanın ardından, elini çekip ön koltuktan geri çekildi.

"Ne dersin?" diye sorar bana. "Gelir misin?" "Hayır."

Kafamı şiddetle sallar. "Olmaz."

Ellerini kalçalarına koyar. Sanırım istediğini elde etmeye alışkın bir kadın.

"Birincisi, Lucas'ı tanımıyoruz bile. İkincisi, Dallas da orada olacak. Bu biraz garip olabilir."

"Kardeşim tam bir aptal. Biraz dürtülmesi lazım, hepsi bu. Belki bu parti tam da bunun için..." Allie'nin telefonu çalar. "Bir saniye izin ver." Cebinden telefonu çıkarır. "Şey, laf laf üstüne." Kalbim hızla çarpmaya başlarken, parmağını ekranın üzerinde kaydırır. "Selam Dallas. Şu anda karşımda kim var tahmin edemezsin."

Öne çıkıp dikkatini çekmek için elimi çılgınca salladım ve boğaz kesme işareti yaptım.

"Şey... Mia'nın kardeşi, Dax. Partiye davet edilmek istiyor. Davet etmeli miyim?"

Onun cevabı ne olursa olsun gülüyor.

Sonra neşeli tavırları değişir. "Ah, hayır, gerçekten mi?" Gözleri bana takılır. "Emin misin?" Duruşunu değiştirir, dudaklarını bükerek. "Neyse, neyse. Kaçınılmazsa kaçınılmaz. Görüşürüz o zaman." Telefonunu cebine koyar. "Sorun çözüldü. Gelmeyecek. Yetkililer, eski bir adamla ilgili konuşmak istiyorlarmış."

"Abe," dedim, hiç tanışmadığım adam için yeniden üzülerek. Soğuk ellerini birbirine sürttü. "Ee? Gelecek misin?"

"Kimseyi tanımayacağız."

"Kapıdan girdikten otuz saniye sonra bu sorun çözülür."

"Marti," diyor Asher, konsola eğilerek. "Eğlenceli olabilir. Son birkaç gündür çok moral bozucu şeyler yaşadık. Bir parti tam da ihtiyacımız olan şey olabilir."

Ona "*yardımcı olmuyorsun*" bakışı atıyorum.

"Anne?" Charlie araba koltuğundan uyanmış, "Parti var mı?"

"Elbette var," diyor Allie. "Ve orada çok çocuk olacak. Gelip lezzetli yemekler yiyip oynamak istemez misin? Pasta da olacak."

"Anne! Gidebilir miyiz?"

Bu üçü. Bana karşı ittifak kurdular.

"Bilmiyorum, dostum." Allie'ye dönüyorum. "Kalacak yerimiz yok. Burada otel var mı ki? Kasaba küçük, biliyorum."

“Aslında iki tane var ama gerek yok. Bende kalabilirsiniz.
Yeterince yer var.”

“Bilmiyorum.”

"Anne, lütfen?" Charlie yalvarır.

Masumca ellerini kaldırmış olan Asher'a bakıyorum. Başka seçeneğim yok gibi hissediyorum. İç çekiyorum. "Tamam."

Allie zıplar ve alkışlar. "Harika. Ben kilitleyim. Arabam arkada. Beni eve kadar takip edin, hep birlikte temizlenelim."

Ben itiraz etmeden koşarak uzaklaşır.

Arabaya geri dönüp Asher'ı işaret ediyorum. "Sen." Kafamı sallıyorum. "Beni bu konuda köşeye sıkıştırdığına inanamıyorum. Planlarda bu yoktu. Bu bizi bir gün geriye atacak."

“Yani yarın birkaç saat fazla yol yapacağız. Önemli değil, Marti.

Haydi ama, ne zaman bu kadar katı bir insan oldun?"

Gözlerimi kapatıp koltuğa yaslanıyorum ve bu kadar katı bir insan olduğumu iki gün önce fark ettiğimi düşünüyorum. Aşık olduğum adamın kalbimi cebine koyup gittiği gün.

~ ~ ~

Çenem kucağıma düşmüş, önümüze gelen devasa eve bakıyorum. Ev sonsuza kadar uzanıyor. Vali konağına benziyor. Geniş bir arazi. Pencerelele kaplı duvarlar. Çatı pencereleri, sivri çatılar, açılı duvarlar ve garajlar... Oh, ne kadar çok garaj var.

Her yer bayram için süslenmiş. Ağaçlara devasa Noel süsleri asılmış. Ahşap ren geyiği figürleri bahçeyi süslüyor. Her pencerede çelenkler var ve ön kapıyı kocaman bir kırmızı fiyonk süslüyor.

Asher'ın kolunu tutuyorum. "Bu onun evi olamaz. O sadece yirmi yedi yaşında."

Şık görünümlü bir çift ön kapıdan çıkıp arabaya doğru yürüyor. Allie'nin arkasına, geniş dairesel yolun kenarına park edip arabadan iniyoruz. Dallas'ın saç renginde saçları ve sıcak bir gülümsemesi olan ellili yaşlarında bir kadın, "Evimize hoş geldiniz, Marti ve Asher. Ben Sarah Montana, bu da eşim Chris." Arka koltuğa bakarak, "Ve bu da Charlie olmalı." Yüzümdeki tuhaf ifadeyi görünce ekler, "Allie arabadan aradı. Akşam misafirimiz olacağını söyledi."

"Ben... Allie'nin evinde kalacağımızı sanıyordum."

Chris gülümser. "*Burası* Allie'nin evi." Sol taraftaki dört arabalık garajın üzerindeki pencereleri gösterir — eve bağlı iki dört arabalık garajdan biri. "En azından eskiden öyleydi."

"Sadece Dallas'ın paltosunu geri vermek istemiştım. Bu..." Elimi etrafta sallıyorum.

—“Benim niyetim bu değildi.”

Sarah'nın gözleri gülümsemeyle kırıştı. "Bazen hayattaki en güzel şeyler, en beklemediğimiz anda gelir." Gözlerime bakarak, ailesinin karlı kaçamağımızdan ne kadar haberi olduğunu merak ettim.

"Ama bizi tanımıyorsun bile. Size yük olmak istemiyoruz."

Sarah gözleriyle beni azarladı. "Sen küçük bir kasabadan değilsin, değil mi?"

Başımı sallarım. "Orlando."

O gülüyor. "Burada işler farklı yürür. Herkes aileden sayılır.

Gel, çantalarını al, sana misafir odalarını göstereyim." "Bayan Montana, emin misiniz?"

Elini omzuma koyar. "Adım Sarah. Ve eminim."

Tanıdık tüylü bir dost evden çıkar, oğluma doğru koşar, kuyruğunu sallayarak.

"Bex!" diye bağırır Charlie.

Hemen Allie'ye döndüm. "Burada olmadığımı söylemiştin."

"Birkaç gün köpeğe bakıyorum."

"Oh."

Ona soracağım o kadar çok şey var ki. Bex buraya nasıl geldi? Dallas mı getirdi? Neden sadece birkaç günlüğüne? Ama sorma fırsatım olmuyor çünkü Sarah kolumdan tutup beni içeriye götürüyor.

On dakika sonra, odalarımızı gördükten ve Charlie için Disneyland gibi olan evin turunu yaptıktan sonra, parti için üstümüzü değiştiriyoruz.

Charlie ve ben, Asher'ın odasına büyük bir banyo ile bağlı bir odadayız.

Yatağa oturup etrafa bakıyorum, burası eskiden çocuklarının yatak odalarından biri miydi diye merak ediyorum. Belki Dallas'ın odasıdır. Yatağın örtüsünü elime alıp, sanki onun aurası hâlâ burada gibi *hissetmeye* çalışıyorum.

Asher banyodan geçip odamıza kafasını uzatıyor. "Daha kötüsü de olabilirdi."

Gözlerimi deviriyorum. "Hiçbir şey *yapmıyorum* Ash. Lütfen önümüzdeki birkaç saati atlatabilir miyiz?"

Hazır olduğumuzda, parti kıyafetleri getirmediğim için, oturma odasına geçiyoruz. Duvardaki resimlere bakmamak zor.

duvarda asılı fotoğraflara bakmamak zor. Çok fazla fotoğraf var. Ve insanlar... Onlarca kişi olmalı. Dallas'ın bir sürü kuzeni, teyzesi, amcası ve dedesi ile birlikte büyüdüğünü hayal ediyorum. Onu çevreleyen tüm sevgiyi kıskanıyorum.

Tur sırasında fotoğraflara göz atmıştım ama şimdi onları gerçekten inceleyebiliyorum. Bir tanesi özellikle ilgimi çekiyor. Montana'nın dört çocuğu gün batımından hemen önce bir bağın ortasında duruyorlar. Dallas'ın hangisi olduğunu hemen anlıyorum, o zamanlar on yaşında falandı. Gözleri tamamen aynı. Yüzü daha dolgun ve saçları daha kısaydı ama sevimli bir çocuktü.

Başka bir fotoğraf da dikkatimi çekiyor. Ailenin tamamının olduğu bir fotoğraf.

Chris, Sarah, dört çocukları... ve Phoebe ile DJ.

Sarah arkamdan yaklaşıyor. Benimle duvardaki fotoğraf arasında bakışıyor. "Bu seni rahatsız ediyor mu?"

"Hiç de değil." Duvara yaslanıyorum. "Merakımdan soruyorum, ne biliyorsun?"

Gözlerinde, düşündüğümde daha fazlasını bildiğini gösteren bir ışıltı var. "Oğlum hayatıyla ilgili ayrıntıları paylaşan biri değildir. Özellikle de onları kaybettiğinden beri. Allie bize bildiği az şeyi anlattı. Hepimiz satır aralarını okuduk." Yüzü yumuşar, gözleri davetkar. "Marti, görünüşe göre sen uzun zamandır oğlumun ihtiyaç duyduğu taze soluksun."

Gözlerim dolduğunda kendime lanet ediyorum, cevap veremiyorum.

"Dün mezarlarını ziyaret etti." Dirseğimden tutup beni kanepeye götürür. "Bu çok önemli bir şey gibi görünmeyebilir, ama bunu ilk kez yaptı."

Gözlerimi ona çeviririm.

O da başını sallar, güzel yüzünü bir kez daha parlak bir gülümseme kaplar. "O kulübede ikinizin arasında ne olduysa, onu değiştirmiş." Elimini annem yapacağı gibi okşar, kendi annemin yapacağını hayal ettiğim gibi. "Ama bu iki buçuk yıl sürdü, Marti. Her şeyi sindirmesi bir dakika daha sürebilir. Tek yapabileceğimiz ona sabırlı olmak. Ama şunu söyleyeyim, bence sen ve o küçük oğlun tam da onun ihtiyacı olan şeysiniz."

Başımı sallayıp, geniş arazinin manzarasını gören pencerelerin önündeki devasa iki katlı Noel ağacına bakıyorum. "Sanmıyorum. Umutluydum, ama Charlie'nin durumunda bunun mümkün olduğunu sanmıyorum. Bence bu durum ikimiz için de

ikimiz için çok fazla." Sarah'a bakıyorum. "Ama şimdi onun ihtiyacı olan kişiyi bulacağına dair umudum var. Ve onun bunu yaşayacağı için çok mutluyum."

"Mmm. Göreceğiz." Ayağa kalkar. "Partiye gidelim mi? Küçük kasabamızı seveceksin bence."

Charlie odaya koşar ve arkayı gösterir. "Anne, havuzları var!"

"Ve istediğin zaman yüzmeye gelebilirsin," diyor Allie. Kardeşime dönüp göz kırpmıyor. "Bu senin için de geçerli."

Ona saçmaladığını söylemiyorum. Ve benim asla cesaret edemeyeceğim kadar umutlu olduğunu da.

"Araba ısındı ve hazır," diyor Chris. "Araba koltuğunu almaya gerek yok, torunumuz Maisy için bizde var."

Bu insanları sadece yarım saattir tanıyorum, ama çok büyük bir aileleri olmasına rağmen bana aileden biri gibi davranıyorlar. Sarah bana kızı gibi davranıyor. Allie ise kardeşim gibi. Yarın gideceğimiz için üzgünüm, yine dördümüz kalacağız: Asher, ben, Charlie ve Bug. Geniş ailemiz yok. Büyük anne ve büyük babalarımız yok. İkinci ve üçüncü kuzenlerimiz yok. Çocuklarımızı büyütecek bir köyümüz yok.

Ve Dallas'ın yaşadığı tüm trajedilere rağmen, onun ne kadar şanslı bir adam olduğunu anladığını umuyorum.

Kırk birinci bölüm

Martina

Donovan's Pub adlı bir yere girer girmez, insanlar hemen yabancılarla tanışmak için etrafımıza toplanır. Lucas, Blake ve karısı, ardından Allie'nin teyzesi, amcası ve kuzenleri ile tanıştırılırız. Calloway ailesi o kadar kalabalıktır ki, hepsini ayırt edemem. Her biri çok sıcak ve misafirperverdir.

Kendimi başka bir dünyadaymış gibi hissediyorum.

Burada birkaç çocuk var, ama Charlie özellikle Dallas'ın sağır yeğeni Maisy'den çok etkileniyor. Onun kendisini duyamadığını tam olarak anlamadığı için ona normal şekilde konuşuyor, Allie bunun tam da yapması gereken şey olduğunu söylüyor.

"Bunlar Cooper ve Serenity," diyor Allie, çekici bir çift yaklaşırken. "Burayı onlar işletiyor. Ren ve ben çocukluktan beri arkadaşız."

İkisi de elimi sıkıyor.

"Tanıştığımıza çok memnun oldum," diyorum, Dallas'ın dünyasındaki herkesle tanışmak gibi gerçeküstü bir deneyimin içinde. Ya da en azından onun *eski* dünyasında.

Cooper, "Burada fıstık yok. Birkaç yıl önce oğlumuzun bir arkadaşı fıstığa alerjik reaksiyon gösterdiğinden beri. Yemeklerde fıstık yağı kullanıyoruz ama sorun olmadığı söylendi" diyor.

Başımı sallayıp gülümsüyorum, Charlie'nin alerjisini nasıl bildiklerini merak ediyorum. "Evet, sorun değil. Teşekkürler, bilmek iyi oldu."

Allie eski bir arkadaş gibi dirseğine vuruyor. "Bu hafta bir anafilaktik reaksiyon yeter, değil mi?"

Şokum yüzümden okunuyor olmalı. "Sana söyledi mi?"

"Evet. Çok çılgınca, değil mi? Fıstıklar değil, Dallas'ın hayatıyla ilgili kişisel bir şeyi ifşa etmesi." Yüzünde bir ifade belirir. "Sana söylüyorum..."

Kollarını ona doladı. Dönüp başka bir güzel kadınla kucaklaşırken çılgılık attı.

"Bu o mu?" diye sorar kadın beni görünce. "Marti, bu benim diğer arkadaşım Mia."

"Memnun oldum," diyorum. "Montana mı, Calloway mı?"

"İkisi de değil," diye gülerek cevaplar. "Ben Cruz'um." Parmağını dudaklarının önüne koyar. "Şşş, kimseye söyleme. Bu bölgede ben düşmanım."

Gözlerimi kısıyorum.

"Bu kasabada birçok aile kavgası var," diye açıklıyor Allie. "McQuaid'ler Calloway'lerden nefret ediyor. Cruz'lar Montana'lardan nefret ediyor. Liste uzayıp gidiyor."

"Peki sen, Mia ve Serenity nasıl arkadaş oldunuz?"

"Çünkü erkekler aptal," diyor Allie. "Ve biz çok daha akıllıyız. Kin tutan onlar."

Bir masaya otururuz, ben Charlie'yi gözetlerken Sarah da onu ve Maisy'yi boyama kitaplarıyla oynarken izler. İçecekler masaya gelir ve bu kasabanın kısaltılmış tarihini, adının nasıl geldiğini ve neden bu kadar çok düşman aile olduğunu dinlerim.

"Yani sen bekar bir annesin?" diye soruyor Mia.

"Evet." Charlie'ye bakıyorum, bundan sonra onun tek ebeveyni olacağımın inanılmazlığını düşünmeye devam ediyorum.

"Ve bir oğlun var mı?"

Onu işaret ettim. "Charlie üç yaşında."

"Kardeşi var mı?"

Üzüntü kalbime bir iz bırakır. "Bir kızım vardı, ama bir haftalıkken vefat etti."

Allie'nin gözleri anında yaşlarla doldu, benim itirafıma içgüdüsel bir tepki verdi. Mia onun elini tuttu ve aralarında bir şey geçtiğine yemin edebilirim. İkisi de çok empatik görünüyordu. Üçümüzün çok iyi arkadaş olabileceğini düşünmeden edemedim. Tabii koşullar farklı olsaydı.

"Çok üzüldüm," diyor Mia, diğer elini de benimkine koyarak. "Bununla barıştım. Ama onu hala her gün özlüyorum."

Allie bana bakarak gözyaşını siler. "Dallas için düşündüğümünden daha da mükemmelsin."

İç çekiyorum. "Onun hakkında konuşmasak olur mu?"

"Dur bakalım," diye bağırıyor Mia, parmaklarını Allie'nin koluna geçirerek. "O da kim böyle seksi?"

Allie ve ben, Asher'ın barın önünde Lucas ve Calloway kardeşlerden biri ya da kuzenlerinden biri ile konuşurken durduğu yere bakıyoruz.

"Aklından bile geçirme," diyor Allie. "Onu önce ben gördüm."

"Gerçekten mi?" diyorum, ikisine de bir bakış atarak.

"Burası küçük bir kasaba," diyor Allie. "Buraya pek taze et gelmez."

Limonatam boğazıma kaçıyor. "Aman Tanrım, lütfen kardeşime taze et deme, olur mu?"

"Kardeşin mi?" diye soruyor Mia, gözleri nihayet kafasının içine girmiş ve şimdi bana bakıyor.

"Tamam, Marti, bize özetle anlat," diyor Allie. "Yüzük görmedim. Ve arabada bana attığı bakışa bakılırsa, ya tamamen uygun birisi ya da aldatan bir yılan."

Mia heyecanla koltuğunda zıplıyor. "Sana 'beni becer' bakışı mı attı? Lütfen, lütfen, o yakışıklı yaşlı yabancıyla ateşli bir gecelik ilişki yaşayacağını söyle." Bana dönüyor. "Kaç yaşında ki?"

Kafamı sallıyorum. Kardeşim yakışıklı, bunu biliyorum. Sayamayacağım kadar çok kez, onu biriyle tanıştırmam ya da hatta kör randevuya çıkarmam istendi. Ama hadi ama, *o kadar da* yakışıklı değil. *Dallas'taki* yakışıklılar gibi değil.

Öyle mi?

İğrenç... Hayır, olamaz. Ona öyle bakamıyorum bile. O beni yere yatırıp yüzüme osuran adam. Ama o zamanlar hayat daha kolaydı, babam ölmeden ve Asher benim kardeşimden çok daha fazlası olmadan önce. O benim koruyucum oldu.

Ve şimdi o unvanı alan *diğer* adamı düşünüyorum.

Tanrım, iki dakika bile Dallas Montana'yı düşünmeden duramaz mıyım?

"Asher otuz dokuz yaşında," diyorum. "Evli değil. Bir kızı var."

"Bu gittikçe daha da iyi oluyor," diyor Allie. "Yakışıklı bekar baba. Yaşlı bir adam. Ve çok uygun."

Alnımı ovuşturuyorum çünkü bu konuyu konuşmak istemiyorum.

"Dul mu, boşanmış mı?" diye sorar Mia.

"İkisi de değil. Bug - biz ona böyle sesleniyoruz, gerçek adı Darla - hiç annesi olmadı. Onu doğuran kadın onu istemedi ve velayetinden vazgeçti. Asher, hamileliği sonlandırmaması için çok mücadele etti."

Karşımda oturan iki kadın da ellerini kalplerine koydu.

Bu duygusal sahneye gözlerimi devirdim. "Ama bir kez evlendi. Ancak karısı beş kez düşük yaptı ve bu ikisini de çok etkiledi, o kadar ki evlilikleri yürümedi."

Mia kaşlarını çatı. "Ne üzücü. O da Florida'da mı yaşıyor?"

Dallas pek konuşkan biri olmadığı halde, insanların benim hakkımda bu kadar çok şey bilmesi beni şaşırttı. "Orlando'nun hemen dışında."

Allie'nin arabada tanıştıkları andan beri Asher'a hayran hayran baktığını fark ettim. "Yeğenin kaç yaşında?" diye sordu.

"On iki yaşında."

Allie iç çeker. Derinden. "Ve o kaldırdı onu neredeyse tüm kendi kendisi mi?"

Etkileyici."

"Beni de o büyüttü sayılır." Babamın nasıl öldüğünü ve onun benim vasım olduğunu anlatmaya devam ediyorum.

"Vay canına, o gerçekten mükemmel bir adam, değil mi?" Allie diyor.

"Sanırım onu şimdiden sevdim."

Onu azarlamak istiyorum. Tanımadığın birine aşık olmanın imkansız olduğunu söylemek istiyorum. Ama aslında, ben kimim ki bunu söyleyebilirim? *Onun* kardeşine bu kadar aşık olduktan sonra.

"Aman Tanrım, geliyor," Mia, sanki okulun kafeteryasında birinci sınıf öğrencileriymişiz ve üniversite futbol takımının oyun kurucusu masamıza doğru geliyor gibi çılgılık atıyor.

"Bayanlar," diyor onlara, sonra bana dönüyor. "Lucas seninle konuşabilir mi diye sordu."

Kendimi işaret ettim. "*Benimle mi?*"

"Öyle dedi. Sen onunla konuşurken ben bu güzel bayanlara eşlik edeyim mi?"

Allie ve Mia, onun teklifine çok sevinmiş görünüyorlar.

Lucas'ı bir bar taburesinde otururken buluyorum ve solundaki boş tabureye oturuyorum. "Asher senin benimle konuşmak istediğini söyledi mi?"

"Evet. Gördüklerim hoşuma gitti ve sana bir teklifte bulunmak istiyorum."

"Şey... ne *tür* bir teklif?" Bu adamın kadınlarla olan geçmişini düşünerek tereddütle soruyorum.

O içtenlikle güldü. "Sanırım gördüğüm şeyin senin mesleğinle ilgili olduğunu söylemeliyim."

"Oh." Utançtan yanaklarım kızarıyor. "Ama ünümün benden önce geldiğini bilmek hoş."

"Özür dilerim. Dallas'ın sana bir şey gösterdiğini bilmiyordum."

"Bana gösterdi, ve bence hepsi harika. Aslında, bizi bir sonraki seviyeye taşıyacak şeyin tam da bu olduğunu düşünüyorum. Bir süredir bir değişiklik yapmak istiyordum. Mondavi, Gallo ve Frères gibi büyük oyuncularla rekabet edebilecek miyiz, bir bakalım. Markalaşma konusunda inanılmaz vizyonunuzla, iyi bir başlangıç yapacağımızı düşünüyorum."

Ağzım açık kalmış olmalı, ama kapatamıyorum. Söylediklerini anlamaya çalışıyorum.

"Marti?"

"Evet, ben... şey, o grafikleri satın almak mı istiyorsun? Ben sadece şaka yapıyordum Lucas. Eğer ciddiysen, eminim daha iyisini yapabilirim."

O gülüyor. "Eğer o senin şakalaşmansa, başka neler yapacağını görmek için sabırsızlanıyorum. Ve Marti, ben grafikleri satın almaktan daha fazlasını istiyorum. Web sitesi, yerinde tabelalar, etiket tasarımı ve devam eden reklamlar dahil olmak üzere tam bir marka yenileme işi için seni görevlendirmek istiyorum."

Anlık sevinç duygum azalır. "Kimsenin sadakasına muhtaç olmayacağım, Lucas."

"Kardeşim, önünde duran iyi bir şeyi bile fark edemeyen tam bir salak olduğu için sana acıyorum sanıyorsun, değil mi?" Acı bir kahkaha atıyor. "Bunu çok iyi bilirim, Marti. Ama hayır, ilgilenmemin sebebi bu değil. İlgimi çeken şey, beni çok etkilemiş olman. Birkaç gün boyunca senin adının geçtiği her şeyi bulmaya çalıştım. İlgileniyorum çünkü seni kapmazsam, çok geçmeden o kadar meşgul olacaksın ki yeni müşterilere zamanın kalmayacak. İlgileniyorum çünkü seninle kardeşim arasında ne olursa olsun, tasarımların gerçekten harika."

"Kes şunu." Kızarıyorum. "Başımı şişireceksin."

O gülerek barmeni çağırır. "Ne olacak Marti? Kutlama içkisi sipariş edecek miyiz, etmeyecek miyiz?"

Gözlerine bakıyorum, sevdiğim adamınkine benzeyen gözlere, ve teklifinin samimiyetini anlamaya çalışıyorum. Lucas hakkında kardeşi çok fazla bir şey anlatmadı, ama anladığım tek şey Lucas'ın çok iyi bir iş adamı olduğu. Bu yüzden bana acıyarak ya da Dallas'a bir iyilik yapmak için böyle bir şey yapmayacağına nispeten eminim.

"Tekila," diyorum. "Çok severim."

Lucas mutlu bir şekilde bara vurup barmene dönüyor. "İki shot Don Julio 1942 lütfen."

Barmen dolabı açar, uzun kahverengi şişeyi çıkarır ve ikimize birer shot doldurur.

Lucas kadehini kaldırır. "Pazartesi teklifimizin ayrıntılarını e-postayla gönderirim."

"Pazartesi mi?" Bardağı masaya koydum. "Lucas, şu anda çok meşgulüm. Tam zamanlı bekar bir anne oldum. Orlando'da eski sevgilimin eşyaları

Eski karısı bununla uğraşmak istemediği için Orlando'da eski karısının eşyalarını toplamam istendi. Yapacak çok işim var ve bunlarla başa çıkmak zor olacak. Şu anda kimse için çalışabileceğimi sanmıyorum."

Sanki söylediklerim hiç önemli değilmiş gibi omuz silkti. "O zaman bir iki hafta beklerim. Yeni hayatına alışman için zaman veririm. Ama şunu bil ki, ne teklif edersek edelim, daha fazlasını istemelisin."

Gülümserim, bardağımı onun bardağına çarparak, bu dudakların tattığı en iyi tekilayı bir yudumda içerim.

~ ~ ~

Uyandığımda kafam karışık. Son birkaç hafta içinde o kadar çok yer gezdim ki, nerede olduğumu anlamam bir dakika sürüyor.

Gözlerim masanın üzerindeki Montana'lı bir aile fotoğrafına takılır ve kalbim çarpar. Sonra gerçeklik, benim asla böyle bir fotoğrafta yer alamayacağımı hatırlatınca kalbim kırılır.

Dönüp uzanıyorum ve yatağın diğer tarafının boş olduğunu fark ediyorum. "Charlie?"

Cevap alamayınca, bir kapüşonlu sweatshirt giyip oturma odasına çıkıyorum. Çok geçmeden Charlie'nin kahkahasını duyuyorum. Sağa dönüp mutfığa doğru ilerliyorum.

Kapının eşiğinde durup gördüğüm manzarayı beğeniyorum. Charlie, Sarah'ya kahvaltı hazırlamasına "yardımcı" olmak için bir bar taburesine oturmuş. Aslında yardım etmekten çok ortalığı dağıtırken, Sarah hiç aldırış etmiyor gibi görünüyor.

Beni fark edince "Anne!" diye sesleniyor. "Krep ve yumurta."

"Lezzetli. Sabırsızlanıyorum." Tezgaha doğru yürüyorum. "Nasıl yardımcı olabilirim?"

"Charlie ve ben her şeyi hallettik." Devasa mutfağın diğer tarafındaki uzun tezgaha başıyla işaret etti. "Taze kahve var."

"Harika."

Kendime bir fincan kahve doldurup Sarah'nın fincanını da dolduruyorum. Charlie'nin yanındaki bar taburesine oturup onu izliyorum, gözyaşlarımı tutmaya çalışıyorum çünkü o, annemle hiç böyle şeyler yapamadı. Hatta *ben* bile annemle hiç böyle şeyler yapamadım. Charles'ın annesi ise dul ve sürekli seyahat ediyor. Charlie onu nadiren görüyor ve bu yüzden kim olduğunu hiç hatırlamıyor. Oğlumun büyük bir aile içinde büyümediği için hep çok üzülmüşümdür. Onun benim sahip olduğumdan daha fazlasına sahip olmasını hep dilemişimdir. Ama belki de bu asla gerçekleşmeyecek.

Arkamdan gelen bir sesle dönüp bakıyorum.

Asher arka merdivenlerden iniyor. O merdivenin garajın üzerindeki dairenin arka girişine çıktığını biliyorum.

"Günaydın millet," diyor, mavi yaban mersini kasesine uzanıp bir tanesini ağzına atıyor. "Kaybettiğimiz zamanı telafî etmek istiyorsak dokuzda yola çıkmalıyız."

Sarah'ın önünde utanç verici bir şekilde davranmasına çok utanıyorum.

"Tabii," diyorum. "Duş almak istersen sana kahvaltıdan ayırırım."

Ona sert bir bakış attım. Allie'nin annesinin en son ihtiyacı olan şey, tek kızıyla birlikte olduktan sonra seks kokan bir adamla kahvaltı yapmaktı.

Charlie'nin saçlarını karıştırdıktan sonra, çıkarken omzunun üzerinden bana yarım bir gülümseme attı.

"Görünüşe göre kardeşin ve kızım dün gece oldukça iyi anlaşmışlar," diyor Sarah, yumurtaları kaseye kırarken hiç duraksamadan.

Yüzümü kapattım, utançtan yerin dibine girdim. "Sarah, bunu görmek zorunda kaldığın için çok üzgünüm. Duyarsız kardeşim adına özür dilerim. Kendi evinde sana saygısızlık etmeye hakkı yoktu."

"Önemli değil, Marti. Allie yetişkin bir kadın. Orası onun evi de. Ve akli başında bir kız, bu da kardeşinin iyi bir adam olduğu anlamına gelir."

"Öyle. Aslında bu hiç ona göre bir davranış..." Gözlerim arka merdivenlere kaydı.

O gülümsedi. "Bildiğim kadarıyla, kızımın böyle bir şey yapması hiç ona göre değil..." Elini tavana doğru salladı. "Onun çekiciliğini anlıyorum. Oldukça yakışıklı."

Allie merdivenlerden aşağı koşarak iner, duştan çıkmış saçları ıslak, yüzünde kocaman bir gülümseme vardır.

"İyi uyudun mu tatlım?" Sarah, sesi alaycı bir tonla sorar.

Allie kıkırdar. "Yaptığım şeye uyumak diyorsan, evet, *çok iyi* uyudum." iyi yaptım."

Sarah yaptığı şeyi bırakır. "Bunu yapmak zorunda mısın?"

"Üzgünüm." Asher'ın yaptığı gibi Charlie'nin saçlarını karıştırır. "Hey, sporcu."

Büyük yardımcımız olmuşsun."

"Yumurta ve krep yapıyoruz," der, Charles'ı hatırlatan kocaman bir gülümsemeyle.

"Kulağa harika geliyor. Çok acıktım." Allie bana göz kırpar. "Gerçekten iştahım açıldı."

Sarah gözleriyle onu azarlarken Allie tekrar kıkırdar.

İkisini, bu kadar yakın oldukları için çok kıskanıyorum.

Chris kahvaltıya katılır ve ekibe katılacağım için ne kadar heyecanlı olduğunu söyler. Beşimiz oturup sanki bu özel bir şey değilmiş gibi kahvaltı yapıyoruz. Sanki her sabah büyük bir aile kahvaltısı yapıyorlarmış gibi. Özlem duygusunu aklımdan atamıyorum. Belki de gerçekten öyledir.

Asher'a yemek koyup Sarah'ya mutfağı temizlemesine yardım ederken, Allie Charlie'yi asansörde oynamasına izin veriyor.

Yarım saat sonra, valizlerimizi ön kapıdan dışarı çıkarıyoruz. "Chris, Sarah, bu kadar misafirperver olduğunuz için ne kadar teşekkür etsem azdır. Misafirperverliğinizi asla unutmayacağım."

Sarah beni kucaklıyor. "Buraya her zaman bekleriz." Çömeliyor. "Sen de Charlie. Sen gördüğüm en iyi krep yapıyorsun. Kimse senin gibi yaban mersini koyamıyor."

Charlie'nin yüzü parlak bir gülümsemeye bürünür.

Asher, Allie'yi kenara çeker ve hala flört edip gülerek sessizce konuşurlar. Eminim daha sonra tüm hikayeyi öğrenirim. Asher ve ben birbirimizin işleri konusunda her zaman oldukça açık olduk.

Bavulları bagaja koyup Charlie'yi arka koltuğa bağladıktan sonra vedalaşırız.

Allie, Asher'ın penceresine değil de benim pencereme gelerek beni şaşırtır.

"Sadece bilmeni istedim, Dallas sadece parti için gelmiyordu. Calloway Creek'e temelli dönüyordu." Ağzım açık kalıyor.

"Öyle kaçarak aptallık etti, Marti. Sen harika birisin. Ve Charlie... *Ah!* Onu yiyebilirim."

Hâlâ onun söylediklerini kafamda sindirmeye çalışıyorum. "Buraya mı taşınıyor?"

Buraya mı? Kulübeden mi?"

"O değişti. *Sen* onu değiştirdin. Henüz ondan vazgeçme." "Ben iki bin mil uzakta olacağım, Allie. Oradan yapabileceğim pek bir şey yok.

Ama ailesinin yanında olacağına sevindim. Umarım istediği her şeye kavuşur." Boğazım düğümlenmesin diye uğraşıyorum. "Bunu hak ediyorsun."

Pencereden eğilip bana sarıldı. "Sadece o değil."

Allie uzaklaşırken, Asher ile uzun ve yoğun bir bakış alışverişinde bulunur. Sonra el sallar ve biz gideriz.

Arkamıza bakıyorum, üç Montana'nın gittikçe küçüldüğünü izliyorum, onları bir daha asla göremeyeceğim için inanılmaz bir üzüntü duyuyorum. Ama sonra Lucas'ı ve teklifinin ne anlama gelebileceğini düşünüyorum. Beni şaraphaneye gelmemi isteyecek mi?

Dallas'ı tekrar görme ihtimali midemi sıkıştırır.

Ancak, birlikte olmadığımız halde profesyonel bir tavırla ortaya çıkmak doğru olmaz. Ya o zamana kadar bir kız arkadaşı olursa? Calloway Creek'e geri taşıyor. Bu, hayatına devam etmeye hazır olduğu anlamına olmalı. Yeni biriyle tanışmak bunun doğal bir parçası olur. Buna dayanabileceğimi sanmıyorum.

Koltuğuma çöküp, böylesine prestijli bir şirketten teklif aldığım için ne kadar mutlu olduğumu düşünüyorum. Ancak şimdi, tek doğru kararın teklifi reddetmek olduğuna inanıyorum.

Şehirden çıkarken Donovan's Pub'ın önünden geçiyoruz. Partiyle ilgili tüm anılar bir anda aklımda canlanıyor. Buradaki insanlar çok nazik.

Küçük bir kasabada yaşamak sıkıcı olur diye düşünürdüm. Şimdi ise canım çekiyor.

I-95 otoyoluna çıkan yola girerken son bir kez arkama dönüp, bir insanın yaşayabileceği en güzel yer olan bu kasabaya sessizce veda ediyorum.

Kırk ikinci bölüm

Dallas

Kamyonetim dolambaçlı yoldan kulübeme doğru ilerlerken, gökyüzüne yoğun bir duman yükseliyor. Nereden geliyor? Marti'yi ailesini görmeye götürdüğüm günden beri buraya gelmemiştim. Elbette geri dönmüştüm, ama kasabadaki motelde kalmıştım. İçerideki binlerce dolarlık şarapların donup sirkeye dönmemesi için her gün ateşi yakmak için gidip gelmiştim.

Orada kalmak... orada uyumak... aynı şey olmazdı. Olanlardan sonra olmazdı. Kulübenin her santimetresi bana onu hatırlatırken olmazdı... Marti'yi, Phoebe'yi değil. İlk gerçek kavgamızı yaptığımız lanet hobi odası bile.

Planım dün kamyoneti yükleyip ayrılmaktı, ama yerel polis Abe hakkında benimle konuşmak istedi. Bu, kaçınılmaz olanı ertelemek için bir bahane daha oldu: eşyalarımı toplayıp Calloway Creek'e geri dönmek.

Bir parçam bunun sadece başka bir kaçış yolu olduğunu biliyor. Sadece bu sefer kaçtığım şey Phoebe'nin anıları değil, Marti'nin anıları. Ne ironik.

Yaklaşıyorum, ama bir terslik var. Duman koyu ve yoğun, küçük şöminemin üretebileceğinden çok daha yoğun. Son virajı dönüp kulübemi görebileceğim küçük tepeyi aştığımda, frenlere basıyorum. Çünkü önümde duran benim kulübem değil. Eskiden kulübem olan yerin yanmış kalıntıları.

O... yok olmuş.

Her şey yok olmuş. Tamamen yanmış.

Kamyonetten inip yavaşça yaklaşıyorum. Isı hala yayılıyor, yaklaştıkça yüzümü ısıtıyor. Her yönde en az otuz metre boyunca yerler kaya ve toprakla kaplı, kar ateşin ısıyla erimiş. Arkadaki gölette su görünüyor, evimin en yakın tarafındaki buzlar erimiş. Ve göleti görebiliyorum çünkü benimle mülkün arka kısmı arasında hiçbir şey yok. Tanrının terk ettiği demir soba dışında hiçbir şey yok — geriye kalan tek kalıntı ve muhtemelen suçlu.

Yere çöküyorum. *Bunu ben mi yaptım?*

Geçen gün sobayı tekmelediğimde, bir şekilde bütünlüğünü bozmuş olabilir miyim?

İtfaiyeyi aramayı düşünüyorum, ama ne anlamı var ki?
Ateş sönmüş. Alev yok. Sadece köz, duman ve kül var.

Hâlâ şaşkın ve yapacak başka bir şeyim olmadan, kesme tahtasının üzerine oturup dumanın yanmış kalıntılardan yükselip uzaklaşırken dansını izliyorum.

Bir zamanlar hobi odasının bulunduğu köşeye bakarken kalbim sıkışıyor. Onun tüm eserleri, tüm eşyaları yok olmuş. Şarap ve kitapların olduğu duvara bakıyorum. Hiçbir şey yok. Sadece... hiçbir şey.

Ormana doğru bakıp Snowman Abe'yi görmeyince hayal kırıklığı içimi kapladı. O da kurbanlardan biriydi.

Gülsem mi ağlasam mı bilemiyorum. Çünkü artık seçim şansım yok. Gitmek zorundayım. Bu ana kadar, gitmek ya da gitmemek konusunda kafamda bir soru vardı. Artık karar benim için verildi. Tek fark, yanımda hiçbir şey götürememem. Benim için gerçekten önemli olan tek şeyi götüremem.

Saatler sonra, dumanın çoğu dağıldıktan sonra, nihayet yaklaşmanın güvenli olduğunu hissettim. Ayakkabılarımın erimesini veya gizli közlerin üzerine düşmeyi göze alamadan, çevrenin etrafında yerde kaldım. Yüzden fazla şarap şişesinden hiçbirini görünmüyordu. Hepsi patlamış, sonra erimiş ve ayırt edilemeyen cam yığınları bırakmış olmalıydılar.

Mutfak aletlerimin kömürleşmiş kalıntıları enkazın arasında duruyor, sadece ne olduklarını ve nerede olduklarını bildiğim için tanıyabiliyorum. Uzun bir sopayla külleri karıştırırken, bazı tencere ve mutfak eşyaları, isle kaplı olsa da hala net bir şekilde görünüyor.

Şömine gerçekten tek kurtulan şey, sağlam demir bacası, artık var olmayan kirişlerin ve çatının içinden kıvrılarak yükseldiği eski haliyle garip bir şekilde duruyor.

Arazinin uzak köşesinde bir şey gözüme çarpar. Çubuğu kullanarak enkazı kenara itip yaklaşırım ve seramik bir heykel bulurum. Bir vazo. Phoebe'nin seramikle tek denemesi. Islak ve gridir. Çok sıcak olmadığından emin olmak için hafifçe dokunduktan sonra, onu göle götürüp suya batırıp kenarlarını sildim.

Neredeyse hiç zarar görmemişti ve onu ters çevirince, alt kısmında hala Phoebe'nin baş harfleri kazılıydı. Arkamdan gelen bir motor sesi dikkatimi çekti ve dönüp propan kamyonunun geldiğini gördüm. Sürücü, durumu görünce gözleri fal taşı gibi açıldı.

Genç adam dışarı çıkar ve benimle kabinin geri kalanı arasında bakışır. "Yani, yeniden doldurmaya gerek yok sanırım?"

Bunun şaka olarak söylendiğini sanmıyorum, ama bu ironik duruma gülmeden edemiyorum. *Her* şeye.

"Dostum, iyi misin?" diye soruyor şoför, benim garip davranışımı görünce.

"İyiyim," diyorum, kütüğün üzerine geri oturarak. "Ve hayır, propana ihtiyacım olmayacak. Asla."

"Şirkete haber vereyim." Ne söyleyeceğini bilemediği için tereddüt ediyor. "Üzgünüm."

Bunun üzerine, kamyonuna geri biner, kamyonumun etrafında bir tur atar ve gider.

Geç de olsa, Abe'nin teslimatını da yapmaması gerektiğini söylemeliydim diye düşünüyorum. Ama o anda aklıma gelmemiştir.

Vazoyu tutuyorum ve her şeyin tamamen yok olduğunu gözlerimle tarıyorum. Hayatımın son birkaç yılını temsil eden küller. Ama vazoya baktığımda aklıma tek bir düşünce geliyor: Keşke Marti'nin bir eşyasını da bulabilseydim. Okuduğumuz kitap. Paylaştığımız son şarap şişesi. *Ah*, lanet olsun... Bıraktığı bilezik.

Birdenbire rüyayı hatırladım. İki gecedir beni rahatsız eden rüyayı. Phoebe ve DJ'in ateşe yürüdüğü rüyayı. *Tanrım*, bu... Elimi çeneme sürdü... *Bu çok berbat*.

Elimde sadece vazo ile kamyonete geri dönüyorum, arkama bakmaya bile tenezzül etmiyorum.

Burada benim için hiçbir şey kalmadı.

Dört saat önce buraya gelmeden önce bile bunu bildiğimi sanıyorum.

~ ~ ~

Vardığımda evde kimse yoktu ama ön kapının şifresini biliyorum. Bir süre burada kalmamın ailemi çok rahatsız edeceğini sanmıyorum. Hatta, bundan memnun olacaklarından eminim.

Bex içeri girer girmez beni selamladı. "Selam dostum. Herkes nerede?"

Cevap vermediğinde, eskiden benim olan odaya geri döndüm. Yatağa oturup odanın nasıl değiştiğini düşündüm. Bir zamanlar duvarları kaplayan yarış arabası posterleri çoktan gitmişti. On beş yaşındayken en değerli eşyam olan Gigi Hadid'in imzalı mayo fotoğrafı da yoktu. Klasörler

İlkokul arkadaşlarımla takas ettiğim Pokémon kartları. Bu odadaki her şey farklı. Uzanıp gözlerimi kapatıyorum.

Tanıdık bir vanilya kokusu etrafımı sarınca gözlerim açılıyor. Oturup etrafa bakınıyorum, Marti'nin odada durmasını bekliyorum, onu görmek isteyip istemediğimi merak ediyorum. İsteddiğimi biliyorum.

Ama o burada değil. Oda sadece çocukluğumun hayaletleriyle ve vanilya kokusuyla dolu... Yemin ederim kokusunu alabiliyorum. Burnum bana oyun oynuyor.

Yine uzanıp gözlerimi kapatıyorum, ama sessizliği karnımın gurultusu bozuyor. Neden öğle yemeği için durmadım ki? Hatta kahvaltı için bile? Düşündüm de, dünden beri hiçbir şey yemedim ve neredeyse akşam yemeği vakti oldu.

Mutfak kapısında aniden durduğumda Bex bacaklarıma çarptı. Ceketim mutfak sandalyesinin arkasına asılıydı. Ve bu, geldiğimde giydiğim ceket değildi. Marti'ye ödünç verdiğim ceket. Hiç geri vermediği ceket.

Yine, sanki birdenbire ortaya çıkacakmış gibi etrafa bakınıyorum.

Köşeden biri çıkınca kalbim durur. Allie olduğunu görünce tekrar atmaya başlar.

"Gelmişsin!" Diye bağırarak koşar ve bana sarılır.

Sırtını okşuyorum. "Evet, pek seçeneğim yoktu." "Ne demek bu?"

Henüz bu konuyu açmak istemediğim için başımı sallarım. "Herkes nerede? Bu ceket buraya nasıl geldi?"

Yüzünde kötü bir gülümseme belirir. "Marti getirdi."

Güm güm güm.

"O burada mı?"

"Öyleydi. Artık yok. Bu sabah gitti." "Şey... ne... neden?"

"Nedenini bilmiyorsan, sandığım kadar zeki değilsin Dallas. O kız sana aşık olduğu çok açık. Ceketini geri vermek bahanesiyle geldi."

Başımı salladım. "Partide olacağımı sandı."

"Partiyi tamamen unuttuğunu söyledi. Ama sonunda gitti. Charlie ve... Asher ile birlikte." Aşık bir liseli kız gibi iç çekiyor.

Başımı eğip ona yan gözle bakıyorum. "Bana söylemediğin bir şey mi var?"

Dudaklarını şapırdatıyor. "Bana ağabey gibi davranmayacağına söz ver."

"Hayır."

Gözlerini devirir. "Dün gece onunla birlikte oldum." "Marti'nin kardeşi mi? Delirdin mi sen?"

Bana sert bir bakış attı. "Çuvalı sapan sorulur."

Ellerimi uzatırım. "Tamam. Tamam. Ama partiye gittiler mi? Ve burada mı kaldılar?"

Şimdi her şey anlaşıldı, eski odam neden onun gibi kokuyordu.

Eğer burada olsaydım ne olabilirdi diye düşünmeye başladım. Polis benimle konuşmak zorunda kalmasaydı ve eve geldiğimde onu burada bulsaydım. Eski evimde. Eski *odamda*.

Bu bir şeyi değiştirir miydi?

Yoksa polis sorgusu, eve daha erken gelmemi engelleyen bir tür ilahi müdahale miydi?

Allie telefonunu yüzüme tuttu. "Harika fotoğraflar çektik. Harika bir partiyi kaçırdın."

Onu görmek istemediğim için telefonu itiyorum. *Onları* hatırlatan her şeyi. "Sen bir aptalsın," diyor.

"Öyle olmadığımı hiç söylemedim." Ceketimi alıyorum. "Gidip yatacağım."

~ ~ ~

Kolumu okşayan bir el beni uyandırır. Bir an kalbim hızla çarpar. *O mu?*

Annem üzgün bir gülümsemeyle bana bakar. "İyi misin, tatlım?" "Evet.

Hayır." Otururum. "Dürüst olmak gerekirse, hiçbir fikrim yok."

"Son birkaç hafta çok zor geçti. Asher ve Marti bize her şeyi anlattı. Sarsılman çok normal. Özellikle Charlie'ye olanlardan sonra."

"O iyi mi?"

"İyiden de öte. O çok özel bir çocuk," der ve gözleri parlar.

"Anne, bana da başlama. Uzun bir gün oldu."

Tıpkı ben çocukken yaptığı gibi yatağın kenarına oturur. "Ne olursa olsun senin yanıdayım."

Başımı öne eğip gözlerimi defalarca ovuşturuyorum. "Her şey gitti. Her şey bitti."

"Ah, tatlım, sen kaybetmedin..."

"Kulübemi demek istedim. Yok oldu. İçindeki her şeyle birlikte yanıp kül oldu."

Gözleri dehşetle açılır. "Yaralandın mı?"

"Orada değildim. Ondan sonra geri dönemedim... Yapamadım işte. Şehirdeki bir otelde kalıyordum. Bu sabah eşyalarımı toplamak için gittiğimde her yer duman ve kül olmuştu." Masadaki vazoya başımı salladım. "Gerçekten geriye kalan tek şey bu."

Yatağa tırmanıp kolunu omzuma doladı. "Tanrıya şükür orada değildin. Kulübe için çok üzgünüm Dallas, ama belki de garip bir şekilde en iyisi budur. Hayatına devam etmen gerekiyordu. Sen küllerinden yeniden doğan bir anka kuşu gibisin." Kalbime dokundu. "Ve gerçekten ihtiyacın olan tek anılar burada güvende."

Cevap veremiyorum. Çünkü veremiyorum. Söylemek istediğim her şey boğazımda lanet bir balgam topu gibi düğümlenmiş durumda.

"Biraz zaman ayır," diyor, gözünden bir saç telini çekerek. "Ne istediğine karar ver."

"Sonra ne olacak?"

"Sonra belki peşinden gidersin."

"*Onu mu?*" Yukarı bakıyorum.

"Sorun da bu," diyor omuz silkerek. "*Bunun* ne olduğunu anlayabilecek tek kişi sensin."

Alnımı öpüp odadan çıkar, beni ve vanilya kokusuyla dolu odada bırakır.

Dört Otuz Üçüncü Bölüm

Dallas

Lucas ofisine girer, Blake arkasında. Masama üç shot bardağı koyar ve en sevdiğim tekilayla doldurur.

Liköre tuhaf bir şekilde bakıyorum. Sonuçta daha öğlen. "Tam olarak neyi kutluyoruz?" diye soruyorum.

"Noel arifesi," diyor Blake. "Şaraphanede mirasımızı inşa ettiğimiz bir başka harika yılı kutluyoruz."

Başımı eğiyorum. "Bunu yılbaşı gecesinde yapmamız gerekmez mi?"

Blake başını sallar. "Ellie, Maisy ve ben yarın Hawaii'ye gidiyoruz. Yeni yılı Kauai'de karşılayacağız."

Karısı ve kızı etrafta yokken bile konuşurken işaret dili kullanması ilginç geliyor. Bazen bunu farkında olup olmadığını merak ediyorum.

"Ah." Bir kadeh alıp, içlerinden birinin kadeh kaldırmasını bekledim.

"Harika bir yıla," diyor Lucas. "İnişler ve çıkışlar olsa da, senin geri dönmüş olman harika, kardeşim."

Blake, "Şeref," derken bardaklarını benimkine değdirdi. Bardaklarımızı bir dikişte içtik ve masamın karşısındaki iki sandalyeye oturduk.

Lucas arkalarına yaslanıp ayaklarını masanın kenarına koyar. "Ofise dönmek çok güzel Dallas, ama çok fazla çalışıyorsun."

Omuz silkiyorum. "Yapacak başka bir şey yok."

"Bu senin kendi yaptığın şey," diyor Blake.

Ona sert bir bakış atarım. "Bunu yine mi konuşacağız?"

"Evet, aslında. Bence konuşmalıyız. Çünkü görünüşe rağmen, burada mutsuzsun ve bahse girerim o da orada mutsuzdur. Bunun çok korkutucu olduğunu anlıyorum. Maisy kapımda belirdiğinde ben de hiçbir şey bilmiyordum. Ama biliyor musun? Kendimi topladım ve şimdi halime bak."

Lucas, Blake'in kafasının arkasına bir şaplak attı. "Evet, şimdi ona bak. Yüzündeki aptal sırtışı silemiyorsun."

"Çünkü mutluyum." Blake Lucas'ı ve beni işaret eder. "İkinizin de, lanet olasıca yüzünüzde dururken bile başaramadığınız bir şey."

"Haklı." Lucas ayaklarını yere indirir ve dirseklerini dizlerine dayar. "Hayatımın en güzel şeyini mahvettim." Başını sallar. "Dört kez. Anladın mı? Benim gibi olma, kardeşim."

"Bitirdin mi? Çünkü benim işim var."

"Tanrı aşkına Dal, Noel arifesindeyiz. Evine git."

Blake'e öfke dolu bakışlar atarım. "*Sen* git evine. Eve gidecek bir yerin olduğunda her şey çok daha kolay."

"Tamam. Bu saçmalıktan bıktım," diyor Lucas. "Haftalardır senin etrafında parmak uçlarında yürüyoruz. Dürüst olmak gerekirse, yıllardır. Artık biraz cesaretini toplamanın zamanı geldi, Dallas."

Kapıyı işaret ettim. "Defol."

O yerinden kıpırdamıyor. "Teklifi geçen hafta gönderdik."

İlgisiz görünmeye çalışıyorum.

"Ciddi misin?" der, tiksintiyle başını sallar. "Bilmek istediğini biliyorum."

"Sen hiçbir şey
bilmiyorsun." "O
reddetti."

Gözlerim birden açılır. Onu yanlış duymuş olmalıyım. Onun reddedebileceğini milyon yıl düşünmezdim. Teklifi görmüştüm. Çok para vardı. Ve şimdiye kadar hiçbir sözleşmeli çalışana sunduğumuz tekliflerden daha iyiydi.

"Şok edici, değil mi?" diyor. "Ya da belki de o kadar da değil. Çünkü buradaki herkes senin yüzünden reddettiğini biliyor."

"Sana bunu o mu söyledi?"

"Söylemesine gerek yoktu. Başka neden kabul etmesin ki? Buraya taşınmak zorunda değildi. Uzaktan çalışıyor. Senin de çok iyi bildiğin gibi, çok cazip bir teklifti. Çocuğunu özel okula gönderebilirdi. Hatta diğer tüm müşterilerini kovsa bile rahat rahat geçinebilirdi. Akıllı başında kim böyle bir teklifi reddeder ki?"

Kafasını salladı. Her yerinden hayal kırıklığı sızıyordu. "Kardeşim, sen aptal mısın? Ne yaptığımı görmüyor musun? Defalarca aptallık ettim. Özellikle Lissa'ya karşı. Onun ruh ikizim olduğuna emindim, ama yine de her şeyi mahvettim. Bununla yaşamak zorundayım. Marti harika bir kadın. Güzel, akıllı, harika bir anne. Her şeye sahip."

"*Annem*. Onun paketin bir parçası olduğunu ve benim bununla başa çıkamadığımı anlamıyor musun?"

“Charlie anafilaksi geçirdiğinde ne yaptığını bana anlattı. Sen devreye girdin. Yaptığın şey onu beyin hasarından kurtarmış olabilir. Yirmi sekiz yaşındasın, Dallas. Hayatının geri kalanında çocuklardan uzak duracak mısın? Çünkü haberin yok ama, zaten bir yeğenin var ve ben bir gün çocuk sahibi olmayı planlıyorum.”

“Amca olmakla... baba olmak arasında büyük fark var.” Hala bu kelimeyi söylemekte zorlanıyorum.

“Charlie gerçekten harika bir çocuk. Partide onunla biraz vakit geçirdim.”

“Maisy ile çok iyi anlaşıyordu,” diyor Blake. “Üç yaşında bir çocuk için çok akıllı

çocu

k "Üç buçuk," dedim ve ikisinin birbirine bakmasını sağladım.

için "Bir gün fikrini değiştireceksin. Belki bir ay sonra, belki

çok

akıllı

."

belki bir yıl sonra." Lucas ayağa kalkar, avuçlarını masama koyar ve yaklaşır. "Ama bir gün hazır olacaksın ve o başka birinin kız arkadaşı ya da karısı olacak. Bununla başa çıkabilecek misin?"

"Tekrar söylüyorum, çık

dışarı Luke." "Onu

seviyor musun?" "Defol.

Çık. Dışarı."

"Onu seviyor musun, Dallas?" diye yüzüme bağırdı.

"Evet!" diye bağıryorum. "Seviyorum. Duymak istediğin bu mu? Asla birlikte olamayacağım birine aşık olduğumu mu? Onu her düşündüğümde canımın yandığını mı? Phoebe ve DJ'in bıraktığı boşluk kadar acı verdiğini mi? Ama bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yok."

"Yapabilirsin, seni aptal. Git o boşluğu doldur, Dallas."

Ona bir bakış attım. "Allie ile komplo mu kurdunuz?"

"Bütün aile komplo kurdu dostum. Hepimiz senin kazanmanı istiyoruz. Bunu hak etmediğini mi düşünüyorsun?"

Ayağa kalkıp masamın arkasında volta atmaya başladım. "Ya kazanamazsam? Ya yarışa katılıp feci bir şekilde başarısız olursam ve bitiş çizgisine asla ulaşamazsam?" Hayal kırıklığıyla ellerimi saçlarımın arasına geçirdim. "Ya hepinizin benim doldurmamı istediğiniz boşluğu doldurursam ve bir şey olup hepsini elimden alırsa?"

Lucas'ın yüzü yumuşar. "Demek mesele bu? Sahip olduklarını kaybetme korkusu mu?"

"Evet, aynen öyle," diyor Blake. "Bu yılın başlarında, Ellie ve Maisy'den bahsettiğimde, kimseye sahip olmamanın daha kolay olduğunu, çünkü o zaman kaybedecek bir şeyin olmazmış."

Lucas tekrar oturur. "Tanrım, Dal. Hayatının geri kalanını sevdiğin insanları kaybetme korkusuyla geçiremezsin. Mutsuz ve yalnız ölürsün."

Ona dik dik bakıyorum. "Bunu söyleyen, sevdiği tüm kadınları kendinden uzaklaştıran adam."

Marti'nin yaptığı gibi yüksek sesle nefes alır. "Bu kesinlikle 'söylediğimi yap, yaptığımı yapma' durumu. Ben bir aptalım. Kabul ediyorum. Sen hep akıllı olan oldun. Dengeli olan. En mantıklı olan. Şimdi bu beklentileri karşılama zamanı, kardeşim."

"Gözü ve kulağı olan herkes" — Blake gülüyor — "duyamayanlar bile senin ona ve ona karşı hislerini biliyor. Marti ile sadece bir gece geçirdik. Saatler bile sayılmaz. Ve herkes onun doğru kişi olduğunu biliyordu. Neden kafanı kışından çıkarıp bunu kabul edemiyorsun?"

"Onu seviyorsun," der Lucas. "O zaman lanet olası uçağa atla ve onu geri getir."

Bu, son birkaç gün içinde en az on kez düşündüğüm bir şey. Ama o ne aramış, ne mesaj atmış, ne de e-posta göndermiş. Ya benimle bir ilgisi yoksa?

Ceketimi alıyorum. "Siktir et. Noel'deyiz."

Kardeşlerimin arkamda high-five yaptıklarına eminim.

"Anneme Noel yemeğini hazırlamamasını söyle," diyorum, koridorun yarısına gelmişim bile.

Blake sesleniyor, "Eminim bu tatili sensiz kutlamaktan mutlu olacaktır."

Kamyonette, Quinn Thompson'ın adını bulana kadar rehberimi kaydırıyorum. Quinn, yıllardır Montana ailesinin özel helikopter pilotu ve sadece benim ailem için değil, amcamın ailesi için de çalışıyor. Her zamanki gibi, hemen cevap veriyor.

"Dallas Montana! Bu isim uzun zamandır telefonumda görünmemiştii. Ailen nasıl?"

"İyi. Dinle, bir iyilik yapman gerek."

Tereddüt ediyor. Nedenini anlıyorum. Onun da ailesi var. Noel arifesi.

"Uçmanı istemiyorum," diyorum. "Ama benim için biri aracılığıyla bana bir uçak kiralayabilirsin."

"Yapabilirim. Ne zaman ve nereye?"

"Şey... şimdi. Şehirden veya White Plains'ten uçabilirim. Varış yeri Orlando."

"Anlıyorum." Sesinde tereddüt var.

"Yapılabilir olduğunu düşünmüyor musun?"

"Yapılabilir. Ama sana pahalıya mal olacak."

"Gördün mü, işte bu tür zamanlarda zengin olmanın faydaları ortaya çıkıyor. Ne kadara mal olursa olsun. Birkaç saat içinde hazır olabilirim. Sadece birkaç işim var."

"Halledeceğim. Detayları öğrenir öğrenmez sana mesaj atarım. Belki şimdi babanı özel uçak almaya ikna edebilirsin?"

Gülüyorum. "Babam hiç o kadar gösterişli biri değildir. Kardeşiyle paylaştığı bir helikopter var, evet. Ama bütün bir uçak... O, daha çok toprak yiyip, harcayacağı parayı aç çocuklara bağışlamayı tercih eder."

"Chris Montana iyi bir adam. Orlando, ha? Oğlu da iyi bir adama benziyor."

"Görüyorum ki dedikoduları takip ediyormuşsun."

"Buralarda haberler çabuk yayılır."

"Tamam, gitmeliyim. Uçağı ayarla."

"Tabii ki."

Birkaç telefon görüşmesi daha yapıp gerekli yerlere uğradım. Eve gidip valizimi hazırlayamadan Quinn mesaj attı.

Quinn T: Bir saat içinde White Plains havaalanında olabilir misin? Seni uçuracak bir ekip buldum, ama gece yarısına kadar eve dönmek istiyorlar. Uçuş üç saat sürüyor. Sadece bırakmak için. Hemen geri dönecekler.

Saate bakıyorum. Mükemmel. Yediye kadar Orlando'da olurum.

Ben: Yola çıktım. Sana borçluyum.

Quinn T: Hayır dostum, ama onlara borçlusun. Hem de çok. Ben: Sorun değil. Teşekkürler. Ve mutlu Noeller.

Quinn T: Sana da. Umarım aradığını bulursun.

Cevap vermedim, ama ben de öyle olmasını umuyordum.

~ ~ ~

Banka hesabımda küçük bir çentik açıp Orlando havaalanında kalan birkaç arabadan birini kiraladıktan sonra,

Marti'nin dairesine doğru yol alıyorum.

Trafik korkunç. New York kadar kötü değil ama yine de berbat. Bu insanların aileleriyle birlikte olmak gibi yapacak başka işleri yok mu?

Aile. Bu kelime kafamda yankılanıyor, anlamını anlamaya çalışırken zihnimde yankılanıyor. Buna gerçekten hazır mıyım? Dürüst olmak gerekirse, bilmiyorum. Ama en azından denemezsem, hayatımın geri kalanında pişmanlık duyacağımı düşünüyorum.

"Hedefinize vardınız," diyor araba, kalbimin hızla atmasına neden oluyor.

Ya o istemiyorsa? Ya Martina Alexandra Carver, çabuk unutilan kadınlardan biriye?

Ya 60 bin doları boşa harcarsam? Daha önce aldığım diğer şeyleri saymıyorum bile.

Biraz şaşırdım ama onun güvenli bir sitede yaşamasına üzülmedim. En azından tek başına güvende olduğunu biliyorum. Geldiğimi fark etmesini istemediğim için önümdeki arabanın tamponuna yapışarak ön kapıdan geçiyorum. Sonra onun apartmanının önüne park ediyorum. Güzel bir apartman. Diğer arabalara bakıyorum. Çoğu Betsy'ninkinden çok daha güzel. Acaba yeni bir araba mı aldı? Almadıysa, ona Noel hediyesi olarak alabilirim. Yani, zaten bir hediyem var ama araba *daha gerçek* bir hediye olur.

Apartman numaralarına gözlerimi kısarak, onun dairesinin ikinci katta olduğunu tahmin ediyorum. Arabadan inip, arka koltuktan hediye çantalarından birini alıyorum. Getirdiğim her şeyi birden taşıyamam. Gerisini sonra getiririm.

Derin bir nefes alıyorum, çünkü yaptığım şeyin aptallık mı yoksa azizlik mi olduğunu gerçekten bilmiyorum. Merdivenleri çıkıp 502C numaralı dairenin kapısını çalıyorum.

Cevap yok. Tekrar çaldım. Sonra sağa adım attım ve ön pencereden içeri baktım.

İçerisi karanlık. Buraya kadar geldim ama o burada bile değil.

Asher'in evinde. Tabii ki Asher'in evinde olur. Tatilleri hep birlikte geçirdiklerini söylemişti. Belki bu, Noel arifesi ve Noel'i de kapsıyor.

Bunu onun ağabeyinin önünde yapmak zorunda olduğum için daha da gerginleşerek arabaya geri dönüp adresi bulana kadar gizlice Google'da arama yapıyorum. Aslında Orlando bölgesinde birkaç Asher

Anderson'ın adresini buldum, ama kız kardeşinin ağabeyinden çok uzak bir yerde yaşamayacağını düşünerek, bulunduğum yere en yakın olanı seçtim.

On dakika sonra, başka bir kapının önünde duruyorum, önümüzdeki birkaç dakika içinde neler olabileceğinden ödüm patlıyor. *Biraz cesaretlen, Montana,* diyorum kendime.

Zili çalıyorum ve birkaç saniye sonra mavi saçlı bir kız kapıyı açıyor. Ellerime bakıyor. "Teslimat mı?" diye soruyor, büyük dekoratif çantadan heyecanlanmış.

"Sen Bug olmalısın."

Bana yan gözle bakarak kapıyı biraz kapatıp ayağını arasına sıkıştırdı. "Seni tanıyor muyum, yoksa internette kızları takip edip tatillerinde izine düşen ürkütücü, yalnız bir ihtiyar mısın?"

Evet. Kesinlikle Bug. O alaycı tavrını her yerde tanırım. Bu tavrını teyzesinden almış olmalı.

"Teyzeni arıyorum. Marti burada mı?"

"Hayır. New York'a uçtu, taşra yerine gitti. Conway Creek falan." Dönüyor. "Baba! Marti teyze nereye gitti?"

Asher kızının arkasına gelir, beni görünce şaşkınlık içinde. "Dallas. Sen... buradasın." İkiye katlanarak gülüyor.

"Bekle." Çantayı eşikte bırakıyorum. "*Beni görmeye mi geldi? Ve... uçağa mı bindi?*"

Benim durumumla dalga geçmeyi bitirince, beni içeri davet etti. "Bir içki içip yerleşsen iyi olur. Bu kadar kısa sürede uçak bileti bulamazsın."

İçeri giriyorum ama onlarla konuşmadan veya başka bir şey yapmadan önce telefonumu çıkarıp bugün ikinci kez Quinn Thompson'ı arıyorum. "Quinn, bir iyilik daha yapman gerek."

Kırk dördüncü bölüm

Martina

"Anne, daha ne kadar var?" Charlie sızlanıyor.

Üç saatlik bir aktarma, otuz dakikalık tren yolculuğu ve yarım saatlik Uber bekleyişinin ardından, oğlum yorgunluktan bitkin düşmüştür.

"Neredeyse vardık, dostum."

"Asansöre binebilir miyim?"

Kıkırdamıştım. "Evet Charlie, asansöre binebilirsin."

Umarım.

Sokaklar neredeyse boş. Saat daha 7:00 olmasına rağmen Donovan's Pub karanlık. Burası bir saat önce gördüğümüz New York'a hiç benzemiyor. Orada günün hangi günü olduğu önemli değil, insanlar dışarıda dolaşıyor. Ama bu kasaba farklı. Herkes evde ailesiyle vakit geçiriyor. İç çekiyorum ve —bugün ilk kez değil—bunun iyi bir fikir olup olmadığını merak ediyorum. Haftalar oldu ve o hiç haber vermedi. Beni isteseydi —gerçekten isteseydi—bana bir şekilde işaret ederdi.

Noel arifesinde, bir erkeğin kapısına habersizce gelen, dünyadaki en acınası kadın ben miyim? Gözlerimi kapatıp nefes alıyorum, endişenin beni sardığını hissediyorum.

Onu arayabilirdim. Ya da e-posta gönderebilirdim. Hatta mektup bile gönderebilirdim. Neden oğlumu ailesinden alıp, bir hevesle banka hesabımı boşalttım ki?

Çünkü onu seviyorsun.

Ve bilmek zorundasın.

Bugün ilk kez değil, hatta son üç haftadır, telefonumdaki fotoğrafa bakıyorum. Dallas'ın tek fotoğrafı. Aramızda kardan adamın olduğu fotoğraf. Bana bakışı... O bakışa tutunuyorum. Dudaklar yalan söyler ama gözler söylemez.

Bu fotoğrafa çok fazla anlam yüklediğimi ve onu sanki o anda bana bakıyormuş gibi çekmiş olduğumu düşünüyorum... Bilmiyorum, bir melek gibi.

Tamamen yanılıyor muyum? "Hanımefendi?" Arka aynadan bana bakan şoföre bakıyorum.

"Geldiğimiz yerdeyiz."

Göğsüm sıkışıyor. Derin nefes almak zor. Ellerim titriyor. Panik atak böyle bir şey mi?

"Tamam. Teşekkürler."

Fotoğrafı hızla kaydırıp uygulamayı açarak şoföre normalden daha fazla bahşiş veriyorum.

Sürücü bagajdan tek valizimizi çıkarır ve ben Charlie'nin küçük sırt çantasını omuzlarına takarım.

"Mutlu Noeller," diyor şoför, direksiyonun başına geçerek.

Bir an için ona beklemesi gerektiğini söylemeyi düşünüyorum. Çünkü buraya gelip Dallas'ın beni reddetmesinden daha acınası bir şey olamazdı. O zaman Charlie ile birlikte kaldırımda yarım saat daha Uber beklemek zorunda kalırdım. Üstelik aynı şoför bile gelebilir. Noel arifesinde Uber'e ihtiyaç duyan çok fazla insan olduğunu sanmıyorum. En azından burada.

Bunun yerine, kendime gelip en iyisini ummaya karar verdim. "Mutlu Noeller."

Charlie benden bir mil önce ön kapıya varır. Haftalardır bu yerden bahsediyordu. Yaklaşırken, ikinci katın tamamını kaplayan geniş açık balkonları, muhteşem kolonyal mimarisi ve sekiz garajı olan devasa eve bakıyorum.

Ve arabaları. Kalbim bir an durdu. Garaj yolunda çok sayıda araba vardı. İçeride umduğum birkaç kişiden daha fazla insan olduğu anlamına geliyordu. O insanları düşündüm. Ne kadar misafirperver olduklarını. Bir grup milyarder için ne kadar alçakgönüllü ve misafirperver olduklarını. *İçerideki insanlar*. Dallas'ın onların arasında olmayabileceği düşüncesi kalbimi sızlatıyor. Neredeyse yirmi dokuz yaşında. Hala burada yaşıyor mu? Haftalar oldu. Belki kendi evine taşınmıştır.

Yutkunuyorum. Ya da belki... burayı istemediğine karar verip kulübeye geri dönmüştür.

Garaj yolundaki tüm arabaları taradım, onun kamyoneti yoktu. Ama sekiz garaj var. Eğer burada yaşıyorsa, birinde park etmiş olabilir.

Ağzım kurur.

Tanrım, bu ailenin Noelini mahvedebilirim. Ve eğer istenmiyorsam, gidecek hiçbir yerim olmayacak. Gelmeden önce otelleri araştırmalıydım. Ya da daha iyisi, hiç gelmemeliydim.

Charlie, ben geri çekilemeden kapı zilini çaldı.

Kapının diğer tarafından gelen bir havlama, onun burada olduğu umudunu veriyor.

burada olduğunu umut veriyor.

Charlie yan pencereden içeriye bakıyor. "Bex!"

Kapı açılır ve Sarah şaşkın bir ifadeyle orada dururken, Bex neredeyse Oğlumu yere yatırıp köpek öpücükleriyle kaplar. "Marti."

Adımı söyledikten sonra o kadar uzun süre tereddüt eder ki, kafamda bir düzine kötü senaryo canlanır. Kötü senaryolar, ya o buradaysa ama yalnız değilse? Ya bir kadınla birlikteyse? Bir randevusu varsa? Hatta yeni bir kız arkadaşı varsa?

Ama ben stresin etkisiyle bayılmadan önce, beni kollarına alır. "Ne güzel bir sürpriz."

Onun kollarında rahatlayıp ona sarılırım. Eğer içeride, sözde bagajı olmayan ince bir güzellikle egnog içiyor olsaydı, kesinlikle böyle demezdi.

"Böyle geldiğim için çok üzgünüm. Biliyorum, çok uygunsuz bir davranış ama

—
"Saçmalama. Buraya istediğin zaman gelebilirsin demiştim ve ciddiye dim. Noel Arifesi. Ne kadar kalabalık olursak o kadar eğlenceli olur." Bex'le selamlaşan Charlie'yi kucaklamak için çömelir. "Ve sen. Seni gördüğüme çok sevindim, Charlie."

"Annem asansöre binebileceğimi söyledi."

Güler. "İstediğin kadar." Ayağa kalkar ve kenara çekilir. "Soğuktan içeri gir. Valizini burada bırakabilirsin. Sonra yerleştiririz."

Onun dediğini yaparım, ama içinde ne olduğunu hala merak ediyorum. Büyük bir aile yemeğine mi gireceğim?

Bizi, muhteşem ışıklarla parıldayan devasa bir Noel ağacının bulunduğu oturma odasına götürdü. Ağacın altında, hayatımda gördüğüm en fazla hediye vardı.

Charlie'nin gözleri fal taşı gibi açılır ve bizi izleyen birçok insanın arasından koşarak geçer. "Anne! Bak!"

Suçluluk duygusu omurgamdan yukarı tırmanıyor. Boş ellerle geldim. Bu aileye yük oluyorum ve bir şişe şarap ya da bir buket çiçek bile getirmedi m.

çiçekler. Charlie için aldığım küçük hediyeleri paketledim, ama bu ani bir karardı, elimden gelenin en iyisi buydu.

Gerçekten bu ortamın, bu ortamın ve bu sosyo-ekonomik sınıfın dışındayım.

Charlie hediyeleri incelerken, ben de odayı dikkatle süzdüm. Burada çok fazla insan var. Birçoğunu Lucas'ın doğum günü partisinden tanıyorum. Büyük bir aile yemeği için masaya oturmamışlar, ama hepsi bana bakıyor, çoğu ağzı açık ve şaşkın bir ifadeyle. Bazıları kıkırdıyor.

Neden gülüyorlar? Büyük bir hata mı yaptım?

Ancak, burada görmediğim tek kişi, buraya uçmak için geldiğim kişi.

Allie, muhteşem gümüş, kırmızı ve yeşil renkli, muhteşem figürünü ortaya çıkaran mini bir elbiseyle öne çıkıyor.

geliyle ortaya çıkıyor. O, hepsinden daha büyük bir gülümsemeye karşılıyor beni. "Marti!" Adımı adeta gülerek söylüyor. "Aman Tanrım. Olamaz."

Beni gördüğüne gerçekten mutlu görünüyor, ama bir şeyler ters gibi.

Arkasında fısıltılar duyuluyor. Eminim konu benim.

"Ve Charlie," diye ekliyor, kalabalığın arasından geçerek. Annesine bakıyor. "Ona söyledin mi?"

Sarah gülümsüyor ve sanki benim bilmediğim büyük bir sırrı varmış gibi başını sallıyor.

"Gel," diyor Allie, beni üniformalı gerçek bir barmenin çalıştığı bara doğru çekerek. "O eggnog alacak. Sert yap. İhtiyacı olacak."

Bu sözler midemi bir kez daha sıkıştırıyor.

Barın arkasındaki adam hızlıca isteğini yerine getirir ve bana içkiyi verir, üzerine tatil için hindistan cevizi serpiştirmiştir. Alırım ama içmem. Çok gerginim ve içki gömleğime dökülmesinden korkuyorum.

"Allie, ne oldu?"

Oda, birkaç fısıltı dışında sessiz. Sanki herkes benim ne yapacağımı bekliyor gibi. Dikkatlerin merkezinde olmak hiç hoşuma gitmiyor.

"Dallas burada değil."

Kendimi kötü hissediyorum. Tek yapabildiğim başımı sallayıp gözyaşlarımı tutmak.

Kafasını eğip eğlenceli bir şekilde bana bakıyor. "Nedenini sormayacak mısın?" "Cevabını bilmek istediğimden emin değilim."

Kıkırdıyor. "Oh, bence istiyorsun."

Derin bir nefes alıyorum. "Tamam o zaman. Neden?"

Duvarda, genişliği iki buçuk metreye varan ve rakamları Roma rakamlarıyla yazılmış dev bir saate bakıyor. "Sanırım şu anda *senin* kapını çalıyır."

"*Benim* kapıma mı?" Neredeyse nefes alamadım. "Ne demek istiyorsun?"

"Demek istediğim, aptal kardeşim yaklaşık yedi saat önce sonunda aklını başına topladı ve Orlando'ya uçmak için bir jet kiraladı. Muhtemelen şu anda *senin* evinin önünde durmuş, *senin* nerede olduğunu merak ediyor ve şu anda *senin* kadar şaşkın bir halde." Tekrar güldü. "Senin burada olduğunu öğrendiğinde yüzündeki ifadeyi görmek için her şeyi verirdim."

Bu bilgiyi sindirmek bir dakika sürer. Orlando'ya uçmuş. *Benim için mi?* "Ciddi misin?"

Lucas ve Blake gülümseyerek yanımıza gelir. "Doğru," diye onaylar Lucas. "Son zamanlarda onunla birlikte olmanın ne kadar zor olduğunu hayal bile edemezsin. O serseri, somurtup çalışmaktan başka bir şey yapmıyordu. Ona ne kadar aptal olduğunu söyledim ve bir şeyler yapması için ikna ettim."

Blake ona dirsek atar. "Hey, onu ikna eden benim."

"Çocuklar," Sarah sohbele katılır. "Onu ikna etmeye kimsenin ihtiyacı olduğunu sanmıyorum. Sadece bunu kendisi fark etmek için zamana ihtiyacı vardı."

"Neyin farkına varmak?" diye soruyorum.

Sarah gülümser. "Sanırım bunu *ona* sormalısın."

"Sence... onu aramalı mıyım?"

"Fayda etmez," der Lucas, telefonunu kaldırarak. "Az önce geri uçtuğunu mesaj attı. Gece yarısına kadar bile gelebilir."

Gözlerim fal taşı gibi açılır. "Bu nasıl mümkün olabilir? Noel arifesindeyiz."

"Canım," diyor Sarah, "oğlumun *senin* için dağları yerinden oynatacağına eminim. Hadi, gel, akşam yemeği için masaya oturmak üzereydik. İki kişilik daha yer ayırdık."

Ona teşekkür edemeden Charlie koşarak gelir ve ağacı gösterir. "Anne, bana hediye var mı?"

Çantamda sadece iki tane hediye varken, ustaca paketlenmiş yüzlerce hediyein olduğu devasa yığını görünce iç çekiyorum.

"Tabii ki sana da hediye var," diyor Sarah. "Hem de çok, çok fazla."

Charlie heyecanla alkışladı ve Allie onu yemek odasına götürdü. "Sarah, ben..."

"Sadece bir valizin var Marti. Ne diyeceğini biliyorum. Ben hallederim. Maisy hayatımıza girdiğinde aldığımız bir sürü oyuncak var. Çoğu ona küçük geldi bile. Sabaha kadar paketleyip ağacın altına koyarım."

Gözlerim doldu. "Sana nasıl teşekkür edeceğimi bilmiyorum. Keşke iyiliğini ödeyebilseydim. Elimde hiçbir şey olmadan geldiğim için çok üzgünüm."

"Oğlumu yıllardır hiç olmadığı kadar mutlu edeceğinize eminim. İnanın bana, tek istediğim bu. Bu, o ağacın altına koyabileceğiniz her şeyden milyonlarca kat daha değerli."

~ ~ ~

Saatler sonra, Allie'nin geniş tasarımcı gardırobunun sayesinde yemek yedikten, duş aldıktan ve giyindikten sonra, Allie ve ben ağacın yanında eggnog içiyoruz, Charlie ise misafir odasında derin uykuda.

"Aileniz Noel arifesinde gece yarısına kadar uyanık kalmaz mı?" diye sordum.

soruyorum.

"Sana biraz mahremiyet vermek istediler. Ben o kadar gizli saklı değilim.

Ben

gösteri için buradayım."

O her an gelebilir. Beni kollarına alacak mı? Öpecek mi? Beni sevdiğini söyleyecek mi?

Kelebek etkisi hakkında bana anlattığı zamanı hatırlıyorum ve bunun bizim için ne anlama geldiğini merak ediyorum. Connecticut'ta bir kelebek kanatlarını çırpıtı ve rüzgârın yönünü değiştirerek benim yoldan çıkmama neden oldu mu? Meksika'ya göç eden bir kelebek sürüsü atmosferde bir karışıklık yaratarak bizi kar altında bırakan kar fırtınasına neden oldu mu? Onlardan biri...

Güvenlik sistemi çaldığında düşüncelerim kesilir. Bu sesin ön kapının açıldığını anlamına geldiğini öğrenmiştim. Bütün vücudum kasılır. İşte bu an. Şömineden gelmeyen bir sıcaklık vücudumu sarar.

Dallas oturma odasına girip beni gördüğünde, dünyanın geri kalanı yok oluyor. Gözlerim onun gözlerine kilitlendiğinde ve tüylerim diken diken olduğunda, bu adamı bir insanın sevebileceğinden çok daha fazla sevdiğimi yüzde yüz emin olarak anlıyorum. Ağzı küçük bir gülümsemeye dönüşünce, kalbim umutla çarpmaya başlıyor. Onun gerçek, çılgın, derin bir aşkı olmasına rağmen, daha fazlasına yer olduğunu umut ediyorum.

"Selam," diyor, çantalarını yere bırakırken yakışıklı yüzünde şehvetli bir gülümseme beliriyor.

Hiç tereddüt etmeden, doğrudan kollarına koşuyorum.

Kırk Beşinci Bölüm

Dallas

Kollarımın arasına atlayarak bacaklarını bana doladı. Onu hissedince gözlerim kapandı. Ağırlığı. Sadece varlığı.

Dudaklarımız birleştğinde, sanki hiç ayrılmamışız gibi. Yumuşak ve sıcak öpücüklerimiz kısa sürede çaresizce dönüşür. Söyleyecek çok şey var, ama şu anda tüm konuşmayı bedenimle yapmayı planlıyorum.

Onu odama taşıırken, kız kardeşim ne getirdiğimi fark edince arkamdan gelen çığlığı neredeyse duymadım.

Marti'yi yatağıma yatırıp, bir an için ona bakıyorum. Son birkaç hafta içinde daha da güzelleşmiş olabilir mi? Saçları yumuşak, dalgalı, belki biraz daha kısa. Gözleri, göz kapaklarında parıldayan gölgelerle ışıltıyor. Gülümsemesi bile daha parlak ve bir şekilde daha rahat görünüyor. Değişmeyen tek şey kokusu. Beni saran o tatlı vanilya aromasını ne kadar özlemişim. Onu düşünmeden bu kokuyu bir daha asla alamayacağım. Şimdi o burada. Ve bir daha asla onsuz kalmak istemiyorum.

Gözlerimiz birbirine kilitleniyor, aramızdaki ısı hiç olmadığı kadar yoğun. Dünyamı ateşe veren üç kelime söylüyor.

"Seni istiyorum."

Yatağa uzanıp üstüne çıkıyorum. "Sen benimimsin."

O uzanır, ellerini saçlarımın arasına geçirir ve yüzümü kendine doğru çeker.

Nefes alamayana ve daha fazlasını isteyene kadar öpüşüyoruz. Ellerimiz birbirimizin kıyafetlerini yırtıyor, ikimiz de birbirimize olan susuzluğumuzun ancak ben onun içine girdiğimde giderilebileceğini biliyoruz.

Onu ters çevirip elbisesinin fermuarını açıyorum ve tek bir hareketle elbisesini çıkarıyorum. Onu karnının üstüne yatırıp dudaklarımı omuzlarına, sırtına, belinin altındaki seksi çukurlara götürüyorum. Külotunu aşağı çekip yumuşak kalçalarına dudaklarımı değdiriyorum, sonra uyluklarının arkasına, dizlerine, baldırlarına doğru iniyorum.

Ondan gelen seksi sesler benim heyecanımı artırıyor ve sikim acı verici bir şekilde zonkluyor. Onunla acele etmek istemiyorum. Son iki buçuk haftadır her gece hayalini kurduğum vücudunun her santimini keşfetmek istiyorum. Ama şu anda, her şeyden çok, onun içinde olmaya ihtiyacım var.

Onu sırt üstü çeviriyorum ve bana bakışları beni üç metre boyunda hissettiriyor. Ben onun kraliçesinin kralıyım. Onun Lois'inin Clark'ıyım. Onun yang'ının yin'iym. Biz birbirimize aitiz. Hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım.

"Dallas," diye yalvarıyor. "Seviş benimle."

Geri kalan giysilerim saniyeler içinde yok oluyor. Onun üzerinde duruyorum, şişmiş penisim onun girişine baskı yapıyor. Parmağımı burnunun eğiminden çenesine, sonra da nabız gibi atan boynuna doğru gezdiriyorum, benim için bu kadar yol geldiğine şaşırıyorum. İnançla bir adım attığına. Ona ait olduğuna.

Onun içine girmeden önce yapmam gereken bir şey var. Haftalarca bunu inkar etmeye çalıştım. Diğer birçok şeyden kaçtığım gibi bundan da kaçtım. Ama gerçek çok açık. Artık bundan kaçamam. Çünkü onsuz nefes alamayacağımı kesin olarak biliyorum.

Nefes alıp, bir daha asla söylemeyeceğimi düşündüğüm kelimeleri söylüyorum. "Seni seviyorum."

O, güzel yüzünden gözyaşları akarak defalarca başını sallar. "Biliyorum."

Bu, beklemediğim bir itiraftı. O da herkes gibi, benden önce gerçeği biliyordu.

Saçını kulağının arkasına atıyorum. "Ve sen de beni seviyorsun."

Yüzümü avuçları ile kavradı. "Senin hayal edebileceğinden çok daha fazla."

Yutkunuyorum, kendi gözyaşım onun yanağına düşüyor. "Bunu senin söylemen gerek."

"Seni seviyorum, Dallas Montana. Seni çok seviyorum."

Gözlerimi kapatıp sözlerin içime işlemesine izin veriyorum, kalbim her saniye daha da genişliyor. O haklıydı. Phoebe haklıydı. Kalbim o kadar dolu ki. Düşündüğümünden daha da dolu. İkimize de yer *var*. Hatta ikimize de yer *ve* fazlası var.

Onun içine girerken, gözlerinde geleceğimi görüyorum. Birkaç hafta önce hayal bile edemeyeceğim bir gelecek. Benim için mümkün olmayacağına emin olduğum bir gelecek. Sadece o var olduğu için var olacak bir gelecek.

Bu kadın benim için yaratılmış. Benim için bu dünyaya gönderilmiş. Tanrı tarafından benim için tasarlanmış.

Sanki bu işi sadece ikimiz yapıyormuşuz gibi sevişiyoruz. Sanki bu eylem bizim için yaratılmış gibi. Bizim icadımız *gibi*. Ve muhteşem bir şekilde bir araya geldiğimizde, tüm hayatım anlam kazanıyor.

Onun üzerine yığılırım, ikimiz de ağır ağır nefes alıp, birbirimize sarılırız, bu sarılmanın hayatımızın geri kalanında tekrar tekrar yaşamak istediğimiz bir duygu olduğunu ikimiz de biliriz.

Dirseklerimin üzerine yaslanıyorum. "Bir şeyi açıklığa kavuşturalım. Uçağa mı bindin? Tanrı'nın müdahalesi gerekmez mi demiştin?"

Yüzünü gıdıklayan saçlarımı eliyle okşadı. "Senin için her şeyi yapacağımı hâlâ bilmiyor musun? Sen beni bir kuleye tırmandırdın, Dallas. Uçağa binmek de sadece bir başka inanç sıçramasıydı."

"Bütün bunların ilahi bir müdahale olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum. Olabilir." Omuzlarını silkiyor. "Ya da belki de sadece kelebekler yüzündendir."

Gülümserim ve alnımı alnına dokundururum. "Sana evlenme teklif etmek için çok mu erken?"

Kıkırdar. "Belki biraz erken. Konuşmamız gereken şeyler var."

Şaka yapıyordum ve o da bunu biliyor. En azından ben şaka yaptığımı *sanıyorum*.

Kolumu sıkıp saçlarımla oynamaya devam ediyor. Bu bana kulübeyi hatırlatıyor.

"Ama bil ki" — aramızdaki mesafeyi kapatıp elini kalbimin üzerine koyar — "sen sorduğunda cevabım evet olacak."

Kalbim birkaç dakika öncesine göre daha da hızlı atıyor.

Onun üstünden yuvarlanıyorum ve o başını göğsüme yaslıyor. "Şimdilik ben New York'a taşınayım, bakalım nasıl olacak?"

"*Sen... buraya taşınacak mısın?*"

"Burayı seviyorum. Ve seni daha çok seviyorum, Dallas. Aileni seviyorum." "Seninki de çok güzel. Onlar burada, biliyorsun."

Başını eline dayayıp bana bakar. "Asher ve Bug da *burada* mı?"

"Benimle birlikte uçtular." Omuz silkiyorum. "Noel'i hep birlikte geçirdiğinizi söylemiştin. Bunu kaçırmayı istemedim."

"Gerçekten nasılsın?" diye sordu.

"Tatlım, tanıştığımız günden beri ben de sana aynı şeyi soruyorum."

Gülümsemesi parlak. "Hayatım tehlikede olmadığı halde bana ilk kez tatlım dedin."

Gülüyorum. "Belki de tehlikede. Her fırsatta seni canlı canlı yemeye niyetliyim."

Başını tekrar bana yaslayıp, sessiz kahkahalarıyla vücudumu titretir. Sonra derin bir nefes alır. "Ciddi olarak, konuşmamız gereken bir şey var."

"Charlie," diyorum, elimi onun pürüzsüz sırtında gezdirerek. "Artık tam zamanlı bir anneyim. Biz bir paket olarak geliyoruz. Bunu kaldırabileceğini bilmem

bunu kaldırabileceğini

bilmem

gerekıyor."

"Kaldırabilirim."

"Nereden biliyorsun?" Başını kaldırır. "Ne değişti?"

Burnumu çekip bunu özetleyebilecek tek kelimeyi söyledim. "Her

şey." "Korkmuyor musun?"

"Çok korkuyorum. Ama hayattaki en güzel şeyler için savaşmaya değer, değil mi?" "Kesinlikle." Yanağıma bir öpücük kondurup etrafına bakıyor.

Yatak odası. "Lucas'ın partisi olduğu gece burada

uyudum." "Biliyorum."

"Annen söyledi mi?"

"Kokunu aldım." Saçlarına yaklaşıp kokladım. "Vanilya. Her zaman vanilya."

"Bu gece burada uyuyamam Dallas. İstiyorum ama Charlie uyanıp kendini yabancı bir yerde bulursa ve ben yanında olmazsam korkabilir."

"Hangi odada?"

Banyoyu işaret etti. "Yan odada."

"O zaman, seni en az iki kez daha boşaltmadan gitmene izin vermeden önce, benim adımı çok yüksek sesle bağırmamaya dikkat et."

Gülümsedi. "Beni çılglık attırmaya çalışmaktan asla vazgeçmeyeceğine söz ver."

Gülüyorum. "Tatlım, bu şimdiye kadar tutmam gereken en kolay söz olacak."

Kırk Altıncı Bölüm

Martina

Noel sabahı uyanıyorum, vücudumun her yerinde hissettiğim ağrılardan mutluyum.

Yana dönüp Charlie'nin uyumasını izliyorum. Noel olduğu için erken uyanmak için çok küçük, ama eminim çok geçmeden uyanacaktır.

Bizi Dallas'tan ayıran banyo kapısına bakıyorum. Dün gece söylediği her şey, duymak istediğim her şeydi. Ama eylemler sözlerden daha güçlüdür. Charlie ile birkaç saatten fazla vakit geçirmemişti. Ya o sözleri o anın heyecanıyla söylemişse?

Beni sevdiğini söyledi. Ben buraya taşınacağımı söyledim. Hatta onunla evlenmeyi kabul ettim sayılır.

Gözlerimi sıkıca kapatıp, söylediklerinin doğru olmasını dileyerek dua ediyorum. Uzaklardan sesler duyduğumda, ağzımı Charlie'nin kulağına yaklaşıyorum. "Uyan dostum. dostum. Noel geldi."

Nerede olduğumuzu anlaması biraz zaman alıyor. Tamamen uyanınca, "Hediyeler?" diye bağıyor.

"Evet, dostum. Hediyeler. Ama sabırlı ol, tamam mı? Biz burada misafiriz. Onların kurallarına göre davranmalıyız. Belki önce kahvaltı yapmak isterler. Hediyelerini açmak istediğini biliyorum, açacaksın da. Sadece biraz beklemen gerekebilir. Benim için bunu yapabilir misin?"

O başını sallar.

Dağınık saçlarının üstüne öpücük konduruyorum. "Tamam. Önce banyoya."

Ne yapacağımı bilemeden pijamalarımın bakıyorum. Evdeyken hiç giyinme zahmetine girmeyiz. Hediyelerin hepsi açılana kadar uyuduğumuz kıyafetlerle dolaşırız. Ya onlar giyinirlerse? Ya ben giyinirim de onlar bornozlarıyla çıkarlarsa?

Kapı hafifçe çalınır. "Girin." Dallas içeriye bakar. "Tehlike var mı?" "Banyoda. Bir dakikamız var."

Beni kollarına alır. "Mutlu Noeller."

Kollarımı onun sırtına doladım ve sıkıca sarıldım. "Mutlu Noeller."

"Birincisi," der ve beni gülümsetir.

Tuvalet sifonu çekilir. "Yıkanmayı unutma!" diye bağırırım.

Dallas isteksizce uzaklaşır. Belki Charlie'nin bizi sarılırken görmesini istemiyordur. Ben de bu konuda ne hissettiğimden emin değilim. Bir ara bu konuyu denemeliyiz. Ne zaman olacağına henüz karar veremedim.

Geç fark ediyorum ki, pijama pantolonu ve düz mavi bir tişört giymiş. "Bu sabah bunu mu giyeceksin?"

"Noel sabahı giyinip süslenirsem ne tür bir ucube olurum?"

"Tanrıya şükür," diye iç çekiyorum. "Seni seviyorum ama hediyeler için giyinmek konusunda sınırimi çizmem gerekebilir."

Gülmüyor. Bakışlarıyla beni esir alıyor. "Tekrar söyle." Kafamda sözleri tekrar ediyorum, ne istediğini anlıyorum.

Bir adım öne çıkıp yüksek sesle fısıldadım, "Seni seviyorum."

Gözleri kısaca kapanır. "Rüya olduğunu sandım." "Ben de."

Charlie banyodan çıkar. Nefesimi tutuyorum, çünkü gerçekten ne olacağını bilmiyorum.

"Dallith!"

"Selam dostum. Hediyeler için hazır mısın?"

Charlie zıplıyor. "Evet! Bana da getirdin mi?"

"Charlie," diye azarladım. "Bu kibar bir davranış değil. Ayrıca, onun zamanı yoktu

—

"Sana birden fazla aldım, Charlie." Elini uzatır. "Hadi, hadi gidip bakalım."

Charlie'nin küçük eli Dallas'ın büyük eline değdiğinde boğazımdaki kocaman yumruyu yutuyorum. Umarım önümüzde bizi bekleyenlerin sadece küçük bir parçasını görüyorumdur.

Dallas bana bakar ve başını sallar. Onun için zor olduğunu anlayabiliyorum. Gerginlikten yüz hatları gerilir. Ama yapıyor. Ve şu anda, herkesin isteyebileceği tek şey bu.

Oturma odasına girdiğimde ilk gördüğüm kişi Asher'dı. Yanına gidip ona sarıldım. "Burada olduğun için çok mutluyum. Dün gece Dallas'la birlikte neden gelmedin?"

"Ve onun şöhretini çalmak mı?" diye gülüyor. "Adam sana ulaşmak için ciddi para harcadı. O an onun anıydı. Ama özel jetle yolculuk yapma fırsatını kaçıramazdım. Bug çok etkilendi. Hediyeleri de getirdik."

Ağacın altındaki daha da büyük hediye yığınınına bakıyorum, Charlie'nin inanılmaz derecede şımartılacağını biliyorum. Montana'ları biraz tanıyorsam, muhtemelen bugün ve her gün böyle olacaktır.

Bug'un uzanmış olduğu kanepeden mavi saçları görünüyor. "Bug!" Yanına gidip omuzlarını sıkıyorum. "Uçak yolculuğu nasıldı?"

"Harika," diyor.

Çocukların küfür etmeden küfür edebilme şeklinden eğlenerek gülüyorum.

Allie odaya girdiğinde, Asher ile birbirlerine baktılar ve bu bakışlarından, dün gece Dallas ile yaptığımızın aynısını yaptıklarını anladım.

"Günaydın, Bug," diyor.

Bug ona onaylamayan bir bakış attı. "Adın *Darla*."

Oh oh.

"Tabii," diyor Allie gülümseyerek, kırılmış gibi bile görünmüyor. "Günaydın, Darla. Ve mutlu Noeller."

"Evet, neyse," diye karşılık veriyor yeğenim.

Kardeşimi tanırım. Eminim o ve Allie, benim Dallas'la kapıda yaşadığım gibi bir buluşma yaşamamışlardır. Bug'un son birkaç yıldır ilgilendiği tüm kadınlara karşı çok zorlu davrandığı için, kardeşim daha ihtiyatlı davranmıştır. Bu mantıklı. Kendi annesi onu istememişti, sonra üvey annesi, yani annesi olarak gördüğü kadın da onu terk etmişti.

Asher'ın yanına yanaştım. "Cennette sorun mu var?"

"O nasıl bildi?" diye fısıldadı.

"Allie'ye bakışlarını *gördün* mü?" Gülümsemesi kaybolur.

"Çocuğum çok dikkatli."

Odaya daha fazla insan girer, tüm sandalyeleri doldurur, bazıları yere oturur. Blake, Ellie ve Maisy de buradadır. Lucas da. Hepsi pijamalarıyla giyinmiştir, burada uyumayanlar bile.

Bu aileyi gittikçe daha çok seviyorum.

Chris ve Sarah, büyük tepsilerle pasta ve portakal suyu getirip devasa sehpaye koyuyorlar.

"Hepsi fıstık içermiyor," diye beni rahatlatıyor Sarah. "Aslında, tüm fıstık ve fıstık ezmesi ürünlerini attık. Hepsi çöpe gitti, bir daha geri gelmeyecek."

"Çok teşekkür ederim."

Elini omzuma koyuyor. "Artık aileden birisin. Bizim işimiz bu." Sarah, gülünç derecede büyük hediye yığınınına dönüyor ve "Kim

ilk hediyeıı açmak ister?"

Charlie ve Maisy ikisi de ellerini kaldırdı, Blake ise karısı ve kızı için her kelimeyi işaret diliyle ifade etti.

Sarah iki hediyeıı alır ve ikisine de birer tane verir.

Sonraki iki saat boyunca herkes hediyeelerini açar, köşedeki ambalaj kağıtları o kadar büyür ki çocuklar içinde kaybolabilir.

Charlie hiç bu kadar oyuncak almamıştı. Sarah gerçekten çok uğraşmış. Dallas da öyle. Hayretler içindeyim. Ona şişirilebilir bir uzay gemisi oyun evi, bir yapay zeka robotu ve son teknoloji bir elektrikli araba almış. Hepsini Orlando'ya götürüp geri getirdiğine inanamıyorum.

Bana bir hediye uzatıyor. Ona verecek hiçbir şeyim olmadığı için suçluluk duyarak gözlerimi yere indiriyorum. Tereddüt ettiğimde, "Hadi, aç şunu. İnan bana, düşündüğün gibi bir şey değil" diyor.

Bu merakımı uyandırıyor ve paketi açıyorum, içindekileri görünce gülüyorum. Bir buket. Ama çiçek değil. Bu bir EpiPen buketi.

Açıklıyor: "Biri senin araban için. Biri benim arabam için. Biri ailem için. Gideceği okul için. Bu kadar çok var ki, bu kasabada nereye gidersek gidelim, her zaman bir tane elimizin altında olacak."

Charlie'nin meşgul olduğundan emin olduktan sonra yanağına bir öpücük konduruyorum. "Hiç bu kadar düşünceli bir hediye aldığımı hatırlamıyorum. Ama reçeteyi nasıl aldın? Ve bu kadar çokunu nasıl buldun?"

Omuzlarını silkiyor. "Bağlantılarım var."

"Bu aklıma bir şeyi getirdi. Hastane masraflarını ödediğini biliyorum. Çok teşekkür ederim. Charles'ın ölümü ve benim kazamla ilgili tüm masraflar üstüne, cömertliğin tam da zamanında geldi."

O iltifatı önemsemedi. "En azından bunu yapabilirdim." "Ne kadar çekici olduğunu bilmiyorsun, değil mi?"

"Sana çekiciliğimi göstereceğim," diye fısıldadı ve kulak mememi ısırdı. "Daha sonra, yalnız kaldığımızda, yılanımla seni büyüleyeceğim."

Gülerek, birçok EpiPen'den birini kaldırıyorum. "Bunlar için çok teşekkür ederim. Henüz sigorta param yok, bu yüzden bir tane koyacak arabam da yok."

Yaklaşır. "Sana bir tane alacağım. Bu senin gerçek hediyen olacak."

"Dallas, hayır. Zaten çok şey yaptın."

Saçlarımı omzumun arkasına itip fısıldadı: "Param var, Marti. Seni ve Charlie'yi şımartacağım, buna alışsan iyi olur. Buraya taşınır taşınmaz araba almaya gideceğiz."

Kafamı sallıyorum. Her şey çok gerçek dışı. "Sana verecek hiçbir şeyim yok. Her şeyi alabilecek kadar parası olan bir adama ne verebilirim ki?"

"Sen," diyor. "Bana kendini verebilirsin. Bana taşın."

Gözlerim fal taşı gibi açılır. Heyecanlıyım, ama aynı zamanda çok korkuyorum. "Dur biraz, uzay kovboyu. Düşünmem gereken başka şeyler de var. Buraya taşınacağız. Eğer istiyorsan yarın taşınabiliriz, ama kendi evimizi kiralayacağız. Charlie babasını yeni kaybetti. Hayatında başka bir baba figürüne alışmadan önce buna alışması için zamana ihtiyacı var." Tepkisini ölçmeye çalışıyorum. "Bu seni korkutuyor mu?"

"Artık korkmuyor."

Telefonunu çıkarıyor. "Ne yapıyorsun?" diye soruyorum.

"Kiralık ev arıyorum. *Kısa* süreli. Biri sana ve Charlie'ye. Biri de bana." Başını kaldırıp bana bakar. "Yakın olacaklar. Bir daha senden uzak kalmak istemiyorum."

Lucas oturur ve Dallas'ın omzunun üzerinden bakar. "Kiralık ev mi?" Bana döner. "Şu teklifin var..."

"Kabul ediyorum," dedim tereddüt etmeden.

Dallas, telefonunda gezinmeye devam ederken gülümsemesi daha da genişler. "Harika," diyor Lucas. "Montana Şaraphanesi ailesine hoş geldin."

"Bu ailenin bir parçası olmaktan mutluyum." Odanın içindeki büyük ailesine bakıyorum. "*Her* şeyiyle."

~ ~ ~

Uzun bir günün ardından, oyun oynadıktan, yemek yedikten ve Yat arkadaşlarıyla vakit geçirdikten sonra, Charlie'yi yatağına yatırıyorum. ak.

Grumpy'yi kendine yaklaştırır. "Burayı seviyorum, anne."

"Ben de burayı seviyorum, Charlie. Aslında, buraya taşınacağız. Bu eve değil Bu eve değil. Yani, muhtemelen buraya sık sık geleceğiz, ama burada yaşamayacağız. Bir daire tutacağız. Ne dersin?"

"Calla Creek'e mi?"

"Evet, Calloway Creek'e taşınacağız." "Asher amca ve Bug da geliyor mu?"

"Hayır, dostum. Onlar gelmeyecek. Ama onları sık sık göreceğimizi hissediyorum, özellikle de Asher amcayı."

"Onları görmek için istediğin zaman Orlando'ya uçabilirsin," diyor Dallas kapıdan.

"Uçakları severim," diyor Charlie esnerken.

"Ben de." Dallas bana bakar. "Ya sen, Marti? Sen uçakları sever misin?"

Gözlerimi devirdim. "Eskisi kadar güçlü bir nefretim yok diyelim."

Nasıl olabilir? O uçaklardan biri beni ona geri getirdi. Ve onu da bana.

"İyi geceler, Charlie," diyor Dallas ve ortadan kayboluyor.

Charlie'nin gözleri ağırlaşır, ben ona *Noel Arifesi'ni* son bir kez okurum. Sonra Bex yatağa atlar ve koruyucu bir şekilde yanına yerleşir.

Charlie'nin dünyasının son yirmi dört saat içinde bu kadar genişlemiş olması kalbimi ısıtıyor.

Buraya taşınıyoruz. Bir erkek arkadaşım var. Ve kazançlı bir yeni iş sözleşmem. Diğer tüm müşterilerimi azaltıp çoğunlukla şaraphaneme ve oğluma odaklanmamı sağlayacak bir sözleşme. Boş kapıya bakıyorum. Ve diğer önemli insanlara.

Bex'i okşayıp Charlie'yi öptüm. "İyi uykular."

Oturma odasına girdiğimde Dallas şöminenin yanında tek başına oturuyor. Lucas, Blake ve ailesi çoktan gitmiş. Chris, Sarah ve Allie, Asher ve Bug'ı Calloway Creek'teki yılbaşı ışıklarına gezmeye götürmüş.

Dallas yanındaki kanepede yastığını okşadı ve bana bir kadeh kırmızı şarap uzattı.

"Teşekkürler," diyorum ve bir yudum alıyorum. Tanıdık, güçlü tadı gözlerimi ona çeviriyor. "Bu şarap... Oh, gerek yoktu."

"Şişeyi bitiremedik. Sana söylemiştim, sadece özel günlerde içerim."

Yanına yaklaşıyorum ve o bacaklarımı kucağına çekip ayaklarıma masaj yapıyor.

Bir yudum daha alıp gözlerimi kapatarak tadını çıkarırım. "Mmm. Bence bugün kesinlikle o özel günlerden biri. Ve sadece Noel olduğu için değil."

"Bunu tekrar söyleyebilirsiniz."

“Yani, biz bir çözüm bulana kadar burada, ailenle yaşamak istemiyorsun?”

Başını salladı. "On sekiz yaşında üniversiteye gittiğimden beri ailemle yaşamıyorum. Buraya geçici olarak geldim. Senin evinin yakınında bir yer bulmak konusunda ciddiydim." Ayağını sıktı. "Çok yakın. Birkaç tane iyi ev buldum. Özel bir şey yok, ama yeterince güzel. Birlikte yaşamaya karar verdiğimizde, o zaman her şeyi yaparız."

"Büyük, lüks bir eve ihtiyacım yok, Dallas. İhtiyacım olan her şey burada." Göğsüne dokunup arka koridoru işaret ediyorum. "Ve orada."

"İhtiyacın olmadığını biliyorum. Ama yine de alacaksın."

"Beni şımartmana gerek yok."

"İhtiyaç ve istek farklı şeyler. Üzgünüm Marti, ama bu konuda bana uyman gerekecek."

"Peki." Gözlerimi dramatik bir şekilde devirdim. "Israr ediyorsan, hendekle çevrili bir tepede bir şatoda yaşayacağım. Ama bil ki Dallas, hiçbir şeyin olmasa ve elektriksiz tek odalı bir kulübede yaşasak bile seni severim."

Umduğum gibi gülmedi. "O konuda."

"Sakin bana kulübeyi sattığını söyleme. Çünkü bence onu satmamalısın. Ara sıra oraya gidip, birkaç ölümcül deneyim hariç, o büyüü yeniden yaşayabiliriz."

"Kulübe yanıp kül oldu, Marti."

Şok olmuş bir şekilde ağzımı kapatıyorum. "Orada mıydın? Yaralandın mı?" Dün gece herhangi bir yaralanma fark etmiş olsam da, onu baştan aşağı hızlıca tarıyorum. "Ne oldu?"

"Orada değildim. Sen gittikten birkaç gün sonra oldu. Orada kalmayı bırakmıştım ve sadece şarap donmasın diye ateşi yakmak için gitmiştim. Yangın nasıl çıktı bilmiyorum ve bunun önemli olduğunu da sanmıyorum, çünkü garip bir şekilde bunun olması gerektiği hissine kapıldım. Sonunda bırakıp, tutunacak hiçbir şeyin kalmadığını fark etmemi sağladı." Suçlu gibi görünüyor. "Bileziğini kurtaramadığım için çok üzgünüm. Sana yenisini alacağıma söz veriyorum." Sol yüzük parmağımı gıdıklıyor. "Sana her türlü mücevheri alacağım."

"Kulübe için üzgünüm."

"Ben üzülmedim. Orada ihtiyacım olan hiçbir şey yoktu. İstedğim her şey burada."

"Gerçekten her şeyini kaybettin mi?"

"Phoebe'nin yaptığı seramik bir vazo var. O tamamen sağlam çıktı. Hepsi bu. Tek sahip olduğum şeydi."

"Onun küçük bir parçasını hala sakladığın için mutluyum." Bu sözler ağzımdan çıktığında, ne kadar içten söylediğime kendim şaşırdım.

"Sen başından beri haklıydın, Marti. Onları hatırlamak için diğer şeylere ihtiyacım yoktu. Fotoğraflarım var. Vazo var. Ve anılarım var."

"Ve doğum günleri," diyorum. "Onların doğum günleri seninle olacak."

"Senin sayende, evet, olacak. Şimdi dinle, Charlie'nin odasında uyumak istediğini biliyorum. Ama o zamana kadar, belki..." Masadaki bir kitaba başıyla işaret etti. Çok kalın bir kitap.

Sırtımda bir heyecan dalgası yayıldı. "Evet." Bacaklarımı ondan çekip şarap kadehini yan masaya koydum ve kitabı aldım.

Birinci sayfayı açtım, sonra kucagımı okşadım. O da hiç vakit kaybetmeden kanepeye uzandı ve başını bacağıma koydu. Ona kitap okurken parmaklarımı saçlarında gezdirdim. Boğazımı temizledim, kelimeleri bir araya getirmekte zorlanıyordum, çünkü bunu bir daha asla yapmayacağımı düşünmüştüm. Ama şimdi... şimdi bunun hayatımızın geri kalanında her gün yapabileceğimiz bir şey olduğunu düşünüyorum.

Kırk yedinci bölüm

Dallas

Son tavuk güvecini ağzıma tıkıyorum. Marti'nin muhteşem aşçılığı sayesinde son üç ayda beş kilo almışım galiba.

Evim onunkinden üç kapı ileride olmasına rağmen, neredeyse her akşam birlikte yemek yiyoruz. Sonra ben gidiyorum, o Charlie'yi yatırıyor ve ben geri geliyorum. Bazen yanlışlıkla Marti'nin yatağında uyuyakalıyoruz. Birkaç kez Charlie tarafından az kalsın yakalanıyorduk.

O bir sonraki adıma hazır olduğunda, aklımda mükemmel bir ev var. Ama onu zorlamadım. Charlie'yi ve Charles'ın ölümünden sonra çok çabuk hayatına devam etmekten endişe duyuyordu. Ben ise Noel'den beri onunla yaşamaya hazırım. Ve sadece onunla değil... Charlie'yle de. O harika bir çocuk. Hiç mümkün olmayacağını düşündüğüm bir şekilde kalbimi kazandı.

Ayağa kalkıp tabakları topluyorum, bulaşıkları her zaman Charlie'nin "yardımıyla" yıkıyorum.

"Bex dışarı çıkmalı," diyor Marti. "Charlie, onu alır mısın?"

Kiralık evinin arka bahçesi çitle çevrilidir. Üç yatak odası, iki banyosu ve iki arabalık garajı vardır. Benimkiyle aynı. İkisi de özel bir şey değil, ama dürüst olmak gerekirse, yıllarca kulübede yaşadıktan sonra ikisi de saray gibi geliyor. Önemli olan evler değildi. Önemli olan *onlara* yakın olmamdı.

Marti, Charlie'nin Bex'in işini halletmesini beklerken, Fransız kapının yanında durup oğlunu ve Bex'i izliyor. Charlie, Bex'e tenis topunu atıyor.

Kollarımı ona dolayarak gizlice sarılıyorum. Boynuna öpücük kondururum. "Bu ikisi, gördüğüm en iyi arkadaşlar."

O başını sallar. "Aslında Bex'in buraya taşınmak istemesinin sebebi olduğunu düşünüyorum.

Bex burada uyuduğu günlerde çok heyecanlanıyor."

Marti ve ben Bex'in "velayetini" paylaşıyoruz. O, burada ve benim evimde dönüşümlü olarak uyuyor. Başından beri, o *benim* köpeğimden çok *bizim* köpeğimiz gibi geldi, bu yüzden bu tek mantıklı çözümdü.

Charlie ve Bex içeri geri döndüğünde, Charlie yapay zeka robotu Robbie'yi çıkarır ve Bex ona havlar. Hâlâ o şeyin yanında tedirgin ve Robbie'nin Bex'i odada kovalamasını izlemek oldukça eğlenceli hale geldi.

Bex bir köpek için inanılmaz zeki. Bazen robotun etrafında böyle davranmasının tek nedeninin Charlie'nin onu sevdiğini bilmesi olduğunu düşünüyorum. Charlie, artık neredeyse ustalaştığı kumandayla Robbie'yi oturma odasında yönlendirirken kıkırdıyor.

Marti ve ben bu rutini neredeyse bir saat boyunca izliyoruz, o kanepenin bir ucunda, ben diğer ucunda oturuyoruz. Ayakları kucağımda. Charlie'nin yanında sevgimizi göstermeye en çok yaklaştığımız an bu. Ne de olsa babası sadece dört ay önce öldü. Ve bunu en iyi ben anlıyorum. Charlie, daha büyük bir çocuğun yaşayacağı yas sürecini yaşamamış olsa da, Charles'ı gerçekten özlediğini anlayabileceğiniz anlar hala var.

"Yatma zamanı, dostum," diyor Marti. "Pijamalarını giy ve tuvalete git. Birkaç dakika sonra dişlerini fırçalamana yardım ederim."

"Tamam." Kalkarak gitme zamanımın geldiğini anlıyorum. "Yarın görüşürüz."

Her zamanki gibi Charlie koşarak bana sarılır. Ancak bugün farklı bir şey yapar.

"Dallith bana kitap okur mu?" diye sorar, annesine izin ister gibi bakar.

Annesinin kaşları sevinçle yukarı kalkar. "Dallas sana yatmadan önce hikaye okusun mu?"

Charlie heyecanla başını sallar.

Marti, benim adıma cevap vermek istemediği için bana bakar.

"Seve seve."

O odasına doğru zıplayarak gider, Bex de peşinden. "Bu beklenmedik bir şeydi," diyorum.

"Emin misin?"

Onu kollarıma alıyorum. "Tatlım, aylar önce bile sorun olmazdı. Ama sence ne değişti? Neden şimdi sordu?"

"Bilmiyorum." Gözleri odanın bir ucundan diğer ucuna dolaşıyor, sanki derin düşüncelere dalmış gibi. "Ama şimdi düşününce, birkaç gün önce anaokulunda 'baba günü' vardı, tüm babalar gelip çocuklarıyla projeler yaptılar. Ben de gittim, başka bir bekar anne ve lezbiyen bir çiftin üyesi olan bir kadın da vardı. Charlie, Charles ve Alex'in resmini çizdi. Çok tatlıydı."

"Ve bunun, benim ona kitap okumamı istemesiyle bir ilgisi olduğunu mu düşünüyorsun?"

Omuzlarını silkiyor. "Her ebeveyn sırayla sınıfa yüksek sesle kitap okudu. Charlie'ye uzun zamandır bir erkek kitap okumamıştı. Sebep bu olmalı."

"Hazır!" Charlie koridordan bağıyor.

"Geliyorum, dostum."

Marti'ye gülümserim, bu görevi *bana* verdiği için gurur duyarım.

Marti ona dişlerini fırçalamasına yardım ederken, ben de kitap koleksiyonunu incelerim. Bex, her gece burada uyuduğu gibi, Charlie'nin yatağının ucunda kendine bir yer seçmiştir. Artık bu gece ritüelinin bir parçası olduğumu bilmek kalbimi biraz kabartıyor. DJ ile her zaman dört gözle beklediğim bir şeydi bu: yatakta birbirimize sarılıp, o uyuyana kadar ona kitap okumak. Onu kaybettikten sonra bunu yapabileceğimi hiç hayal etmemiştim.

Charlie banyodan koşarak çıkıp yatağa atladığında, yüzümde kocaman bir gülümseme beliriyor. Hayalimdeki görüntü farklı kişiler, farklı bir ev ve köpek içermiyordu, ama yine de aynı şey oluyor.

Ve ilk kez değil, Allie'nin bir keresinde Marti ve benim birbirimiz için mükemmel olduğumuzu, çünkü ikimizin de doldurulması gereken boşlukları olduğunu söylediği sözleri aklıma geliyor.

Küçük kız kardeşim ne zaman benden daha akıllı oldu bilmiyorum, ama öyle olduğunu kabul etmekten çok mutluyum.

Bir kolumda kitaplarla yatak kenarına oturuyorum. "Hangisi olacak seçe

ceks Ortadan bir tane çekiyor. *Sen Benim Annem misin?*

in?" Ona kitap okuyan benim, bu yüzden garip bir seçim. Ama ben hiçbir zaman bir çocuğun zihninin işleyişini bildiğimi iddia etmedim.

Ayakkabılarımı çıkarıp, bacaklarımı onun yatağına uzatarak yanına oturuyorum. Başını koluma yaslıyor ve ben bunu onu kucaklamam gerektiğini anlıyorum. Bana sıkıca sarılıyor. Bir an için gözlerimi kapatıp DJ'i düşünüyorum. *Bu senin için dostum.*

Marti kapının eşiğinde durmuş, kitabımı okurken beni izliyor, yüzü mutlulukla parlıyor.

Okumayı bitirince kitabı kapatıp yere koyuyorum, çocukların yaptığı gibi bana başka bir kitap okumamı isteyecek mi diye merak ediyorum.

"Sen Bex'in babası mısın?" diye sorar Charlie, bana bakarak.

İlginç bir soru. "Sanırım öyleyim."

Marti'ye bakıyor. "Sen Bex'in annesi misin?"

"Sanırım ona en yakın kişi benim," diyor. "Yani, evet."

Charlie ikimiz arasında bakışlarını gezdirip tekrar bana bakar. "Sen onun babası ve annesi onun annesiysen, bu seni *benim* babam yapar mı?"

Kalbim boğazıma kadar yükselir. Marti de benim kadar şaşkın görüldüğü için bir şeyler söylemek için çabalamaya başlarım.

"Hâlâ bir baban var, Charlie. Artık bizimle birlikte olmayabilir, ama o her zaman senin baban olacak."

Küçük ela gözleri beni inceliyor. "Scarlett'in iki annesi var. Anneler ve babalar birden fazla çocuk sahibi olabiliyorsa, çocuklar neden birden fazla anne veya babaya sahip olamıyor?"

Burnunun ucuna dokundum. "Neredeyse dört yaşında bir çocuk için oldukça akıllısın."

Ona bir cevap vermemiş olmama rağmen gururla gülümsüyor. Ve tekrar sormuyor. Az önce okuduğumuz kitabı alıp bana uzatıyor. Ben de isteğini memnuniyetle yerine getiriyorum, kitap artık benim için bir dakika öncesine göre çok daha anlamlı.

~ ~ ~

Marti, yanına yatmaya uzanır uzanmaz başını göğsüme yasladı.

Bu gece hiç evden çıkıp, diğer geceler yaptığımız dansı yapmak zorunda kalmadım. Çünkü bu gece Charlie'yi yatıran bendim.

Hâlâ bu deneyimin etkisinden kurtulamamışım.

Omzunu sıkıyorum. "Charles'ın yerini almaya niyetim yok. Bu ona haksızlık olur. Ama şunu söyleyeyim Marti, Charlie'nin ihtiyacı olan adam olmak için hazırım."

Sıcak bir gözyaşı göğsüme düşer. "Biliyorum. Ve bence o da hazır."

Bütün vücudum beklentiyle kasılır. "Yani benimle birlikte yaşayacağını mı söylüyorsun?"

Bana bakar ve başını sallar, dudaklarını ısırır ve bu beni anında sertleştirir.

Ama sikim sırasını beklemek zorunda. Önce yapmam gereken başka bir şey var. "Sana bir şey göstermek istiyorum." Onu yanıma çekip ikimiz de başucuna yaslanıyoruz. Telefonumu komodinden alıp fotoğraf uygulamasını açıyorum.

"Neye bakıyorum?" diye sorar, telefonumu ona doğru eğdiğimde.

"Ev planları." Fotoğrafları kaydırıyorum. "Ocak ayında, senin çok sevdiğin mahallede iki dönüm arazi satın aldım. Bir mimar aylardır bu planlar üzerinde çalışıyor. İstedğin değişiklikleri yapabilirsin. Zamanı geldiğinde her şey hazır olsun istedim."

Telefonumu alıp kat planını büyütüyor. "Bu çok büyük." Dirsekle onu dürtüyorum. "*O da* öyle demişti."

Kıkırdar. "Ciddi misin, Dallas?" Ekranı daha da büyütür ve alt köşede yazan metrekareye odaklanır. "Aman Tanrım. Charlie kaybolacak. Ve o bir... asansör mü?"

"Babamların evindekilere ne kadar bayıldığını biliyorum." Tekrar kaydırıp havuzun tasarımını gösteririm. "Buna bayılacak."

Kafasını defalarca sallıyor. Hâlâ bu kadar paraya alışamadı. Fatura, bütçe ve araba taksitleri hakkında endişelenmemek. Ama bir süre önce itiraz etmeyi bıraktı, bu yüzden bu konuda benimle aynı fikirde olacağını biliyorum.

Tüm resimleri en az iki kez daha inceledi, sonra telefonu bana uzattı. "O buna bayılacak. Ben bayıldım. Ama daha da önemlisi, *seni* seviyorum."

"Mimarımın üzerinde çalıştığı başka bir şey var, ama tasarımında yardımını istiyorum."

"Neymiş o?"

"Kulübeyi yeniden inşa ediyorum." Gözleri büyüdü.

"Gerçekten mi?"

"Noel'de, benimle tekrar oraya gitmek istediğini söylediğinde, o anda yeniden inşa edeceğimi anladım. Tasarımında bana yardım eder misin?"

"Tasarım yapacak bir şey yok. Bence tam olarak eskisi gibi yapmalıyız." olduğu gibi yapmalıyız."

Başımı eğdim. "Yatak odası yok mu? Charlie ne olacak?"

Telefonuma doğru başını sallar. "Yeni evde yaptığın her şey onun için. Kulübe ise sadece bizim için."

Kalbim genişledi. Martina Alexandra Carver'ın özelliği budur. Onu daha fazla sevemeyeceğimi düşündüğüm anda, inanılmaz bir şey söyler. Harika bir şey yapar. Beni dünyadaki en şanslı adam gibi hissettirir — imkansız olduğunu düşündüğüm devasa bir görev.

Telefonumu kaldırıp onu yatağa yatırıyorum ve üstüne çıkıyorum. "Hayatım, oraya gittiğimizde sana yapmayı planladığım her şeyi göstereceğim."

"Hazır laf açılmışken." Bana seksi bir gülümseme atıyor. "Yeni evimizde ana yatak odasını diğerlerinden uzak tuttuğuna çok sevindim. Çünkü tekrar adını haykırmak için sabırsızlanıyorum."

"Seni çok seviyorum, Marti."

"Ne kadar sevdiğini göster."

"Memnuniyetle," diyorum ve dudaklarımı onun dudaklarına yaklaşıtıyorum. Ve sonraki iki saat boyunca ona gösteririm. Ona defalarca gösteririm.

Kırk sekizinci bölüm

Martina

Doğum günü pastasını elime alıp mutfaktan çıkıyorum ve Dallas ile Charlie'nin beklediği yemek masasına götürüyorum.

Dallas bana hüzünlü ama içimi ısıtan bir gülümseme atıyor.

Charlie ona kitap okumasını istediği bir hafta sonra benim kiralık daireme taşınmıştı. Ve son bir aydır Dallas, babalık rolünü başarıyla üstlenmişti. Çoğu gün şaraphanede çalışmasına rağmen, bazen Charlie'yi anaokuluna bırakıyordu. Onu parka götürüyordu. Ve ona beyzbol oynamayı öğretiyordu, New York Nighthawks'ın yeni yıldızını yetiştireceğimize inanıyordu.

Pastayı Dallas'ın önüne koyup ona çakmağı uzattım.

Charlie ne yapacağını biliyor. Dört yaşında birçok doğum gününü böyle geçirdi. Hiç tanımadığı anneannesi ve dedesi, pek hatırlamadığı kız kardeşi ve sadece üç kısa yıl boyunca yanında olan babası için.

Ancak bu doğum günü farklı ve Asher ile Bug daha yakın yaşasalar bile burada olamazlardı. Bu doğum günü sadece bizim için.

Gözleri yaşlı Dallas, pastanın üzerindeki mumu yakıyor. "Doğum günün kutlu olsun, Phoebe."

"Doğum günün kutlu olsun," diye tekrarlıyorum, Charlie de aynı şekilde.

Masanın karşısında Phoebe'nin bir fotoğrafı var. Yanında, onun yaptığı ve en sevdiği çiçeklerle dolu bir vazo var. Fotoğrafta genç ve canlı görünüyor, elini hamile karnına koymuş. Bunun onun en sevdiği fotoğraflardan biri olduğunu biliyorum.

Bana saygısından, Dallas onun fotoğraflarını duvarlarımıza asmıyor. Onları, ofisi haline gelen odasındaki özel bir çekmecedeki saklıyor. Onu kıskanmıyorum. Charlie ve benden önce bambaşka bir hayatı vardı. Hatırlanmayı, takdir edilmeyi ve saygı görmeyi hak eden bir hayat.

Dallas son dört ayda bana onun hakkında giderek daha fazla açıldı. Ama bugün... bugün her şeyi öğreniyorum. Ailesi Calloway Creek'e taşındığında kaç yaşındaydı. On yedi yaşındayken nasıl pes edip onunla çıkmaya karar verdi. Hamile olmayı ne kadar sevdiğini ve bir düzine çocukları olacağına yemin ettiğini.

Üçümüz pasta yerken, Charlie ve ben Dallas'ın her mutlu anısını sabırla dinlerken, kıskançlık hissetmediğimi fark ettim. Hala değer verdiği geçmişine karşı hiçbir acı yoktu. Hayatının yarısından fazlasını ona adayan kadına karşı hiçbir kin yoktu.

Daha sonra, Charlie yatmaya gittikten ve ben temizlik yaptıktan sonra, Phoebe'nin fotoğrafını elime aldım. "Onun gibi bir adamın sevgisini hak edecek kadar harika bir kadın olmalısın."

Kollarımdan arkamdan sarılır. "Hayatımda bir değil, iki tane muhteşem, özverili kadın olduğu için nasıl bu kadar şanslı oldum?"

O gece yatakta birbirimize yakın yatıp el ele tutuşuyoruz. Ama sevişmiyoruz. Ve bu sorun değil. Bugün Phoebe'nin günü, benim değil. Onu yılın diğer üç yüz altmış dört günü benimle geçiriyor.

Ve bu yeter.

Epilog

Martina

İki yıl sonra

"Aferin, Charlie!" Charlie ana kaleyi geçerken Dallas tribünden bağıyor. Bana dönüyor, yüzünde gurur dolu kocaman bir gülümseme var. "Sana ne demiştin? O çocuk bir gün MLB'de oynayacak."

Charlie'nin su üstünde yürüdüğünü sanmasına gözlerimi deviriyorum. Ama bu iki taraflı bir şey. Charlie onu babası gibi seviyor.

"Baba!" diye bağıyor sığınaktan. "Fotoğraf çektin mi?" "Daha iyisi var," diyor Dallas ona. "Video."

Charlie takım arkadaşlarından high-five alıyor ve her saniyenin tadını çıkarıyor.

Dallas'ın Charlie'nin hiçbir spor etkinliğini kaçırmamış olmasına hayranım. Charlie'nin ona "baba" dediğini her duyduğumda içim ısınıyor. Charles'ın anısını mümkün olduğunca sık yaşatmaya çalışıyorum. Charlie, onun tarafından çok sevildiğini biliyor. Charlie'ye benzeyen kişi eski eşim. Ama onu büyütecek olan kişi Dallas.

Bu, bir yıl önce Antigua'da bir plajda evlendiğimde ve Dallas Charlie'nin üvey babası olduğunda resmileşti.

Anlaşılır bir şekilde, Dallas düğünümüzün şaraphanede olmasını istemedi. Orada zaten bir düğünü olmuştu. Ben de o anıları gölgelemek istemedim. Bu yüzden bir destinasyon düğünü yapmaya karar verdik ve tüm arkadaşlarımızı ve ailemizi bir haftalık tatil için oraya uçurduk. Chris ve Sarah, Charlie'yi de yanlarına alıp geri döndüler, biz ise ikinci haftayı orada balayımızda geçirdik.

"Lanet olsun, bu çocuğu seviyorum." Dallas dönüp gözlerimin içine bakarak "Hazırım" diyor.

Skor tahtasına bakıyorum. Farkla kazanıyoruz ve Charlie muhtemelen bir daha vuruş yapmayacak ama hala bir inning kaldı. "Neye hazır? Maç daha bitmedi."

O, yedek kulübesine başıyla işaret etti. "Bir tane daha yapmaya hazırım." Elini karnıma koydu.

Beklenmedik açıklaması nefesimi keser. Bu, daha önce hiç konuşmadığımız bir konudur. Doktorum, yaşadığım hormonal sorunlar nedeniyle hap yerine diyafram kullanmamı önerdiğinde bile bu konuyu açmamıştım.

Her zaman daha fazla çocuk istemişimdir. Ama daha da önemlisi, Dallas Montana'yı istiyordum. Uzun zaman önce, eğer benimle çocuk sahibi olmaya karar veremezse, öyle olsun diye karar vermiştim. Ona hiç baskı yapmadım. Hatta ima bile etmedim. Bu onun kararı olmalıydı. Ama o beni herkesten daha iyi tanıyor. Düşüncelerimi bilmesi için konuşmamıza gerek yoktu.

Kalbim çarpıyor. "Ciddi misin?"

Yakınlaşıyor. "Martina Alexandra Montana, daha önce hiç bu kadar istediğim bir şey olmadı." Sonra ayağa kalkıyor ve elini uzatıyor.

Kaşlarım alnıma yükseldi. "Bekle... *şimdi mi?*"

Beni ayağa kaldırdı. "Şimdi." Asher'a döndü. "Charlie'yi dondurma almaya götürebilir misin? Yapmamız gereken bir şey var."

Asher ikimizin arasında bakışıyor. Dallas'ın bana bakışından ne olacağını anlamak için dahi olmaya gerek yok.

"Anlaşıldı kardeşim," diyor Asher gülerek.

Dallas elimi tutar ve bir görevi olan adam gibi beni tribünden aşağıya doğru götürür. Eğer bu mekan olmasaydı, beni kucaklayıp uzaklara taşıyacaktı gibi hissediyorum. Bana göz kırpar ve sonra omzunun üzerinden bağırır. "Üç top olsun."

Yüzümün kıpkırmızı olduğuna eminim, ama şu anda umurumda değil. Çünkü kocam bana isteyebileceğim en büyük hediyeği verdi. Elbette bana arabalar, evler, mücevherler ve egzotik tatiller de verdi, ama bu... bana *kendinden* bir parça veriyor. Charlie'ye bir kardeş. Kendine bir oğul ya da kız, bir çocuğun sahip olabileceği en iyi babaya sahip olacak bir çocuk. Büyüyüp gelişecek ve DJ için hayal ettiği her şey olacak bir çocuk. Ve benim Alex için hayal ettiğim her şey.

Beni bu kadar çabuk çekip götürdüğüne gülüyorum. "Evlat, bir şeye kafanı takarsan..."

Arabaya yaklaşırken, çiçeklerin etrafında dans eden bir kelebek görüyorum. Ona yüksek sesle teşekkür ediyorum.

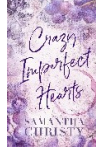
"O ne?" diye soruyor Dallas.

"Kelebek." Onu işaret ederek başımı sallıyorum. "Ona teşekkür ediyordum. Sadece birkaç hafta yaşadıklarını biliyorum, ama kim bilir, belki de onun atalarından biri..." Gözlerimi kocama dikip, saf sevinç gözyaşları dolarken

— "her şeyin."

Dallas'ın çocuğunun dünyaya gelişine tanık olduğu duygusal **BONUS** epilogu okumak için, VIP listeme katılmak üzere [BURAYA TIKLAYIN](#).

Sırada Lucas Montana'nın kitabı var. ***Crazy Imperfect Hearts***, Lucas'ı rahatlık alanından çıkaracak. Dört nişanlısını terk ettikten sonra, sonunda mutlu sonunu bulabilecek mi? Daha fazla bilgi için [BURAYA TIKLAYIN](#).

Evrensel bağlantı: <https://geni.us/SC-CIH>

Ve... **SÜRPRİZ!** Montana serisinin 4 kitabı çıktı! Allie ve Asher, uzun süredir eğlenceli, rahat, kaygısız, *uzun mesafeli bir ilişki* yaşıyorlardı. Asher, inatçı genç kızının daha fazlasına hazır olup olmadığından emin değil. Ancak hayat onlara beklenmedik bir sürpriz yapınca, Allie ve Asher, üçünü de (*yakında* dördünü) etkileyebilecek zor kararlar almak zorunda kalır.

Evrensel bağlantı: <https://geni.us/SC-TPS>

Teşekkürler

Eek! 30kitabım! Kendimi çimdikliyorum.

Bu yıl (2024), yayınlanmış bir yazar olarak 10yıl dönümümü kutladım ve şimdi bir başka dönüm noktasını geçtim. Sizin, sevgili okuyucularımın kitaplarım gösterdiğiniz sevgi sayesinde bu çılgın, harika hayatı yaşayabiliyorum.

Umarım Dallas ve Marti'nin hikayesini yazarken benim kadar duygusal bulmuşsunuzdur. Ve kim bilebilirdi ki bu, Allie ve Asher hakkında 4Montana kitabına ilham verecekti? Evet!

Teşekkür etmem gereken çok kişi var. Listenin başında, benim için benim yapamayacağım şekilde işlerimi organize eden muhteşem asistanım Julie Collier var. Kitaplarımı ilk okuyan sen olursun. Her şeyi olduğu gibi söylersin ve daha iyi olmam için beni teşvik edersin.

Editörüm Michelle Fewer'a ve beta okuyucularım Shauna Garness, Joelle Yates, Laura Conley ve Kellie Shanks'a düşünceli yorumlarınız, önerileriniz ve eleştirileriniz için teşekkür ederim.

Gerçekten dik duran erkekler ve onların güçlü, destekleyici eşleri hakkında bu iki kitabı yazmak benim için bir onurdu. Montana ailesi, kendilerine özgü bir sınıfta olduklarını kanıtladı. Lucas, kardeşlerinin oluşturduğu geleneği sürdürebilecek mi?

Sanırım göreceğiz!

Yazar hakkında

Samantha Christy'nin yazmaya olan tutkusu, ilk romanı yayınlanmadan çok önce başladı. Nebraska Üniversitesi'nden Ceza Adaleti bölümünden mezun olan Christy, Wisconsin Yüksek Mahkemesi ve Amerika Birleşik Devletleri'ndeki birkaç büyük üniversitede Bilgisayar Sistemleri Analisti olarak çalıştı. Çoğunlukla Indianapolis'te büyüyen Christy, Midwest bölgesini ve bu bölgenin geleneksel değerlerini çok sevmektedir. Üçüncü çocuğunun doğumunun ardından kendini tamamen ailesine adanmıştır. Oradan buraya gelmesi zaman aldı, ancak yazmak her zaman en büyük tutkusu olmaya devam etti ve ev hanımı olması bu hayali gerçekleştirmesini kolaylaştırdı. Yazmadığı zamanlarda, gemilerin uğradığı tüm Karayip adalarını gezerek meşgul oluyor. Samantha Christy şu anda eşi ve dört çocuğuyla birlikte Florida'nın St. Augustine şehrinde yaşıyor.

Samantha Christy'ye şu harika yerlerden ulaşabilirsiniz: Web sitesi:

[www.samanthachristy .com](http://www.samanthachristy.com)

Facebook: <https://www.facebook.com/SamanthaChristyAuthor>

Instagram: [@authorsamanthachristy](#)

E-posta: samanthachristy@comcast.net

İçinde

[Birinci Bölüm İkinci](#)
[Bölüm Üçüncü](#)
[Bölüm Dördüncü](#)
[Bölüm Beşinci](#)
[Bölüm Altıncı](#)
[Bölüm Yedinci](#)
[Bölüm Sekizinci](#)
[Bölüm Dokuzuncu](#)
[Bölüm Onuncu](#)
[Bölüm On Birinci](#)
[Bölüm On İkinci](#)
[Bölüm On Üçüncü](#)
[Bölüm On](#)
[Dördüncü Bölüm](#)
[On Beşinci Bölüm](#)
[On Altıncı Bölüm](#)
[On Yedinci Bölüm](#)
[On Sekizinci Bölüm](#)
[On Dokuzuncu](#)
[Bölüm Yirminci](#)
[Yirmi birinci bölüm](#)
[Yirmi ikinci bölüm](#)
[Yirmi üçüncü bölüm](#)
[Yirmi dördüncü bölüm](#)
[Yirmi beşinci bölüm](#)
[Yirmi altıncı bölüm](#)
[Yirmi yedinci bölüm](#)
[Yirmi sekizinci bölüm](#)
[Yirmi dokuzuncu](#)
[bölüm Otuzuncu bölüm](#)
[Otuz birinci bölüm](#)
[Otuz ikinci bölüm Otuz](#)
[üçüncü bölüm Otuz](#)
[dördüncü bölüm](#)

[Otuz Beşinci Bölüm](#)
[Otuz Altıncı Bölüm](#)
[Otuz Yedinci Bölüm](#)
[Otuz Sekizinci Bölüm](#)
[Otuz Dokuzuncu](#)
[Bölüm](#) [Kırkıncı Bölüm](#)
[Kırk Birinci Bölüm](#)
[Kırk İkinci Bölüm](#)
[Kırk Üçüncü Bölüm](#)
[Kırk Dördüncü Bölüm](#)
[Kırk Beşinci Bölüm](#)
[Kırk Altıncı Bölüm](#)
[Kırk Yedinci Bölüm](#)
[Kırk Sekizinci Bölüm](#)
[Son Söz](#)
[Teşekkürler Yazar](#)
[hakkında](#)

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

